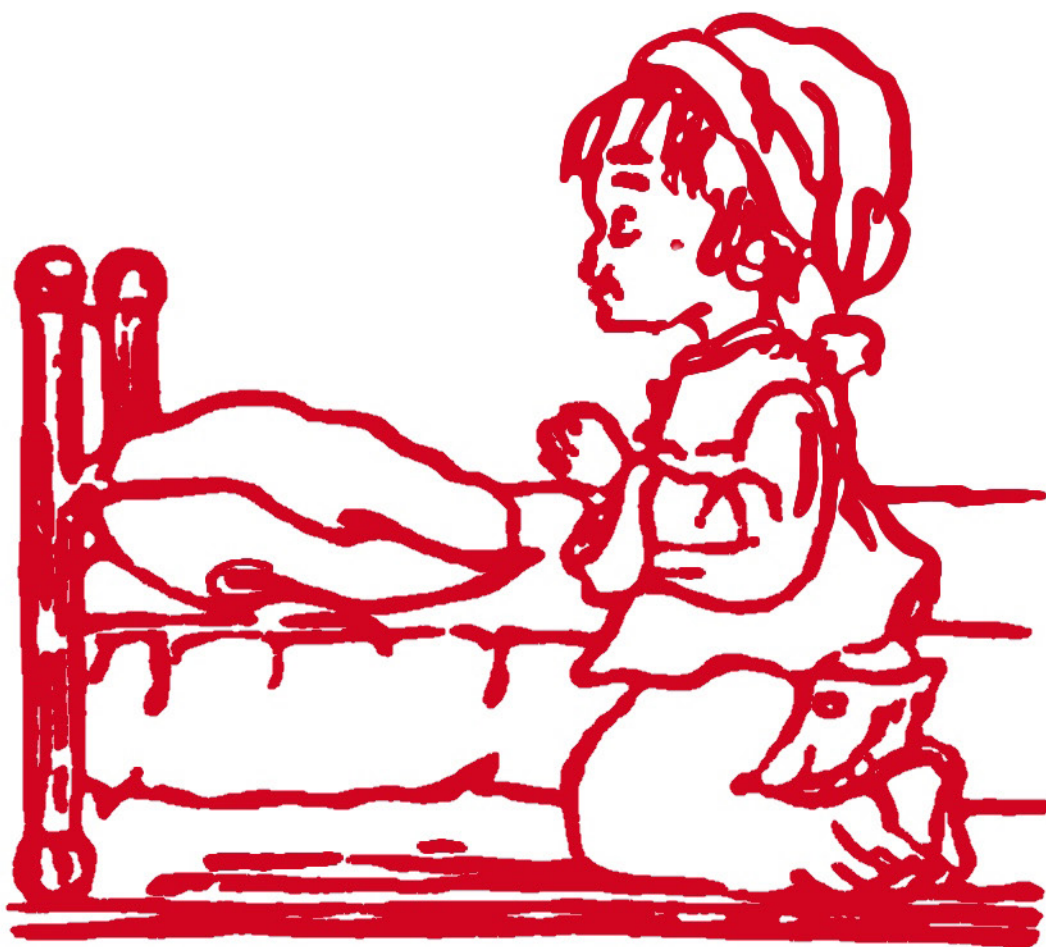

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

คำนำ

หากผู้ใดถวายตัวเป็นข้ารับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระเป็นเจ้าอย่างจริงใจและสิ้นสุดจิตใจแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้เสมอ

ตอนที่ฉันจะพิมพ์หนังสือเล่มนี้ครั้งที่ 2 ฉันทูลต่อพระองค์ว่า ‘ลูกไม่ทราบจะไปแจกใคร ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เถิด’ ผลปรากฏว่า ทันทีที่พิมพ์เสร็จ มีพระสงฆ์ ชิสเตอร์ มาแมร์ ศาสนาจารย์ ฯลฯ มาขอไปแจก ทำให้หนังสือหมดภายในเวลาไม่นาน ฉันจึงอธิษฐานทูลต่อพระองค์ว่า ‘ลูกคงจะพิมพ์ครั้งที่ 3 ครั้งนี้จะพิมพ์ 5,000 เล่ม ส่วนจะไปแจกใครนั้น ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เช่นกัน’

ปรากฏว่าไม่ถึงเดือนต่อมา คุณเกษม ทรัพย์เจริญ ผู้ใหญ่ที่ฉันรักและนับถือ ได้มาบอกว่าท่านเพิ่งได้อ่านหนังสือเล่มนี้และมีความปรารถนาจะขอพิมพ์ 5,000 เล่มเพื่อไปแจกให้แก่วัดคาทอลิกทั้ง 470 แห่งในประเทศไทย วัดละ 10 เล่ม และต่อมาคุณพ่อสมศักดิ์ ธีรศักดิ์ ก็ได้กรุณารับเป็นผู้ดำเนินการแจกให้

นี่แหละคือความยิ่งใหญ่และศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้าของเรา!

ฉันจึงขอขอบคุณ คุณเกษม ทรัพย์เจริญ ที่กรุณาสпонเซอร์ค่าพิมพ์ 5,000 เล่มนี้กับฉันคนละครึ่ง ตลอดจนคุณพ่อสมศักดิ์ ธีรศักดิ์ ที่จะเป็นผู้แจกหนังสือให้ในครั้งนี้ และขอขอบคุณ คุณพ่อเอกพงษ์ พงษ์สูงเนิน ที่ได้เขียนคำนิยมให้สำหรับการพิมพ์ครั้งที่ 3 นี้

ขอพระผู้เป็นเจ้าและพระแม่มารีอา จงประทับอยู่ในใจของลูกของพระองค์ทุกท่านเทอญ

ลูกขอพร: อวดคิดหนังสือ

คำนิยม

ดีใจมากที่หนังสือ “บทสวดของฉัน” ที่คุณหนูเขียนขึ้นเล่มนี้ ช่วยแนะแนวทางให้เราชาวคาทอลิกได้รู้จักและเข้าใจ การสวดภาวนาในอีกรูปแบบหนึ่ง การพูดคุยกับพระเจ้าในทุกเรื่อง ทุกเวลา ด้วยภาษาเรียบง่ายของเราเอง อยากบอกเล่า ความสุข ระบายความทุกข์ ความเป็นไปต่างๆ ในชีวิตประจำวันของเรา อยากจะสวดขอสิ่งใดก็ได้ตามที่ใจปรารถนา เป็นการ พูดคุยสร้างความสัมพันธ์ให้เราได้ใกล้ชิดกับพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ

หากเราได้สวดภาวนาพูดคุยกับพระเจ้าเป็นประจำด้วยความเชื่อในพระองค์แล้ว เราคงเข้าใจแผนการของพระองค์ ที่ทรงมีไว้ให้เราแต่ละคนมากขึ้น สามารถเข้าใจได้ว่าพระองค์เป็นผู้รอบรู้ในทุกเรื่อง และรวมถึงการสนองตอบคำสวดภาวนา ขอต่างๆ ของเราแต่ละคนในรูปแบบที่แตกต่างออกไป ตามแนวทางของพระองค์เอง

สิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับชีวิตประจำวันของเรานั้น อาจจะเป็นสิ่งเล็กบ้าง ใหญ่บ้าง และแม้บางที่เราอาจไม่ เข้าใจเจตนาของพระเจ้าในสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น ณ ขณะนั้นก็เป็นที่น่าพอใจ แต่ท้ายที่สุดแล้ว ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตเรานั้น ได้ถูก จัดสรรให้เกิดขึ้น โดยพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว ตามน้ำพระทัยและแผนการที่พระองค์ทรงกำหนดไว้แล้ว เราทุกคนมีหน้าที่ น้อมรับและสานต่อแผนการเหล่านั้นให้ลุล่วงไป ด้วยทุกสิ่งที่พระองค์ทรงประทานมาให้เราอย่างดีที่สุด

เกษม ทรัพย์เจริญ

มิถุนายน 2006

คำนิยม

หนังสือที่พิมพ์แล้วต้องพิมพ์อีก แสดงว่าเป็นหนังสือที่ดี ยิ่งมีการพิมพ์ซ้ำหลายครั้งก็ยิ่งเป็นเครื่องพิสูจน์ถึงคุณค่าของหนังสือเล่มนั้น คุณศรินทรได้ขอให้เขียนอะไรเกี่ยวกับหนังสือนี้ เพื่อจัดพิมพ์ครั้งที่ 3 เพราะยังมีผู้ต้องการอีกมาก

เมื่อได้อ่าน “บทสวดของฉัน” ตั้งแต่พิมพ์ครั้งแรก รู้สึกแปลกใจและดีใจที่ฆราวาสคริสตชนสวดภาวนาได้เสมอในทุกช่วงเวลาของชีวิต สวดภาวนาทุกวันประจำวันและยังแบ่งปันแก่ผู้อื่นในรูปหนังสือ

จะมีอะไรดีไปกว่าการสวดภาวนาหาพระเจ้า ในเวลาที่รู้สึกที่เราไม่มีใครแล้ว

ใครบ้างที่สวดภาวนาทุกวันและทำให้คำภาวนาของตนเป็นหนึ่งเดียวกับชีวิตประจำวัน

สวดภาวนาได้ทุกสถานการณ์ของชีวิต แสดงถึงความสัมพันธ์อันดีที่ผูกมัดผู้ภาวนากับพระเจ้า ดังนั้นในทุกช่วงเวลาของชีวิต ทั้งเวลาสุขหรือทุกข์ ก็เป็นโอกาสให้พระเจ้าเข้ามาในชีวิตของตนได้เสมอ

บทสวดของฉันสะท้อนชีวิตและความคิดของผู้เขียนออกมาเป็นคำภาวนา แสดงให้เห็นความเชื่อมั่นและไว้วางใจในพระเมตตาของพระเป็นเจ้า กล่าววางชีวิตที่บางครั้งดูเหมือนหมดที่พึ่งแล้วไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า ให้พระองค์จัดการและนำไปตามหนทางของพระองค์

ในฐานะที่ทำงานกับฆราวาสกลุ่มใหญ่คือ คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อฆราวาส ขอชื่นชมในความเชื่อและการแบ่งปัน “บทสวดของฉัน” เพื่อเป็นแบบอย่างแก่ผู้ที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ ให้สามารถสวดภาวนาด้วยความหมายและเป็นชีวิตของตนเองมากขึ้น

บาทหลวงเอกพงษ์ พงษ์สูงเนิน

มิถุนายน 2006

สารบัญ

บทที่ 201	12 ปีแห่งชีวิตใหม่	8
บทที่ 202	ความหมายของ “โอ้โฮ!”	11
บทที่ 203	การปกอกทุเรียน	14
บทที่ 204	ใครเออยจะเชื่อเล่า	16
บทที่ 205	การสร้างโลกของพระเจ้า	19
บทที่ 206	Price of Greed	21
บทที่ 207	จงสร้างพระนิเวศ ...	24
บทที่ 208	เราทุกคนเป็นโบสถ์ของพระเจ้า	27
บทที่ 209	ความสุขปีใหม่	29
บทที่ 210	ปิดทองหลังพระ	31
บทที่ 211	ปิดทองหลังพระ...ต่อ	34
บทที่ 212	Law of the Seed	36
บทที่ 213	ภูเขาเคลื่อนได้	38
บทที่ 214	ภูเขาเคลื่อนได้...ต่อ	41
บทที่ 215	พระองค์คือหนทาง ความจริง และชีวิต	44
บทที่ 216	สถานีวิทยุกระจายเสียงรัฐสภา	47
บทที่ 217	แต่...พระสงฆ์...ทุกๆ องค์	50
บทที่ 218	My Blog ... อีกสักครั้ง	52
บทที่ 219	วันเปลี่ยนนายชุมพา	55
บทที่ 220	ผลของการสวดภาวนา	57
บทที่ 221	นาฬิกาเรือนละ 89.90 ล้านบาท	59
บทที่ 222	อาหารเข้าที่แมคโดนัลด์	61
บทที่ 223	สัตว์โลกอันประเสริฐ	63
บทที่ 224	ปี ค.ศ. 2012	65
บทที่ 225	วันฉลองพระคริสตสมภพปี 2009	67
บทที่ 226	บทสวดวันปีใหม่ 2010	69
บทที่ 227	วิธีการสวดภาวนาของลูก	72
บทที่ 228	Duc in Altum	74
บทที่ 229	ความเจียบสังกัด	76
บทที่ 230	เด็กห่านาฬิกา	78
บทที่ 231	ประโยคสุดท้ายของพระเยซูเจ้าบนไม้กางเขน	80
บทที่ 232	มะละกอ 1 ลูก	82
บทที่ 233	ความหมายของคำว่า “จน”	84
บทที่ 234	เช้าวันรุ่งขึ้น (Morning After)	86
บทที่ 235	รู้จึ้ ... ไม่ศึกษาพระวาจาดีกว่า	88
บทที่ 236	นี่คือคำตอบ	90
บทที่ 237	พระสัมผัสเราทุกวัน	92

บทที่ 238 พระบิดาตรัสกับลูกๆ ของพระองค์	94
บทที่ 239 เหตุไฉนโยจึงกลัวนักเล่า?	97
บทที่ 240 ความเชื่อของลูก	100
บทที่ 241 ความเชื่อของลูก ... อีกสักครั้ง	102
บทที่ 242 ยารักษาได้ทุกโรค	104
บทที่ 243 อัจฉริยะแห่งพระธรรมล้ำลึก	106
บทที่ 244 บทสวดวันปีใหม่ 2011	108
บทที่ 245 พระพรสี่บเนื่องจากแฮยิด	110
บทที่ 246 ต้องการน้อยลง กลับอึดมากขึ้น	112
บทที่ 247 รายการ “เจาะใจ”	114
บทที่ 248 เบื้องหลังการถ่ายทำ ...รายการเจาะใจ	116
บทที่ 249 ควันหลงหลังรายการเจาะใจ	119
บทที่ 250 วันเปิดตัวหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้”	121
บทที่ 251 ผู้เคลื่อนคือพระองค์	123
บทที่ 252 ขึ้นนั่งบัลลังก์เลย	125
บทที่ 253 เด็กหญิงคริสติน่า	127
บทที่ 254 บทรำพึงของลูกของพระองค์วัย 15 ปี	129
บทที่ 255 พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษา	131
บทที่ 256 พระพรพิเศษ	133
บทที่ 257 ได้โปรดเทอญ	135
บทที่ 258 ยาพิษเคลื่อนน้ำตาล	137
บทที่ 259 The Ultimate Test	140
บทที่ 260 วิธีการสวดภาวนาด้วยหัวใจ	142
บทที่ 261 จงทูลขอความเชื่อเถิด	144
บทที่ 262 บทสวดวันปีใหม่ 2012	146
บทที่ 263 บทสวดวันปีใหม่ 2012 ... (ต่อ)	149
บทที่ 264 ความสุขคือ ...	152
บทที่ 265 คำตอบของฉัน	154
บทที่ 266 คำตอบของฉัน ... (2)	156
บทที่ 267 รหัสชีวิต	158
บทที่ 268 ลูกฟุตบอล	160
บทที่ 269 ลูกฟุตบอล ... (ต่อ)	162
บทที่ 270 ลูกฟุตบอล ... (3)	164
บทที่ 271 หนึ่งปีแห่งการเป็นศาล	166
บทที่ 272 เป็นครั้งแรก	168
บทที่ 273 วันแม่ ปี 2012	170
บทที่ 274 ศิลปะเพื่อพระเป็นเจ้า ... (2)	172
บทที่ 275 ความพอเพียง	174
บทที่ 276 AACOM 2012	177

บทที่ 277 ศิลปะเพื่อพระเป็นเจ้า (3)	179
บทที่ 278 วัย	181
บทที่ 279 คนดี คนเลว และคนไทย The Good, The Bad, and the Thais	183
บทที่ 280 ภูเขาเคลื่อนได้ ... อย่างต่อเนื่อง	185
บทที่ 281 การกลับใจและกระแสเรียก	188
บทที่ 282 พระองค์ทรงเปี่ยมมนุษย์ไหม?	190
บทที่ 283 “ประชาธิปไตย” นั้นไซร์ คืออะไร	192
บทที่ 284 ปราสาทแห่งจิต ... (1)	195
บทที่ 285 ปราสาทแห่งจิต ... (2)	197
บทที่ 286 ภูเขาเคลื่อนได้ ... ข้ามทะเล	199
บทที่ 287 ปลง ... อนิจจัง	201
บทที่ 288 ความรู้ที่ได้จากการเป็นศาล	203
บทที่ 289 ไฟล์บังคับ	205
บทที่ 290 พระองค์...ทุกขณะจิต	207
บทที่ 291 ความดี	209
บทที่ 292 บทสวดวันปีใหม่ 2014	211
บทที่ 293 เมื่อเงินเข้าประตู จริยธรรมก็บินออกนอกหน้าต่าง(?)	213
บทที่ 294 อำนาจของมนุษย์	215
บทที่ 295 วันที่ 27 เมษายน	217
บทที่ 296 ความหมายของ “ความศักดิ์สิทธิ์”	219
บทที่ 297 18ปีแห่งพระพร	221
บทที่ 298 กระแสเรียก	224
บทที่ 299 พระพรในความทุกข์	226
บทที่ 300 My Journey of Faith ย้อนรอยเท้า จึงเข้าใจ ...	228

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 201

12 ปีแห่งชีวิตใหม่

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า เมื่อตอนลูกเขียนบทสวดบทที่แล้วถวายแด่พระองค์ ลูกทูลพระองค์ว่าเป็นการเขียนที่เป็น Milestone ของลูก เพราะเป็นการเขียนบทสวดที่ 200 ของลูก มาบัดนี้ ลูกกำลังจะเขียนบทที่ 201 ลูกขอทูลพระองค์ว่าการเขียนบทสวดบทนี้ก็เป็น Milestone อีกขั้นหนึ่งของลูกเช่นเดียวกัน เพราะเมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2008 ที่ผ่านมานี้ เป็นวันครบ 12 ปีแห่งการเป็นลูกของพระองค์ของลูก เป็น 12 ปีที่ทำให้ลูกมีชีวิตใหม่ ชีวิตที่ลูกไม่ทราบจะอธิบายให้ผู้อื่นเข้าใจได้อย่างไร นอกจากพระองค์ ถึงกระนั้นก็ตามลูกก็จะขอทูลต่อพระองค์จากใจของลูกว่าชีวิตใหม่ของลูกนั้นคืออย่างไร

ชีวิตของลูกทุกวันนี้เป็นชีวิตที่อึด อึดในใจ และอึดในจิตวิญญาณ เมื่อคนเราอึด เราก็มีความสุขเพราะไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว ลูกรู้สึกอึดเพราะมีพระองค์ประทับอยู่ในชีวิต ในจิตใจ ในจิตวิญญาณเต็มทุกอณูไปหมด จนไม่มีที่ว่างเหลือในตัวลูกให้ต้องการอะไรเพิ่มอีก ลูกจึงไม่รู้สึกหิวเลย 😊 ลูกเขียนเช่นนี้ บางคนอาจจะบอกว่าลูก “เวอร์” ไปหรือเปล่า? ลูกขอทูลต่อพระองค์ว่า ไม่เลย ลูกรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ

12 ปีแห่งการศึกษาพระวาจาของพระองค์คือ 12 ปีแห่งการ “ฟัง” คำสั่งสอนของพระองค์และลูกไม่ได้ “ฟัง” อย่างเดียว ลูกนำคำสั่งสอนของพระองค์เหล่านั้นมาปฏิบัติตามในชีวิตของลูก ทีละเล็กทีละน้อย ลูกเริ่มเห็นแสงสว่างในที่ๆ ก่อนนี้เป็นที่มืด มีสมาธิและความนิ่งในทุกเหตุการณ์ที่ก่อนหน้านี้ลูกอาจจะลน และสามารถแก้ปัญหาต่างๆ ด้วยสติปัญญาที่ลูกทูลขอจากพระองค์ ทีละเล็กทีละน้อย ทุกสิ่งทุกอย่างรอบๆ ตัวลูกเริ่มมีความหมายน้อยลงๆ รวมทั้งตัวลูกเองด้วย และการที่ตัวลูกมีความสำคัญสำหรับตัวเองน้อยลงๆ นั้น นั่นแหละลูกเริ่มเกิด “ความอึด” ขึ้นในใจ เป็นความรู้สึที่ไปเอง เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ เป็นสมการที่สมดุลแบบถ่วงดุลกับความสำคัญของตนเอง เมื่อฝั่งหนึ่งน้อยลง อีกฝั่งหนึ่งก็เพิ่มขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ยิ่ง

ความเชื่อและความวางใจในพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจและโดยปราศจากเงื่อนไขของลูก ทำให้ลูกรู้สึกว่าคุณ “ได้รับ” ทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทูลขอจากพระองค์

“จงขอเถิด แล้วท่านจะได้รับ จงแสวงหาเถิด แล้วท่านจะพบ จงเคาะประตูเถิด แล้วเขาจะเปิดประตูรับท่าน เพราะคนที่ขอย่อมได้รับ คนที่แสวงหาจะพบ คนที่เคาะประตูย่อมมีผู้เปิดประตูให้ ท่านใดที่ขออาหารจะให้ก้อนหินหรือ ถ้าลูกขอปลา จะให้งูหรือ แม้แต่ท่านทั้งหลายที่เป็นคนชั่วยังรู้จักให้ของดีๆ แก่ลูก แล้วพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์จะไม่ประทานของดีๆ แก่ผู้ที่ทูลขอพระองค์มากกว่านั้นหรือ” มัทธิว 7:7-10

ความหมายก็คือ บางครั้งการที่เราสวดขอพระองค์แล้วไม่ได้ นั่นที่แท้แล้วคือ “พระพร” แล้ว เพราะพระองค์ทรงทราบดีกว่าเราว่าอะไรควรให้ อะไรไม่ควรให้ ดังนั้นลูกจึงขอคุณพระองค์ในทุกกรณี แม้กระทั่งในความผิดพลาด

“จงขอบคุณพระในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเป็นเจ้า” 1 เธสะโลนิกา 5:18

การที่สามารถรับความผิดหวังเป็นพระพรของพระองค์ได้นั้น เป็น “ความอิม” ที่สุดยอดเลยทีเดียว 😊

แล้วการทำความดีล่ะ? ทำความดีแล้วมีใครเห็นความดีของเราหรือเปล่า? ไม่เช่นนั้นอีกต่อไปแล้ว ลูกได้เรียนรู้และฝึกตัวเองในการทำความดีเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ไม่ใช่เพื่อต้องการผลตอบแทนจากผู้ที่เราทำดีด้วย เมื่อฝึกใจให้ทำเช่นนั้นได้แล้ว ก็เกิดความอิมอีก อิมเพราะการทำดีทุกครั้ง เราไม่ต้องการผลตอบแทน แต่เราทำเพื่อพระ เรื่องหน้าตา ชื่อเสียงเกียรติยศ ตำแหน่งก็กลายเป็นสิ่งไม่มีความหมายไปเสียแล้ว จิตใจก็เกิดความอิสระ ตัวตนของตนก็ใสแจ๋ว ไม่มีตัวตนอีกต่อไป โอโฮ! บังเกิดความสุขจากความอิมในใจในจิตวิญญาณอะไรเช่นนี้

“ไม่ว่าทำอะไร จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์” โคโลสี 3:23

“ถ้าท่านทั้งหลายยึดมั่นในวาจาของเรา ท่านก็เป็นศิษย์ของเราอย่างแท้จริง และท่านจะรู้ความจริง และความจริงจะทำให้ท่านเป็นอิสระ” ยอห์น 8:31-32

ในฐานะเป็นนักธุรกิจ แนนอนการทำกำไรให้กับธุรกิจของลูกเป็นสิ่งที่จะต้องและพึงปฏิบัติ แต่...แทนที่ลูกจะต้องการทำกำไรเพื่อทำให้ตัวเองร่ำรวยขึ้น ลูกกลับมีความปรารถนาจากใจจริงในการทำกำไรเพื่อลูกจะสามารถรับใช้พระองค์ได้ในขอบเขตที่กว้างขึ้นและใหญ่ขึ้น ส่วนฐานะทางการเงินของลูกเองนั้น ถือว่าเป็นผลพลอยได้และเรื่องรอง การคิดและการสวดทูลต่อพระองค์เช่นนี้ นอกจากจะทำให้ลูก “อิม” ในใจเพราะลูกไม่กระหายเพราะความโลภแล้ว พระองค์ก็ทรงประทานพระพรแก่ลูก เพื่อลูกจะสามารถรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์อย่างต่อเนื่องและยิ่งๆ ขึ้นไป

“ที่ซาโลมอนทูลขอเช่นนี้ก็เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า พระเจ้าจึงตรัสกับซาโลมอนว่า ‘เพราะเจ้าได้ขอลสิ่งนี้และมีได้ขอชีวิตยืนยาวหรือความมั่งคั่งหรือชีวิตของบรรดาศัตรูของเจ้าเพื่อตัวเจ้าเอง แต่เจ้าขอความเข้าใจเพื่อตัวเจ้าเอง เพื่อให้ประจักษ์ว่าสิ่งใดถูกต้องและเป็นธรรม

ดูเถิดเราจะกระทำตามคำของเจ้า ดูเถิด เราให้จิตใจอันประกอบด้วยปัญญาและความเข้าใจ

เพื่อว่าจะไม่มีใครที่เป็นอยู่ก่อนเหมือนเจ้า และจะไม่มีใครที่ขึ้นมาภายหลังเจ้าเหมือนเจ้า

เราจะให้สิ่งที่เจ้าไม่ได้ขอแก่เจ้าด้วย ทั้งความมั่งคั่งและเกียรติยศ เพื่อว่าตลอดวันเวลาทั้งสิ้นของเจ้า

จะไม่มีกษัตริย์องค์อื่นเปรียบเทียบกับเจ้าได้และถ้าเจ้าจะดำเนินตามทางของเรา รักษากฎเกณฑ์ของเราและบัญญัติของเรา ดังดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนินนั้น เราก็จะให้วันเวลาของเจ้ายืนยาว” 1 พงศ์กษัตริย์ 3:10-14

สิ่งต่างๆ ที่ก่อนนี้อาจทำให้ลูกมีความทุกข์ตั้งเช่นที่คนอีกจำนวนมากยังคงทุกข์อยู่ในทุกวันนี้ ไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อลูกอีกต่อไป เพราะ...ลูกได้เรียนรู้จากพระองค์ว่า บ่อยครั้งความทุกข์นั้นเกิดจากความไร้สาระของตัวมนุษย์เอง! ดังนั้นการเที่ยวไปโทษคนทั้งโลกว่าเป็นสาเหตุอย่างโน้นอย่างนี้ ที่แท้เป็นเรื่องโง่เขลาเบาปัญญา วิธีแก้ภัยชนิดเดียว แก้ปมที่ตัวเราเองเปาะเดียว คลายปม ตาก็สว่าง หัวใจก็โล่งปลอดโปร่ง เกิดความอิมอีกแล้ว 😊

การที่ยึดพระองค์เป็นหลักอย่างเหนียวแน่นในการดำรงชีวิต ทำให้อุปสรรคต่างๆ ที่เข้ามาในวิถีชีวิตของลูกถูกย่อส่วนให้เล็กลงจนม้างานอย่างลูกสามารถก้าวกระโดดข้ามได้โดยไม่ถูกบั่นทอนกำลัง ม้างานวัยส.ว.อย่างลูกจึงเต็มไปด้วยพลังในการรับใช้พระองค์อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เป็นความจริง พระเจ้าข้า 😊

แม้ลูกจะทูลต่อพระองค์เพื่อขอพระพรจากพระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำในทุกวันนี้ แต่ลูกก็ได้เรียนรู้ว่าพระองค์ทรงช่วยคนที่ช่วยตัวเองเท่านั้น!

“จงแสวงหาพระอาณาจักรของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน
แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มทุกสิ่งเหล่านี้ให้” มัทธิว 6:33

ลูกสามารถเขียนหนังสือได้เป็นเล่มเลยทีเดียวในการทูลต่อพระองค์ว่า “ชีวิตใหม่” ของลูกนั้นเป็นอย่างไร ที่เขียน
ทูลมาในบทสวดนี้เป็นเพียงตัวอย่างเพียงเล็กน้อยเท่านั้นในการค้นพบชีวิตใหม่ของลูกในช่วง 12 ปีที่ผ่านมา

วันก่อน เพื่อนนักธุรกิจคนหนึ่ง หลังจากได้ฟังลูกพูดถึงพระองค์มาตลอดได้ถามลูกอย่างจริงๆ จังๆ ว่า “พี่ถามจริงๆ
เถอะ พระเจ้ามีจริงหรือ?” ลูกตอบทันทีว่า “มีจริงซี” เขาถามต่อว่า “พี่พิสูจน์แล้วหรือ?” ลูกตอบทันทีเช่นเดียวกันว่า
“พิสูจน์แล้ว ด้วยชีวิตของพี่นี่แหละ”

ชีวิตที่อิมด้วยความปีติสุข และสันติสุข ในพระพรของพระองค์เช่นทุกวันนี้แหละ พระเจ้าข้า 😊

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 202

ความหมายของ “โอ้โฮ!”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ทุกครั้งที่ลูกเขียนบทสวดถวายพระองค์ ลูกจะมีความสุข บางครั้งก็ตื่นเต้น เป็นความสุขและความตื่นเต้นที่ลูกมีมากกว่าเวลาได้ธุรกิจ Deal ใหญ่ๆ เสียอีก ถ้าถามว่าทำไมถึงเป็นเช่นนั้น ลูกเองก็ไม่ทราบและตอบไม่ถูกเหมือนกัน

เมื่อวันทีลูกเขียนบทสวดบทที่ 201 12 ปีแห่งชีวิตใหม่ ลูกรู้สึกว่าคุณยังเขียนไม่หมดความรู้สึกจากใจ ลูกอยากจะทูลพระองค์อีก มันมีเรื่องอยากแบ่งปันเยอะแยะไปหมดจากประสบการณ์ 12 ปีที่ผ่านมา ลูกทราบว่าพระองค์คงจะไม่ทรงเบื่อที่จะฟังความในใจของเด็กอนุบาล 2 คนนี้นะพระเจ้าข้า 😊

ลูกเขียนว่าการอ่านพระวาจาทุกวันๆ ทำให้ลูก “อืม” แต่บนความ “อืม” นั้น ลูกกลับมี “ความกระหาย” เกิดขึ้นพร้อมๆ กัน เป็น

“ความกระหาย” ที่อยากอ่าน อยากเรียนรู้พระวาจามากขึ้นๆ เพราะยิ่งศึกษามากขึ้น ลูกก็รู้สึกว่าลูกยังรู้น้อยเหลือเกินและพระปรีชา

ญาณของพระองค์นั้นมากมายจนลูกสามารถกระโดดตะครุบได้จากอากาศ

“ท่านบิดาบิดาปรีชาญาณ จงขอปรีชาญาณนั้นจากพระเจ้าเถิด พระองค์ประทานให้ทุกคนด้วยพระทัยกว้าง โดยไม่ทรงตำหนิเลย แล้วเขาจะได้รับปรีชาญาณตามที่ขอ แต่เขาต้องขอด้วยความเชื่อโดยไม่สงสัย เพราะผู้ที่สงสัยนั้นเปรียบเสมือนคลื่นในทะเลที่ถูกลมพัดซัดไปมา คนเช่นนี้จะไม่ได้รับอะไรจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาเป็นคนจิตใจโลเลไม่มั่นคงในกิจการทั้งหลายของเขา” ยากอบ 1: 5-8

ลูกเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนไม่ว่าจะเชื่อว่าพระเจามีจริงหรือไม่ จะรู้ดีในใจตามธรรมชาติว่าอะไรคือความดี อะไรคือความชั่ว เพราะมนุษย์คือสัตว์โลกที่ประเสริฐและมีมโนธรรมกันทุกคน อยู่ที่ว่าจะฟังมโนธรรมหรือไม่เท่านั้น

ลูกรู้สึกว่าความจริงแล้ว การทำตามคำสั่งสอนของพระองค์นั้นยากยิ่งกว่าการทำตามใจตัวเองเป็นไหนๆ การชนะพระนั้นง่ายกว่าการชนะใจตนเองเสียอีก ถ้าเราไม่ทำตามพระชะอย่าง ใครจะไปรู้

“ถ้าผู้ใดตกแก้มขวาของท่าน จงหันแก้มซ้ายให้เขาด้วย” มัทธิว 5:39

เป็นคำสั่งสอนของพระองค์ที่คุ้นหูกันดี คนทั่วไปก็จะคิดว่าใครจะไปยอม ใครตบหน้าเรา เราก็ต้องตบกลับซิ ถ้าไปยื่นแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาตบอีกก็เท่ากับเป็นผู้แพ้ซิ

มีอยู่ครั้งหนึ่ง มีคนแถวบ้านคนหนึ่งไม่มีรถ ลูกทราบเข้าจึงยินดีไปรับเขาตอนเช้า ลูกทำเช่นนี้เป็นเวลาหลายเดือน โดยไม่ได้ต้องการอะไรจากเขา นอกจากเป็นน้ำใจจากใจจริงของลูก อยู่มาวันหนึ่ง เรากำลังพูดถึงเรื่องๆ หนึ่ง หญิงผู้นี้ก็พูดขึ้นด้วยถ้อยคำเสียดสีที่รุนแรงอย่างไม่มีต้นสายปลายเหตุ ลูกตกตะลึง ความรู้สึกขณะนั้นคือ โกรธสุดๆ ดุๆ เราอุตส่าห์ให้เขาอาศัยรถเราโดยไม่เคยแม้แต่จะคิดค่าน้ำมันจากเขา แทนที่จจะรู้บุญคุณ กลับมาหาเรื่องเราโดยไม่มีสาเหตุ ลูกโกรธมาก กำลังจะว่าเขากลับ พลันก็นึกถึงพระวาจาของพระองค์บ่นนี้ เรากำลังถูกตบแก้มขวอยู่... ลูกก็สิ้นความโกรธลงท้อง ตอบเขาด้วยเสียงราบเรียบแล้วก็เงียบไม่พูดอะไรต่อ

วันรุ่งขึ้น ลูกคิดจะโทรบอกเขาว่า ลูกไม่สะดวกที่จะไปรับเขาอีก แต่ลูกก็ตัดสินใจที่จะไปรับเขาเหมือนเดิมและสิ่งที่เขาพูดเมื่อวานนี้ซะ ลูกบอกกับตัวเองว่าลูกไปรับเขาเพื่อถวายความดีแก่พระองค์ ไม่ใช่เพื่อเขา

“ไม่ว่าทำอะไร จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์” โคโลสี 3:23

มันไม่ง่ายเลย พระองค์เจ้าข้า ถ้าไม่ใช่เพราะพระองค์แล้ว ลูกจะไม่มีทางยอมทำเช่นนั้นแน่นอน

“ผู้ใดที่ฟังเรา ก็เป็นสุข คือเฝ้าอยู่ที่ประตูรั้วของเราทุกวันและคอยอยู่ข้างประตูบ้านของเรา เพราะผู้ใดที่พบเรา ก็พบชีวิตและได้รับความพอพระทัยจากพระเจ้า” สุภาษิต 8:34-35

ลูกเลือกที่จะรับความพอพระทัยจากพระองค์มากกว่าจะตามใจลูกเองพระเจ้าข้า

เมื่อไรที่หัวใจของเราเต็มเปี่ยมไปด้วยพระวาจาของพระองค์แล้ว ก็ไม่มีใครที่จะสามารถปล้ำปลังและปัญญาที่ เกิดจากพระองค์จากใจของเราได้

“พระคริสตเจ้าจะได้ทรงพำนักในจิตใจของท่านอาศัยความเชื่อ เมื่อท่านหยั่งราก และตั้งมั่นอยู่บนความรักแล้ว ท่านและบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจะได้เข้าใจถึงความกว้าง ความยาว ความสูง ความลึก อีกทั้งยังรู้ซึ่งถึงความรักซึ่งเกินกว่าจะหยั่งรู้ได้ของพระคริสตเจ้า เพื่อท่านจะได้รับความไพบูลย์ทั้งปวงของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม” เอเฟซัส 3:17-19

วันแล้ววันเล่า ลูกยอมฝืนใจตนเองในการปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระองค์ แล้วลูกก็ค่อยๆ เรียนรู้ว่า ถ้าเรายอมบังคับตัวเองให้คิดตามพระองค์ และปฏิบัติตามพระองค์อยู่เสมอๆ เป็นประจำทุกๆ วัน ในที่สุดเราก็จะสามารถดำเนินชีวิตตามพระองค์ได้โดยไม่ต้องฝืนใจหรือบังคับตัวเองอีก เราสามารถเป็นหนึ่งในเดียวกับพระองค์ได้แล้ว ไชโย! 😊

“ข้าพเจ้าทำทุกสิ่งได้ในพระองค์ ผู้ประทานพลังแก่ข้าพเจ้า” พิลิปปี 4:13

วันก่อนขณะที่ลูกคุยกับเพื่อนนักธุรกิจคนที่ถามลูกว่าพระเจ้ามีจริงไหม เขาทราบถึงมิตีความเชื่อ ความศรัทธาของลูกที่มีต่อพระองค์ และพูดถึงความศรัทธาในบริษัทที่น่าฟังว่า “ความศรัทธาคือการเชื่อในสิ่งที่ยังมองไม่เห็น ผลของความ

ศรัทธาคือการได้เห็นในสิ่งที่ตัวเองเชื่อ”

นี่เป็นคำพูดของผู้ที่ไม่ใช่เป็นคริสตศาสนิกชนนะเนี่ย คึนนันลูกอ่านพบพระวาจา 2 บทนี้ที่ยืนยันถึงคำพูดของเพื่อนของลูกคนนี้อย่างน่าอัศจรรย์

“ความเชื่อคือความมั่นใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นข้อพิสูจน์ถึงสิ่งที่มองไม่เห็น” ฮีบรู 11:1

**“เพราะความเชื่อ เราจึงเข้าใจว่าพระวาจาของพระเจ้าเนรมิตสร้างโลก
ดังนั้นสิ่งที่มนุษย์มองเห็นได้จึงเกิดขึ้นจากสิ่งที่มนุษย์มองไม่เห็น” ฮีบรู 11:3**

ลูกอ่านพระวาจาทุกบทของพระองค์แล้วก็จำใส่เกล้า เวลาจะทำอะไร ลูกจึงรู้สึกว่าจะพระองค์ทรงแนะนำตลอดจนทรงนำในทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำ ลูกมีความรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเด็กเล็กๆ ที่กำลังเดิน โดยมีคุณพ่อคุณแม่จูงมือเดินอยู่ข้างๆ วางใจ ปลอดภัย และเป็นสุข

มีพระวาจาหลายบทที่ยืนยันถึงความรู้สึกนี้ของลูก

“ธรรมบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในใจของเขา เท้าของเขาจะไม่ลื่นไถล” สดุดี 37:31

**“ข้อบังคับของพระยาห์เวห์นั้นสุจริต ทำให้ดวงจิตปดียินดี
บทบัญญัติของพระองค์ก็ชัดเจน ให้แสงสว่างแก่ดวงตา” สดุดี 19:8**

“ผู้ที่ปฏิบัติตามบทบัญญัติ ย่อมดำรงอยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าทรงดำรงอยู่ในผู้นั้น” ยอห์น 3:24

ลูกเคยกราบทูลพระองค์หลายครั้งว่า ลูกๆ เคยถามลูกว่า “อ่านพระคัมภีร์ มันสนุกตรงไหน?” ลูกตอบพวกเขาว่า “อ่านพระคัมภีร์ไม่ใช่สนุก มันโอ้โฮ!”

ซ้ำแต่พระเป็นเจ้า ลูกไม่ทราบว่สิ่งที่ลูกกราบทูลพระองค์ในบทสวดบทนี้ จะอธิบายความหมายของคำว่า “โอ้โฮ!” ที่ลูกบอกกับลูกๆ ได้หรือไม่ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดนหน้า

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 203

การปกทเรียน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกกราบทูลพระองค์หลายครั้งว่าลูกมีความสุขมากกับการเขียนบทสวดถวายพระองค์ มาตอนนี้ลูกยิ่งมีความสุขมากขึ้นเพราะลูกกำลังนำการเขียนบทสวดของลูกนี้ไปเป็นการ

Duc In Altum !

ขณะนี้มีเพื่อนๆ ของลูกที่ไม่ใช่เป็นคริสตชนจำนวนไม่น้อยรับ “บทสวดของฉัน” ไปอ่านเป็นประจำ เพื่อนๆ เหล่านี้มีทั้งนักการเมือง ทนายความ ข้าราชการ นักสังคมสงเคราะห์ และรวมทั้งนักธุรกิจ และไม่เพียงแต่รับไปอ่านเท่านั้น เพื่อนบางคนทุกๆ ที่เป็นผู้ใหญ่ในหน้าที่การงานมักมีคำถามมาถามลูก หลังจากได้อ่านบทสวดของลูกแล้ว

วันก่อน เพื่อนนักธุรกิจคนหนึ่ง อาวุโสกว่าลูกมากถามลูกในช่วงพักทานกาแฟระหว่างการประชุมว่า “คุณหนูๆ คำว่าแบ่งปันของคุณนะ แปลว่าอะไร?” ลูกก็อธิบายให้ฟัง เขาถามต่อทันทีว่า “แล้วที่คุณพูดบ่อยๆ ว่า ทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระของคุณนะ คืออะไร?”

ลูกมองนาฬิกา ยังมีเวลาอีกหลายนาทีก่อนกลับเข้าประชุม 😊

“โดยทั่วไปในสังคมไทยเรา คนส่วนใหญ่จะทำอะไรจะคิดถึงผลประโยชน์ของตัวเองก่อนหรือคิดว่าทำแล้วตนจะได้อะไรเป็นผลตอบแทน บางคนก็ทำเพื่อหน้าตา เพื่อได้ชื่อเสียง บ้างก็ทำอะไรต่อมิอะไรเพื่อได้ตำแหน่งไปใส่เพิ่มในประวัติ Resumé เพื่อหวังผลทางสังคม ทางการเมือง หรือแม้กระทั่งปูทางเพื่อได้สายสะพายในที่สุด ซึ่งถ้าพูดไปแล้ว ถ้ามองว่าการทำเช่นนี้ผิดไหม ตอบในแง่ของการอยู่ในสังคมก็ถือว่าไม่ผิดนะ แต่มาพูดถึงประโยคที่ว่า ‘ทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระ’ นะ หมายความว่าเราทำความดี ทำสิ่งที่ถูกต้องโดยไม่ต้องการสิ่งต่างๆ บนโลกนี้ดังที่กล่าวมาข้างต้นเป็นผลตอบแทน ทำความดีโดยไม่ต้องให้คนรับรู้ ไม่ต้องการชื่อเสียง ไม่ต้องการผลงาน แต่ทำความดีจากใจเพื่อถวายพระ”

เพื่อนนักธุรกิจอาวุโสท่านนั้นเป็นคนธรรมะธรรมโมในศาสนาของเขา เขาพูดว่า “เออ! ฟังดูแล้วศาสนาเราก็เหมือนกันเลยนะ ผมก็เห็นว่าคนที่บริจาคเงินเยอะก็ไม่แน่ว่าจะได้บุญเยอะตามจำนวนเงินที่บริจาคหรือทำทานเพื่ออยากได้บุญให้ตัวเองก็ไม่แน่ว่าจะได้บุญ หรือทำบุญเพื่อสร้างบารมีให้ตัวเองก็ไม่แน่ว่าจะได้บารมี แต่ถ้าทำบุญทำทานด้วยใจบริสุทธิ์ถึงจะได้บุญจริง ก็เหมือนกับทางคุณที่บอกว่าทำเพื่อถวายเกียรติพระเจ้าของคุณนั่นแหละ”

หมดเวลาคอฟฟี่เบรกพอดี 😊

วันก่อนลูกและครอบครัวไปพักผ่อนต่างจังหวัด ขากลับพวกเราแวะซื้อผลไม้ข้างทาง ลูกชายคนโตซื้อทุเรียนลูกบ่อเริ่มแบกขึ้นรถ แต่ลูกแปลกใจว่าทำไมจึงไม่มีกลิ่นทุเรียนตลอดทางกลับบ้าน แต่ก็ไม่ได้ถามอะไร หลังจากรับประทานอาหารเย็นเสร็จ ลูกจึงพูดขึ้นว่า “ไหนเอาทุเรียนมาทานหน่อยซิ” จึงทราบทุเรียนที่ซื้อนั้นยังไม่มีกลิ่น

ผ่าเอาเนื้อออกมา

แม้จะใช้มีดปอกผลไม้ที่คมกริบในการผ่าปอกเอาเปลือกทุเรียนออก กว่าลูกชายจะสามารถเข้าถึงข้างในและควักเอาเนื้อทุเรียนออกมาได้แต่ละคู่ คนรอรับประทาน (หม่ามี้) ต้องลุ้นชะงักงัน

ระหว่างที่ได้เคี้ยวทุเรียนอย่างเอร็ดอร่อย (ในที่สุด) ลูกก็เกิดความคิดขึ้นมาว่าในการรับใช้พระจากใจจริงนั้น เราต้องทราบว่าเนื้อแท้แก่นแท้ของการรับใช้พระคืออะไร หากเราในฐานะคริสตชน ในฐานะเป็นลูกของพระมองไม่ทะลุในเรื่องนี้ เราอาจจะคิดว่าเรากำลังรับใช้พระ แต่การกระทำมันแค่ไปมุ่งเน้นเรื่องขั้นตอน เรื่องวิธีการ เรื่องระบบระเบียบ เรื่องอะไรต่อมิอะไรวนวายไปหมด เราก็จะเหมือนกับคนที่กำลังปอกทุเรียนด้วยมือแต่ไม่มีมีด มีดแต่คำมั่งงุมมะงาหรากันอยู่แค่เปลือกของทุเรียน แกะจนเล็บฉีกนิ้วฉีกเป็นแผลไปหมด ก็ไม่ถึงเนื้อแท้แก่นแท้ข้างในซะที!

ลูกเขียนบทสวดนี้เสร็จ คงจะมีเพื่อนๆ ถามลูก 2 คำถามว่า Duc In Altum แปลว่าอะไร แล้วโยงถึงเอาการปอกทุเรียนมาเกี่ยวกับการรับใช้พระได้?

ก็นั่นนะซี 😊

ลูกของบทสวดบทนี้ด้วยพระวาจาของพระองค์ที่ลูกท่องทุกๆ วันเป็นคาถาพิเศษประจำตัวในการดำรงชีวิตเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ตั้งนี้พระเจ้าข้า

“ไม่ว่าทำอะไร จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์” โคโลสี 3:23

และยังมีอีกหลายบทที่ลูกจำใส่ใจตลอดเวลาเพื่อให้ลูกสามารถเข้าถึงเนื้อในของการรับใช้พระองค์โดยไม่สนใจเรื่องเปลือกนอกดังต่อไปนี้

“อย่าคล้อยตามความประพฤติของโลกนี้ แต่จงเปลี่ยนแปลงตนเองโดยการฟื้นฟูความคิดขึ้นใหม่ เพื่อจะได้รู้จักวินิจฉัยว่าสิ่งใดเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า สิ่งใดดีและสิ่งใดเป็นที่พอพระทัยอันสมบูรณ์พร้อมของพระองค์” โรม 12:2

“ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ข้างเรา ใครจะสู้เราได้” โรม 8:30

“พระเจ้าทรงบันดาลให้ทุกสิ่งกลับเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่รักพระองค์” โรม 8:28

ลูกรักพระองค์พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 204

ใครเออยจะเชื่อเล่า

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า ตั้งแต่ลูกเขียนบทสวดบทแรกถวายพระองค์ ลูกจะเขียนพระวาจาของพระองค์ตอนท้ายของบทสวดของลูก แต่สำหรับบทนี้ ลูกขอเริ่มต้นโดยพระวาจาของพระองค์บทนี้เกิด

“สิ่งที่ตาไม่เคยเห็นและหูไม่เคยได้ยิน และจิตใจของมนุษย์คิดไม่ถึง คือสิ่งที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ที่รักพระองค์” 1 โครินธ์ 2:9

เพราะมันเพิ่งเกิดขึ้นกับลูกอีกแล้ว พระเจ้าข้า

ลูกกราบทูลพระองค์มาหลายครั้งแล้วว่า ลูกเริ่มเขียนบทสวดถวายพระองค์โดยการเลียนแบบนักเขียนสตรีชาวอเมริกันผู้หนึ่ง ลูกซื้อหนังสือเล่มนั้นในราคาเล่มละ 4.50 ดอลลาร์สหรัฐ เห็นบอกว่าหนังสือเล่มนั้นซึ่งเป็นเล่มบางๆ มีเพียง 10 กว่าบท ขายได้ถึงล้านกว่าเล่ม

ตอนที่ลูกเริ่มเขียน “บทสวดของฉัน” ลูกแอบคิด (ไม่กล้าแม้แต่จะคิดจริงๆ) ว่าถ้าสักวันหนึ่ง ลูกสามารถนำสิ่งที่ลูกเขียนไปพิมพ์และขายที่ประเทศของเขาได้ ไม่ต้องถึงล้านเล่มหรอก ครึ่งเดียวก็พอ คิดดูซิ จะได้เงินขนาดไหน ลูกแอบคิดต่อในใจจะเรียกร้อยว่าถ้าความฝันของลูกเป็นความจริงเมื่อไร ลูกจะบริจาคเงินที่ได้จากการขายหนังสือทั้งหมดนี้ให้แก่มูลนิธิของโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง เพื่อให้เป็นค่ารักษาพยาบาลของผู้ป่วยที่ยากจน

11 ปีผ่านไป ลูกคงเก็บความฝันที่ลูกเรียกเองว่า “บ้าบิ่น” ไว้ในใจ ไม่กล้าแม้แต่จะบอกใคร

และแล้ว วันหนึ่งในปีที่แล้ว (2007) เพื่อนจิตวิญญาณของลูกนำเอาหนังสือเล่มหนึ่งที่พิมพ์ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1983 มาให้ลูกอ่าน พอลูกอ่านเสร็จ ลูกบอกกับตัวเองว่า ลูกต้องค้นหาผู้เขียนคนนี้ให้ได้ เป็นความรู้สึกที่ลูกเองก็อธิบายไม่ได้เพราะลูกอ่านหนังสือเป็นร้อยๆ เล่ม ไม่เคยคิดแม้แต่ครั้งเดียวที่อยากจะติดต่อกับผู้เขียน ในที่สุดลูกก็ค้นพบผู้เขียนท่านนั้นจนสำเร็จ ขณะนี้เขามีอายุ 78 ปี เป็นนักธุรกิจอเมริกันที่ประสบความสำเร็จในชีวิตหลังจากที่ครั้งหนึ่งเขาเคยเกือบล้มละลาย แต่เขาก็รอดพ้นวิกฤตมาได้ด้วยการอ่านพระวาจาและปฏิบัติตามพระวาจาทุกประโยคในการดำเนินชีวิต เขาและภรรยาจึงทุ่มเทชีวิตในการเขียนหนังสือเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์

เรากลายเป็นเพื่อนคริสตชนต่างวัยข้ามประเทศที่มีความรักและความเชื่อความศรัทธาในพระองค์ที่ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน ลูกบอกกับเขาถึงความฝันของลูกที่อยู่ในใจมาตลอด 11 ปี เขาตอบมาทันทีว่าเขาคงช่วยไม่ได้เพราะหนังสือที่เขาพิมพ์ เขาแจกมากกว่าขาย นั่นคือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อราวกลางปีที่แล้ว (2007) ลูกตอบเขาไปว่าไม่เป็นไร ลูกเชื่อว่าถ้า

เป็นน้ำพระทัยของพระองค์แล้ว อย่างไรก็ตามเสียวันหนึ่งลูกก็จะทำได้แน่นอน

อีกเดือนต่อมา เขาเขียนมาใหม่ เขา รู้สึกว่าเขาต้องช่วยลูก ดังนั้นเขาจึงแนะนำลูกให้เพื่อนนักธุรกิจของเขาอีกคนหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้รู้จักเครือข่าย Publisher ในประเทศของเขาเป็นอย่างดี

2 เดือนต่อมา เพื่อนเขาคอนนี่เขียนตอบมาว่า การเขียนของลูกที่ส่งให้เขาดูเป็นตัวอย่างใช้ได้ น่าสนใจ เขาจึงส่งต่อไปยัง Publisher แห่งหนึ่งที่ได้รับรางวัลว่าเป็น Best Christian Publisher ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา

หลังสงกรานต์ของปีนี้ ลูกก็ได้รับข่าวจาก Publisher ว่างานเขียนของลูกผ่านการพิจารณาขั้นต้นของคณะกรรมการของเขาแล้ว ขอให้ลูกส่งผลงานไปเพิ่มเติมเพราะลูกเขียนแค่ Preface (บทนำ) และ “My Little Prayers” แค่ 5 บท ตอนนั้นลูกก็ตื่นเต้นจนไม่ทราบจะพูดอย่างไรแล้ว ลูกจึงเขียนเสริมไปอีก 10 บท แล้วลูกก็รอ ... และสวด ...

อีก 2 เดือนต่อมา สิ่งที่ลูกรอคอยมา 12 ปีก็ไม่ใช่เป็น “ความฝันที่บ้าบิ่น” อีกต่อไป ทางบรรณาธิการของ Publisher นี้แจ้งมาเป็นทางการว่า คณะกรรมการของเขาได้ลงมติรับงานทั้ง 15 บทของลูก! แต่เขาขอให้ลูกเขียนไปอย่างน้อย 49,000 – 119,000 คำ แล้วเขาจะพิจารณาอีกที

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ถึงตอนนั้นลูกไม่ทราบจะรู้สึกอย่างไรดี มันทั้งดีใจ ทั้งตื่นเต้น ทั้ง filled with awe of Your Greatness (ขออนุญาตใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษ พระเจ้าข้า) 12 ปีที่ลูกแอบฝันมา พระองค์ทรงทราบมาตลอด ...

แต่ด้วยงานพระ งานราชฎีร์ งานหลวง งานเรียน งานเขียน งานศิลป์ ฯลฯ ที่ลูกทำอยู่ทุกวันนี้ ลูกคงต้องใช้เวลาอีกหลายเดือนกว่าจะเขียนได้ครบตามจำนวนบทที่เขาได้ตั้งไว้ ไม่เป็นไร ลูกจะพยายาม

แล้วจู่ๆ เดือนก่อนขณะที่ลูกกำลังอาบน้ำอย่างสบายใจวันหนึ่ง ก็มีความคิดที่ลูกเองไม่ได้คิดเกิดขึ้นมาในสมอง “Start a blog!” ลูกสะดุ้ง ถามกลับทันทีว่า “What is a blog?” แล้วความคิดที่ลูกไม่ได้คิดประโยคเดิมก็ผุดขึ้นอีกและเป็นอย่างนี้อีก 2-3 วัน ลูกจึงถามลูกๆ ว่ามีใครช่วยหม่ามี start a blog ได้ไหม? ลูกๆ ทุกคนหัวเราะชอบใจ หม่ามีของพวกเขาทำเป็นแค้นและส่งอีเมล นอกนั้นทุกอย่างลูกๆ ต้องทำให้หมด มาบัดนี้หม่ามีต้องการ start a blog แต่พวกเขาก็รับปากว่าว่างๆ จะช่วยดูให้ คำว่า “ว่างๆ” ของพวกเขา ลูกทราบดีว่ามันหมายความว่าอะไร

หนึ่งสัปดาห์ต่อมา ลูกเปิดอีเมลตามปกติทุกวันและมีฉบับหนึ่งส่งมาจาก Google เขียนถึงลูกว่า “Congratulations! A blog has been created for you under the name of Marysittleprayers” ลูกไม่เชื่อตาตัวเอง! วินาทีนั้นลูกคิดว่าพระเจ้าศักดิ์สิทธิ์จนขนาด create a blog ให้ลูก!!! 😊

ปรากฏว่าลูกสาวคนโตของลูกได้ติดต่อเพื่อนสนิทของเขาที่แต่งงานแล้วและขณะนี้อยู่ที่สหรัฐอเมริกา เพื่อนคนนี้ได้แอบไป “create a blog” ให้หม่ามี! ลูกตื่นเต้นจนพูดอะไรไม่ถูกและขอให้ลูกสาวคนเล็กช่วยศึกษาวิธีใส่ข้อมูลให้ เขาบอกว่าหม่ามีช้า มันยุ่งยาก หนุ่ยยังทำไม่เป็น ลูกก็บอกเขาว่า ไม่เป็นไร มีเวลาก็ค่อยๆ ศึกษาที่แล้วก็แล้วกัน

วันที่ 11 สิงหาคม 2008 ลูกต้องตื่นเต้นอย่างสุดขีดอีกครั้งหนึ่งเมื่อได้รับอีเมลจากเพื่อนของลูกสาวคนโตชม blog ของลูก **วินาทีนั้นลูกคิดว่าเป็นอัศจรรย์จากพระองค์อีกครั้งหนึ่งจริงๆ** ก็ลูกสาวคนเล็กยังทำไม่เป็น แล้วข้อมูลเข้าไปอยู่ใน blog ได้อย่างไร?

ปรากฏว่าเมื่อได้ยินลูกตะโกนด้วยความดีใจและแปลกใจ ลูกสาวคนเล็กของลูกก็เดินมาหาด้วยสีหน้าเรียบๆ พูดว่า “ไม่น่าเลย หนุ่ยแอบทำ จะให้เป็นของขวัญวันแม่ surprise หม่ามี!”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตอนที่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์ ลูกปวารณาตนเองกับพระองค์ว่าลูกจะทอดตัวเองลงเป็นสะพานให้คนเดินข้ามไปสู่จักและพบพระองค์ 12 ปีต่อมา ความเชื่อความศรัทธาของลูกในพระองค์ mature ขึ้น และหยิ่งรักลึกกว่าเดิม ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับชีวิตลูกใน 12 ปีที่ผ่านมาล้วนแล้วแต่เป็นพระพรที่นับว่าเป็นอัศจรรย์ แล้วลูกจะไม่นำตะลันต์ที่พระองค์ทรงประทานให้ไปใช้เป็นประโยชน์ในการประกาศข่าวดีเพื่อเป็นการถวายเกียรติกลับแด่พระองค์

ได้อย่างไรเล่า

การที่ลูกซึ่งเป็นคน semi-IT-illiterate มี blog ของตัวเองในการประกาศข่าวดีของพระองค์ในชื่อ <http://maryslittleprayers.blogspot.com/> นั้น พิสูจน์ความศักดิ์สิทธิ์ของพระวาจาของพระองค์อีกข้อหนึ่งที่ว่า “All things are possible with God” Mark 10:27

และลูกก็เรียนรู้อีกข้อหนึ่งว่า พระองค์ไม่ทรงต้องการให้ลูกได้เงินจากการประกาศข่าวดีของลูก แม้ลูกจะมีเจตนา นำเงินนั้นมาบริจาคเป็นการกุศลก็ตาม

ลูกรักพระองค์และจะปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ทุกประการ พระเจ้าข้า 😊

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 205

การสร้างโลกของพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ช่วงนี้ไม่ว่าจะไปที่ไหน จะเห็นผู้คนส่วนใหญ่หน้าตาอมทุกข์ เพราะเหตุการณ์วุ่นวายของชาติบ้านเมือง ถ้าจะมีการวัดดัชนี GNH (Gross National Happiness) คงจะได้ตัวเลขที่ต่ำที่สุดช่วงหนึ่งในประวัติศาสตร์ของประเทศไทยที่ไม่นับช่วงมีสงคราม

วันก่อนลูกเจอเพื่อนเก่าแก่คนหนึ่ง ที่ไม่ได้พบกันมานานโดยบังเอิญ หลังจากที่ทักทายกันด้วยความดีใจแล้วและก็หนีไม่พ้นที่จะพูดถึงเรื่องการเมือง เพื่อนคนนี้ก็ถามลูกขึ้นว่า “เธออยู่ฝ่ายไหน?” ลูกได้ยินมาบ่อยว่าคำถามนี้ทำให้คนในครอบครัวเดียวกัน แม้จะนอนเตียงเดียวกันก็ทะเลาะกันมาเยอะแล้ว เพื่อไม่ให้เสียบรรยากาศแห่งความดีใจที่ได้เจอเพื่อนเก่า ลูกจึงตอบไปว่า “อยู่ฝ่ายที่ถูกแหละ เธอล่ะ?” เพื่อนของลูกคนนั้นตอบกลับมาทันทีว่า “เราก็อยู่ฝ่ายที่ถูกวะ” แล้วเราก็ต่างหัวเราะและจากกันด้วยรอยยิ้ม

พอคล้อยจากเพื่อน ลูกก็มาคิดทบทวนว่า ทำไมหนอ ประเทศไทยเราซึ่งเป็นประเทศที่อุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรต่างๆ มากมาย ทั้งคนไทยเองก็เป็นผู้รักความสงบ อีกทั้งมีวัฒนธรรมอันดีงาม จนได้ชื่อว่าเป็น Land of Smiles หรือดินแดนแห่งรอยยิ้ม แล้วทำไมประเทศไทยทุกวันนี้ถึงกลายเป็นดินแดนแห่งความแตกแยก ความแค้น ผู้คนพร้อมที่จะทำหันกันถึงขั้นฆ่าฟันกันเอง ทำไม?

แล้วลูกก็ได้รับบทความนี้จากเพื่อนคนหนึ่ง

“กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วเมื่อครั้งที่พระเจ้าสร้างโลก พระองค์มีถุงหนังใบใหญ่เอาไว้ใส่ของวิเศษต่างๆ มากมาย พระองค์เริ่มต้นด้วยการสร้างมหาสมุทรทั้ง 7 โดยหลักของการวางของวิเศษ พระองค์จะต้องวางทั้งของดีและของไม่ดี คู่กันไป เพื่อไม่ให้ประเทศหนึ่งประเทศใดสมบูรณ์ไปกว่าประเทศอื่นๆ ทรงเอาเทือกเขาร็อกกี้ น้ำตกไนแอการ่า วางไว้ให้อเมริกา แล้วก็เอาทะเลทรายอริโซนา กับพายุทอร์นาโดวางไว้ด้วย เอาป่าอเมซอนวางไว้ให้บราซิล ทรงเอาไข่มุกวางไว้ให้ด้วย เอาข้าวแม่เหล็กโลกวางไว้ให้แคนาดา แต่ก็ทรงเอาความหนาวเย็นวางไว้ให้ เอาเทือกเขาหิมาลัยให้ริเบตกับเนปาล เพื่อเป็นปราการกันข้าศึก แต่ก็เอาความเบาบางของอากาศและความแห้งแล้งไว้ให้ ทุกประเทศจะได้ของคู่กันแบบนี้ ทั้งหมด จึงไม่มีประเทศใดน้อยกว่ากัน คราวนี้ พระองค์ทรงลืมนำประเทศรูปขวานเล็กๆ ทางแหลมอินโดจีน ทรงสะพายถุงวิเศษ แล้วก้าวข้ามเขาหิมาลัยไป แต่ด้วยความที่เขาสูงชันมาก เทือกเขาได้เกี่ยวถุงของพระเจ้าขาด ข้าวของที่ติดๆ ที่เตรียมเอาไว้ให้ประเทศอื่นๆ เช่น ชายหาดสวยๆ ผืนดินอุดมสมบูรณ์ ศิลปะวัฒนธรรมดีๆ อาหารอร่อยที่สุดในโลก ดอกไม้ ผลไม้ ชายทะเล ก็เทไปกองรวมกันที่ --- ประเทศไทยหมด ---

ว่า!! แอ้แล้ว พระเจ้า ทรงคิดว่าประเทศนี้ ท่าทางต้องเจริญกว่าประเทศอื่นๆ ทั้งหมดแน่นอน พระเจ้าทรงมองหา ภัยธรรมชาติที่จะมาถล่ม แต่สายเสียแล้ว พระองค์ทรงเอาภูเขาไฟกับแผ่นดินไหวให้ญี่ปุ่นไปแล้ว ถ้าปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ ประเทศอื่นๆ จะมาฟ้องร้องพระองค์ได้ว่าพระองค์ไม่ยุติธรรม จะมีภัยธรรมชาติอันใดหนอที่จะทำให้ประเทศไทยไม่เจริญ กว่าประเทศอื่นๆ ได้ เมื่อทรงคิดได้ เพื่อเป็นการป้องกันประเทศอันสมบูรณ์ที่สุดในโลกนี้ไม่ให้เจริญล้ำไปกว่าที่อื่นๆ

พระองค์ก็เลยสร้าง**นักรการเมืองไทยขึ้นมา!!!**”

ลูกหวังว่าเพื่อนของลูกที่เป็นนักรการเมือง เมื่อได้อ่านบทสวดบทนี้คงจะอ่านด้วยอารมณ์ขัน อย่าไปซีเรียจริงจัง ะไรมากนัก

บทความนี้ หากคนอ่านเป็นคนประเภทที่เห็นแก่ว่าน้ำวางเปล่าครึ่งใบ ก็คงจะตีความว่าสิ่งเลวร้ายทั้งหมดเกิดขึ้นก็ เพราะพระเจ้าเป็นเหตุ เพราะการโทษพระเจ้านั้นเป็น the most convenient excuse ที่คนทั่วไปทำ

แต่ลูกเป็นคนเห็นแก่ว่าน้ำเต็มครึ่งใบและเป็นผู้ที่มีความเชื่อความศรัทธาในพระองค์อย่างหนักแน่น ลูกจึงมองว่า อย่างน้อยผู้ที่เขียนเรื่องนี้ก็ต้องเชื่อว่าพระเจ้านั้นมีจริงและพระองค์ทรงเป็นผู้สร้างโลก อีกทั้งพระองค์ทรงเป็นองค์แห่งความ ยุติธรรมและพระองค์ไม่ทรงลำเอียง ไม่ว่าในกรณีใดๆ 😊

อย่างไรก็ตาม ลูกขอจบบทสวดบทนี้ด้วยการทูลขอพระองค์เช่นเดียวกับการทูลขอในการสวดภาวนาประจำวันของ ลูกว่า ขอพระองค์โปรดประทานพระพรให้ประเทศไทยของพวกเรา เป็นประเทศที่น่ารัก น่าอยู่ และน่าภูมิใจ เหมือนเดิม เทอญ

“ในปฐมกาล พระเจ้าทรงเนรมิต สร้างฟ้าและแผ่นดิน” ปฐมกาล 1:1

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดคนอื่น

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 206

Price of Greed

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ชื่อของบทสวดของลูกบทนี้เป็นหัวข้อที่ปรากฏอยู่บน Magazine ที่เสนอข่าวทั่วโลกฉบับที่คนอ่านมากที่สุดในโลกฉบับหนึ่ง เมื่อปลายเดือนกันยายน 2008 ที่ผ่านมา พร้อมๆ กับหัวข้อนี้ก็เป็นรูปของหัวกระทิงที่มีน้ำตาไหลหยดเป็นทางยาวจากลูกตา กระทิง (Bull) เป็นสัญลักษณ์ของตลาดหลักทรัพย์ (หุ้น) ในช่วงขาขึ้น ในขณะที่หมี (Bear) เป็นสัญลักษณ์ของตลาดฯ ในยามขาลง

ถ้าลูกจะแปลชื่อหัวข้อนี้ก็คงจะได้ชื่อเป็นภาษาไทยว่า “ผลของความโลภ”

ในช่วง 2-3 เดือนที่ผ่านมา นักธุรกิจทั่วโลกได้เห็นปรากฏการณ์ที่ไม่มีใครเคยคาดคิดว่าจะเกิดขึ้นได้เมื่อหลายสิบปีก่อน นั่นคือการล้มครืนลงมาของสถาบันการเงินระดับ Top 1 ใน 5 ของประเทศที่เป็นมหาอำนาจของโลกในปัจจุบัน หรือที่เรียกกันในภาษาชาวบ้านว่า “วิกฤตแฮมเบอร์เกอร์” ส่งผลให้ภาวะเศรษฐกิจของทั่วโลกต่างระส่ำระสายไปตามๆ กัน

มันเป็นความรู้สึกที่เสียวเข้าไปในไขสันหลังและถึงกันบั้งของหัวใจของผู้ที่เคยผ่านวิกฤต “ต้มยำกุ้ง” ของประเทศไทยมาแล้ว

อีกแล้วหรือ? แต่คราวนี้นักธุรกิจไทยยังพอมีเรื่องปลอบใจตัวเองว่า ประเทศไทยไม่ใช่เป็นต้นเหตุของวิกฤตเศรษฐกิจครั้งนี้เหมือนเช่นคราวของ “ต้มยำกุ้ง” แม้ว่าผลของการพังทลายของเศรษฐกิจในประเทศตะวันตกจะต้องมาถึงเมืองไทยอย่างแน่นอนก็ตาม

หลังจากที่ลูกเองเคยต้องชดน้ำต้มยำตลอดจนต้องแหะหัวกึ่งจนปากระบมมาแล้วเมื่อสิบกว่าปีก่อน ลูกก็ลองวิเคราะห์เองว่า ปัญหาเศรษฐกิจของประเทศต่างๆ ที่ต้องประสบภาวะล้มครืนเช่นนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า ที่แล้วที่เล่า นั้น สาเหตุเกิดจากอะไร?

คำตอบก็คือ ชื่อของบทสวดของลูกวันนี้ นี่แหละ

ลูกขอสรุปกับตัวเองไม่ว่าจะเป็นความคิดที่ถูกหรือผิดในแง่วิชาการแขนงใดๆ ก็ตามว่า ปัญหาต่างๆ ของมวลมนุษยชาติ ตั้งแต่ในอดีตกาลจนถึงปัจจุบันและจนถึงในอนาคตอันยาวไกลข้างหน้าโน้น ต่างมีสาเหตุเดียวกันคือ มนุษย์เป็นต้นเหตุ เป็นตัวสร้างปัญหาให้กับมนุษย์กันเอง และแรงผลักดันให้มนุษย์เป็นเช่นนี้ก็คือ ความโลภ นั่นเอง

อย่างไรในเรื่องของเศรษฐกิจ บรรดาผู้บริหารระดับสูงของสถาบันการเงินหรือ Corporate ต่างๆ ล้วนแล้วแต่ต้องพยายามทำทุกวิถีทางให้งบดุลหรืองบการเงินขยายตัวสูงขึ้นๆ ทุกปี โดยที่ตัวเองก็ได้ผลตอบแทนมากขึ้นๆ เป็นล้านๆ เหรียญ มีเครื่องบินส่วนตัว มีเรือ yacht ส่วนตัว ฯลฯ จากการทำธุรกิจแบบที่ทุกอย่างเป็นไปอย่างธรรมชาติ เห็นได้ จับต้องได้ ก็เริ่มมีการคิดค้นวิธีที่จะทำเงินจากอากาศ เกิดการซื้อขายล่วงหน้า พร้อมๆ กับคิดค้นเครื่องมือ (Instrument) ทางการเงิน

Derivative Securitization CDO และอะไรต่อมิอะไรอีกเยอะแยะ ที่คนธรรมดาทำทุกอย่างไปที่ไม่ได้อยู่วงการการเงินหรือหลักทรัพย์ จะสามารถเข้าใจได้ แล้ววงจรของเงินก็หมุนเวียนขยายวงไป เป็นวงกว้างขึ้นๆ น้ำมันซึ่งนับเป็นปัจจัยสำคัญของการดำรงชีวิตของมนุษย์ปัจจุบันก็แพงขึ้นๆ ไม่ใช่เพราะความต้องการในการใช้น้ำมัน (Consumption) ของมนุษย์มีมากจนทำให้ราคาสูงขึ้นไปถึงขนาดนั้น แต่เป็นเพราะการแข่งขันกันในการพยายามไปซื้อขายกันในอนาคต จนทำให้ราคาวิ่งขึ้นเป็นแนวตั้ง สร้างความเดือดร้อนแก่มนุษย์ถ้วนทั่วหน้ากันทั้งโลก แล้วลูกโป่งก็ถูกอัดลมให้โป่งขึ้นๆ ..

ความโลภของมนุษย์ย่อมมาควบคู่กับการเห็นแก่ตัวเพราะตัวเองอยากได้มากขึ้น ก็จะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มากขึ้น แม้ว่าการจะได้มากขึ้นนั้นต้องกระทำการเหยียบบนตัวมนุษย์คนอื่น หรือแม้กระทั่งบนซากศพของคนอื่นก็ตาม

การหว่านความคิดทางการเมือง ไม่ว่าจะเกี่ยวกับระบอบประชาธิปไตยหรือการ advocate เกี่ยวกับการค้าเสรีหรือ Free Trade ก็ดี ฟังดูผิวเผินเป็นสิ่งดี สวยหรู ทำให้เรารู้สึกว่าบัดนี้เราก้าวทันโลกตะวันตกแล้ว แต่หากวิเคราะห์เจาะลึกลงไปแล้ว เพื่อนเอ๋ย เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นกลอุบายของประเทศที่เจริญกว่าในการ “หลอก” ประเทศที่ด้อยกว่าทั้งด้านสติปัญญา ความคิด และทุน ในการเสียประโยชน์ให้แก่พวกเขาในทุกๆ ด้าน

บนพื้นฐานของความไม่ทัดเทียมกันทั้งความรู้ เทคโนโลยีและทุน ประชาชนอย่างคนไทยเราที่ไหนเลยจะสามารถไปแข่งขันอย่าง “เสรี” กับผู้ลงทุนข้ามชาติของบริษัทยักษ์ใหญ่ที่มีมาลงทุนแข่งกับพวกเราได้

มาตรการต่างๆ ที่องค์กรการเงินระหว่างประเทศห้ามไม่ให้ประเทศไทยใช้ในตอนวิกฤตต้มยำกุ้ง กลับถูกนำมาใช้กับประเทศมหาอำนาจในครั้งนี้เพราะเหตุผลที่ว่า “มิฉะนั้นแล้ว ประเทศของเขาที่จะล้มละลาย” อ้าว! ที่ประเทศไทยตอนนี้ ถูกบังคับให้ทำแบบนี้ ไม่ให้ทำแบบนั้น จนประเทศไทยต้องล้มละลาย และประชาชนคนไทยทั้งประเทศต้องล้มลุกคลุกคลาน บางคนถึงกับฆ่าตัวตาย บ้างก็ยังไม่สามารถฟื้นตัวกลับมาได้ จนถึงทุกวันนี้ เป็นเรื่องช่างมัน! ชีวิตคนไทยไม่มีค่า เมื่อเทียบกับชีวิตของคนชาติตะวันตกอย่างนั้นหรือ?

ความโลภ.....

ความโลภมิใช่มีเพียงแต่ในซีกโลกตะวันตกเท่านั้น ประเทศไทยเราเองก็ใช้อย่างเสียเมื่อไร

ยิ่งวันคนไทยเราก็ยิ่งจะถูก “ความโลภ” ครอบงำจนเอกลักษณ์ของการเป็นชนชาติที่ยิ้มแย้ม มีจิตใจงดงามเป็นชนเผ่าของประเทศที่มีวัฒนธรรมอันดีงามแต่โบราณ ค่อยๆ เลือนๆ หายไป ภาพลักษณ์ของคนไทยในทุกวันนี้จะเป็นชนชาติที่นับถือบูชาเงินเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์สูงสุดในชีวิต ไม่ใช่เป็นพระเจ้าเพราะคนไทยกว่า 90% ไม่เชื่อในพระองค์ เงินซื้อได้ทุกอย่าง และคนไทยส่วนหนึ่งก็ยินดีขายทุกอย่างทุกอย่าง แม้กระทั่งตัวเองและจิตวิญญาณ (ซึ่งคนไทยหลายๆ คนก็ไม่เชื่อว่าคนเรามีวิญญาณเพราะถ้าเชื่อ ก็คงไม่กล้าประพฤติปฏิบัติตนเช่นนี้) เพียงเพื่อ “เงิน”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ปกติลูกจะเขียนบทสวดถวายพระองค์ในเรื่องความเชื่อ ความศรัทธา ในเรื่องี่อ่านแล้วสบายๆ ลูกต้องกราบขอภัยต่อพระองค์ที่เขียนเรื่องที่หนักอึ้งถวายพระองค์ในวันนี้ แต่สำหรับลูกแล้ว พระองค์คือ พ่อ คือ อาจารย์ คือ หมอ และเป็นผู้ที่ลูกสามารถกราบทูลได้ทุกเรื่อง ดังนั้นในวันนี้ที่ลูกรู้สึกว่าคุณภาพความเป็นอยู่ของมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นที่นี้ในประเทศไทยเราเองหรือต่างประเทศ มนุษย์กำลังทำลายมนุษย์กันเอง ลูกรู้สึกเสียใจและเศร้าใจ จะไปพูดให้ผู้อื่นฟังก็ไม่ทราบว่าจะมีผู้เห็นด้วยหรือไม่ เผลอๆ ไปพูดกับผู้ที่ความคิดไม่ตรงกัน เป็นเรื่องอีก ลูกก็เลยขอทูลความในใจต่อพระองค์ผ่านบทสวดบทนี้ พระองค์ทรงเป็นผู้ฟังที่ดีที่สุดในโลกสำหรับลูกอยู่แล้ว 😊

เขียนถึงตรงนี้ ลูกอดไม่ได้ที่จะคิดถึงเพื่อนนักธุรกิจชาวฮิวคนนั้นของลูก เราเคยคุยกันถึงเรื่องที่ว่าฮิวไม่เชื่อว่าพระเยซูเจ้าเป็นพระบุตรของพระเจ้า เขาพูดให้ฟังว่าสำหรับชาวฮิวแล้ว พระเจ้าทรงสัญญากับพวกเขาว่า พระองค์จะทรงส่งพระบุตรมาบังเกิดบนโลกมนุษย์ แล้วโลกมนุษย์ก็จะมีสันติสุขกันถ้วนทั่วหน้า แต่ทุกวันนี้ ดูโลกมนุษย์ซิ ยังมีการฆ่าฟันกัน ทะเลาะเบาะแว้งกัน และคนก็ยังมีความทุกข์กันทุกห้วงระแหง ลูกจำได้ว่าลูกตอบกลับทันทีว่า ที่โลกเราทุกวันนี้ยังมีแต่ความทุกข์

ความแตกแยก และไม่มีสันติสุขนั้น เพราะมนุษย์ไม่ยอมทำตามที่พระเยซูเจ้าทรงสั่งสอนต่างหาก เพราะถ้ามนุษย์ทุกคนยอมทำตามคำสั่งสอนของพระองค์ โลกเรานี้ก็จะมีแต่ความรักและสันติสุขอย่างแน่นอน

เมื่อได้ยินลูกตอบเช่นนี้ เพื่อนชาวฮิวคนนั้นก็เจียบ ตอบกลับลูกไม่ได้ End of conversation.

ลูกคิดว่าคงเป็นไปได้ ที่มนุษย์ทุกคนบนโลกนี้จะเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระองค์ เพราะไม่ใช่มนุษย์ทุกคนบนโลกนี้จะรู้จักพระองค์ และแม้แต่ผู้ที่รู้จักพระองค์และเป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์แล้ว ก็ยังไม่ทำตามคำสั่งสอนของพระองค์เลย ก็มีไม่น้อย

ลูกของบบทสวดนี้โดยขอทูลต่อพระองค์ว่า พระองค์ทรงสร้างโลกใบนี้และมนุษย์มา พระองค์ย่อมต้องมีวิธีให้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ แม้ว่าพระองค์จะทรงประทานเสรีภาพให้มนุษย์เลือกในการดำเนินชีวิตก็ตาม ขอให้โลกนี้และทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

“ความรักเงินตราเป็นรากเหง้าของความชั่วร้ายทุกประการ” 1 ทิโมธี 6:10

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 207

จงสร้างพระนิเวศ ...

ข้าแต่พระเป็นเจ้า สำหรับผู้ที่ดำรงชีวิตโดยมีพระองค์เป็นศูนย์กลางแล้ว ไม่มีอะไรที่จะเป็นสุขไปกว่าการได้มีโอกาสรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ มันเป็นความสุขที่อธิบายด้วยคำพูดไม่ได้

เมื่อ 5 ปีก่อน ตอนที่ลูกและลูกๆ กำลังคิดจะตั้งโรงงานอีกแห่งหนึ่ง ในตอนนั้นลูกไม่มีอะไรพร้อมเลย แต่ด้วยความวางใจในพระองค์ ลูกจึงสวดอธิษฐานและเปิดพระคัมภีร์เพื่อถามว่าเป็นน้ำพระทัยของพระองค์หรือไม่ ปรากฏว่าลูกเปิดได้หน้า 1 พงศาวดาร บทที่ 22 เป็นบทที่กษัตริย์ดาวิดกำลังจะสร้างพระวิหารถวายแด่พระเจ้าและบทที่ 22:10 มีใจความว่า “**เขาจะสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา**” และบทที่ 22:13 “**...แล้วเจ้าจะทำสำเร็จ**” ลูกจึงตีความว่าหากลูกสร้างโรงงานเปรียบประดุจเป็นพระนิเวศถวายแด่พระองค์ แล้วลูกจะสำเร็จในการเปิดโรงงานนั้น แล้วลูกก็วางแผนในการสร้างโรงงานในลักษณะเช่นนั้น คือมีพระแท่นใหญ่และมีเครื่องถวายบูชาครบบนโต๊ะพระแท่นนั้น แล้วลูกก็เปิดโรงงานสำเร็จและธุรกิจก็เจริญเติบโตเป็นไปด้วยดีจนถึงทุกวันนี้

ในชีวิตของลูก ลูกไม่เคยคิดเลยว่าลูกจะมีโอกาสสร้างพระนิเวศจริงหรือ “โบสถ์” ถวายแด่พระองค์เลย มันเป็นเรื่องไกลเกินเอื้อม ไกลเกินความคิดความอ่านหรือความสามารถอย่างลูก ซึ่งเป็นคริสตชนตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ลูกไม่กล้าแม้แต่จะฝัน

สมัยลูกเป็นนักเรียน ผู้ที่ได้หว่านเมล็ดแห่งความเชื่อในใจของลูกตั้งแต่ตอนนั้นและเมล็ดพันธุ์เหล่านี้ได้มาเจริญงอกงามในตัวของคุณอีก 3 ทศวรรษต่อมาคือ มาแมร์ชาวอเมริกัน ผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเป็นคุณแม่อธิการบดีของโรงเรียนที่ลูกศึกษาอยู่ตอนมัธยมปลาย ด้วยเหตุผลที่อธิบายไม่ได้ ความรักความผูกพันของครูและลูกศิษย์คุณนี้ได้หยั่งรากฝังลึกจนกลายเป็นความรู้สึกเหมือนหนึ่งแม่และลูกจริงๆ จนเป็นที่ทราบกันดีในแวดวงของโรงเรียนในหลายทศวรรษที่ผ่านมา

เมื่อ 4 ปีก่อน มาแมร์ท่านนี้ได้กลับมายังประเทศไทย (ท่านได้กลับไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาแล้ว) ในโครงการแลกเปลี่ยนโดยท่านได้เลือกที่จะไปอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ มีกำหนดระยะเวลา 1 ปี ก่อนถึงเวลากลับประเทศบ้านเกิดท่านอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งลูกคิดว่าการมาเมืองไทยครั้งนี้คงเป็นครั้งสุดท้ายของท่าน เพราะท่านก็อายุ 80 กว่าแล้ว ลูกจึงบินไปเชียงใหม่โดยวางแผนว่าจะพาท่านไปเที่ยวชมสถานที่ต่างๆ ให้ทั่วถึง ที่ไหนได้ แทนที่ลูกจะได้พาท่านเที่ยว ท่านกลับพาลูกไปเยี่ยมสถานที่ต่างๆ ที่ท่านได้ตั้งใจไว้ เป็นต้นว่า ศูนย์เด็กพิการที่ดูแลโดยมิชชันนารีชาวอเมริกันคู่หนึ่งที่รับเด็ก ๆ ที่เกิดมาในชายขอบสังคมโดยไม่มีสัญชาติ และไม่มีใครสนใจ ศูนย์หัตถกรรมที่สมาชิกเป็นผู้ที่บกพร่องทางสมอง เยี่ยมและสัมภาษณ์ผู้หญิงกลางคืน (เป็นประสบการณ์ที่น่าตื่นเต้นมาก เขียนเป็นหนังสือได้เลย!) ฯลฯ และที่สุดท้าย เป็นหมู่บ้านของชาวเขาบนดอยแห่งหนึ่ง หมู่บ้านนี้มีชาวบ้านประมาณ 20 หลังคาเรือน ทุกคนในหมู่บ้านนี้เป็นคาทอลิกหมด พวกเขามีโบสถ์สำหรับนมัสการ

พระเจ้าหลังหนึ่งสร้างด้วยไม้ไผ่ สภาพเก่ามาก

ที่ผ่านมา ลูกได้ทำอะไรต่อมื่ออะไรในการรับใช้พระองค์เสมอมา แต่ในเวลา 3 วันนั้น ลูกได้ประสบพบและเจอเจอผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือในวิถีชีวิตของแต่ละคนซึ่งแตกต่างกันออกไปอย่างที่ลูกไม่เคยมีประสบการณ์เช่นนี้มาก่อน ลูกจำได้ว่า ลูกรำพึงกับตัวเองว่า “ในโลกนี้ ช่างมี suffering เยอะเหลือเกิน” ด้วยความรู้สึกที่อยากจะช่วยทุกกลุ่มที่ได้ไปเยี่ยม ลูกรู้สึกว่าตัวเองช่าง helpless อะไรเช่นนี้ ลูกหันกลับไปเห็นภาพตัวเองเป็นเหมือนแค่หยดน้ำหนึ่งหยดในมหาสมุทร ☹️

วันสุดท้ายก่อนกลับกรุงเทพฯ จู่ๆ มาแมร์ก็ถามลูกขึ้นมาว่า “Can I ask you to do something for me?” ลูกตอบทันทีว่า “Yes, yes, yes!” มาแมร์ขำ พูดว่าลูกจะไม่ถามก่อนเลยหรือว่าท่านจะขออะไร ลูกตอบว่าสำหรับมาแมร์แล้ว ลูกจะทำทุกอย่างที่ท่านขอโดยไม่ต้องถามคำถามนี้เลย! มาแมร์ดีใจมากบอกกับลูกว่า ท่านต้องการให้ลูกสร้างโบสถ์ใหม่ที่บนดอยที่เราไปเยี่ยม เพราะมีชาวบ้านมาขอมาแมร์ก่อนที่เราจะไปเยี่ยมวันนั้น และเนื่องจากมาแมร์กำลังจะกลับอเมริกา ลูกจึงจะต้องรับภาระทั้งหมดในการจัดการสร้างโบสถ์หลังนี้

ไม่มีอะไรที่จะทำไม่ได้ในการรับใช้พระเจ้า ลูกติดต่อกับอุปสังฆราชของสังฆมณฑลเชียงใหม่ แจ้งความจำนงค์ให้ท่านทราบ ซึ่งขั้นแรกก็ต้องขออนุญาตท่านสังฆราช ประมุขแห่งสังฆมณฑลเชียงใหม่ก่อน ปรากฏว่า ทุกอย่างเรียบร้อย ท่านอุปสังฆราชก็ใจดีมาก ท่านรับเป็นธุระติดต่อให้คนมาเขียนแบบ หาผู้รับเหมาประเมินราคา ดูผลการก่อสร้าง ตลอดจนดูแลความเรียบร้อยในด้านต่างๆ ให้ด้วยความเมตตาและความเอาใจใส่

ในระหว่างการก่อสร้าง ลูกได้ไปดูความก้าวหน้าของงาน ระหว่างที่รถกำลังวิ่งลงมาจาดอย ปล้นลูกก็คิดถึงพระวาจาบทที่ลูกเปิดได้ตอนจะเปิดโรงงาน “จงสร้างพระนิเวศถวายแด่พระเจ้า แล้วเจ้าจะทำสำเร็จ” ... นี่ฉันกำลังจะสร้างพระนิเวศของจริงถวายแด่พระเจ้าแล้วนี่ มันเป็นไปได้หรือ? ฉันกำลังจะสร้างพระนิเวศของจริงถวายแด่พระเจ้าแล้ว!!! 😊 ฉันแทบไม่เชื่อตัวเองในระหว่างทางที่ลงจากดอยในวันนั้น

ปรากฏว่าหลังจากผ่านอุปสรรคนานัปการ นับตั้งแต่การก่อสร้างในขั้นต้นได้พังลงมาเพราะผู้รับเหมาไม่ซื่อสัตย์ในการใช้วัสดุตาม spec. ตามด้วยปัญหาของสิทธิที่ดินที่โบสถ์หลังนั้นตั้งอยู่ แต่ด้วยความเอาใจใส่ตลอดจนปรีชาญาณของท่านอุปสังฆราช ทุกอย่างก็จบลงด้วยดี โบสถ์หลังน้อยบนดอยแห่งนั้นก็ก่อสร้างสำเร็จ ตั้งตระหง่านเป็นที่นมัสการพระเจ้าของชาวบ้านในหมู่บ้านนั้น

วันที่ 8 พฤศจิกายน 2008 ที่ผ่านมา พระสังฆราช ประมุขแห่งสังฆมณฑลเชียงใหม่ ผู้ซึ่งลูกเคารพรักมาก ได้ประกอบพิธีเสกโบสถ์ใหม่นี้อย่างเป็นทางการ มีพระสงฆ์หลายองค์ ตลอดจนชาวบ้านที่เป็นชาวเขาพร้อมด้วยสัตบุรุษของสังฆมณฑลเชียงใหม่ไปร่วมพิธีด้วยจำนวนมาก

ในตอนหนึ่งของการกล่าวแสดงความยินดีของลูกต่อชาวบ้าน ลูกได้พูดว่า “...ถึงแม้โบสถ์นี้จะมีขนาดเล็กและตั้งอยู่บนดอย แต่สถานที่ที่ใช้นมัสการพระเจ้าเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และมีความยิ่งใหญ่ในความหมายในตัวมันเองและการใช้งานอยู่แล้ว ... โบสถ์หลังนี้นอกจากจะถูกสร้างขึ้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าและเป็นเจ้าและนักบุญโยเซฟอย่างสูงสุดแล้ว ยังเป็นอนุสรณ์แห่งความรักระหว่างครูและลูกศิษย์คู่หนึ่งด้วย”

ลูกกลับลงมาจาดอยหลังพิธีด้วยความรู้สึกที่อิ่มเอิบและสุขใจอย่างหาคำบรรยายไม่ได้ สำหรับลูกแล้ว การที่ลูกมีโอกาสสร้าง “พระนิเวศ” ถวายแด่พระองค์ในสถานที่ที่ชาวบ้านในหมู่บ้านนั้นมีความต้องการ ในเวลาที่พอเหมาะพอดี (โบสถ์หลังเก่าที่สร้างด้วยไม้ไผ่ได้พังไปแล้ว หลังจากโบสถ์ใหม่ได้สร้างเสร็จ) และในงบประมาณที่ลูกสามารถสนับสนุนได้ ทั้งหลายทั้งปวงนี้ ไม่ใช่เหตุการณ์บังเอิญอย่างแน่นอน

ทันทีทันใดที่ลูกกลับถึงบ้าน ลูกได้ไปเปิดพระคัมภีร์เพื่ออ่านบทพงศาวดาร ฉบับที่หนึ่ง ทั้งบท เพราะเท่าที่ผ่านมา ลูกอ่านแต่บทที่ 22 และพบว่าในบทนี้มีการพูดว่า “แล้วเจ้าจะทำสำเร็จ” และความสำเร็จถึง 3 ครั้ง 3 หน ไขแล้ว ความ

สำเร็จของการเป็นลูกที่ดีของพระองค์คือการได้รับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ ลูกได้สวดปวารนาตัวเองเช่นนี้ต่อพระองค์ทุกๆ วัน แล้วพระองค์ก็ประทานพระพรให้ลูกมีโอกาสเช่นนั้นจริงๆ มันช่างอัศจรรย์อะไรเช่นนี้ 😊

“ทุกสิ่งเป็นไปได้ทั้งนั้น สำหรับผู้มีความเชื่อ” มาระโก 9:23

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 208

เราทุกคนเป็นโบสถ์ของพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่ลูกและลูกๆ กลับใจมาเป็นลูกของพระองค์ มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ลูกแอบดีใจมาตลอด ลูก 2 คน เล็กของลูกเวลาไปมิสซา จะชอบฟังพระสงฆ์เทศน์ ยิ่งในตอนนั้น เขาทั้ง 2 คนยังเล็กมาก มีเด็กกี่คนชอบฟังพระเทศน์?

ลูกเองก็ชอบฟังพระสงฆ์เทศน์ แต่ 12 ปีแห่งการเป็นลูกของพระองค์ มีการเทศน์ของท่านผู้หนึ่งที่ลูกจำได้ทุกเรื่อง และทุกครั้ง ลูกรู้สึกวาทเทศน์ของท่านนั้น “โดนใจ” ทุกครั้ง (ขออนุญาตใช้ศัพท์ทันสมัยหน่อย พระเจ้าข้า 😊)

ครั้งแรกท่านเทศน์สอนเกี่ยวกับชายโตะเขาคนหนึ่งทีพลัดตกลงมาจากเขาท่ามกลางความมืด ชายผู้นี้ไม่เคยมีความเชื่อในพระเจ้าแต่ในยามผจญภัยอันตรายเช่นนั้น เขาตะโกนให้พระเจ้าช่วย พระเจ้าก็ตรัสตอบให้เขาตัดเชือก แทนที่จะทำตามพระองค์ เขากลับเอาเชือกพันตัวเองให้แน่นยิ่งขึ้น วันรุ่งขึ้นมีคนพบศพชายผู้นี้ห้อยโตะเต่งหนาวตายอยู่บนเนินดิน เพียง 2 ฟุต

ลูกชอบบทเทศน์เรื่องนี้มาก และได้นำไปเปรียบเทียบกับชีวิตของลูกเองหลายต่อหลายครั้งทั้งในการแบ่งปันและในการเขียน ลูกชอบพูดว่า ลูกเองก็เคยตกอยู่ในภาวะห้อยโตะเต่งกลางความมืดและความหนาวเช่นนี้มาแล้ว แต่พอพระเจ้าตรัสกับลูกว่าให้ตัดเชือก ลูกตัดเลย และทุกครั้งลูกก็ตกลงสู่พื้นดินเพียงฟุตครึ่งเท่านั้น ลูกได้เตือนตนหน่อยว่า บางครั้งพื้นดินอาจจะห่างจากตัวลูกมากกว่าฟุตครึ่งหรือสองฟุต แต่ด้วยความเชื่อของลูก พระองค์ก็เลยยกพื้นดินขึ้นมาอยู่ใต้ตัวลูกเพียงฟุตครึ่ง ตอนลูกตัดเชือก 😊

ครั้งที่สอง ท่านเทศน์สอนว่า พระเจ้าไม่เคยทำให้เราผิดหวัง ไม่เหมือนมนุษย์ที่ทำให้เราผิดหวังเสมอ “โดนใจ” อีก

ครั้งที่สาม ท่านเทศน์เกี่ยวกับเรื่องการสวดภาวนา ซึ่งบังเอิญตรงกับเรื่องที่ลูกไปแบ่งปันที่สังฆมณฑลของท่านในวันนั้น และท่านก็บอกว่าการที่บทเทศน์ของท่านและคำแบ่งปันของลูกเป็นเรื่องเดียวกัน ทั้งๆ ที่เราต่างไม่ทราบมาก่อนในวันนั้น ไม่ใช่เป็นเรื่อง “บังเอิญ” อย่างแน่นอน

และครั้งที่สี่ เมื่อต้นเดือนพฤศจิกายน 2008 ที่ผ่านมานี้เอง ที่ท่านเป็นประธานในพิธีเสกโบสถ์ที่ลูกสร้างถวายพระบندออย ในฐานะประมุขแห่งสังฆมณฑลเชียงใหม่

วันนั้น พระวาจาของพระเจ้าเป็นบทที่ยาวมากคือ ลูกา 16: 9-15 เกี่ยวกับเรื่องเงินทอง แต่ท่านสรุปเป็นใจความย่อๆ ได้ว่า “เงินทองนั้น ถ้าเป็นทาสของเรา จะเป็นทาสที่ซื่อสัตย์มากที่สุด แต่ถ้าเมื่อไรเราให้เงินทองเป็นนายของเรา มันจะเป็นนายที่โหดร้ายมาก” ที่สุดเช่นเดียวกันและอีกตอนหนึ่งท่านเทศน์สอนว่า “การสร้างโบสถ์นั้น ใครมีเงินก็สร้างได้ และมีหลายแห่งที่หลังจากท่านได้ไปทำพิธีเสกแล้ว ต่อมาก็กลายเป็นโบสถ์ร้าง ซึ่งเป็นที่น่าเสียดายมาก แต่โบสถ์ที่มีความหมายที่สุดคือ พวกเรามนุษย์ เพราะมนุษย์ทุกคนคือโบสถ์ของพระเจ้านั่นเอง...” โอ้โฮ! “โดนใจ” สุดๆ 😊

ลูกกลับบ้านและคิดถึงประโยคสุดท้ายของคำเทศน์สอนของท่านแล้วก็มองย้อนตัวเอง

“โบสถ์” คืออะไร? สำหรับลูกแล้ว “โบสถ์” คือที่ประทับของพระเจ้า ไม่ว่าจะสถานที่นั้นจะใหญ่หรือเล็กเพียงใดก็ตาม และเพราะเหตุผลหลักนี้ “โบสถ์” จึงเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์

ลูกรีบสำรวจตัวเอง ฉันทำรงชีวิตสมกับที่จะให้พระเจ้าประทับอยู่ในตัวฉันไหม?

ลูกคิดต่อ โบสถ์ที่ดีก่อนจะเริ่มทำพิธีมิสซาหรือพิธีอื่นใด ประการแรก ต้องสะอาด โบสถ์ที่สกปรกย่อมไม่เหมาะสมกับการประทับของพระเจ้าอยู่แล้ว จากนั้นควรจะมีการจุดเทียน ซึ่งเป็นการนมัสการพระเจ้า และประการสุดท้าย ควรจะมีดอกไม้ เพื่อความสวยงาม และสง่างามสมกับเป็นที่ประทับของพระเจ้า

ถ้าเช่นนั้น การที่จะทำให้ตัวเราเองเป็น “โบสถ์” ที่ดีของพระเจ้าได้ ก่อนอื่นใดต้องสำรวจว่าจิตใจเราสะอาดไหม? แล้วเรา “จุดเทียน” นมัสการพระองค์ทุกวันไหม? สำหรับลูก การ “จุดเทียน” ในใจคือ การสวดภาวนาสื่อถึงพระองค์ทุกวัน และประการสุดท้าย การประดับประดา “โบสถ์” ในใจคือ การทำสิ่งที่สวยงามถวายแด่พระ นั่นคือ การคิดดี พูดดี และทำดี และการแผ่เมตตาหรือแผ่พระพรของพระองค์แก่ผู้อื่น นี้อีก “ดอกไม้” ในใจของเราที่สวยงามที่สุดที่มนุษย์ในฐานะลูกของพระองค์จะถวายแด่พระองค์ภายใน “โบสถ์” ได้

ในระยะเวลา 12 ปีที่ผ่านมา ไม่ว่าจะในช่วงแรกๆ ที่ลูกลังกำลังค้นหาพระองค์ หรือหลังจากการค้นพบพระองค์แล้ว ลูกจะสวดทูลขอให้พระองค์ประทานพระพรให้ลูกในทุกขั้นตอนของการค้นหา นั้น ตอนแรกลูกมีความเชื่อในพระองค์อย่างกล้าๆ กลั้วๆ แต่ลูกได้ยินพระสงฆ์เทศน์สอนว่า ให้เรารักพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ ลูกไม่ทราบว่าจะรักพระองค์อย่างไร จึงจะถือว่าเป็นการรักแบบสิ้นสุดจิตใจ และได้ฟังอีกว่าให้มีความเชื่อในพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจเช่นเดียวกัน หรือโดยปราศจากเงื่อนไข ทำอย่างไรเอ่ย จึงจะมีความเชื่อเช่นนั้นได้?

แล้วลูกก็สวดทูลต่อพระองค์ “ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกมีความปรารถนาจะรักพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ และมีความเชื่อในพระองค์อย่างปราศจากเงื่อนไข แต่ไม่ทราบจะทำอย่างไร ขอพระองค์โปรดประทานพระพรให้ลูกเป็นเช่นนั้นได้เถิด”

ลูกสวดเช่นนี้จริงๆ สวดทุกวันๆ บางครั้งก็ข้าตัวเองว่า ถ้าเราสวดภาวนาต่อพระองค์ ก็แสดงว่าต้องมีความเชื่อ เพราะถ้าไม่มีความเชื่อ ก็คงไม่สวดเช่นนี้ แต่เมื่อเราสวดบนความเชื่อขอให้พระเจ้าประทานพระพรให้เพิ่มความเชื่อให้แก่เรา มีใครทำเช่นนี้เหมือนเราไหมหนอ? แต่ทุกๆ วันเมื่อลูกสวดทูลต่อพระองค์เช่นนั้น ลูกจะรู้สึกถึงรอยยิ้มที่พระองค์ทรงมีต่อลูก และจะสัมผัสถึงความรักความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อหนูน้อยผู้ซื่อสัตย์ผู้นี้ทุกๆ วัน วันแล้ววันเล่า...

ณ วันนี้ ลูกต้องการทำตัวเป็น “โบสถ์” ที่ดีให้พระองค์ประทับอยู่ทุกๆ วัน แต่ลูกไม่ทราบว่าลูกเป็น “โบสถ์” ที่ดีพอหรือไม่ ทั้งในขณะนี้และในอนาคต ลูกจึงจะทูลขอต่อพระองค์โปรดประทานพระพรให้ลูกเป็น “โบสถ์” ที่สะอาด มีการจุดเทียนสื่อถึงพระองค์ทุกวันและมีดอกไม้หรือความสวยงามที่เกิดจากใจจริงถวายแด่พระองค์ทุกๆ วัน บัดนี้และตลอดไป เทอญ

และเนื่องในโอกาสที่จะถึงวันฉลองพระคริสตสมภพอีกครั้งหนึ่งใน 2-3 วันข้างหน้า ลูกทูลขอพระองค์ได้โปรดประทานพระพรแก่ทุกๆ ท่านที่อ่านบทสวดของลูกบทนี้และแก่ลูกของพระองค์ทุกคนบนโลกใบนี้ที่แสนวุ่นวาย ให้มีสันติสุขและมีความรักให้แก่กันและกันเทอญ

“ท่านจะต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านสุดจิตใจ สุดวิญญาณ สุดสติปัญญาของท่าน

นี่คือบทบัญญัติเอกและเป็นบทบัญญัติแรก” มัทธิว 22: 37-38

อาแมน

ลูกขอพร: องค์คนนั่ง

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 209

ความสุขปีใหม่

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกกำลังเขียนบทสวดบทแรกสุดของปี 2009 ถวายแด่พระองค์ด้วยความชื่นชมยินดีและความสุขในใจอย่างเต็มเปี่ยม

ในช่วงการสมโภชพระคริสตสมภพในปลายปีที่ผ่านมา ลูกพยายามทำตัวเป็น “โบสถ์” ที่เหมาะสมให้เป็นที่ประทับของพระองค์ อีกทั้งได้จัดการให้โรงงานทั้งสองของลูกเป็น “โบสถ์” ที่แท้จริงของพระองค์ด้วย

ลูกได้ทำความสะอาดบริเวณพระแท่นด้วยตัวเอง จัดดอกไม้ จุดเทียน และสวดภาวนาสรรเสริญพระองค์ให้พนักงานทุกๆ คนเห็น ซึ่งอันที่จริงก็เป็นสิ่งที่ลูกได้ทำมาทุกๆ ปี เป็นประจำอยู่แล้ว แต่สำหรับปีนี้ ลูกได้ทำโดยมีความหมายเป็นพิเศษในใจ คือ ลูกได้เตรียมทั้งใจของลูกเองและโรงงานทั้งสองของลูกให้เป็น “โบสถ์” ที่เหมาะสมสำหรับให้เป็นที่ประทับของพระองค์ ลูกจึงจบปี 2008 ด้วยความรู้สึกที่ปีติสุขและสันติสุข และชื่นชมยินดี จนรู้สึกว่าการสุขนั้นจะปรลันออกจากหัวใจเลยทีเดียว

หลังจากที่ลูกได้ถวายตัวในการรับใช้พระองค์ผ่านการเป็นนักธุรกิจของลูก และพระองค์ก็ประทานพระพรให้ลูกในการรับใช้เช่นนั้นด้วยดีตลอดมา ลูกจึงคิดต่อว่านอกจากจะดูแลลูกน้องบริวารในโรงงานทั้งสองเป็นอย่างดีแล้ว ลูกควรจะดูแลด้านจิตวิญญาณของพวกเขาด้วย เพราะการทำเช่นนั้นก็คือ เป็นการนำพระพรของพระองค์ไปสัมผัสจิตใจของพวกเขา แต่...เอ! ทั้งสองโรงงานก็มีลูกและลูกๆ เท่านั้นที่เป็นคริสตชน หากลูกไปสอนพวกเขาเรื่องพระเยซูเจ้า รับรองลูกน้องทั้งหมดจะ anti และคิดว่าลูกจะไปล้างสมองพวกเขา ดังนั้นหลังจากได้ขออนุญาตพระ (ทั้งพระเจ้าและพระสงฆ์) แล้ว 😊 ลูกจึงได้ให้ลูกเขยไปนิมนต์พระสงฆ์มาให้ลูกน้องทำบุญตักบาตรทุกๆ 3 เดือน และขอให้พระสงฆ์มาเทศน์สอนบรรดาพนักงานและคนงานทั้งหลาย ผลปรากฏว่าลูกได้รับรายงานว่าช่วงพระสงฆ์เทศน์นั้น พนักงานส่วนใหญ่จะหลับ! อ้าว เป็นงั้นไป ลูกจึงตัดสินใจว่า ฉันจะ “เทศน์” เอง เพราะถ้า “ประธาน” พูด พนักงานคงไม่กล้าหลับ เพราะกลัวไม่ได้ขึ้นเงินเดือน แต่ถ้า 😊 “เทศน์” แบบคริสตธรรมล้วนๆ พวกเขาคงฟังไม่เข้าหูอีก ดังนั้น ลูกจึงลงทุนอ่านหนังสือธรรมะของศาสนาประจำชาติของไทยเรา และเริ่มต้นปี 2008 ที่ผ่านมานี้ ให้มีช่วง “ประธานให้โอวาท” ต่อท้ายการประชุมผู้บริหารและระดับหัวหน้าประจำทุกสัปดาห์ ลูกเริ่ม “สอน” ให้รู้จักเรื่องจริยธรรมขั้นพื้นฐานในการทำงาน ตั้งแต่ความหมายของความซื่อสัตย์และครอบคลุมไปถึงเรื่องง่ายๆ ขั้นพื้นฐาน เป็นต้นว่า การมีระเบียบวินัยและความสะอาด ฯลฯ บางครั้งก็นำเรื่องกฎแห่งกรรมที่ได้อ่านมามาเล่าประกอบ เพราะพวกเขาจะเข้าใจได้ดีในภาษาและบริบทเหล่านี้ และเนื่องจากทุกคนทราบดีกว่า ลูกนับถือศาสนาคริสต์ ลูกจะเสริมให้ฟังเสมอๆ ว่า ศาสนาคริสต์สอนเรื่องพวกนี้อย่างไร ใหม่ๆ ลูกสังเกตว่า บรรดาลูกน้องจะนั่งฟังตัวแข็ง ในการฟังประธานของพวกเขา “เทศน์” แต่ในการประชุมส่งท้ายปีเก่าครั้งที่ผ่านมานี้ ลูกให้ทุกคนสรุปว่าสิ่งที่พวกเขา

ได้เรียนรู้ในปีที่ผ่านมาในช่วง “ประธานให้โอวาท” นั้น ได้อะไรบ้าง แล้ว... ลูกก็แทบไม่เชื่อตัวเอง หลายคนบอกว่าสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้จากลูกนั้น เป็นสิ่งที่ไม่เคยมีใครเคยสอนพวกเขามาก่อนเลย ยกตัวอย่างเรื่องง่ายๆ ความสะอาด “บ้านผมยังไม่กวาดทุกวันเลย!” จนกระทั่งถึงเรื่องเล็กซึ่งหน่อยๆ คือการทำความดีโดยทำถวายพระ ไม่ใช่ทำเพื่อต้องการผลตอบแทน หลายคนบอกว่า นอกจากจะเป็นประโยชน์ในการทำงานของพวกเขาแล้ว ยังมีประโยชน์แก่การดำเนินชีวิตส่วนตัวด้วย

คำพูดเหล่านี้ เรียบๆ ซื่อๆ จากใจพวกเขาทำให้หัวใจลูกเบิกบานจนข้ามปี ลูกกำลังนำความรักของพระองค์ไปสัมผัสจิตใจของพนักงานของลูกที่ไม่เคยรู้จักพระองค์มาก่อน แล้วสิ่งที่ลูกได้รับเป็นผลตอบแทนคือความปีติสุขในใจที่ลูกเขียนมาในตอนต้นของบทสวดบทนี้ ที่อธิบายด้วยคำพูดไม่ได้

ตอนที่ลูกเพิ่งเป็นลูกของพระองค์ใหม่ๆ ลูกยังไม่ทราบกระแสเรียกของพระองค์ที่มีต่อลูกว่าคืออะไร แต่ด้วยความร้อนรน ลูกทำทุกอย่างที่ลูกคิดว่าเป็นการรับใช้พระองค์ แต่ไม่ว่าจะทำมากเท่าไร ลูกรู้สึกว่าคุณยังไม่ได้รับใช้พระองค์เพียงพอ แล้วลูกก็สวดต่อพระองค์ ทูลถามพระองค์ว่าพระองค์ทรงต้องการให้ลูกรับใช้อย่างไรบ้าง จึงจะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ สวดทุกวัน ทูลถามทุกวัน แล้วพระองค์ก็ค่อยๆ เผยให้ลูกทราบ และทุกสิ่งทุกอย่างก็ค่อยๆ ชัดเจนขึ้นๆ

การกล้าเป็นพยานในความยิ่งใหญ่ของพระองค์ด้วยชีวิตของตนเองและการกล้าประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ในทุกบริบทของชีวิต ตลอดจนการรับฟังที่ดีของผู้คนทั้งหลาย ทำให้ลูกทราบว่าแม้จะเป็นเพียงคริสตชนตัวกระจิดริด แต่การดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของนักบุญเปาโลก็คงจะเป็นกระแสเรียกที่พระองค์ทรงอนุญาตให้ลูกของพระองค์คนนี้มีได้ มั่นอยู่ในสายเลือดและจิตวิญญาณของลูกไปซะแล้วในการประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระองค์ในทุกแห่งหนและทุกวงการที่ลูกไป

บางครั้งวิธีการของลูกอาจจะไปถึงขั้น “บ้าบิ่น” (คำพูดของลูกเองที่พูดกับเพื่อนจิตวิญญาณของลูก พระเจ้าข้า) ในการประกาศพระธรรมของพระองค์ แต่นี่คือสีสันและสไตล์ของนักธุรกิจระดับผู้บริหารคนหนึ่งในทุกวันนี้ หัวใจมีแต่ความปรารถนาที่จะประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระองค์ เพราะตัวเองได้ค้นพบพระองค์แล้ว และเห็นผลถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่ได้ประทานพระพรให้ลูกเปลี่ยนแปลงถึงเพียงนี้ ดังนั้นลูกจึงต้องการให้เพื่อนๆ คนรู้จัก ตลอดจนลูกน้อง ได้พบขุมทรัพย์ที่ลูกค้นพบด้วย

และด้วยความที่ลูกเป็นเพียงลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ลูกจึงขอพึ่งพระองค์ได้โปรดประทานพระพรให้ลูกเป็นผู้ประกาศข่าวดีที่พระองค์ทรงพอพระทัย ทั้งในปี 2009 และเรื่อยๆ ตลอดไปเทอญ

“ปากของข้าพเจ้าประกาศพระวินิจฉัยทั้งหมดที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์” สดุดี 119:13

**“แล้วข้าพเจ้าจะประกาศพระนามของพระองค์แก่บรรดาพี่น้อง
จะสรรเสริญพระองค์ในหมู่ประชากรที่ชุมนุมกัน” สดุดี 22:22**

**“ข้าพเจ้าจะถวายพรแด่พระยาห์เวห์ตลอดกาล
คำสรรเสริญพระองค์จะติดอยู่กับริมฝีปากของข้าพเจ้าเสมอ” สดุดี 34:1**

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 210

ปิดทองหลังพระ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า สำหรับชีวิตที่ถวายเป็นถวายแด่พระองค์ เวลาช่างผ่านไปเร็วเหลือเกิน วันที่ 9 มกราคม 2009 ที่ผ่านมาเป็นวันครบรอบ 10 ปีของการก่อตั้งศูนย์บรรเทาใจของลูก 10 ปีแล้วหรือนี่? แล้วลูกก็อดไม่ได้ที่จะมอย่งย้อนหลังถึงเบื้องหลังการถ่ายทำ ไม่ใช่พระเจ้าข้า เบื้องหลังการก่อตั้งหน่วยงานเล็กๆ นี้

ลูกได้รับศีลล้างบาปเมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 1996 ทันทีทันใดที่ลูกได้เป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์ ลูกมีรอซ่า เริ่มการรับใช้พระองค์ทันทีในหนทางที่ลูกสามารถจะทำได้ ปีต่อมา นายกา ขององค์กรในพระศาสนจักรของเราแห่งหนึ่งได้ชวนให้ลูกเข้าไปเป็นกรรมการ เธอรู้จักลูกจากการที่ลูกได้บริจาคสินค้าของลูกคือ ตู้อาบน้ำให้แก่องค์กรนี้ในการแข่งขันกอล์ฟเมื่อปีก่อน ลูกตอบรับทันที ด้วยความร้อร่นและกระตือร้อร่นที่จะนำประสบการณ์ชีวิตอันเจ็บปวดที่ผ่านมาให้เป็นประโยชน์ในการเป็นสะพานให้คนเดินข้ามไปหาพระองค์ ลูกถามนายกา ท่านนี้ว่า ในพระศาสนจักรของเรามีหน่วยงานที่จะให้คนที่มีความทุกข์โทรมาหาเพื่อขอคำปรึกษาไหม เมื่อคำตอบคือ “ไม่มี” ลูกจึงพูดขึ้นว่า “สมาคมเรามาตั้งศูนย์แบบนี้ดีไหม?” นายกา ท่านนี้ตอบทันทีว่า “เอาซิ! พี่จัดการเลย”

เอาละซี เริ่มตรงไหนดีละ ใหม่ก็ใหม่ ความรู้ด้านจิตวิทยาก็ไม่มี แต่ด้วยความมุ่งมั่น ทำให้ลูกมุ่งมั่นในการก่อตั้งศูนย์ดังกล่าวอย่างเต็มที่ ลูกวิ่งไปหาแม่กระทั่งคบตีของคณะจิตวิทยาของมหาวิทยาลัยที่ตั้งที่สุดในประเทศ ฯลฯ เวลาผ่านไป...ในที่สุด ทุกอย่างก็ลงตัว เมื่อมีสมาชิกอาวุโสขององค์กรนั้นแนะนำคนๆ หนึ่งที่มีความรู้เรื่องจิตวิทยามาร่วมงานด้วย ขณะนั้นเวลาได้ผ่านไปแล้ว 2 ปีเต็ม นายกา ท่านนั้นหมดวาระพอดี

วันที่ 9 มกราคม 1999 อุปสังฆราชแห่งสังฆมณฑลกรุงเทพฯ เป็นผู้ทำพิธีเปิดศูนย์ฯ อย่างเป็นทางการ โดยนายกา ท่านใหม่ตั้งชื่อให้ว่า “ศูนย์บรรเทาใจ” ซึ่งที่แรกสุดลูกได้เรียกว่าเป็น “ศูนย์ HOT LINE” โดยจะหาอาสาสมัครมารับโทรศัพท์ เพราะสมาคมฯ ไม่มีงบประมาณจ้างผู้เชี่ยวชาญมาประจำ

แต่แรก ลูกมีความตั้งใจว่าจะถอยออกมาเมื่อศูนย์ฯ เป็นรูปเป็นร่างแล้ว แต่เมื่อปฏิบัติการไปได้สักพักหนึ่ง ลูกตระหนักดีว่า งานของศูนย์ฯ นี้ ไม่เหมือนโครงการทั่วไปที่มีการเริ่มต้นและมีการจบโครงการ แต่เป็นโครงการที่ต้องดูแล 7 วันต่อสัปดาห์ 8 ชั่วโมงเต็มต่อวัน และยังคงต้องจัดการอบรมด้านจิตวิทยา เพื่อหาผู้ที่จะมาอาสาสมัครเป็นผู้รับโทรศัพท์ ฟังความทุกข์ของคนอื่นอีกอย่างต่อเนื่อง แล้วใครจะทุ่มเทให้กับงานนี้เท่ากับผู้ที่เคยมีประสบการณ์ผ่านพ้นความเจ็บปวดมาอย่างลูกละ ลูกจึงอดทน ต่อสู้ และทุ่มเท ทั้งกำลังกาย กำลังใจ และกำลังทรัพย์ เพื่อตอบแทนพระคุณของพระองค์และเพียงเพื่อจะนำความรักของพระองค์ไปสัมผัสจิตใจของผู้ที่ตกอยู่ในความทุกข์เช่นเดียวกับที่ลูกได้รับเมื่อครั้งหนึ่ง

และเช่นเดียวกับงานรับใช้พระอื่นๆ งานที่มีความลึกซึ้งในการรับใช้พระองค์มากเท่าไร อุปสรรคในการทำให้งาน

นั้นประสบความสำเร็จก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น

ปัญหานั้นมีทั้งที่ต้องมีตามธรรมชาติของงานและมีทั้งที่เป็นปัญหา man-made

มันเป็นเรื่องง่ายหรือที่จะหาคนจำนวน 10 กว่า 20 คนที่จะหมั่นเวียนมานั่งฟังความทุกข์ของคนอื่น โดยที่ตัวเองไม่ได้รับผลตอบแทนใดๆ เลยเพราะเป็นอาสาสมัคร? เออละ เมื่อได้มาแล้ว ปัญหาต่อไปคือจะทำกรอบรมอย่างไรให้อาสาสมัครเหล่านี้ใช้คำพูดที่ถูกต้องตามหลักวิชาการทางจิตวิทยาในการบรรเทาใจผู้ที่มีความทุกข์ ไม่ใช่ว่ามีคนมีความทุกข์อยากฆ่าตัวตายโทรมาคุยกับอาสาสมัครเสร็จ แผลในใจกลับบาดลึกมากขึ้น ฆ่าตัวตายไปเลย 😞 แล้วอาสาสมัครเหล่านี้ก็ไม่ใช้ลูกจ้างเรา ที่จะต้องเชื่อฟังเรา อีกทั้งถ้าเป็นคนที่มีทักษะ มีความรู้ความสามารถในตัวเอง เขาจะเชื่อฟังที่เราอบรมให้ทำตามหลักวิชาการไหม? ถ้าเป็นผู้ที่หัวอ่อน เชื่อฟังคนง่าย เขาจะเป็นอาสาสมัครที่ดีพอไหม?

แค่นี้ก็ฟังดูปวดศีรษะน่าดูแล้ว แต่ยกก่อน ยังมีปัญหาอีกอีกอีกที่หมั่นเวียนเข้ามาอย่างต่อเนื่อง เป็นปัญหาที่ลูกเรียกว่า “man-made” และบางครั้งลูกรู้สึกว่าเป็นปัญหาที่ไร้สาระ บ่อยครั้งลูกเกือบจะท้อ แต่ทุกครั้งลูกจะท่องพระวาจาบทนี้

“ไม่ว่าทำอะไร จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์” โคโลสี 3:23

ท่องเป็นสิบๆ ครั้ง ร้อยๆ ครั้ง แล้วลูกก็บอกกับตัวเองว่า ถ้าลูกยอมให้ปัญหาเหล่านี้มาทำให้ลูกต่อการรับใช้พระองค์ ลูกก็จะกลายเป็นอีกคนหนึ่งที่ยกหูเรียนด้วยมือ คือไม่มีทางถึงแก่นแท้ เนื้อในได้ เพราะแก่นแท้ของงานของศูนย์บรรเทาใจคือการนำความรักของพระเยซูเจ้าไปสัมผัสจิตใจของผู้ที่มีความทุกข์

ตอนที่ลูกตั้งศูนย์ฯ นั้น ลูกบอกกับตัวเองว่า ถ้าตั้งศูนย์ฯ สำเร็จแล้ว สามารถช่วยเพียงคนๆ เดียวไม่ให้ฆ่าตัวตายได้ งานนี้ก็คุ้มแล้ว

คุณแม่เทเรซา แห่งกัลกัตตา ได้พูดเกี่ยวกับความเหงาไว้ว่า

“The most terrible poverty is loneliness and the feeling of being unloved. The biggest disease today is not leprosy or tuberculosis, but rather the feeling of being unwanted. There is more hunger in the world for love and appreciation than for bread.”

“ความยากจนที่โหดร้ายที่สุดคือความเหงาที่เปล่าเปลี่ยวและความรู้สึกที่ไม่มีใครรัก โรคที่ร้ายแรงที่สุดในโลกทุกวันนี้ ไม่ใช่โรคเรื้อนหรือวัณโรค แต่เป็นความรู้สึกที่ถูกทอดทิ้ง มีความกระหายความรักและการถูกมองอย่างมีคุณค่าในโลกนี้มากกว่าความต้องการขนมปังเสียอีก”

ใช่แล้ว คุณแม่เทเรซา ลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ คนนี้ก็เห็นเช่นเดียวกับคุณแม่ และเข้าใจถึงทุกคำพูดของคุณแม่เป็นอย่างดี

10 ปีที่ผ่านมา ลูกไม่ทราบว่าคุณได้บอกทุเรียนไปกี่ลูก แต่ลูกมั่นใจว่ามีมากกว่า 1 คนที่เปลี่ยนใจไม่ฆ่าตัวตายหลังจากได้คุยกับอาสาสมัครของศูนย์ฯ ทั้งนี้ยังไม่นับผู้ที่มีความทุกข์นับพันๆ รายที่ได้รับการบรรเทาใจและยังมีอีก 829 คน ที่ได้รับการอบรมในหลักสูตร “จิตวิทยาในการปรึกษา (Counseling)” ในการอบรม 20 ครั้งในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา ที่สามารถนำความรู้ที่ได้จากการอบรมนี้ไปใช้กับชีวิตและการทำงานประจำวันได้

ในปีนี้ เช่นเดียวกับทุกๆ ปี ในวันเสาร์ถัดจากวันครบรอบ พวกเราจะขอให้คุณพ่อจิตตาดิการ ประกอบพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณพระเจ้า ต่อด้วยการรับประทานเลี้ยงฉลองปีใหม่ที่บ้านลูก และเลี้ยงฉลองวันเกิดให้อาจารย์ที่ปรึกษาที่เป็นที่รักยิ่งของพวกเราทุกคน แต่ปีนี้ การฉลองมีความหมายมากกว่าทุกปี เพราะนอกจากจะเป็นการฉลองครบ 10 ปีของศูนย์ฯ

แล้ว ลูกได้ทำจดหมายขอลาออกจากการเป็นประธาน เมื่อ 2 วันก่อน!

เป็นการตัดสินใจที่ตั้งอยู่บนเหตุผล และคำสวดภาวนาขออนุญาตจากพระ เป็นระยะเวลาหลายเดือน และเป็นการทำตามพระวาจาของพระองค์บพนี้ พระเจ้าข้า

“เมล็ดที่ท่านหว่านลงไปในนั้น จะมีชีวิตใหม่ได้อย่างไร ถ้าไม่ตายเสียก่อน” 1 โครินธ์ 15:36

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอจบบทสวดบพนี้ไว้เพียงเท่านี้ บทสวดบพหน้าลูกจะขอเขียนถึงการปิดทองหลังพระต่อ
ลูกรักพระองค์ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 211

ปิดทองหลังพระ...ต่อ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในช่วงระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมา แม้ลูกจะไม่ได้รับโทรศัพท์ของศูนย์บรรเทาใจเองในฐานะประธาน แต่คงไม่มีใครทราบว่า มีพระสงฆ์ ชิสเตอร์ ตลอดจนคนนอกพระศาสนจักรของเราส่ง case หนักๆ มาให้ลูกช่วยให้คำปรึกษา อยู่เสมอๆ เมื่อวานก็มีชิสเตอร์ท่านหนึ่งโทรมาขอให้ลูกช่วยพูดกับสัตตบุรุษคนหนึ่งที่มีความทุกข์มากจนถึงขั้นอยากฆ่าตัวตาย

มีอยู่รายหนึ่งที่ประสบปัญหาหนักมาก ประโยคแรกที่เธอพูดกับลูกคือ “ทำไมพระเจ้าถึงทำกับพี่เช่นนี้?” ลูกตอบกลับไปว่า “พระเจ้าไม่ได้ทำพี่นะคะ มนุษย์ต่างหากเป็นคนทำ” “แล้วพระเจ้าทำไมอนุญาตให้พวกเขาทำเช่นนี้กับพี่ได้?” ลูกตอบทันที “พระเจ้าอาจมีแผนการให้พี่ทำงานใหญ่กว่านี้ ก็เลยอนุญาตให้พี่ถูกทดสอบก็ได้ล่ะ”

สองประโยคที่เธอนี้ถามลูกเป็นประโยคที่คนที่ประสบปัญหาในชีวิตจะพูดก่อนอย่างอื่นเสมอ จนลูกเคยเขียนในบทสวดถวายพระองค์ว่า การโทษพระเจ้าเป็น the most convenient excuse สำหรับคนมีความทุกข์ไปซะแล้ว

หนึ่งปีกับ 7 เดือนต่อมาและหลังจากการอ่านพระวาจาจากพระคัมภีร์ตลอดทุกเช้าเธอเกือบทุกคืน ทุกสิ่งทุกอย่างก็คลี่คลายไปในทางที่ดี วันที่ปัญหาเธอจบลงด้วยดี เธอพูดกับลูกว่า “พี่ว่าพระเจ้าส่งเธอมาช่วยพี่นะ เพราะในวันที่พี่ได้พูดกับเธอครั้งแรก พี่หมดความเชื่อในพระเจ้าแล้ว” “ขอบคุณพระเจ้า!” ลูกตอบพร้อมรอยยิ้ม ประโยคแค่นี้ทำให้ความเหนื่อยยากในช่วงปีที่ผ่านมาหายเป็นปลิดทิ้ง

10 ปีที่ผ่านมา ลูกได้เรียนรู้มากมายจากการรับใช้พระองค์ผ่านงานนี้ ลูกเรียนรู้ว่า ...

ความทุกข์ ทำให้มนุษย์สูญเสียความเชื่อไปมากต่อมากมาแล้ว

แต่ ... บางครั้งไอ้เจ้าความทุกข์ตัวเดียวกันนี้แหละก็กลับทำให้มนุษย์มามีความเชื่อในพระองค์และมนุษย์ประเภทนี้จะเป็นพวกที่มีความเชื่อในพระองค์อย่างหนักแน่นดังศิลา ลูกก็จัดอยู่ในหนึ่งในจำนวนหลังนี้แหละ พระเจ้าข้า ☺

ศัตรูที่ร้ายที่สุดของมนุษย์ ก็คือมนุษย์กันเองนี่แหละ

... และอื่นๆ อีกมากมาย

ลูกเคยคิดวางแผนงานเกี่ยวกับศูนย์บรรเทาใจว่า ถ้าได้รับการสนับสนุนที่ดี จะเป็นงานที่นำเอาความรักและพระพรพรทานของพระเยซูเจ้าไปสัมผัสจิตใจของผู้ที่มีความทุกข์โดยไม่จำกัดศาสนาและสิ่งกีดขวางอื่นใด ลูกเตรียมพร้อมที่จะไปร่วมงานกับองค์กรการกุศลอื่นๆ เป็นต้นว่า สถานที่ฉุกเฉินสำหรับสตรี สถานบำบัดผู้ติดยาเสพติด สถานรับเลี้ยงเด็ก อนุบาล ฯลฯ เพื่อส่งผู้ต้องการความช่วยเหลือที่ลึกซึ้งกว่าการแค่บรรเทาทุกข์ทางโทรศัพท์ ลูกคิดแม้กระทั่งว่า ถ้าทุกสิ่งสมณทลมีบริการเช่นนี้ จะเป็นการ Duc in Altum ที่มีผลขนาดไหน?

10 ปีผ่านไป เป็น 10 ปีที่ลูกทำงานนี้โดยมีพระองค์ทรงเป็นที่ปรึกษาอีกต่อหนึ่ง ยามลูกใกล้จะท้อ พระองค์ทรงตรัสกับลูกผ่านพระวาจาบทนี้

“ไม่ว่าทำอะไร จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์” โคโลสี 3:23

ยามลูกไม่ทราบจะทำอย่างไรดี เพราะค่าใช้จ่ายสถานที่จัดการอบรมมากกว่าเงินที่เก็บจากผู้เข้าอบรม พระองค์ก็ทรงประทานสถานที่ใหม่ที่เกือบจะทันที

และในที่สุด เมื่อใกล้จะครบ 10 ปีของการดำเนินงาน ลูกคิดถึงงานต่างๆ ที่ลูกตั้งใจจะทำ แต่ยังไม่ทำได้หรือยังทำไม่ได้แล้ว ลูกก็คิดถึงพระวาจาบทนี้

“เมล็ดที่ท่านหว่านลงไปในนี้ จะมีชีวิตใหม่ได้อย่างไร ถ้าไม่ตายเสียก่อน” 1 โครินธ์ 15:36

ลูกไม่ทราบว่าเป็นการตัดสินใจของพระองค์หรือไม่ แต่จากการสวดภาวนาสื่อพระองค์ทุกวัน พระองค์ทรงนำลูกในการดำเนินชีวิตทุกๆ เรื่อง ลูกเคยสวดทูลพระองค์ว่าลูกจะขอลาออกจากงานนี้ ทุกๆ ครั้งลูกจะรู้สึกว้าว่าพระองค์ไม่ทรงอนุญาต แต่มาคราวนี้ลูกสวดทูลพระองค์แล้ว ลูกรู้สึกว้าว่าพระองค์ทรงยินยอมอนุญาต ลูกไม่ต้องลั้งเลใจอีกแล้ว

ในวันเลี้ยงหลังมิสซาฉลองครบรอบ 10 ปีที่บ้านของลูก บรรยากาศเต็มไปด้วยความรักและภราดรภาพ มีอาสาสมัครคนหนึ่งที่อยู่กับเราตั้งแต่ศูนย์ฯ เปิดใหม่ๆ เป็นผู้ที่ลูกเรียกว่า “ผู้มีปัญญา” นำเอารูปภาพต่างๆ ที่พิมพ์จากคอมพิวเตอร์ นักร้องภาพ และขอให้พวกเราเลือกภาพเหล่านั้นจะคนละกี่ภาพก็ได้และไปมอบให้แก่ใครก็ได้ และผู้ให้ต้องอธิบายว่าทำไมถึงเลือกภาพนั้นและมอบให้แก่คนๆ นั้น

ลูกเองเลือกหลายภาพ และมีภาพหนึ่งมีลูกแมว 2 ตัวยืนอยู่บนเก้าอี้ด้วยเท้าหลัง เท้าหน้าทั้งสองของลูกแมวทั้งสองตัวนั้นพาดอยู่บนขอบหน้าต่าง โดยที่ทั้งสองตัวมองออกไปข้างนอกหน้าต่างและหันหลังให้กับกล้อง ลูกมอบภาพนั้นให้กับอาสาสมัครผู้คิดริเริ่มเกมส์นี้พร้อมพูดว่า

“พี่ขอมอบภาพนี้ให้แก่เธอในฐานะผู้แทนอาสาสมัครทุกๆ คน ลูกแมว 2 ตัวนี้เปรียบเสมือนพวกเราที่ทำงานให้แก่ศูนย์บรรเทาใจมาตลอด คือเป็นงานที่ไม่ต้องการมีหน้าตา มีชื่อเสียง เวลาถ่ายรูปก็ให้ถ่ายแค่ข้างหลังก็พอ เป็นงานที่เปรียบเสมือนปิดทองหลังพระ แต่พวกเราที่พอใจกับการปิดทองหลังพระเช่นนี้แหละ”

เป็นภาพที่น่ารักๆ บริสุทธิ์ ที่น้องๆ ต่างคิดไม่ถึงว่าจะมีคำอธิบายที่กินใจได้ลึกซึ้งเช่นนี้

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ ทูลขอพระองค์โปรดประทานพระพรแก่บรรดาอาสาสมัครและผู้ที่มีส่วนในการร่วมงานของศูนย์บรรเทาใจทุกๆ คนที่ผ่านมาเทอญ ส่วนตัวของลูกเองนั้น หากได้ทำอะไรที่เป็นการรับใช้พระองค์ ลูกขอให้เป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์จากใจของลูก แต่หากมีสิ่งใดที่ลูกได้ทำขาดตกบกพร่อง หรือยังทำไม่ดีพอไม่สมบูรณ์พอใน 10 ปีที่ผ่านมา ลูกทูลขอพระองค์โปรดเติมเต็มสติปัญญาและความสามารถให้แก่ลูก เพื่อว่าเมื่อลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์ในลักษณะงานเช่นนี้อีก ลูกจะด้สามารถรับใช้พระองค์ได้เต็มที่มากกว่านี้เทอญ

ลูกพร้อมที่จะรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไป พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอพร

บทที่ 212

Law of the Seed

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า หลังๆ นี้ เวลาลูกแบ่งปันและพูดว่าตอนนี้อ่านหนังสือเกี่ยวกับการทำธุรกิจ การเงิน การธนาคาร และประเภท “How to...” ทั้งหลายแล้ว เพราะลูกสามารถได้ความรู้ทุกอย่างที่ลูกอยากได้จากหนังสือเล่มเดียว นั่นคือ “พระคัมภีร์” ผู้ฟังส่วนใหญ่มักจะคิดว่าลูกคงพูดไปอย่างนั้นแหละ แต่มันเป็นความจริง และลูกอยากแบ่งปันให้คนทั้งโลกทราบว่า **ผู้ใดที่อ่านพระคัมภีร์ด้วยหัวใจและจิตวิญญาณ** และนำเอาพระวาจาของพระเจ้ามาเป็นแนวปฏิบัติในการดำเนินชีวิตอย่างจริงๆ จังๆ แล้ว ไม่มีหนังสือเล่มใดในโลกนี้จะสอนเราได้ดีเท่าพระคัมภีร์ ไม่ว่าจะในทางธุรกิจหรือทางใดก็ตาม 😊

ทุกวันนี้ไม่ว่าลูกจะอ่านพบอะไรในหนังสือเล่มใดที่เป็นประโยชน์หรือมีคุณค่า ลูกมักจะคิดถึงพระวาจาบทที่สอนถึงเรื่องนั้นๆ เพราะลูกได้ค้นพบแล้วว่า **มีพระวาจาสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้**

ยกตัวอย่าง วันก่อนลูกได้รับเมลล์จากเพื่อนรุ่นพี่คนที่ลูกรักและนับถือเป็นอย่างยิ่ง มีใจความเป็นภาษาอังกฤษว่าดังนี้

Law of the Seed

Take a look at an apple tree. There might be five hundred apples on the tree and each apple has ten seeds. That’s a lot of seeds! We might ask, “Why would you need so many seeds to grow just a few more apple trees?” Nature has something to teach us here. It’s telling us: “Not all seeds grow. In life, most seeds never grow”. So if you really want to make something happen, you had better try more than once.” This might mean:

You’ll attend twenty interviews to get one job.

You’ll interview forty people to find one good employee.

You’ll talk to fifty people to sell one house, one car, one vacuum cleaner, one insurance policy or a business idea and

You might meet a hundred acquaintances just to find one special friend.

When we understand the “Law of the Seed”, we don’t get so disappointed. We stop feeling like victims. We learn how to deal with things that happen to us. Laws of nature are not things to take personally. We just need to understand them – and work with them.

กฎแห่งเมล็ดพันธุ์

เราลองดูต้นแอปเปิ้ลซิ แต่ละต้นอาจจะมีลูกแอปเปิ้ลราวห้าร้อยลูก แต่ละลูกมีเมล็ดประมาณ 10 เมล็ด โอ้โฮ! นั่นเป็นเมล็ดจำนวนมากทีเดียว

เราอาจถามว่า “ทำไมถึงต้องมีเมล็ดมากมายเช่นนี้ ในการปลูกต้นแอปเปิ้ลเพียงไม่กี่ต้น?”

ธรรมชาติกำลังสอนเราละซิ มันกำลังบอกเราว่า “ไม่ใช่เมล็ดทั้งหมดจะงอกงาม ในชีวิตจริงเมล็ดส่วนใหญ่ไม่งอกเงยซะด้วยซ้ำ ดังนั้นหากท่านต้องการกระทำการใดให้เกิดผล ท่านต้องพยายามมากกว่าหนึ่งครั้ง” ซึ่งหมายถึงว่า

ท่านต้องไปสัมภาษณ์งาน 20 แห่ง ในการได้งานเพียงแห่งเดียว

ท่านต้องสัมภาษณ์ 40 คน ในการได้พนักงานดี 1 คน

ท่านต้องพูดกับคน 50 คน ในการขายบ้าน 1 หลัง รถ 1 คัน เครื่องดูดฝุ่น 1 เครื่อง ธรรมเนียมประกันภัย 1 ธรรมเนียม หรือแผนธุรกิจ 1 แผน

และท่านอาจต้องพบปะเพื่อนฝูง 100 คน ในการเจอเพื่อนแท้เพียงคนเดียว

ลูกอ่านเสร็จ นั่งรำพึงว่า มีพระวาจาของพระเจ้าที่ทรงสั่งสอนถึงเรื่องทำงานนี้หลายบท ยกตัวอย่างดังต่อไปนี้

“ถ้าผู้ใดไม่ยอมทำงาน ก็อย่ากิน” 2 เธสะโลนิกา 3:10

“มือที่หย่อนเป็นเหตุให้เกิดความยากจน แต่มือที่ขยันขันแข็ง กระทำให้มั่งคั่ง” สุภาพิต 10:4

“มือของเจ้าจับทำงานอะไร จงกระทำการนั้นด้วยเต็มกำลังของเจ้า” ปัญญาจารย์ 9:10

เป็นภาษาของพระ แต่ความหมายก็ตรงกับเรื่อง Law of the Seed เรื่องนี้แหละ

เห็นไหม? มีพระวาจาสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้จริงๆ ลูกขอเป็นพยานพระเจ้าจ้า 😊

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอذن

บทที่ 213

ภูเขาเคลื่อนได้

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บทสวดบทนี้เป็นบทหนึ่งที่คุณไม่ทราบจะเริ่มเขียนอย่างไรดี ทั้งๆ ที่คุณมีเรื่องจะทูลพระองค์มากมาย มากกว่าทุกๆ ครั้งด้วยซ้ำ ทั้งนี้เพราะคุณตื่นตันใจจนเขียนอะไรไม่ออก แม้ว่าเหตุการณ์จะผ่านมาเกือบอาทิตย์แล้วก็ตาม

วันพฤหัสบดีที่ 26 มีนาคม 2009 ที่ผ่านมาเป็นวันคล้ายวันเกิดที่ 60 ของคุณ 😊 อันที่จริง สำหรับคุณแล้ว วันเกิดแต่ละปีก็ไม่มีมีความหมายอะไรเป็นพิเศษ แต่เนื่องจากทุกวันนี้คุณจะทำทุกอย่างในการดำเนินชีวิตเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ คุณจึงคิดมาตลอดว่าในวาระที่คุณมีชีวิตบนโลกนี้ถึง 60 ปี คุณควรจะทำอะไรถึงจะถวายเกียรติแด่พระองค์ได้อย่างสูงสุด

ในที่สุด คุณก็ตัดสินใจเขียนหนังสืออีกเล่มหนึ่ง เขียนแล้วทำอย่างไรจึงจะเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ล่ะ ก็ต้องแจกนะซี แล้วควรแจกใครล่ะ? คุณใช้เวลา 1 ปีเต็มในการเตรียมการถวายเกียรติแด่พระองค์ครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิตของคุณนับถึงขณะนี้

ในที่สุดหนังสือของคุณก็เขียนเสร็จ มีทั้งหมด 24 บท บทที่ 1-23 เป็นการเล่าเรื่องราวชีวิตของคุณตามความจริงที่เกิดขึ้น ตั้งแต่ตอนเด็กๆ และบทที่ 24 เป็นการรวมบทพระวาจาของพระเจ้าจัดเป็นกลุ่มๆ ตามหัวข้อต่างๆ หนังสือมีทั้งหมด 330 หน้า และบทสุดท้ายมีทั้งหมด 74 หน้า ส่วนชื่อหนังสือนั้น คุณได้คิดตั้งหลายต่อหลายชื่อ และในที่สุดก็ได้รับความเห็นชอบจากคุณพ่อนายชุมพาบบาลของคุณ ผู้ให้การสนับสนุนคุณในการเขียนหนังสือเล่มนี้ตั้งแต่แรกในชื่อที่เรียกว่า “ภูเขาเคลื่อนได้”

เช้าวันที่ 26 มีนาคม คุณตั้งใจจะตื่นสายๆ เพื่อจะได้สดชื่นในคืนนั้น แต่กลับถูกลูกชายคนเล็กมาปลุกแต่เช้า คุณตื่นด้วยความไม่เต็มใจ แต่ตั้งแต่เมื่อวานก่อนหน้านั้น ลูกสาวทั้ง 2 คนของคุณก็รีบไปหลายที่โดยที่ไม่ยอมบอกให้หม่ามี้ของพวกเขาทราบว่าจะพาไปไหนล่วงหน้า ตั้งแต่การพาไปทำเล็บมือเล็บเท้าแบบญี่ปุ่น ตลอดจนพาไปทำผมตอนกลางคืน! เมื่อคุณต้องยอมตื่นขึ้นมา ปรากฏว่าคุณสาวคนเล็กไม่อยู่บ้านซะแล้ว มีหน้าซ้ำ เขายังได้เตรียมเสื้อชุดใหม่ให้คุณใส่แล้วลูกชายคนเล็กก็พาคุณออกจากบ้าน เขาบอกคุณว่าไม่ให้ถามว่าจะพาไหน คุณคิดว่าพวกลูกๆ คงได้นัดกันจะพาคุณไปขอพรจากคุณพ่อ นายชุมพาบบาลที่คุณเคารพรัก แต่เอ! ลูกชายไม่เลี้ยวขวาตามที่คาด ก็เลยคุยเรื่องอื่น ชี้เกี่ยจถามอีก

ในที่สุด เมื่อถึงเป้าหมาย ลูกๆ คนอื่นได้รอกันอยู่แล้วโดยลูกสาวคนโตพร้อมหลานชายออกมาต้อนรับ พร้อมตากล้อที่ลานจอดรถ และเมื่อคุณผ่านเข้าประตูไป เพื่อนรักราว 20 กว่าคนก็ลุกขึ้นยืน และพร้อมๆ กันนั้น บรรดาคุณพ่อๆ ก็เดินออกมาสู่พระแท่นอย่างสง่างาม ท่ามกลางดอกไม้หลากสีที่จัดอย่างสดสวยตามชั้นบันไดและพระแท่น สลับเคล้ากับเทียนตามจุดต่างๆ ที่เสริมสร้างบรรยากาศแห่งความศักดิ์สิทธิ์กับความอบอุ่น พลันเสียงนักร้อง 10 กว่าคนที่กำกับโดยคุณพ่ออีก

องค์หนึ่งก็ตั้งกระทู้ขึ้น

มันเป็นของขวัญที่เหนือความคาดเดาใดๆ ทั้งปวง ลูกๆ ได้แอบจัดมิสซาสุขสำราญแบบ surprise ให้แก่ลูก โดยลูกไม่ทราบอะไรเลย แม้กระทั่งชุดเสื้อที่ลูกสาวแอบไปตัดให้เหมือนกันทั้งแม่และลูก

น้ำตาลูกไหลพร่างพรูด้วยความตื่นตันอย่างไม่ต้องอายบรรดาพระสงฆ์หรือเพื่อนๆ ที่อยู่ในพิธีด้วย มิสซาผ่านพ้นไปเกือบครึ่งก่อนมิสซา น้ำตาลูกก็ยังไม่ไหลรินอยู่ นอกจากปลื้มใจ ดีใจ และตื่นตันใจที่ลูกๆ ได้แสดงความกตัญญูโดยการแอบจัดมิสซาสุขสำราญให้เช่นนี้แล้ว ลูกยังรู้สึกและได้รับสัมผัสถึงความรักที่อบอุ่นเต็มบรรยากาศ ความรักขององค์พระผู้เป็นเจ้า ความรักของบรรดาพ่อๆ ความรักของเพื่อนๆ ที่มีต่อลูก และความรักของลูกๆ ทุกคนที่มีต่อหม่ามี้ของพวกเขา และแน่นอนที่สุดความรักของลูกที่มีต่อพระองค์ ต่อทุกท่านและต่อทุกคนที่ลูกกล่าวถึงนี้ มันเป็นความรู้สึกที่ overwhelming จริงๆ (ขออนุญาตใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษอธิบายถึงความรู้สึกในขณะนั้น พระเจ้าข้า) กว่าจะจบมิสซา ผ้าเช็ดหน้าของลูกสาวคนเล็กก็ใช้ต่อไม่ได้ซะแล้ว เพราะชุ่มไปด้วยน้ำตาของหม่ามี้ของเขา 😊

หลังมิสซาบรรดาคุณพ่อตลอดจนแขกทุกท่านก็ได้รับเชิญไปร่วมรับประทานอาหารกลางวันที่ลูกสาวคนเล็กได้แอบไปสั่งเมนูกับ chef ล่วงหน้าโดยที่ลูกไม่ทราบเลยเช่นเดียวกัน แล้วพ่อๆ ก็ให้พร และลูกทั้ง 4 คนของลูกรวมทั้งลูกเขยต่อกับบรรดาเพื่อนๆ ก็ได้ร่วมกันแบ่งปันถึงความรู้สึกที่พวกเขามีต่อลูก นับเป็นครั้งแรกวันเช้าของวันเกิดที่นำความสุขและความรักให้แก่ลูกจนปรี๊ดล้นหัวใจเลยทีเดียว

แล้ว...งานเลี้ยงที่ลูกได้เตรียมไว้เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ด้วยชีวิตของลูกในคืนนั้นก็ได้เริ่มขึ้น

ลูกเลือกห้องที่ราชอาคันตุกะได้เสด็จทอดพระเนตรการแสดงขบวนพยุหยาตราเมื่อ 2 ปีก่อน เป็นห้องที่ติดแม่น้ำเจ้าพระยาและเห็นวิวทิวทัศน์ของวัดคู่มือเมืองในฝั่งตรงกันข้ามแม่น้ำ พร้อมไปพระยิบระยับตระการตาเป็นห้องจัดงานแขกที่ลูกเชิญนั้นเป็นเพื่อนจากทุกวงการ นักธุรกิจ พ่อค้า ข้าราชการ นักการเมือง ทหาร ตำรวจ ผู้พิพากษา ตลอดจนศิลปิน ฯลฯ ดูผิวเผินเป็นงานของคนไฮโซในสังคม ตั้งแต่รูปแบบของบัตรเชิญที่เขียนว่า “Life Begins at 60...” ตลอดจนการตกแต่งห้องตั้งแต่ทางเดินบันไดและในห้องด้วยดอกไม้บานาพรรณจนกลายเป็นสวนดอกไม้และของขวัญที่เจ้าภาพจัดเตรียมไว้สำหรับแขกหรือจำนวนหลายร้อยคนที่มาร่วมงานนี้คือหนังสือชื่อ “ภูเขาเคลื่อนได้”

งานเริ่มด้วยวิดิทัศน์ที่เริ่มสร้างความงุนงงให้แก่บรรดาแขกหรือที่ไม่เข้าใจประโยคที่บอกว่า “แล้วชีวิตก็หายไป ... หายไป 14+6 ปี” ตามด้วยเจ้านายเก่าของลูกและผู้ใหญ่อีก 2 ท่านได้ขึ้นไปกล่าวอวยพร

แล้ว...ลูกสาวคนโตของลูกก็ขึ้นไปพูดแทนลูกๆ ทุกคนถึงหม่ามี้ของพวกเขา ถึงวิธีการเลี้ยงดูพวกเขา การต่อสู้ในชีวิต การเป็นดวงอาทิตย์ส่องแสงให้ลูกๆ ปฏิบัติตาม การให้อภัยผู้ที่ทำร้ายตนของหม่ามี้ของเขา ตลอดจนความเชื่อความศรัทธาของหม่ามี้เขาที่มีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และสรุปว่าที่หม่ามี้ของพวกเขาเป็นอย่างไรเช่นที่เป็นทุกวันนี้ เพราะหม่ามี้บอกว่า หม่ามี้มีพระเจ้า!

ตลอดเวลา 10 กว่านาทีที่ลูกสาวคนโตของลูกพูด ห้องอันโอโถงนั้นเงียบกริบ ไม่มีใครที่มาในงานที่ดูเหมือนจะเป็นงานสังคม จะคาดคิดว่าจะได้ยิน speech ในลักษณะเช่นนี้ เมื่อเธอพูดจบ เสียงปรบมือดังกึกก้อง

หลังจากนั้นก็ถึงเวลาที่เจ้าภาพต้องขึ้นไปกล่าว สิ่งที่ลูกได้เตรียมไปพูดในคืนนั้น เป็น speech ที่ลูกคิดว่ามีความหมายที่สุดในการเป็นพยานถึงความยิ่งใหญ่ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ตั้งแต่ลูกเริ่มการแบ่งปันเมื่อ 12 ปีก่อน

คนเป็นร้อยจากทุกวงการที่ไม่รู้จักพระเจ้าของเรามาก่อนได้มาฟังเรื่องราวของความยิ่งใหญ่ของพระองค์ เขาเหล่านั้นจะไม่เชื่อว่าพระเจ้านั้นมีจริงไม่ได้ เพราะลูกยืนอยู่ต่อหน้าพวกเขาด้วยชีวิตที่พวกเขาเห็น!

จากวันงานถึงวันนี้ (5 วัน) ลูกรับโทรศัพท์ไม่หวาดไม่ไหว จนต้องเปลี่ยนแบตเตอรี่วันละหลายก้อน ตลอดจน SMS และ email และหนังสือที่ลูกพิมพ์ครั้งนี้ 2,000 เล่มได้หมดไปกว่าครึ่งแล้ว

ลูกได้ประกาศด้วยชีวิตของลูกแล้วว่า

“ถ้าท่านมีความเชื่อและไม่สงสัย ท่านจะทำได้ทุกสิ่ง ...
ถ้าท่านบอกภูเขา ลูกนี้ว่าจงยกตัวขึ้น และทิ้งตัวลงไปในทะเลเอเดด ก็จะเป็นเช่นนั้น” มัทธิว 21:21

บทสวดบทหน้าลูกขออนุญาตกราบทูลถึงเรื่องราวของการเคลื่อนไหวของลูกต่อพระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 214

ภูเขาเคลื่อนได้...ต่อ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เนื่องจากยังมีควันหลงจากงานวันเกิดและหนังสือของลูกอย่างต่อเนื่อง ลูกจึงขอเขียนบทสวดบทนี้ถวายแด่พระองค์เกี่ยวกับ “ภูเขาเคลื่อนได้” อีกบทหนึ่ง พระเจ้าข้า

ในคืนงานเลี้ยง หลังจากที่แขกเหรื่อต่างทยอยกลับ ลูกที่ทำหน้าที่ควบคุมไฟในห้องจัดเลี้ยงมาขอลาเขียนลูกบนหนังสือ “เพื่อลูกจะได้รับพระพรจากพระเจ้าของท่านผ่านท่านบ้าง” เจ้าหน้าที่ที่ดูแลงานอีก 2 คนก็มาคุยกับลูกว่า “ทำอย่างไร จึงจะได้พระพรจากพระเจ้าอย่างพี่บ้าง”

และจากวันงานถึงวันนี้ ลูกก็ยังได้รับทั้งโทรศัพท์ SMS emails ตลอดจนคำถามต่างๆ เมื่อได้พบกับเพื่อนๆ ในงานอื่นอีก

จากเพื่อนคาทอลิกคนหนึ่ง “พี่อ่านพระคัมภีร์ทุกวันหรือ? พระคัมภีร์อ่านอย่างไร บ้านฉันเป็นคาทอลิกทั้งครอบครัวไม่เคยอ่านพระคัมภีร์เลย”

โอ! ตอบยังไงดีเนี่ย? 😊

ลูกเขยของลูกเองได้พูดเป็นครั้งแรกกับลูกเกี่ยวกับพระองค์เช่นเดียวกับอดีตผู้อำนวยการกฎหมายของบริษัทเก่าของลูกว่า “ใครที่ทราบเรื่องราวชีวิตของหมามี จะไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าไม่ได้”

มีเพื่อนคนหนึ่งที่ไม่ใช่เป็นคริสตชนกำลังลุ้นตำแหน่งใหม่ที่ใหญ่กว่าตำแหน่งปัจจุบันได้โทรมาขอให้ลูกช่วยสวดภาวนาให้เขา

“พี่ช่วยสวดขอพระเจ้าของพี่ให้ช่วยฉันได้ไหม?”

ด้วยความยินดีค่ะ ลูกรีบตอบ

มีเพื่อนนักธุรกิจคนหนึ่งตำแหน่งใหญ่ไข้อยู่ ชอบอ่านและเชื่อเกี่ยวกับเรื่องพลังจักรวาล ลูกได้คุยกับเขาเกี่ยวกับพระเจ้าที่ลูกค้นพบ ทุกครั้งที่เราพบกันในการประชุม เพื่อนผู้นี้ได้บอกกับลูกหลังวันงานว่า “ผมว่าพลังจักรวาลที่หลายๆ คนเชื่อนั้น ที่แท้คงเป็นพระเจ้าของพี่น้องแหละ เพียงแต่พวกที่ไม่เชื่อในพระเจ้า ก็พยายามบอกกับตัวเองว่าเป็นพลังตามธรรมชาติอะไรทำนองนี้”

“ในศาสนาคริสต์ พระคัมภีร์เก่ากับพระคัมภีร์ใหม่ ต่างกันอย่างไร?”

โอ้โฮ! ลูกของพระองค์อายุ 12 ปีตอนนี้ ได้มีโอกาสอธิบายเกี่ยวกับพระคัมภีร์ให้กลุ่มเพื่อนที่เป็นอัยการและผู้พิพากษาศาลต่างๆ ฟัง เป็นไปได้หรือนี่!

และอื่นๆ อีกมากมายจนลูกแทบไม่เชื่อตัวเอง เพราะความเห็นและคำถามเหล่านี้ล้วนมาจากผู้ที่ไม่รู้จักพระองค์มา

ก่อน

และแม้กระทั่งภาพวาดที่ชื่อ “My Jesus” ที่ลูกได้พิมพ์ไว้ตอนท้ายของหนังสือก็สามารถทำให้ลูกถวายเกียรติแด่พระองค์ได้

“พระเนตรของพระเยซูที่เฝ้าดูเป็นประกาย มีพลังจางเลย” ภรรยาของผู้พิพากษาคนหนึ่งได้บอกกับลูกเมื่อเจอกันในอีกงานหนึ่ง เป็นครั้งแรกที่ลูกรู้สึกว่าคุณได้ใช้ศิลปะในการถวายเกียรติแด่พระองค์ได้อย่างเป็นรูปธรรมจริงๆ

และที่น่าประหลาดใจ มีเพื่อนฝูงที่ดูเป็นคนมีความสุขเพราะเที่ยวพร้อมด้วยตำแหน่ง ยศ ฐานะ และครอบครัวหลายต่อหลายคนได้โทรมาคุยกับลูก อีกทั้งได้เล่าให้ลูกฟังเมื่อได้เจอกันหลังงานเลี้ยงฉลองของลูกถึงปัญหาของพวกเขา และบอกว่าได้ข้อคิดที่เป็นประโยชน์แก่ปัญหาของเขามากจากหนังสือของลูก ลูกได้กลายเป็น “ศูนย์บรรเทาใจ” แก่เพื่อนๆ เหล่านี้ ซึ่งลูกก็รับบทบาทนี้ด้วยความเต็มใจ

คุณพ่อนายชุมพบาลของลูกได้ส่งข้อความมาให้ลูกหลังวันงานว่า “สิ่งที่เธอทำเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า จะบังเกิดผล” มันกำลังจะเป็นเช่นนั้นค่ะ คุณพ่อ 😊

จากวันงานถึงวันนี้ ซึ่งเป็นเวลาไม่ถึงเดือน หนังสือที่ลูกพิมพ์จำนวน 2,000 เล่ม ก็ได้ถูกขอไปแจกต่อเกือบหมดแล้ว หลายคนบอกให้ลูกนำไปวางขายตามร้านหนังสือเพราะพวกเขาคิดว่าเป็นหนังสือที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อ่าน ไม่ว่าจะนับถือศาสนาใด หลายคนขอจ่ายเงินให้แก่ลูกเพราะเกรงใจในการขอหลายเล่ม ลูกได้บอกเพื่อนกลุ่มหลังนี้ว่า “เอาอย่างงี้ก็แล้วกัน เงินที่เธอจะจ่ายให้กับฉันนั้น ขอให้นำไปทำบุญหรือจะไปบริจาค หรือจะไปถวายวัด หรือทำอะไรก็ได้ที่เป็นประโยชน์ เพราะเท่ากับเธอและฉันจะได้ถวายเกียรติแด่พระร่วมกัน”

ลูกดีใจที่ทุกคนยอมรับคำแนะนำของลูกตามนี้ 😊

และในขณะนี้ ไม่นับที่คุณพ่อหลายองค์นำไปแจก ตลอดจนไปวางในห้องคนป่วยของโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง หนังสือของลูกได้ถูกนำไปวางในห้องสมุดของบริษัทมหาชนแห่งหนึ่ง ห้องสมุดของวิทยาลัยอีกแห่งหนึ่งที่มีนักศึกษา 4,000 กว่าคน บ้านพักคนชราแห่งหนึ่ง ธนาคารที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่ง ศาล และแม้กระทั่งหมู่บ้านชาวเขาบนดอยทางเหนือ

ในช่วงหลังวันงาน ลูกมีโอกาสมองย้อนหลังถึงชีวิตของตนเอง หลังจากที่ลูกค้นพบพระองค์แล้ว ลูกจะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ลูกตั้งใจแน่วแน่ที่จะนำความทุกข์ที่ลูกเคยประสบมาพลิกกลับให้เป็นประโยชน์ ลูกเริ่มแบ่งปันเรื่องราวชีวิตของตนเอง เขียน “บทสวดของฉัน” และได้ก่อตั้งศูนย์บรรเทาใจเพื่อใช้ตัวเองเป็นสะพานให้คนเดินข้ามไปสู่จักพระองค์

มาบัดนี้ พระองค์ทรงประทานพระพรกลับมาให้แก่ลูกมากมาย ลูกก็นำพระพรนี้มาเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์เพิ่มเติมด้วยความกตัญญู ซึ่งพระองค์ก็ทรงทราบ

ในตอนท้ายของงานเลี้ยงของลูก อดีตผู้อำนวยการฝ่ายกฎหมายของบริษัทเก่าของลูกได้ขึ้นไปบนเวทีพร้อมด้วยลูกน้องเก่า 2 คนที่มีบทบาทในวันที่ 17 ม.ค. 1994 วันที่เขาอนุญาตให้ลูกไปค้นหาเอกสารที่โกดังของบริษัท และพบหลักฐานสำคัญที่แสดงถึงความบริสุทธิ์ของลูกได้อย่างอัศจรรย์ แจกหรือที่อยู่ต่างฟังด้วยความตื่นเต้น

เพื่อนคนหนึ่งของลูกได้โทรมาคุยกับลูกว่า แม่เพื่อนๆ จะทราบถึงเรื่องราวชีวิตของลูก และเชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกแบ่งปันมาตลอดนั้นเป็นความจริง แต่การที่ได้ยินผู้ที่เกี่ยวข้องพร้อมไปกับลูกน้องเก่าขึ้นบนเวที “ตัวเป็นๆ” และพูดถึงวันที่เอกสารถูกค้นพบอย่างน่าอัศจรรย์นั้น มันเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อจริงๆ

ในการตั้งใจอย่างแรงกล้าที่จะถวายเกียรติแด่พระองค์ด้วยชีวิตของลูก ลูกก็ได้มีโอกาสล้างมลทินให้แก่ตัวเองอย่างหมดจด 29 ปีหลังจากวันเกิดเหตุ

นี่คือพระพรที่พระองค์ทรงประทานให้แก่ลูกเป็นรางวัล พระเจ้าข้า 😊

ลูกขอกำกราบ ณ แพบพระบาทของพระองค์ด้วยความกตัญญูอย่างสิ้นสุดจิตใจ และขอจบบทสวดนี้ด้วยพระวาจา
ดังต่อไปนี้

“จงฝากชะตากรรมของท่านไว้กับพระยาร์เวห์ จงวางใจในพระองค์ แล้วพระองค์จะทรงจัดการ พระองค์จะทรง
บันดาลให้ความชอบธรรมของท่านส่องสว่างเหมือนแสงอรุณ และความยุติธรรมของท่านเหมือนแสงตะวันเวลา
เที่ยง” สดุดี 37:5-6

“ผู้ที่ทรงกำหนดไว้แล้วนั้น พระองค์ทรงเรียก ผู้ที่ทรงเรียกนั้น พระองค์ทรงบันดาลให้เป็นผู้ชอบธรรม
ผู้ที่ทรงบันดาลให้ชอบธรรมนั้น พระองค์ประทานพระสิริรุ่งโรจน์ให้ด้วย” โรม 8:30

“แม้ข้าพเจ้าจะประกาศพระวาจา เข้าใจธรรมล้ำลึกทุกข้อ และมีความรู้ทุกอย่าง หรือมีความเชื่อพอที่จะเคลื่อนภูเขา
ได้

ถ้าไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีความสำคัญแต่อย่างใด” 1 โครินธ์ 13:2

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดนิน

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 215

พระองค์คือหนทาง ความจริง และชีวิต

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่ลูกเขียนบทสวดบทที่แล้วถวายแด่พระองค์ มีสิ่งเปลี่ยนแปลงในพระศาสนจักรมากมาย มากจนกระทั่งลูกเองแม้ในฐานะฆราวาสตัวเล็กๆ คนหนึ่งยังตั้งตัวรับไม่ทัน แต่บนความเปลี่ยนแปลงต่างๆ สิ่งหนึ่งที่ลูกทราบว่ายังคงเหมือนเดิมอย่างหนักแน่น ไม่เปลี่ยนแปลงไม่ว่าจะในอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต นั่นคือ ความรักของพระองค์ที่มีต่อลูกๆ ของพระองค์ทุกคน และในเวลาเดียวกันอีกสิ่งหนึ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกันคือ ความเชื่อของลูกที่มีต่อพระองค์ว่า

“พระองค์คือ หนทาง ความจริง และชีวิต” 😊 ยอห์น 14:6

ตั้งแต่หนังสือเล่มที่ 2 ของลูก “ภูเขาเคลื่อนได้” ได้ถูกแพร่ออกไป เป็นที่น่าแปลกใจว่ามีเพื่อนๆ ที่ไม่ใช่ คริสตชน มากุยกกับลูกเรื่องศาสนาเยอะมาก และแต่ละท่านก็ไม่ใช้ตำแหน่งเล็กๆ ลูกจะขอยกเพียง 2 ตัวอย่างมาราบทูลต่อพระองค์ ในบทสวดของลูกบทนี้

ท่านแรกถามลูกแบบกำปั้นทุบดิน เปรี๊ยะเลยว่า

“พี่ พระเจ้าอยู่ที่ไหน? มีใครเคยเห็นพระเจ้าบ้าง?”

“พระเจ้าอยู่ที่ใจของมนุษย์ทุกคน อยู่ทุกหนทุกแห่ง ไม่ใช่แค่อยู่บนสวรรค์ และพระเจ้าไม่มีตัวตนเหมือนมนุษย์ จึงเห็นด้วยตาเปล่าไม่ได้ แต่เราสัมผัสพระเจ้าได้ สำหรับผู้ที่ไฝหาพระองค์อย่างจริงจังและจริงใจ จะพบพระองค์และสามารถสัมผัสพระองค์ได้ด้วยจิตใจ จิตวิญญาณ และความรู้จัก”

เราคงมีเรื่องจะคุยกันอีกเยอะเกี่ยวกับพระองค์ เพราะเพื่อนนักธุรกิจท่านนี้เริ่มมีคำถามเกี่ยวกับพระองค์หลังจากที่ได้ยิน ได้ฟังจากลูกมาตลอดทุกครั้งที่เราได้ประชุมร่วมกัน

“ผมคิดว่าศาสนาคริสต์ สอนอยู่เรื่องหนึ่งที่สะกิดใจผมคือ สอนให้ทุกคนยึดติดกับพระเจ้า ซึ่งต่างกับศาสนาของผม ที่สอนให้คนปล่อยวาง”

เจ้าของความเห็นนี้ เป็นนักธุรกิจระดับชั้นนำของประเทศไทยเรา ตั้งแต่เล็ก เขาถูกส่งไปศึกษาต่างประเทศ ในโรงเรียนคริสต์ เข้าใจว่าคงเป็นของเครือข่ายคริสตจักร เพราะเขายังจำพระวาจาจากพระคัมภีร์ได้เป็นบทๆ ในวัยนี้

“คุณกำลังมองคำว่า “ยึดติด” ในบริบททั่วไปนะซี ในทางศาสนาคริสต์ ผู้ที่ยึดติดกับพระเจ้านั้นคือ ผู้ที่ไม่ยึดติดกับอะไรที่มีตัวตน ไม่เหมือนกับการยึดติดกับตัวเอง หรือวัตถุ หรือสิ่งอื่นใดในโลกนี้ เพราะพระเจ้าไม่มีตัวตน แต่เป็นองค์แห่ง

ความดีที่สมบูรณ์แบบ ดั่งนั้น ถ้าผู้ใดยึดติดกับความดีที่สมบูรณ์แบบ ก็เท่ากับไม่ได้ยึดติดกับตัวเอง หรือสิ่งอื่นใด เป็นการทำดีเพื่อถวายแด่พระ ไม่ใช่เพื่อตัวเองซึ่งก็คือการปล่อยวางในความเชื่อของคนไทยทั่วไปนั่นเอง”

ลูกไม่ทราบว่าคุณได้อธิบายให้เพื่อนคนนี้ฟังเข้าใจไหม เพราะลูกไม่ใช่เป็นผู้รู้ในทางศาสนา แต่จากวิธีการดำเนินชีวิตของลูก ลูกได้กลายเป็นผู้ประกาศข่าวดีของพระองค์แก่ผู้ที่ไม่รู้จักพระองค์มาก่อน หรืออาจจะรู้จักแบบผิวๆ เฝินๆ ไปซะแล้ว นี่กรรมที่เรียกว่า “Duc In Altum” ถ้าเป็นเช่นนี้ ลูกขอโน้มรับหน้าที่นี้ด้วยชีวิตและด้วยความยินดี ลูกไม่กลัวหรือหวาดหวั่นในการพ่ายเรือไปที่ลึก เพราะลูกทราบว่าพระองค์ทรงประทับอยู่บนเรือกับลูกตลอดเวลา แต่ลูกเป็นห่วงว่าลูกของพระองค์ ผู้ซึ่งมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระองค์และพระศาสนจักรเพียงแค่ระดับอนุบาล 2 จะสามารถอธิบายคำถาม ข้อสงสัยของเพื่อนๆ หรือผู้สงสัยได้อย่างถูกต้องหรือไม่เท่านั้น เพราะตั้งแต่ลูกได้กลับมาเป็นลูกของพระองค์เมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 1996 นับเป็นเวลา 13 ปีเต็ม หนังสือเล่มเดียวที่ลูกได้ศึกษาอ่านมาตลอดคือ พระคัมภีร์ ลูกจะทูลขอให้พระองค์โปรดประทานความรู้และสติปัญญาเพิ่มเติมให้แก่ลูกเทอญ จะผ่านท่านผู้ใดหรือโดยวิธีใดก็ได้ เพื่อลูกจะสามารถประกาศข่าวดีของพระองค์ได้อย่างถูกต้องและถูกต้องตามน้ำพระทัยของพระองค์ แม้จะเป็นเพียงลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ คนหนึ่งก็ตาม จากคำปรารภของเพื่อนคนที่สอง ลูกได้มาสำรวจตัวเองว่า ใช่แล้ว 13 ปีที่ผ่านมา ลูกค่อยๆ เรียนรู้การมีชีวิตโดยการ “ยึดติด” กับพระองค์ แล้วเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของลูก? เกิดการเปลี่ยนแปลงในลักษณะใด?

จากการได้ศึกษาพระคัมภีร์อย่างใส่ใจ ลูกได้เรียนรู้จากพระองค์ในการดำเนินชีวิตในทุกๆ เรื่อง ในยามที่ลูกเจอปัญหาบางอย่างในชีวิต เดียวนี้ลูกไม่มีเดมิอีกแล้ว เพราะพระองค์ทรงมีหนทางแก้ปัญหาให้ทุกอย่าง แล้วการมองชีวิตของทั้งตัวเราเองและของคนรอบข้าง คำสั่งสอนของพระองค์ทำให้ลูกแยกแยะได้ว่าอะไรคือความจริง อะไรคือสิ่งหลอกลวงและทั้งหลายทั้งปวงนี้ ทำให้ลูกมีความปรารถนาที่จะดำเนินชีวิตให้เป็นชีวิตที่มีพระองค์เป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่าง

แล้วผลที่ได้ตามมาคือ พลังอย่างมหาศาล พลังที่เกิดขึ้นในจิตใจและจิตวิญญาณ ที่จะกล้าดำเนินชีวิตบนหนทางที่ส่องสว่างโดยการทรงนำของพระองค์ โดยไม่หวาดหวั่นต่อแรงกดดันหรือแรงเสียดสีใดๆ ของคนรอบข้างหรือคนสังคม มันเป็นความรู้สึกที่มีพลังแต่อิสระเสรีและเปี่ยมไปด้วยความสันติสุขและปิติสุข เพราะลูกไม่มีตัวของลูกในศูนย์กลางของหัวใจซะแล้ว คงมีแต่พระองค์เท่านั้น

มีเพื่อนคนหนึ่ง สักพักๆ ก็กลางานไป “ปฏิบัติธรรม” เป็นเวลา 1 สัปดาห์บ้าง 2 สัปดาห์บ้าง เราคุยกันบ่อย ลูกจะบอกกับเพื่อนคนนี้ว่า “สำหรับพี่ พี่ไม่ต้องกลางานและไปที่ไกลๆ เพื่อปฏิบัติธรรมหรอก พี่ปฏิบัติธรรมทุกวัน ณ ที่ทำงานและที่บ้าน การสวดภาวนาทุกวันของพี่เปรียบเหมือนการนั่งสมาธิ การอ่านพระคัมภีร์คือการเสริมปัญญา และการนำเอาพระวาจา มาปฏิบัติตามในชีวิตประจำวันคือการบรรลุถึงผลแห่งธรรมนั้นแล้ว”

ใช่แล้ว พระเจ้าข้า ลูกได้ค้นพบพระองค์แล้ว 😊 และลูกจะขอยึดพระบาทของพระองค์ไว้อย่างเหนียวแน่นและอย่างสิ้นสุดจิตใจ จนกว่าชีวิตจะหาไม่

ลูกมีความสุขอยู่กับการ “ยึดติด” กับพระองค์อย่างที่สุด พระเจ้าข้า 😊

“แต่ข้าพเจ้าไม่คิดว่าชีวิตของข้าพเจ้ามีค่าสำหรับข้าพเจ้าเท่ากับการที่ข้าพเจ้าได้วิ่งถึงปลายทางและทำให้ภารกิจที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายจากพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าสำเร็จไป คือการเป็นพยานประกาศข่าวดีแห่งพระพรชทานของพระเจ้า” กิจการอัครสาวก 20:24

อาแมน

ลูกขอพร: องค์คนหนึ่ง

ป.ล. ในวันอาทิตย์ที่ 14 มิถุนายน 2009 นี้ หากท่านผู้อ่านว่าง ขอเชิญเปิดสถานีวิทยุของรัฐสภาคลื่น FM 87.75 เวลา 19:30น. เพราะจะมีการสัมภาษณ์ผู้เขียนเกี่ยวกับเรื่อง “ศาสนาคริสต์และประชาธิปไตย” โดยทางสถานีได้ให้หัวข้อไว้ 5 หัวข้อ แต่การสัมภาษณ์ได้ออกมาในลักษณะใด ขอให้ช่วยเป็นกำลังใจให้ลูกของพระองค์คนนี้ด้วยนะคะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 216

สถานีวิทยุกระจายเสียงรัฐสภา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ต้นเดือนมิถุนายน 2009 ที่ผ่านมา อยู่ดีๆ ก็มีผู้โทรศัพท์มาหาลูก มาเชิญให้ลูกออกรายการ สัมภาษณ์ทางวิทยุ “สถานีอะไรคะ?” ลูกถามด้วยความงุนงง “สถานีวิทยุกระจายเสียงของรัฐสภาค่ะ” “จะสัมภาษณ์พี่ในเรื่องอะไรคะ?” “ในหัวข้อศาสนาคริสต์กับประชาธิปไตยค่ะ” “โอ้โฮ!” ลูกอุทาน “ทางเรามีประเด็นสัมภาษณ์ 6 หัวข้อให้ช่วยคุยให้ความรู้กับท่านผู้ฟังค่ะ 1. รู้จักศาสนาคริสต์ 2. หลักคำสอนของศาสนาคริสต์ 3. ศาสนาคริสต์แต่ละนิกายแตกต่างกันอย่างไร 4. หลักคำสอนของศาสนาคริสต์กับชีวิตประจำวัน 5. กิจกรรมของศาสนาคริสต์เพื่อส่งเสริมประชาธิปไตย และ 6. เกร็ดความรู้ทางศาสนา” “หัวข้อแบบนี้ทำไมไม่เชิญบาทหลวงหรือศาสนาจารย์ออกรายการ จะดีกว่าไหมคะ?” “ทางสถานีคิดว่าถ้าเชิญนักบวชมาพูด จะเป็นวิชาการไปค่ะ เชิญฆราวาสจะน่าสนใจกว่า และสถานีได้เชิญผู้แทนจากศาสนาพุทธและอิสลามออกอากาศไปแล้วค่ะ” “ขอถามหน่อยเถอะ ทำไมถึงมาเชิญพี่เป็นผู้แทนศาสนาคริสต์คะ?”

สถานีวิทยุกระจายเสียงรัฐสภา ได้จัดตั้งขึ้นโดยสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริม เผยแพร่ความรู้ทางการเมืองการปกครองระบอบประชาธิปไตย โดยมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีภารกิจหลักในการถ่ายทอดเสียงการประชุมสภาผู้แทนราษฎร การประชุมวุฒิสภา การประชุมร่วมกันของรัฐสภา เผยแพร่กิจกรรมและผลการดำเนินงานของรัฐสภาไปสู่ประชาชนในรูปแบบรายการและข่าว รวมถึงการถ่ายทอดเสียงการสัมมนาของกรมการคณะต่างๆ เริ่มส่งกระจายเสียงตั้งแต่วันที่ 18 เมษายน 1991 ในระบบ FM ความถี่ 87.50 MHz ต่อมาได้ส่งกระจายเสียงในระบบ AM ความถี่ 1071 KHz ไปยังจังหวัดต่างๆ ทั่วประเทศ

ไม่ว่าคำตอบของดีเจสาวผู้นี้จะเป็นอะไร ลูกทราบในใจทันทีว่านี่ต้องเป็นน้ำพระทัยของพระองค์อย่างแน่นอน เพราะลูกเป็นเพียงนักธุรกิจธรรมดาๆ คนหนึ่ง ที่ไม่โด่งดังในสังคม มีนักธุรกิจหรือนักการเมืองที่เป็นคริสตชนที่มีชื่อเสียงมากกว่าลูกมากมายที่ทางสถานีน่าจะเชิญมากกว่า และโดยนิสัยของลูกเมื่อจะทำอะไรโดยเฉพาะการรับใช้พระแล้ว ลูกต้องทำให้ดีกว่าดีที่สุด

ลูกติดต่อขอความช่วยเหลือจากคุณพ่อนายชุมพาบบาลที่เป็นที่พึ่งในทุกด้านของลูก คุณพ่อได้แนะนำให้ลูกไปขอความรู้จากผู้ใหญ่กว่า และแล้วลูกก็ได้ไปพบประมุขของพระศาสนจักร ซึ่งท่านก็ใจดีมาก ในช่วงเวลา 2 ชั่วโมงเศษที่ได้เข้าพบท่าน ลูกได้รับความรู้มากมาย ลูกจดคำพูดแนะนำของท่านได้เป็นหน้าๆ การเตรียมตัวถูกสัมภาษณ์ได้ทำให้ลูกมีความรู้เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับพระศาสนจักรอีกแล้ว

ลูกกราบลาท่านด้วยความกตัญญูและความปลื้มปิติ

2-3 วันก่อนวันสัมภาษณ์ ลูกสวดภาวนาขอให้แม่พระและพระเยซูเจ้าได้โปรดประทับอยู่กับลูก และขอให้พระนาง

และพระองค์พูดขอพระจิตเจ้าให้ประทับอยู่กับลูกด้วย เพื่อลูกจะได้พูดในสิ่งที่ถูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ แล้วลูกก็คิดถึงพระวาจาบทนี้

“อย่าวิตกกังวลว่าจะพูดอย่างไรหรือพูดอะไร สิ่งที่ท่านพูดนั้น จะได้รับการคล้อยใจในเวลานั้นเอง เพราะท่านจะมีได้พูดด้วยตนเอง แต่พระจิตของพระบิดาท่านจะตรัสในท่าน” มัทธิว 10:19-20

และแล้ววันนั้นก็มาถึง ก่อนจะเข้าสู่คำถามทั้ง 6 ดีเจคนหนึ่งได้ถามลูกว่าลูกเป็นคริสตชนตั้งแต่เกิดหรือไม่ เมื่อลูกตอบไปว่าวันที่ 2 มิถุนายน 2009 ที่ผ่านมามีลูกเพิ่งรับศีลล้างบาปครบ 13 ปี เขาจึงถามต่อว่า ทำไมลูกจึงมาเปลี่ยนศาสนาในวัยนี้ ในวินาทีนั้นลูกไม่สามารถจะตอบปิดว่ามันเป็นเรื่องส่วนตัว ลูกตัดสินใจเอาชีวิตของลูกตามที่ได้เขียนไว้ในหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ตลอดเวลา 20 นาทีเศษ...ทั้งดีเจสาวทั้งสองตลอดจนผู้ฟังรายการในวันนั้นได้ยินลูกพูดถึงความเชื่อ ความศรัทธาของลูกที่มีต่อพระองค์ ได้ยินลูกเล่าว่าเพราะพระองค์ลูกจึงให้อภัยผู้ที่ทำร้ายลูกได้ ได้ยินถึงวิธีการแสวงหาพระองค์ของลูก ฯลฯ ดีเจทั้งสองกล่าวตอนท้ายว่า เรื่องราวของลูกที่เล่าให้ฟังนี้น่าสนใจว่าสิ่งที่เขาได้เตรียมไว้ถามและจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่ประสบปัญหาชีวิตโดยเฉพาะในช่วงเศรษฐกิจตกต่ำเช่นนี้ และได้สรุปพูดออกรายการว่า ความเชื่อ ความศรัทธาของลูกทำให้ลูกรอดพ้นวิกฤตต่างๆ ในชีวิตได้

วันรุ่งขึ้น ขณะที่ลูกกำลังตื่นเต้นว่าเป็นไปได้ได้อย่างไรที่ลูกสามารถพูดถึงเรื่องพระเจ้าออกอากาศของสถานีวิทยุกระจายเสียงของรัฐที่เผยแพร่ไปทั่วประเทศ ลูกก็ต้องตื่นเต้นกว่าเดิม เพราะทางสถานีได้โทรศัพท์กลับมาหาลูก แจ้งความจำนงว่าจะขอสัมภาษณ์ลูกเพิ่มเติม เพราะจากเรื่องที่ลูกเล่าออกอากาศเมื่อวานนั้น มีคนจำนวนมากสนใจจะทราบเกี่ยวกับพระเจ้าเพิ่มเติม

เพื่อนจิตวิญญาณและเพื่อนคาทอลิกอีกคนหนึ่งที่อยู่ยังไม่เคยพบกัน แต่ได้รับ “บทสวดของฉัน” มาตลอดดูเหมือนจะตื่นเต้นกับลูกหรือมากกว่าลูกเสียด้วยซ้ำ

“สถานีวิทยุแห่งนี้เป็นสถานีของรัฐ ต่อให้ไปจ่ายเงินเท่าไร ก็ไม่มีทางจะให้ใครไปพูดเรื่องพระเจ้าออกอากาศให้คนไทยทั่วประเทศฟังได้ แต่นี่เขามาเชิญคุณเอง แล้วยังให้ออกอากาศถึงสองครั้ง มันน่าอัศจรรย์จริงๆ!” เขาทั้งสองพูดทำนองเดียวกัน

ลูกก็รู้สึกเช่นนั้นเหมือนกัน เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ยิ่งและทำให้ลูกนึกถึงพระวาจาของพระองค์อีกหลายบทที่อธิบายถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับลูกในครั้งนี้

“ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น” ยากอบ 4:10

ในการประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระองค์ ลูกขอถวายตัวเป็นเพียงปลายปากกา และกระบอกเสียงให้พระองค์ทรงใช้โดยไม่เคยคิดจะทำเพื่อหาชื่อเสียงให้กับตัวเอง แต่พระองค์ก็ทรงทำให้มีคนรู้จักลูกมากขึ้น โดยลูกไม่ได้แสวงหาเองเลย ทั้งนี้เพราะลูกปฏิบัติตนเช่นนี้เสมอ **“ถ้าผู้ใดจะอวด ก็จงอวดต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด” 2โครินธ์ 10:17**

และแต่ละสิ่งที่เกิดกับลูกนั้นยืนยันถึงพระวาจาอีกบทหนึ่ง

“สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และสิ่งที่มนุษย์คิดไม่ถึง
คือสิ่งที่พระเจ้าจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์” 1 โครินธ์ 2:9

หลาย ๆ ปีก่อน ลูกเคยถามตัวเองอยู่เสมอๆ ว่า ทำไมถึงเกิดเรื่องราวดังที่เกิดกับชีวิตของลูก ณ บัดนี้ลูกทราบคำตอบแล้วพระเจ้าข้า ลูกคิดถึงเรื่องราวของชายผู้หนึ่งที่เกิดมาตาบอด แล้วต่อมาพระเยซูเจ้าทรงทำอัศจรรย์ให้ชายผู้นี้กลับเห็นได้

“แต่เขาเกิดมาตาบอด เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา” ยอห์น 9:3

ลูกได้พิสูจน์อีกแล้วว่า มีพระวาจาสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของเราจริงๆ และในวันอาทิตย์ที่ 28 มิถุนายน 2009 เวลา 19:30 น. ที่คลื่น FM 87.50 หรือ AM 1071 ลูกจะมีโอกาสยืนยันถึงความศักดิ์สิทธิ์ของพระวาจาทุกบทที่ลูกกล่าวถึงในบทสวดบทธนี่ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 217

แต่...พระสงฆ์...ทุกๆ องค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เนื่องด้วยปีนี้เป็นปีแห่งพระสงฆ์ บทสวดบทนี้ลูกขอเขียนเป็นกลอน เพื่อถวายแด่พระสงฆ์...ทุกๆ องค์ ด้วยความรักและกตัญญูจากใจ พระเจ้าข้า

พวกเราศรีสวด
 เสาร์อาทิตย์ไม่พลาดวัน
 รับศีลและแก้บาป
 ทั้งรักและเมตตา
 ทั้งหลายและทุกสิ่ง
 เสริมสุขและบรรเทา
 แต่เสร็จเรากลับบ้าน
 มีก็คนซึ่งในใจ
 พระสงฆ์คือผู้ให้
 ไม่คิดทวงบุญคุณ
 ตำแหน่งสงฆ์นั้นศักดิ์สิทธิ์
 ทั้งชีพที่เดียวเชียว
 ตำแหน่งสงฆ์นั้นศักดิ์สิทธิ์
 ผู้แทนพระภูบาล
 แต่พระสงฆ์คือมนุษย์
 แม้ใจเปี่ยมเมตตา
 ต้องอดทนและอดกลั้น
 เป็นสงฆ์ใซ้อยู่เย็น
 บิดาเรานั้นรัก
 ปรนนิบัติไม่ห่างไกล

ต่างเวียนวนเข้าโบสถ์กัน
 รวมตัวฉันฟังมิสซา
 พรชนาบปกเกล้า
 ใครนำพาให้พรเรา
 ทั้งขวัญมิ่งและหลักเสา
 ให้พวกเราพระสงฆ์เฝ้า
 อันตรธานหายไปไหน
 ว่าต้องไปตอบแทนคุณ
 ทุกสิ่งใดช่วยเกื้อหนุน
 ไม่ต้องล้นให้ได้อย่างเดียว
 ทุกขณะจิตใซ้ประเดี๋ย
 ทุกแรงเรี่ยวอภิบาล
 ต้องอุทิศผสมผสาน
 ให้สืบสานบนโลกา
 จะมองมุศุดสุดปรารถนา
 แต่กายาหิวโจรธเป็น
 ทุกทุกวันท่านยินดีเห็น
 ความล้ำเคื้อใครเข้าใจ
 เมื่อประจักษ์ไม่หลงไหล
 อยู่ใกล้ท่านให้ใช้งาน

แต่พ่อนายชุมพา
เป็นพ่อจิตวิญญูณ
ตอบแทนอย่างไรเล่า
ตอบแทนซึ่งพระคุณ
ตั้งนั้นพี่น้องเอ๋ย
สวดทุกวันเพื่อตอบแทน
ขอน้อมนบทศนัช
ขอพินอบและพิเทา

ให้ปัญญาบรรทัดฐาน
พาพบพานพระทรงบุญ
ครอบครัวเราแม้อยากหนุน
ได้แต่ดูลย์ สวดทดแทน
อย่ามัวเฉยควรมีแผน
ให้ถึงแก่นแต่สงฆ์เรา
ขอประจักษ์อุ้งนเถา
ขอพระเจ้าประทานพร...แต่พระสงฆ์ทุกองค์เทอญ

“เราขอบอกท่านว่า ท่านคือศิลาและบนศิลานี้ เราจะตั้งพระศาสนจักรของเรา ประตูนรกจะไม่มีวันชนะพระ
ศาสนจักรได้ เราจะมอบกุญแจอาณาจักรสวรรค์ให้ ทุกสิ่งที่ท่านจะผูกบนแผ่นดินนี้
จะผูกไว้ในสวรรค์ด้วย ทุกสิ่งที่ท่านจะแก้ในแผ่นดินนี้ ก็จะแก้ในสวรรค์ด้วย” มัทธิว 16:18-19

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอذن

บทที่ 218

My Blog ... อีกสักครั้ง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อวันจันทร์ที่ 27 กรกฎาคม 2009 ที่ผ่านมา ลูกได้มีโอกาสเข้าร่วมประชุมกับหน่วยงานหนึ่งของพระศาสนจักรที่ทำหน้าที่แพร่ธรรมโดยตรง หรือที่เรียกว่า ธรรมทูต คุณพ่อผู้รับผิดชอบได้เชิญคุณพ่อ ซิสเตอร์ บรรดานักบวชชายหญิง ตลอดจนฆราวาสที่ทำหน้าที่แพร่ธรรม ทั้งโดยตรงและทางอ้อมมาร่วมแบ่งปันเพื่อคุณพ่อจะได้สรุปเป็นแนวทางในการทำงานด้านแพร่ธรรมต่อไป

ฆราวาสหลายๆ ท่านได้แบ่งปันถึงสิ่งที่ตนทำอย่างน่าสนใจยิ่ง ทุกท่านที่ในวันนั้นต่างเป็นผู้ที่รื้อร่นในการแพร่ธรรม โดยมีวิธีแพร่ธรรมที่ต่างกันตามความถนัดของตัวเอง และ/หรือตามที่ได้รับมอบหมายมา

สำหรับลูกเองนั้น สาเหตุหลักและเป็นสาเหตุเดียวที่ทำให้ลูกอุทิศตนทั้งชีวิตในการประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระองค์ คือความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะตอบแทนพระคุณของพระองค์

13 ปีที่ผ่านมา ตั้งแต่ลูกได้รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งอย่างสมบูรณ์ ลูกคิดทุกวิถีทางที่จะประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระองค์โดยใช้ชีวิตของลูกเป็นเครื่องมือและพยาน โดยลูกไม่ทราบทราบบว่าวิธีแพร่ธรรมที่ถูกต้องหรือถูกต้องที่สุดคืออะไร ลูกทำทุกอย่างโดยใช้สัญชาตญาณของลูกที่กตัญญูต่อ “พ่อ” ที่ต้องการตอบแทนพระคุณของ “พ่อ” เท่านั้น

ใหม่ๆ ลูกก็ขี้กั๊กๆ กั๊กๆ ในสิ่งที่ลูกทำ เพราะลูกไม่ทราบว่าสิ่งที่ลูกทำจากใจในการถวายเกียรติแด่พระองค์นั้นเป็นสิ่งถูกต้องหรือไม่ หรือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของการเป็นคาทอลิกที่ดีหรือไม่ ในที่สุดลูกสรุปกับตัวเองว่าการให้พระองค์ทรงนำชีวิตของลูกโดยตรงในการรับใช้พระองค์จะดีที่สุด ก่อนที่ลูกจะทำอะไรถวายแด่พระองค์ ลูกจะสวดทูลถามต่อพระองค์ว่าลูกจะเป็นพยานในพระองค์ โดยการทำเช่นนี้ เช่นนั้น เป็นการพอพระทัยและถูกตามน้ำพระทัยของพระองค์หรือไม่ แล้วลูกจะรับทราบโดยความรู้สึกที่เกิดขึ้นในส่วนลึกของหัวใจ ทีละเล็กทีละน้อย ลูกค่อยๆ พายเรือ ... พายเรือออกไปที่ลึก ตามการทรงนำของพระองค์ โดยไม่หวาดหวั่นต่อพายุฝนที่อาจเกิดขึ้นหรือต่อเสียงโหวกเหวกของคนรอบข้าง ลูกทราบดีว่าพระองค์ทรงประทับอยู่กับลูกบนเรือ พอแล้ว ... ลูกยังต้องไปเกรงกลัวอะไรอีกเล่า?

ทุกๆ วัน ไม่ว่าลูกจะทำอะไร หรือไปที่ใด ลูกจะคิดหาทางทำให้กิจกรรมในชีวิตทุกๆ วันของลูกกลายเป็นเครื่องมือในการประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นการนำพระวาจาเกี่ยวกับความรัก (1 โครินธ์ 13:5-7) ไปกล่าวอวยพรคู่บ่าวสาวในการถูกเชิญไปเป็นประธานในงานแต่งงาน หรือการใช้หัวข้อ “การใช้หลักธรรมมาภิบาลจากพระคริสตธรรมในการพัฒนาการเมืองการปกครองระบอบประชาธิปไตยของไทย” ในการเป็นหัวข้อเอกสารวิชาการในการเรียนของลูกในสถาบันที่เกี่ยวกับการเมืองแห่งหนึ่ง หรือแม้กระทั่งในตอนนี่ที่ลูกใช้งานอดิเรกในการวาดภาพของลูกในการวาดรูปพระต่างๆ เหล่านี้เป็นต้น

แต่ทั้งนี้ ทั้งนั้น การพูดและการเขียนก็ยังคงเป็นหลักในการประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ของลูก และการมีคนติดต่อมาเกี่ยวกับบทเขียนของลูกทุกครั้ง สำหรับลูกแล้วคือการสื่อของพระองค์กับลูกว่าพระองค์ทรงทราบถึงการรับใช้พระองค์ โดยการเขียนของลูก ลูกจะดีใจมาก ดีใจทุกๆ ครั้ง

เมื่อเดือนก่อน อยู่ๆ ก็มีคนอีเมลไปยังฝ่ายขายของบริษัทลูก จากเว็บไซต์ของบริษัท ถามหาลูก เขาเป็นผู้ดูแลลูกเมื่อ 13 ปีก่อนเมื่อตอนลูกไปแบ่งปันที่ประเทศของเขา หลังจากนั้น เราก็ไม่ได้ติดต่อกันเลย ลูกดีใจและตื่นเต้นมาก ถามเขาว่าเขาติดต่อลูกได้อย่างไรและเพราะอะไร เขาตอบกลับมาว่าเขาได้อ่านพบ “Blog” ของลูก!!!

เมื่อตอนที่ลูกเริ่มเขียน “บทสวดของฉัน” นั้น ลูกตั้งใจว่าวันหนึ่งจะเขียนเป็นภาษาอังกฤษ และนำไปพิมพ์เป็นเล่มเพื่อจำหน่ายในประเทศทางตะวันตก เงินที่ได้จะบริจาคให้แก่มูลนิธิของโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง เพื่อช่วยเหลือผู้ป่วยที่ยากจน เป็นความคิดที่ต้องยอมรับว่าเป็นแค่ความฝันที่มีอาจเป็นความจริงได้ 😊 แต่ ... ในที่สุด 12 ปีผ่านไป ความฝันที่เชื่อบริษัทนี้ก็เป็นจริงขึ้นมา Publisher แห่งหนึ่งในประเทศมหาอำนาจตะวันตกรับที่จะนำบทเขียนของลูกไปพิมพ์เป็นหนังสือเพื่อจำหน่ายและช่วงที่รอแต่การเซ็นสัญญาเป็นกิจลักษณะนั้น จู่ๆ ลูกก็มีความคิดที่ไม่ได้คิดมาให้เขียนใส่ใน “Blog” แทน และพูดไปแล้วใครจะเชื่อเล่า? ภายในเวลาอาทิตย์เศษๆ ลูกก็มี “Blog” สำหรับเขียน “My Little Prayers” ลูกมารำพึงกับตัวเองว่า พระองค์คงไม่ต้องการให้ลูกได้เงินจากการเขียนของลูก แม้ว่าลูกตั้งใจจะนำเงินนั้นไปทำการกุศลก็ตาม และการเขียนใส่ “Blog” นั้นจะทำให้มีคนอ่านได้มากขึ้น

ลูกจึงทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ด้วยความยินดี แต่ ... ใครจะรู้จัก Blog ของลูกล่ะ และจะมีใครอ่านไหม?

เพื่อนของลูกสาวของลูกที่เป็นคนสร้าง Blog นี้ให้ แนะนำว่า ต้องไป Browse ตาม Blog ของคนอื่นๆ เพื่อให้คนอื่นอ่านเหล่านั้นมารู้จัก Blog ของลูก ลูกตอบไปทันทีว่า โอ้ย! เป็นไปไม่ได้เลย วยอย่างหม่อมมีรับส่งอีเมลเป็นก็ถือว่าเก่งมากแล้วจะไป Browse หรือทำอะไรทำนองนั้น ทำไม่เป็น และไม่ทำแน่นอน

อีกอย่างหนึ่ง ลูกวางใจในพระองค์ ลูกมั่นใจว่าถ้าเป็นน้ำพระทัยของพระองค์แล้ว ก็จะมีคนมาอ่าน Blog ของลูกเอง ลูกจำได้ว่าเมื่อตอนที่ลูกเริ่มเขียน “บทสวดของฉัน” เป็นภาษาไทย ลูกสาวคนเล็ก ผู้ซึ่งเป็นผู้พิมพ์ให้ลูกถามลูกว่า “หม่อมมีข้า จะมีใครอ่านบทสวดของหม่อมมีไหมคะ?” ลูกตอบทันทีว่า “มีแน่นอนค่ะ อย่างน้อยก็ 2 คน ลูกกับหม่อมมีใจล่ะ 😊”

ทุกๆ เดือนลูกจึงเขียน “My Little Prayers” เป็นภาษาอังกฤษ เดือนละ 2 บท ใส่เข้าไปใน Blog ต้นเดือนและกลางเดือน อย่างซื่อสัตย์ต่อพระองค์ และอย่างมีวินัยต่อตนเอง โดยไม่สนใจว่าจะมีคนอ่านหรือไม่

ดังนั้น เมื่อชาวต่างประเทศผู้นี้ติดต่อลูกมาโดยบอกว่าได้อ่าน Blog ของลูก ลูกจึงดีใจอย่างสุดๆ ดีใจจนเกือบจะกระโดดอย่างเด็กๆ สำหรับลูกแล้ว นี่คือการสื่อของพระองค์ให้ลูกทราบว่า จงเขียนต่อไปเถอะ พระองค์ทรงรับทราบจากเบื้องบนมาโดยตลอด 😊

ลูกถามลูกเขยของลูกว่าการที่มีคนต่างชาติคนหนึ่งที่ได้เคยฟังลูกไปพูดแบ่งปันในประเทศเขา เมื่อ 13 ปีก่อน เกี่ยวกับชีวิตของลูก แล้วบังเอิญมาอ่านเจอ Blog ของลูกที่ไม่มีการโฆษณาใดๆ เลยนั้น ถ้าคำนวณตามสถิติแล้ว โอกาสจะหนึ่งในเท่าไร ลูกเขยของลูกซึ่งชอบคำนวณอะไรต่อมิอะไรเป็นสถิติเสมอ ตอบลูกว่าเป็นตัวเลขที่คำนวณตามสถิติไม่ได้เลย เพราะเหตุการณ์นี้เกือบจะเป็นไปไม่ได้เลยตามสถิติ

แต่สำหรับลูกแล้ว ทุกสิ่งเป็นไปได้เสมอสำหรับพระองค์

“ทุกสิ่งเป็นไปได้ทั้งนั้น สำหรับผู้ที่มีความเชื่อ” มาระโก 9:23

ลูกจึงจะขอเขียน “My Little Prayers” ถวายเกียรติแด่พระองค์ใส่ Blog นี้อย่างต่อเนื่อง ส่วนจะมีใครอ่านนั้น ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ (www.marylittleprayers.blogspot.com)

ขอพระองค์โปรดประทานพระพรแก่ลูกในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 219

วันเปลี่ยนนายชุมพา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเริ่มเขียน “บทสวดของฉัน” ถวายแด่พระองค์เป็นเวลา 13 ปีเศษมาแล้ว ลูกจะเขียนทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับลูกหรือรอบๆ ตัวลูกถวายให้พระองค์ทรงทราบ โดยเฉพาะความรู้สึกบางอย่างที่ลูกไม่อาจไปบอกหรือเล่าให้คนอื่นฟังได้ ลูกจะกราบทูลพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็น “ผู้ฟัง” ที่ดีที่สุดของลูก 😊

วันอาทิตย์ที่ 16 สิงหาคม 2008 เป็นวันที่สำคัญยิ่งวันหนึ่งของพระศาสนจักรในประเทศไทยของเรา และได้ผ่านไปแล้ว แต่ความรู้สึกหลายๆ อย่างที่เกิดขึ้นในใจของลูกยังคงอยู่จนถึงวันนี้ ลูกจึงขอเขียน “บทสวดของฉัน” บทนี้ถวายแด่พระองค์ถึงความรู้สึกในใจของลูก ในฐานะที่เป็นลูกแกะน้อยตัวเล็กๆ ตัวหนึ่งเท่านั้น

ตั้งแต่ลูกกลับใจ ลูกได้พบชีวิตใหม่ และการดำเนินชีวิตใหม่ที่ยึดพระองค์เป็นศูนย์กลาง และลูกก็ค่อยๆ เรียนรู้หลายๆ อย่างตั้งแต่การเป็นลูกของพระองค์ที่ดี จนได้เรียนรู้อีกว่าบรรดาพระสงฆ์ ซิสเตอร์ และนักบวชชาย หญิง คือผู้แทนของพระองค์บนโลกนี้ ตำแหน่งของท่านนั้นศักดิ์สิทธิ์ เรายกและเคารพพระองค์อย่างไร เราก็ควรจะรักและเคารพผู้แทนของพระองค์บนโลกนี้ในลักษณะเดียวกัน ความคิดเช่นนี้ทำให้ลูกรักและเคารพผู้แทนของพระองค์ทุกคนบนโลกนี้ และเวลาลูกมีโอกาสรับใช้ท่านเหล่านี้ไม่ว่าในทางใด ลูกก็มีความสุข เพราะลูกรู้สึกว่า ลูกได้รับใช้พระองค์โดยตรงผ่านผู้แทนของพระองค์เหล่านี้บนโลก

แล้ว ... เวลาผ่านไป ลูกไม่เคยคิดว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงอะไรในพระศาสนจักรของเรา อาจจะเป็นเพราะวัยอันน้อยนิดในการเป็นลูกของพระองค์ ลูกจึงไม่ได้อาจเอื้อมไปเรียนรู้หรืออยากทราบในสิ่งที่สูงเหนือศีรษะแล้ววันหนึ่ง รุ่งๆ ... ก็มีคำสั่งประกาศการเปลี่ยนแปลงนายชุมพาบาลใหญ่สุด อ้าว! จริงหรือ? ทำไม? เมื่อไร? เพราะอะไร?

ในตอนแรก ลูกงงไปหมด แต่ลูกเป็นคนไม่ยอมเก็บความสงสัยโดยไม่แสวงหาคำตอบและความจริง ในที่สุดที่ละเล็กทีละน้อย ลูกก็เข้าใจทั้งในเหตุผลและหลักการ

และแล้ว ... วันที่สำคัญที่สุดวันหนึ่งของพระศาสนจักรก็มาถึงและผ่านพ้นไป ลูกขอบพระคุณพระองค์ที่ลูกได้มีโอกาสเข้าร่วมในพิธีอันศักดิ์สิทธิ์ในวันนั้น และความรู้สึกทั้งหลายทั้งปวงในใจของลูกยังคงติดตรึงในใจลูกจนถึงทุกวันนี้

เป็นความรู้สึกที่แบ่งเป็น 2 ส่วน ความรู้สึกที่เป็นทางการ พิธีวันนั้นสง่างามมากและเต็มไปด้วยความศักดิ์สิทธิ์จนลูกรู้สึกสัมผัสได้ถึงการประทับอยู่ของพระจิตเจ้าในทุกอนุของอากาศ การกล่าวสุนทรพจน์ลาของนายชุมพาวงค์เก่าที่ “... ขอมอบทุกสิ่งทุกอย่าง...” ตลอดจนการกล่าวตอบรับของนายชุมพาวงค์ใหม่ที่ตอนหนึ่งมีความว่า “...เราแต่ละคนไม่ได้เลือกกันและกัน เหมือนอย่างคู่แข่งงาน คู่แข่งงานนั้น เขาสมัครใจเลือกกันและกัน แต่พวกเรา “คณะสงฆ์” แต่ละคนต่างตัดสินใจแล้วว่าเราเลือกพระคริสตเจ้า ...” ยังคงตราตรึงในความทรงจำของลูก เป็นความสง่างามของผู้ที่กำลังจะก้าวลงจาก

ตำแหน่งและเป็นความสง่างามของผู้ที่กำลังจะก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งแทน การเข้าแถวของบรรดาพระสงฆ์ที่เดินเข้าไปคำนับผู้นำองค์ใหม่ ฯลฯ เหล่านี้ ทำให้ลูกผู้ซึ่งเป็นผู้น้อยสามารถเข้าใจความยิ่งใหญ่และพลังอำนาจของพระองค์ ตั้งแต่การที่ซีโมนเปโตรได้เป็นผู้แทนของพระองค์บนโลกนี้เป็นคนแรก สืบต่อเนื่องเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน เป็นเวลา 2 พันกว่าปีแล้วนั้น เป็นสิ่งที่จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง และการเปลี่ยนแปลงผู้รับใช้ของพระองค์บนโลกนี้ที่แท้คือการจรรโลงการสืบเนื่องของพลังอำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์นั่นเอง

“ฟ้าและดินจะลี้ลับสูญไปได้ แต่ธรรมบัญญัติที่เขียนไว้จะไม่ขาดหายไปแม้เพียงจุดเดียว” ลูคา 16:17

นี่คือความรู้สึกส่วนที่เป็นทางการของลูก แต่ส่วนที่เป็นความรู้สึกส่วนตัวก็ยังคงเป็นความรู้สึกในฐานะที่ลูกเป็นปุถุชนคนหนึ่ง จึงเป็นธรรมดาที่ลูกจะรู้สึกรัก เป็นห่วง และอาลัยอาวรณ์ ด้วยความเคารพรักที่ลูกมีต่อนายชุมพวงค์เก่า ทำให้ลูกเป็นห่วงท่านว่า ท่านคงต้องใช้เวลาในการปรับตัวในบทบาทใหม่ที่เป็นนายชุมพวกิตติคุณ และด้วยความที่เคยเห็นแต่ท่านมาตลอดในฐานะผู้นำนายชุมพวา ลูกก็มีความอาลัยอาวรณ์ที่คงจะเห็นท่านน้อยลงจากนี้ไป

ในเวลาเดียวกัน ด้วยความเคารพรักที่ลูกมีต่อนายชุมพวงค์ใหม่ แม้ลูกจะทราบว่าคุณมีความพร้อมและความสามารถในทุกๆ ด้าน ในการรับตำแหน่งประมุขนี้ แต่ลูกก็ยังสวดทูลขอให้พระองค์ประทานพระปรีชาญาณให้แก่ท่านอย่างอุดมสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

แล้วในฐานะลูกแกะที่ดี ลูกจะทำอะไรได้ไหม? คิดมาเป็นเดือนๆ แล้ว ทำได้อย่างเดียวคือ สวดภาวนาเป็นพิเศษให้ท่านทั้งสอง 😊 ดังที่มีตอนหนึ่งในบทภาวนาสำหรับพระสงฆ์ที่สัตบุรุษจะสวดกันทุกอาทิตย์ว่า “...พระสงฆ์ยังอยู่ในโลก แต่มิใช่เป็นของโลก...” ใช่แล้ว การแสดงออกซึ่งความรัก ความห่วงใยที่ดีที่สุด คือการสวดภาวนาให้ท่านผู้นั้น

พูดถึงการสวดภาวนาในวันนั้น ประธานสภาพระสังฆราชได้กล่าวว่า “เวลาสวดภาวนาให้พระสงฆ์ อย่าลืมสวดให้พระสังฆราชด้วยนะ” ลูกสะดุ้งโหยง นี่คือนี่ที่ลูก (ไม่) ได้ทำจริงๆ ด้วย คือลูกจะสวดให้สมเด็จพระสันตะปาปา บรรดาพระสงฆ์ ซีสเตอร์ และนักบวชชายหญิงคาทอลิกในประเทศไทยทุกคนในการสวดสายประคำ ทุกๆ วันของลูก แต่ไม่เคยรวมถึงบรรดาพระสังฆราชด้วย! ถามว่าเพราะอะไร ลูกเองก็ตอบไม่ได้ว่าทำไมพระสังฆราชถึงตกสำรวจในการสวดภาวนาของลูก อาจจะคิดว่าคำว่า “พระสงฆ์” ครอบคลุมถึงพระสังฆราชด้วย แต่จากวันนั้นเป็นต้นมา ลูกของพระองค์คนนี้ไม่ลืมสวดให้พระสังฆราชด้วยแล้ว พระเจ้าข้า 😊

ลูกขอจบบทสวดนี้โดยการกราบทูลขอพระองค์ ได้โปรดประทานพระพรอันอุดมสมบูรณ์แด่พระอัครสังฆราชทั้งองค์เก่า องค์ใหม่ พระสังฆราชทุกองค์ บรรดาคุณพ่อ บราเดอร์ ซีสเตอร์ นักบวชชายหญิงคาทอลิกทุกคนในประเทศไทย เทอญ

“คำอ้อนวอนของผู้ชอบธรรมมีพลังทำให้เกิดผลมากมาย” ยากอบ 5:16

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 220

ผลของการสวดภาวนา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วิธีทางการแสวงหาพระองค์ของลูกนั้น เริ่มจากทางคริสตจักร สองสิ่งแรกที่ลูกได้เรียนตั้งแต่ตอนแรกๆ เลยคือ การสวดอธิษฐานและการอ่านพระคัมภีร์ ซึ่งได้ถูกปลูกฝังลงในจิตวิญญาณของลูกจนถึงทุกวันนี้

แต่หลังจากที่ลูกได้มาเป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์ทางคาทอลิกแล้ว มีการปฏิบัติตนบางอย่างและคำเรียกบางอย่างที่ไม่เหมือนกัน ทางพี่น้องคริสตจักร เขาจะ “สวดอธิษฐาน” ด้วยคำพูดของตนเอง ต่างคนต่างอธิษฐาน แต่ในทางคาทอลิก เรามีบทสวดที่เป็นบรรทัดฐาน คาทอลิกทุกคนสวดสายประคำ คำสวด บทสวดก็เหมือนกันหมด และเรียกรวมการสวดนี้ว่าเป็นการสวดภาวนา ตอนที่ลูกมาเป็นคาทอลิกใหม่ๆ และเริ่มสวดสายประคำ ลูกรู้สึกว่าการปฏิบัติตนขาดอะไรไปสักอย่าง อ้อ! การสวดอธิษฐานแบบเป็นคำพูดจากใจที่พูดต่อพระองค์นั่นเอง ทำอย่างไรดี คิดไปคิดมา สวดทั้งสองอย่างเลยแหละ สวดเกินดีกว่าสวดขาด ลูกบอกกับตัวเอง 😊 ลูกจึงสวดทั้งสายประคำ สวดทั้งทูลอธิษฐานทุกอย่างให้พระองค์ทรงทราบทุกวันๆ จนกระทั่งถึงทุกวันนี้

มีคำกล่าวที่ว่า “การภาวนาก่อให้เกิดสมาธิ และสมาธิก่อให้เกิดปัญญา” ไม่มีอะไรที่ถูกต้องไปกว่า 2 ประโยคนี้ แต่จากประสบการณ์อันน้อยนิดของลูก การสวดภาวนาอธิษฐานทุกวัน นอกจากจะก่อให้เกิดสมาธิแล้ว ยังเป็นการ “bond” หรือ “หลอม” เราให้เป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ เวลาเราสวดภาวนา ถ้าสวดด้วยหัวใจ เราจะรู้สึกเหมือนเปิดคลื่นจิตวิญญาณให้เป็นความถี่เดียวกับพระองค์ พระองค์จะทรงได้ยินเสียงสวดภาวนาของเรา และเราก็จะรู้สึกว่าพระองค์ทรงประทับอยู่ในหัวใจในจิตวิญญาณของเรา แล้วเราจะรู้สึกได้ถึงพลังอันมหาศาลที่พระองค์ทรงประทานให้แก่เรา มันเป็นความรู้สึกที่โอ้โฮ! โอ้โฮ! อีกแล้ว เพราะลูกไม่ทราบจะอธิบายเป็นคำพูดได้อย่างไรถึงความรู้สึกที่ได้เป็น “หนึ่งเดียวกับพระองค์” จากการสวดภาวนา

จนกระทั่งถึง 2-3 วันก่อน ลูกได้รับเมลล์จากเพื่อนรุ่นพี่ที่มักจะมีอะไรดีๆ และซึ้งๆ เกี่ยวกับพระองค์ส่งมาให้อ่านเสมอๆ เมลล์หนึ่ง ลูกอ่านเสร็จก็ดีใจ ใจแล้ว! ใจแล้ว! นี่คือผลของการสวดภาวนาที่ลูกค้นพบ แต่อธิบายเป็นภาษาเขียนไม่เป็นนั่นเอง

ลูกจึงขออนุญาตคำข้อความข้างล่างนี้ มาเป็นบทสวดถวายแด่พระองค์ทั้งเป็นภาษาอังกฤษและภาษาไทย ดังต่อไปนี้

Perfect Peace

Perfect peace is ...

When little things don't disrupt your focus on God.

When problems, dilemmas, setbacks and interferences don't even jolt your connection of faith and trust in God.

When you find yourself in the midst of great confusion, persecution, perilous time, hectic schedule, or circumstances, and yet you are stable and calm in your assurance of God's protection, God's perfect control and God's hand in your life and situation.

When nothing can come between your faith and God.

When your mind is locked on God's channel and cannot be moved.

สันติสุขสมบูรณ์

สันติสุขสมบูรณ์คือ ...

เมื่อเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ไม่ทำให้ท่านวอกแวกจากการใส่ใจในพระเจ้า

เมื่อปัญหา ความยุ่งยาก อุปสรรค และการแทรกแซงไม่สามารถแม้กระทั่งจะดึงความเชื่อความศรัทธาของท่านในพระองค์จากใจของท่านได้

เมื่อท่านต้องเผชิญกับความวุ่นวาย การถูกกดขี่ ภัยอันตราย ภาวะกดดัน หรือเหตุการณ์ที่ร้ายแรง แต่ท่านกลับมั่นคง และสุขุมเยือกเย็นในความวางใจในการคุ้มครองของพระองค์ การควบคุมที่สมบูรณ์ของพระองค์และการเอาใจใส่ดูแลชีวิตของท่านโดยพระองค์

เมื่อไม่มีอะไรที่จะมาแทรกได้ระหว่างความเชื่อของท่านและพระองค์

เมื่อจิตวิญญาณของท่านเปิดคลื่นสถานีเดียวกับพระองค์ และไม่สามารถปรับเปลี่ยนเป็นสถานีอื่นได้ 😊

ใช่แล้ว! สันติสุขสมบูรณ์นี้คือ ผลของการสวดภาวนาอธิษฐานทุกๆ วัน เป็นการค้นพบของลูกของพระองค์คนนี้ ที่มีความตื่นตัวต่อการค้นพบสิ่งอัศจรรย์ต่างๆ อย่างต่อเนื่อง หลังจากที่ได้ค้นพบพระองค์แล้ว โอโฮ! แล้วผู้ที่เป็นลูกของพระองค์มาตั้ง 20 30 40 50 ... ปี มีค้นพบอะไรต่อมิอะไรที่น่าตื่นเต้นเต็มไปหมดในชีวิตแล้วหรือ?

“ใจแน่วแน่นั้น พระองค์ทรงรักษาไว้ในसानติภาพอันสมบูรณ์ เพราะเขาวางใจในพระองค์” อิสยาห์ 26:3

อาแมน

ลูกของพระ: อดคิดหนังสือ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 221

นาฬิกาเรือนละ 89.90 ล้านบาท

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ปกติลูกจะไม่ค่อยอ่านบรรดาจดหมายชวนซื้อหรือพวกแคตตาล็อกที่ส่งมาโฆษณาขายสินค้าหรือบ้าน ทุกครั้งที่มีเอกสารพวกนี้มาที่บ้าน ลูกจะทิ้งลงถังขยะ บังเอิญวันก่อน ขณะที่ลูกกำลังจะขึ้นรถไปทำงาน บุรุษไปรษณีย์กำลังมาส่งจดหมาย ลูกจึงรับจดหมายทั้งปึกขึ้นรถไป หนึ่งในปึกจดหมายนั้นมีหนังสือแคตตาล็อกเล่มหนึ่งโฆษณาให้คนไปซื้อนาฬิกาข้อมือเพราะเป็นโปรโมชันของห้างสรรพสินค้าชื่อดังแห่งหนึ่ง เนื่องจากนั่งในรถมีเวลาเยอะกว่าจะไปถึงที่ทำงาน ลูกจึงพลิกเปิดดูแคตตาล็อกเล่มนั้น เพราะหน้าปกเขาทำสวยดี เปิดดูไปเรื่อย ๆ ลูกก็เริ่มรู้สึกว้าวสังคมนไทยเรานี้มีคนรวยมากจัง เพราะนาฬิกาแต่ละเรือนมีมูลค่าตั้งแต่ 2 ล้านบาทบาท... จนถึง 10 ล้านบาทบาท! และแล้วลูกก็ต้องหยุดชะงักในหน้าที่มีนาฬิกาที่เป็นชิ้นเอกของงาน

นาฬิกาข้อมือเรือนนั้นมีมูลค่า 89.90 ล้านบาท!

ลูกแทบไม่เชื่อสายตาของตนเอง ลูกนับจำนวนของเลขศูนย์ใหม่ ไม่ผิดแน่นอน ลูกก็เลยลองนับจำนวนของเพชรที่ประดับอยู่บนนาฬิกาเรือนนั้น เพื่อประเมินว่ามูลค่าของมันคุ้มกับราคาที่ตั้งไว้หรือไม่ ดูอย่างไร นับอย่างไร ก็ไม่น่าคุ้ม

คราวนี้ ลูกไม่ทิ้งแคตตาล็อกเล่มนั้น เก็บไปให้ลูกๆ ดูเล่นเป็นขวัญตา

ต่อมาไม่กี่วัน ก็มีข่าวลงหน้าสังคมของหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งว่านักธุรกิจสตรีชื่อดังคนหนึ่งที่ยอกงานสังคมเป็นประจำสนใจจะซื้อนาฬิกาเรือนนั้น ไม่มีใครทราบ ว่า สตรีนักธุรกิจผู้นั้นออกข่าวดังกล่าวเพื่อสร้างภาพพจน์หรือสนใจจะซื้อจริงๆ แต่ลูกอดเป็นห่วงแทนเธอไม่ได้ว่า หากเธอซื้อนาฬิกาเรือนนั้นและใส่ไปออกงาน เธอคงต้องมีบัตรกำร็จประจำตัว มิฉะนั้นอาจจะมีคนเอาไม้ดามพันแขนเธอเพื่อชิงนาฬิกาเรือนนั้นไปก็ได้

อันที่จริง การที่ใครสักคนจะมีเงินไปซื้อนาฬิกาเรือนหนึ่งในราคาขนาดไหนก็ไม่ใช่เรื่องของลูกจะไปวิจารณ์เพราะเขามีปัญญาซื้อของเขา แล้วลูกจะไปเดือดร้อนกับเขาทำไม ดีไม่ดีลูกจะถูกหาว่าเป็นองุ่นเปรี้ยว ซึ่งเป็นศัพท์ที่ฝรั่งว่าคนที่ไม่มีปัญญาจะทำหรือซื้ออะไร ก็จะมีอิจฉาคนที่มี (sour grape) ลูกขอทูลต่อพระองค์ว่า ลูกไม่ได้อิจฉา ลูกไม่ได้วิจารณ์และลูกก็ได้เป็นองุ่นเปรี้ยว ลูกเพียงแต่กำลังรำพึงกับพระองค์ 😊

ลูกคิดของลูกตามประสาคนที่ไม่มีปัญญาซื้อนาฬิกาในราคาระดับนี้ว่า เงินจำนวนเกือบ 90 ล้านบาทนี้ ทำอะไรได้บ้างหนอ หากไม่拿去ซื้อนาฬิกา คนยากจนที่บางวันไม่มีอะไรจะทานลงท้อง ผู้ป่วยอนาถาที่ไม่มีเงินรักษา หมู่บ้านที่ไม่มีแม้แต่ น้ำประปาจะดื่ม และคนอีกมากมายที่ต้องการความช่วยเหลือในเรื่องจำเป็นของการดำรงชีวิตประจำวัน

ขณะที่ลูกกำลังเขียนบทสวดนี้อยู่ ก็เพิ่งเกิดภัยพิบัติธรรมชาติที่ประเทศเพื่อนบ้านเรา มีพายุไต้ฝุ่นเข้าประเทศฟิลิปปินส์ คนไร้ที่อยู่เกือบครึ่งล้านคน ตายและบาดเจ็บเป็นร้อยเป็นพัน

หมู่เกาะ Samoa เกิดสึนามิ คนทั้งหมู่บ้านถูกพายุพัดลงทะเลหายไปทั้งหมู่บ้าน ที่หมู่เกาะในประเทศอินโดนีเซียเองก็เกิดแผ่นดินไหว บ้านช่องถล่ม คนตายและถูกฝังทั้งเป็นจำนวนมากไม่น้อย

ความสวบนบนข้อมือของสตรีคนหนึ่ง จะสามารถช่วยคนเหล่านี้ให้พ้นจากความทุกข์ทรมานได้เป็นร้อยเป็นพันหรือเป็นหมื่นคนเลยทีเดียว

แล้วลูกก็ถามตัวเองว่า ลูกเป็นใครละ ถึงจะมีสิทธิ์ไปคิดแทนสตรีผู้ที่จะซื้อหรืออาจได้ซื้อนาฬิกาเรือนนี้ไปแล้ว นั่นนะซิ ลูกไม่มีสิทธิ์ด้วยประการทั้งปวง แล้วลูกก็ไม่กล้าไปพูดกับใครในเรื่องนี้ด้วย แต่กับพระองค์แล้ว ลูกสามารถกราบทูลให้พระองค์ให้ทรงทราบทุกเรื่อง ลูกจึงขอรำพึงเรื่องนาฬิกามูลค่ามหาศาลนี้ให้พระองค์ทรงทราบ โดยขอจบเรื่องทูลเพียงเท่านี้ พระเจ้าข้า

“จงกำชับสั่งคนที่ร่ำรวยทรัพย์สินในปัจจุบันนี้ อย่าให้หยิ่งโสหรือตั้งความหวังไว้กับทรัพย์สินอันไม่จีรังยั่งยืน แต่ให้หวังในพระเจ้าผู้ประทานทุกสิ่งที่เราต้องการเพื่อความสุขอย่างสมบูรณ์ ให้ทำดีและมั่งคั่งด้วยกิจการที่ดี มีใจกว้างในการให้ และพร้อมที่จะแบ่งปัน ที่เป็นวิธียะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับคนในอนาคต เพื่อจะได้รับชีวิตที่แท้จริง”

1 ทิโมธี 6:17-19

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

ยลโฉม...เพชรน้ำงามปราวตา อลัษการเลือกค่าเอกลักษณ์แห่งความประณีตบนเอกอ
Limelight High Jewellery: Leaves Inspiration Secret Watch 89,900,000.-

ขอขอบคุณพี่น้องท่านหนึ่งที่มีอบเงินจำนวนหนึ่งเพื่อสนับสนุนการส่ง “บทสวดของฉัน” ขอพระเจ้าเป็นเจ้าโปรดประทานพระพรแก่ผู้มีน้ำใจดี เทอญ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 222

อาหารเข้าที่แมคโดนัลด์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกได้อ่านเรื่องราวของหญิงชาวอเมริกันผู้หนึ่ง เมื่ออ่านเสร็จลูกอุทานกับตัวเองว่า ประสพการณ์ของเธอผู้นี้ช่างเหมือนกับที่ลูกเองได้ประสบมาครั้งหนึ่ง แม้จะต่างกรรมต่างวาระ และในบริบทที่ต่างกันก็ตาม หญิงอเมริกันผู้นี้ตัดสินใจกลับไปเรียนต่อระดับมหาวิทยาลัยเมื่อลูกๆ ของเธอโตหมด แล้ว เธอเลือกสาขาสังคมศาสตร์และเหลือเพียงวิชาสุดท้าย เธอก็จะจบหลักสูตรได้ปริญญา อาจารย์ให้บรรดานักศึกษาทำเอกสารวิชาการในหัวข้อ “ยืม” โดยพวกเขาจะต้องออกไปข้างนอกและ “ยืม” ให้กับคนที่ไม่รู้จัก 3 คนและให้บันทึกการตอบสนองการ “ยืม” นั้น

เนื่องจากเธอผู้นี้ปกติเป็นคนร่าเริง ยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่แล้ว เธอจึงคิดว่าวิชานี้ไม่มีปัญหาอย่างแน่นอน เป็นเรื่องกล้วยๆ สำหรับเธอเลยทีเดียว

เช้าวันต่อมา บังเอิญเป็นวันหยุด เธอและสามีพร้อมกับลูกชายวัย 12 ขวบ จึงได้ไปร้านแมคโดนัลด์ใกล้บ้าน โดยที่เธอยังไม่ได้คิดจะเริ่มทำเอกสารวิชาการของเธอ

ขณะที่เธอและสามีเข้าแถวรอเข้าไปสั่งอยู่นั้น อยู่ดีๆ ทุกคนที่เข้าแถวรอบตัวเธอก็ถอยหนีหมด รวมทั้งสามีเธอก็ยืนอยู่ข้างหลังเธอก็เดินกลับไปโต๊ะที่ลูกชายนั่งรออยู่ เธอรู้สึกใจหายวูบ เกิดอะไรขึ้นหรือ? ขณะที่เธอยังไม่ทันทราบสาเหตุของการเดินหนีไปของทุกคน พลันเธอก็ได้ “กลืนตัว” คอนข้างแรงโซยมาปะทะจมูกเธอ เธอหันขวับไปข้างหลังและยืนอยู่ข้างหลังเกือบประชิดตัวเธอเลยคือ ชายเร่ร่อนจรจัด (homeless) 2 คน แต่งตัวสกปรกมอมแมม ทันทีที่เธอหันหลังมา ชายคนแรกก็ “ยืม” ให้เธออย่างสุดหัวใจ ดวงตาทั้งสองของเขาเต็มเปี่ยมด้วยความวิงวอนและความหวังที่ว่าหญิงผู้ยืนอยู่ข้างหน้าคนนี้จะไม่รังเกียจเขา เขาริบทักทายขึ้นว่า “อรุณสวัสดิ์ครับ” ภายในมือของเขากำเหรียญไม่กี่เหรียญที่คงเป็นเงินทั้งหมดที่เขา มีอยู่ ชายคนถัดไปดูเหมือนจะเป็นคนสติไม่เต็ม แต่มีดวงตาสีฟ้าใสแจ๋ว เขาผู้นี้ยื่นแก้วๆ กังๆ อยู่ถัดไป

ขณะนั้น เด็กสาวหลังเคาน์เตอร์อีกคนก็กวักมือให้ชายทั้งสองเข้าไปสั่งอาหาร “แค่กาแฟครับ” นี่เป็นสิ่งเดียวที่ชายผู้นี้จะสั่งได้ด้วยเศษเหรียญที่เขามี ขณะนั้นอากาศข้างนอกหนาวจัด และบรรดาร้านแมคโดนัลด์มีกว่าห้าหมื่นลูกค้าที่ไม่สั่งอาหารนั่งในร้าน ชายทั้งสองนี้คงต้องการเข้ามาหลบความหนาวและมีอะไรร้อนๆ ดื่มปะทั้งความหิว

ด้วยน้ำตาที่เอ่อคลอ หญิงผู้นี้สั่ง “อาหารแบบซุด” เพิ่มอีก 2 ชุด และเมื่อได้แล้ว เธอเดินถือถาดด้วยตนเองไปวางบนโต๊ะที่ชายทั้งสองเลือกนั่งที่มุมห้อง ขณะนั้นสายตาของลูกค้าทุกคู่จ้องมองมายังหญิงผู้นี้ เมื่อเธอวางถาดอาหารเสร็จ เธอเอื้อมมือไปจับมือของชายคนหลังพร้อมทั้งบีบเบาๆ ชายคนแรกพูดแทนว่า “ขอบคุณครับ” พร้อมกับ “การยืม” อย่างฉีกกว้างอีกครั้งหนึ่ง แต่คราวนี้เขายืมพร้อมกับน้ำตา ...

ลูกจะไม่เขียนถึงการทำรายงานของหญิงผู้นี้เกี่ยวกับ “การยิ้ม” เพราะจะต้องใช้เนื้อที่อีกเยอะ แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหญิงอเมริกันผู้นี้ทำให้ลูกคิดถึง ... วันหนึ่ง ... เมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา

วันนั้นลูกไปเดินซื้อของที่ตลาดนัดจตุจักร และขณะนั้นเป็นเวลาบ่ายแก่ๆ ลูกได้ของทุกอย่างที่ต้องการและอากาศก็ร้อนจัด ได้เวลากลับบ้านแล้ว ขณะที่ลูกกำลังเดินกลับไปที่รถ พลันลูกก็ต้องสะดุ้งหยุดกึกเหมือนรถเบรคกระทันหัน ที่ลูกเห็นต่อหน้านั้นคือหญิงขอทานคนหนึ่งตาบอด นั่งขอทานอยู่บนพื้น ดูอายุอานามก็คงไม่น่าแก่กว่า 60 ปี แต่เพราะความยากลำบากของชีวิต ทำให้เธอดูเหมือนเป็นหญิงชราคนหนึ่ง ที่ลูกหยุดกึกเช่นนั้นไม่ใช่เพราะเห็นหญิงผู้นำสงสารคนนี้ต้องขอทานเพราะตาบอด แต่ที่น่าเศร้าใจกว่านั้นคือ เธอกำลังนั่งตากแดดอยู่กลางแจ้ง แดดเปรี้ยง ทั้งๆ ที่ถัดจากเธอไปไม่ถึง 2 ก้าว ก็มีร่มของแม่ค้ากางอยู่ อยู่ใต้มันก็มีร่มเงาที่จะบรรเทาความร้อนกลางแดดเปรี้ยงได้ ลูกไม่ทราบว่ายหญิงขอทานตาบอดผู้นั้นได้นั่งอยู่กลางแดดเช่นนั้นเป็นเวลานานเท่าไรแล้ว อากาศร้อนเช่นนี้ เธอมีแดดเผาเกรียมไปหรือ ลูกหยิบธนบัตรใบหนึ่งใส่เข้าไปในชั้นหน้าเธอ วินาทีนั้นลูกก็ล้มตัวลงไปบอกกับเธอว่า “ป้า ป้าเขีบไปทางขวาสิ แค่ 2-3 ช่วงตัว ป้าก็ไม่ต้องตากแดด” ทันทีที่ได้ยินลูกพูดกับเธอเช่นนั้น ป้าขอทานตาบอดผู้นั้นแสดงอาการสะดุ้ง แต่เธอก็ยังไม่ขยับเขยื้อน คงนั่งนิ่งเหมือนต้องมนต์สะกด จนลูกต้องล้มลงไปพูดซ้ำกับเธอ คราวนี้เธอเงยหน้าขึ้นช้าๆ แมตาทั้งสองข้างของเธอจะบอดสนิท แต่เริ่มมีน้ำตาเอ่อล้นตาทั้งสองข้างของเธอ เธอยกมือขึ้นพนม ปากก็ขมุขมิบ แต่ไม่มีเสียงใดๆ เล็ดลอดออกจากปาก ขณะนั้นลูกกำลังคิดอยู่ว่าหากหญิงขอทานผู้นี้ยังไม่เขีบตัวไปยังที่ร่มอีก ลูกจะล้มลงไปช่วยเขาให้ขยับเอง ช่วงหลายนาทีที่ลูกล้มลงไปสื่อกับหญิงขอทานตาบอดผู้นี้ ผู้คนที่เดินผ่านไปมาเริ่มมองมายังลูก ขณะที่ลูกกำลังตัดสินใจจะล้มลงไปช่วยให้เธอขยับตัวไปยังที่ร่ม ป้าตาบอดผู้นี้ก็ขยับตัวเองไปทางที่ลูกบอกเขา ทันทีที่ได้ขยับเข้าไปในที่ร่ม เธอคงรู้สึกถึงความแตกต่างที่ไม่ต้องถูกแดดเผาเหมือนทั้งวันที่ผ่านมา เมื่อเธอหยุดขยับแล้ว เธอเงยหน้าขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ปากก็ขมุขมิบโดยไม่มีเสียงใดๆ เล็ดลอดออกมาอีกเช่นเคย คราวนี้น้ำตาของเธอได้ไหลลงผ่านแก้มอันเหี่ยวยุ่นที่กร้านแดด

แม้จะไม่ได้ยินเสียงอะไรเล็ดลอดจากปากของเธอเลย แต่ลูกก็ทราบว่านั่นคือการขอบคุณของป้าขอทานตาบอดคนนั้น

ลูกเดินชับน้ำตาจากที่ตรงนั้น จนถึงรถของลูก มันเป็นเหตุการณ์ที่สะเทือนใจลูกมาก ไม่ใช่เพราะเธอตาบอดและต้องขอทานเท่านั้น แต่จากสภาพที่ลูกเห็น ท่ามกลางความจืดจางแจ่มจางของสิ่งแวดล้อมที่เธอนั่งอยู่ คงไม่มีมนุษย์แม้แต่คนเดียวสนใจหรือแคร์พอที่จะพูดกับเธอหรือบอกให้เธอขยับหลบแดด ทั้งๆ ที่มันก็แค่ถัดไปนิดเดียว เสียงของมนุษย์อีกคนหนึ่ง ที่พูดกับเธอคงจะเป็นสิ่งที่มีค่าที่สุดสำหรับเธอ ที่เธอไม่เคยได้รับ เธอจึงถึงกับสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงของมนุษย์ที่พูดกับเธอด้วยความหวังใจ ท่ามกลางผู้คนรอบข้างและความจืดจางของตลาดนัดจตุจักร เธอคงรู้สึกเหงาและเปล่าเปลี่ยวใจที่สุดในชีวิตประจำวันของเธอ

ท่ามกลางความเจริญรอบด้านในชีวิตประจำวันทุกวันนี้ ลูกเองบางครั้งเริ่มสงสัยว่าประโยคที่พูดว่า “มนุษย์คือสัตว์โลกอันประเสริฐ” นั้น ความหมายของคำว่า “ประเสริฐ” คืออะไร?

“ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุดของเราคนหนึ่ง ท่านก็ทำสิ่งนั้นต่อเรา” มัทธิว 25:40

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 223

สัตว์โลกอันประเสริฐ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดของลูกบทที่แล้ว ลูกได้เขียนถึงเหตุการณ์หนึ่งที่ทำให้ลูกถามตัวเองว่า มนุษย์คือสัตว์โลกอันประเสริฐ คำว่า “ประเสริฐ” นั้น ในสมัยนี้ ความหมายคืออะไร?

เขียนเสร็จในวันรุ่งขึ้น ลูกก็ประทับใจอีกเหตุการณ์หนึ่ง ที่ทำให้ลูกได้คำตอบโดยไม่ต้องไปหาในพจนานุกรม

ลูกกับลูกสาวคนโตนั่งรถผ่านสะพานแห่งหนึ่งที่อยู่ใจกลางเมือง หน้าห้างสรรพสินค้าชื่อดังห้างหนึ่ง ขณะนั้นรถติดมาก แต่การจราจรก็ขยับได้ทีละนิ้วสองนิ้ว ไม่ถึงกับจอดสนิท ลูกนั่งอยู่ด้านซ้ายของเบาะหลัง ขณะที่ลูกสาวนั่งอยู่ฝั่งขวา ขณะที่รถขยับกระดึบๆ มาถึงบนกลางสะพาน ลูกมองออกไปนอกรถ บนฟุตบาทของราวสะพานมีขอทานคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ คราวนี้เป็นชายหนุ่มอายุอานามคงจะ 20 แก่ๆ หน้าตาดี ปากคาบถ้วยพลาสติกรอให้คนใส่เงินลงไปให้ สวมเสื้อเชิร์ตสีฟ้ายีนส์แขนสั้น เป็นคนแขนด้วนทั้งสองข้าง เขานั่งอยู่ติดขอบฟุตบาท หันหลังให้กับถนนและหันหน้าเข้าหาราวสะพาน ลูกปรารถนากับลูกสาวว่า หนุ่มขอทานคนนี้น่าตาดี ดูคมขำ น่าสงสารไม่มีแขนทั้ง 2 ข้าง นี่ถ้ามีใครช่วยให้เขามีแขนเทียม เขาคงจะสามารถทำมาหากินเลี้ยงตัวเองได้ ไม่ต้องมานั่งขอทานเช่นนี้ ลูกพูดต่อไปว่าลูกจะลงจากรถไปให้ตั้งค์เขาดีไหม พูดไม่ทันจบคำ รถวิ่งพอดิ ลูกก็เลยได้แต่หันหลังมามองขอทานหนุ่มอีกครั้งหนึ่ง วินาทีนั้นเอง ลูกอุทานเสียงดังลั่นจนลูกสาวตกใจ “เฮ้ย!” ขอทานหนุ่มผู้นั้นลุกขึ้นยืนทันทีที่รถวิ่ง เมื่อยืนเต็มตัวแล้ว เขาก็เอามือทั้งสองข้างโผล่ออกมาจากแขนเสื้อเชิร์ต เอามือหยิบถ้วยพลาสติกออกจากปาก และเดินก้าวไปที่ราวสะพานตรงหน้า และยกขวดน้ำที่วางอยู่ตรงราวสะพานมาดื่ม น้ำ!

ลูกและลูกสาวอ้าปากหวอ พูตอะไรไม่ออก สิ่งที่ลูกเพิ่งเห็นกับตาสดๆ ร้อนๆ ทำให้ลูก “ปลง” จนไม่มีอะไรจะพูด ชายหนุ่มหน้าตาดี อายุในวัยกำยำ แต่ปลอมเป็นคนพิการเพื่อมาขอทาน เขาไม่ละอายแก่ใจหรือ? อย่าบอกว่าหางานไม่ได้ ถ้าไม่ขี้เกียจและเลือกงาน ในประเทศไทยของเรามีงานให้ทำเยอะแยะไป ลูกคงคุยกับลูกสาวต่อถึง “ความเป็นมนุษย์” จนถึงที่ที่เราต้องลงจากรถ

จากเหตุการณ์นี้ ทำให้ลูกมาครุ่นคิดถึงความแตกต่างของการเป็นสัตว์โลกที่ “ประเสริฐ” และการเป็นสัตว์โลกธรรมดา มนุษย์ “ประเสริฐ” กว่าสัตว์เพราะพระเจ้าทรงสร้างให้มนุษย์มีมันสมอง มีสติปัญญา มีความฉลาดและมีอะไรต่อมิอะไรที่สูงกว่าสัตว์ นี่ยังไม่นับที่มนุษย์มีวิญญาณแต่สัตว์ไม่มี และมนุษย์สามารถใช้สมองและสติปัญญาในการดำเนินชีวิตของตนตามที่ตัวเองเลือกได้ เราเคยเห็นสุนัขแก๊งเดินกะโผลกทะเลาะเพื่อให้นักสงสารโยนเศษอาหารให้มันไหม? สัตว์ดำเนินชีวิตของมันตาม “สัญชาตญาณ” ของสิ่งมีชีวิตเท่านั้น เวลามันหิวมันก็ต้องหาอาหารตามวิถีชีวิตของมัน สัตว์ประเภทล่าเนื้อเป็นต้นว่า เสือหรือสิงห์โต ก็ต้องล่าสัตว์ที่เล็กกว่า นกก็ต้องจิกหาเมล็ดพืชหรือตัวหนอน ฯลฯ

แต่มนุษย์ซึ่งเป็นสัตว์โลกที่ “ประเสริฐ” สามารถใช้สมองและสติปัญญาที่พระเจ้าประทานให้ใส่เสื้อปลอมเป็นคน แขนด้วน ให้คนสงสารจะได้ให้เงิน เป็นความฉลาดที่สัตว์ไม่สามารถจะเลียนแบบหรือทำตามได้เลย!

เรื่องขอทานหนุ่มผู้นี้ เป็นตัวอย่างคลาสสิกในการใช้อิสรภาพที่พระเจ้าประทานให้ในการดำเนินชีวิต เราจะเลือกเป็นคนดี ตั้งมั่นอยู่บนความดี ความถูกต้อง หรือเราจะเลือกที่จะทำทุกอย่างเพียงเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินหรือเงินตรา ไม่ว่าจะในระดับล่างสุดคือการปลอมเป็นคนพิการเพื่อขอทานอย่างเช่นหนุ่มหน้าตาดีคนนี้ หรือในระดับชาติที่โกงกินคอร์รัปชั่น เงินของประเทศเป็นร้อยล้านพันล้านหมื่นล้านหรือแสนล้านก็ตาม

ทั้งหมดนี้คือ “ความประเสริฐ” ของการเป็นสัตว์โลกของมนุษย์ หากปราศจาก “ความประเสริฐ” ที่มนุษย์ได้รับจากพระองค์แล้ว มนุษย์บางคนจะ “เก่ง” กว่าสัตว์ตรงที่สามารถหลอกหรือเอาเปรียบมนุษย์คนอื่นได้เท่านั้น!

ลูกเข้าใจแล้ว พระเจ้าข้า ถึงความหมายของคำว่า “ประเสริฐ” ของมนุษย์ โดยที่ลูกก็ไม่ทราบว่าจะคนอื่นจะเห็นด้วย กับความเห็นของลูกหรือไม่ก็ตาม

ข้าแต่พระเป็นเจ้า อันที่จริงลูกได้เขียนบทสวดบทนี้จบแล้ว แต่ก็มีอีกเหตุการณ์หนึ่งที่ทำให้ลูกต้องเขียนเสริมต่ออีก หัวหน้าแผนกบุคคลที่โรงงานได้รายงานให้ลูกทราบว่า วันก่อนเขาได้ไปตั้งโต๊ะเพื่อรับสมัครคนงานใหม่ที่กรมจัดหางาน ปรากฏว่าอีกฝั่งหนึ่งของกรมฯ มีคนงานเข้าแถวยาวเหยียดเป็นจำนวนมาก แต่ฝั่งที่เขาและผู้แทนนายจ้างอีกจำนวน มากตั้งโต๊ะรับสมัครคนทำงาน กลับมีผู้เดินเข้ามาสมัครเพียงคนสองคน เขาแปลกใจมากจึงถามหัวหน้ากรมฯ ว่า ฝั่งตรงโน้น มีการรับสมัครอะไรเป็นพิเศษหรือ คนจึงไปสมัครตรงนั้นหมด หัวหน้ากรมฯ ตอบพร้อมกับส่ายหน้าว่า “ขณะนี้รัฐบาลไทย มีสวัสดิการจ่ายเงินให้คนตกงาน 6-8 เดือนแล้วแต่กรณี คนงานส่วนใหญ่เลยเลือกที่จะรับเงินสวัสดิการนี้โดยไม่ต้องทำงาน แทนที่จะมาสมัครทำงาน ผู้ประกอบการทั้งหลายขณะนี้จึงประสบปัญหาขาดแรงงาน นี่แหละครับ รัฐบาลดูแลแรงงาน คนงานบางคนกลับเอาเปรียบระบบที่เป็นประโยชน์ ผมก็ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรครับ”

ลูกก็ไม่ทราบเหมือนกัน พระเจ้าข้า

“พี่น้องทั้งหลาย พระเจ้าทรงเรียกท่านให้มารับอิสรภาพ

ขอเพียงแต่อย่าใช้อิสรภาพนั้น เป็นข้อแก้ตัวที่จะทำตามใจตน...” กาลาเทีย 5:13

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 224

ปี ค.ศ. 2012

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในช่วงนี้ หากใครไม่ได้ยินข่าวเรื่องอาจจะมีการสิ้นโลกในอีก 3 ปีข้างหน้า คือปี 2012 คงจะเขย ระเบิด มีทั้งข่าวต่างๆ นานา ทั้งภาพยนตร์แสดงถึงความน่าสะพรึงกลัวว่าน้ำอาจจะท่วมโลก หรืออาจเกิดภัยพิบัติต่างๆ แก่ โลกของเราไปนี้ จนถึงขั้นมนุษย์ต้องตายหมด มีนักวิทยาศาสตร์คนหนึ่งของไทย ความรู้ระดับการศึกษาถึงขั้นดอกเตอร์และ ทำงานอยู่โครงการ NASA ของประเทศสหรัฐอเมริกา ออกมาให้ข่าวว่า หากวันสิ้นโลกมาถึงสำหรับประเทศไทยแล้ว น้ำจะท่วมกว่าครึ่งค่อนตึกใบหยกทาวเวอร์ ซึ่งเป็นตึกที่สูงที่สุดในประเทศไทยแห่งนี้ และหากประเทศไทยเรายังไม่เชื่อข่าวเตือน ภัยและไม่เตรียมตัวรับกับสถานการณ์ร้ายแล้ว คนไทยมีสิทธิ์จะตายหมด ในขณะที่หลายๆ ประเทศได้มีมาตรการเตรียมการ ไว้แล้ว โดยสร้างยานอวกาศขนคนหนีไปอยู่ดาวดวงอื่นในจักรวาล

ข่าวเหล่านี้ในลักษณะเช่นนี้ ก็แล้วแต่ปัจเจกบุคคลว่าแต่ละคนจะเชื่อหรือไม่ และมีมุมมองของตนเองอย่างไร วันก่อนมีนักธุรกิจคนหนึ่งถามลูกว่า ลูกคิดอย่างไรกับข่าววันสิ้นโลก ที่ฟังดูแล้วน่ากลัวมากและลูกกลัวไหม?

ลูกตอบเขาไปทันทีว่า ไม่ว่าข่าวดังกล่าวจะเป็นจริงหรือไม่ ลูกรู้สึกเรียบเฉย แล้วนักธุรกิจผู้นั้นก็เลยมีโอกาสปังเรื่อง ราวของพระองค์เป็นผลของคำถามของเขา

ลูกบอกเขาว่า ทุกวันนี้ ลูกดำเนินชีวิตโดยมีพระองค์เป็นศูนย์กลางทุกอย่าง ไม่ว่าจะในด้านธุรกิจ การดำเนินชีวิต ประจำวัน การสอนลูกสอนหลาน ฯลฯ ด้วยความเชื่อของลูกที่มีต่อพระองค์อย่างมั่นคงเช่นนี้ ทำให้ลูกมีความวางใจใน พระองค์ และด้วยความวางใจอย่างสนิทใจเช่นนี้ หากคนทั้งโลกจะต้องตาย เราก็ตายด้วย มันก็แค่นั้น นอกจากนี้แล้วความ ตายสำหรับผู้ที่มีความเชื่อความศรัทธาและความวางใจในพระองค์แล้ว ไม่ใช่เป็นสิ่งที่น่ากลัว และไม่ใช่เป็นจุดจบของชีวิต แต่ ความตายทำให้ชีวิตบนโลกนี้ครบวงจรอย่างสมบูรณ์ Death is the completion of life. และความตายสำหรับผู้เตรียม พร้อมมาอย่างดี เป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตใหม่ที่เป็นชีวิตนิรันดร์ในสวรรค์ สิ่งที่เราเราต้องทำคือ ต้องเตรียมตัวให้พร้อมทุกวัน โดยการปฏิบัติตนให้เป็นคนดีที่สุด เพราะเราไม่ทราบว่าจะมาถึงเมื่อไร และหากเราเตรียมตัวดีเช่นนี้ทุกวันแล้ว เราก็มองไม่ต้องกลัวความตาย

ปรากฏว่านักธุรกิจผู้นั้นบอกกับลูกว่า เขาเองเรียนในโรงเรียนคริสต์มาก่อน และสิ่งที่ลูกพูดกับเขานั้น คนไทยทั่วไป เรียกว่า “มรณานุสติ” คือ ดำเนินชีวิตที่ตั้งมั่นอยู่บนความดีและด้วยสติทุกวัน ซึ่งผู้ที่ดำเนินชีวิตเช่นนี้ จะไม่กลัวความตาย และมีชีวิตที่มีความสงบสุข

ปรากฏว่าแทนที่จะคุยธุรกิจต่อ เราต่างคุยถึงหลักธรรมะของศาสนาของตน และในที่สุด deal ธุรกิจก็จบลงด้วยดี บนรากฐานของหลักธรรมะของผู้บริหารทั้งสองบริษัท 😊

ทุกวันนี้ โลกของเราเจริญก้าวหน้าไปมากเหลือเกิน สำหรับผู้ที่อยู่ในวัยส.ว.อย่าลืมนึก เมื่อมองย้อนหลังไปเมื่อตอนเด็กๆ จะเห็นว่าชีวิตความเป็นอยู่ต่างกันราวกับอยู่คนละโลก และพร้อมๆ กับความเจริญก้าวหน้าในด้านวิทยาศาสตร์ การแพทย์ และวิถีชีวิต ความชั่วร้ายในรูปแบบต่างๆ ก็พัฒนาไปด้วย บางครั้งดูเหมือนจะล้ำหน้ากว่าด้านอื่นๆ ด้วยซ้ำ เป็นที่น่าแปลกใจว่าทำไมการพัฒนาทางด้านจิตใจ ด้านมโนธรรมของมนุษยชาติจึงมักจะย้อนศรกับการพัฒนาทางวัตถุและทางวิทยาศาสตร์ ลูกเคยคิดว่าน่าจะมีใครทำการวิจัยในข้อนี้ เพื่อจะได้มีวิธีสนับสนุนให้มนุษย์พัฒนาตนเองด้านศีลธรรมและมโนธรรม ควบคู่กับความเจริญด้านวัตถุและวิทยาศาสตร์กันไป

ลูกเองไม่ได้ดูภาพยนตร์เรื่อง 2012 แต่อ่านจากสื่อทราบว่าในการเตรียมคัดสรรมนุษย์บางกลุ่มขึ้นยานอวกาศเพื่อเตรียมหนีมหานภัยครั้งนี้ จะมีการคัดเลือกนักวิทยาศาสตร์ แพทย์ ผู้ซึ่งมีความเฉลียวฉลาดปราดเปรื่องกว่ามนุษย์กลุ่มอื่น และแน่นอน ผู้ที่มีเงินหรือบรรดาเศรษฐีหรือมหาเศรษฐีทั้งหลาย คงจะมีปัญญาซื้อที่บนยานอวกาศนั้น เพื่อหนีความตายบนโลกนี้ไปมีชีวิตอยู่โลกอื่นได้

เนื่องจากเป็นภาพยนตร์ ลูกก็คิดแบบภาพยนตร์ ทำไมไม่มีการเลือกสรรคนดีให้มีชีวิตรอดบ้างล่ะ หรือว่าคำว่า “คนดี” ไม่ทราบจะนิยามกันอย่างไรในสมัยนี้? และทำไมไม่มีการเลือกผู้นำศาสนาหรือนักบวชของแต่ละศาสนาให้ไปอยู่กับนักวิทยาศาสตร์ แพทย์ หรือคนรวยบ้างล่ะ บางทีการที่โลกจะแตกสลาย หรือมีน้ำท่วมโลก อาจจะเป็นเพราะพระเจ้าทรงเปื้อนลูกของพระองค์ทั้งหลายที่กลายเป็นพันธุ์ไปแล้วก็ได้เน่า ก็เลยจะล้างไฟ เริ่มต้นใหม่ดีกว่า แล้วมนุษย์ก็ยังไม่สำนึก จะเอาแต่ความเจริญด้านวัตถุ ด้านวิทยาศาสตร์ ให้อยู่รอดสืบไป โดยไม่คำนึงถึงด้านศีลธรรม มโนธรรม และจริยธรรม

ลูกก็คิดไปตามภาษาของคนชอบคิด สมัยนี้คนไทยมักจะพูดว่า นักการเมืองส่วนใหญ่ก็โกงทั้งนั้น ถ้าโกงแล้วมีผลงานให้ประเทศชาติบ้าง ก็ยังรับกันได้ เมื่อลูกพูดว่า นักการเมืองหรือใครก็ตามไม่มีสิทธิ์และไม่ควรโกงกินชาติบ้านเมืองแม้แต่บาทเดียว คนรอบข้างก็จะมองลูกเหมือนกับว่า คนๆ นี้ไปอยู่ถ้าไหน เขาไหนมา ถึงพูดแบบเชอเบ้อเช่นนี้

ลูกจึงได้แต่เก็บความคิดหลายๆ อย่างที่เชอเบ้อในสายตาผู้อื่นมากราบทูลให้พระองค์ทรงทราบแต่เพียงผู้เดียว และขอกราบทูลว่า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับโลกใบนี้ เมื่อไรหรืออย่างไร ขอให้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ เทอญ

“ผู้ที่วางใจในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้ว ก็ยังมีชีวิตอีก
และทุกคนที่มีชีวิตและวางใจในเรา จะไม่ตายเลย ...” ยอห์น 11:25-26

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดคนชั่ว

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 225

วันฉลองพระคริสตสมภพปี 2009

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันที่สำคัญที่สุดในรอบปีกำลังจะเวียนมาถึงอีกครั้งหนึ่ง อันที่จริง มันไม่ใช่แค่เป็นวันที่สำคัญที่สุดในรอบปีเท่านั้น ลูกควรจะเขียนว่าเป็นวันที่มีความหมายและความสำคัญที่สุดสำหรับมนุษยชาติที่มีความเชื่อในพระองค์ทุกคนถึงจะถูก ไขแล้ว วันฉลองพระคริสตสมภพหรือวันคริสต์มาสกำลังจะมาถึงในอีกไม่กี่วันข้างหน้า และเพราะสิ่งที่เกิดขึ้นบนโลกมนุษย์เมื่อเที่ยงคืนของวันที่ 24 ธันวาคม หรือเช้ามืดของวันที่ 25 ธันวาคม เมื่อ 2009 ปีก่อนนี้แหละ จึงทำให้มนุษยชนโลกนี้เป็นล้านๆ คนได้พบกับความรอดของชีวิต และได้พบหนทางที่จะไปสู่ชีวิตนิรันดร

สำหรับลูกเอง วันฉลองคริสต์มาสเป็นวันเริ่มต้นของชีวิตใหม่ของลูกจริงๆ เพราะในวันฉลองพระคริสตสมภพเมื่อ 14 ปีก่อน ลูกได้ไปวัดแห่งหนึ่งใกล้บ้านของลูกตามคำแนะนำของอุปสังฆราชผู้ใจดี เพื่อขอทำความรู้จักกับคุณพ่อเจ้าอาวาสเพื่อเริ่มเรียนคำสอน ลูกจำได้แม่นย่ำว่า ลูกคิดในใจว่าในคืนนั้น คงมีคนเป็นร้อยเป็นพัน แล้วลูกจะพบคุณพ่อเจ้าอาวาสได้อย่างไร แต่ปรากฏว่า ทันทีที่ลูกเดินเข้าไปในบริเวณวัด คุณพ่อเจ้าอาวาสก็เดินกับท่านอุปสังฆราชมาทางที่ลูกเพิ่งเดินเข้ามาพอดี

พระเจ้าทรงจัดเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับผู้ที่ไม่หาพระองค์จริงๆ!

ชีวิตของลูกหลังจากคืนนั้นได้กลายเป็นประวัติศาสตร์และตำนานสำหรับลูก หลาน หลาน...ในครอบครัวของลูกที่จะเล่าต่อๆ กันถึงการแสวงหาพระเจ้าของแม่ ย่า ยาย ทวดของพวกเขาคนนี้ไปซะแล้ว

เป็นชีวิตที่ได้เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงจากวิถีชีวิตเดิม และแม้ว่าการค้นพบพระเจ้าของลูกจะเป็นสิ่งที่มองด้วยตาไม่เห็น แต่การปฏิบัติตนของลูก ตลอดจนการดำเนินชีวิตประจำวันของลูกได้เปลี่ยนแปลงจนเป็นที่ประจักษ์เห็นชัดของครอบครัว แม้กระทั่งคุณแม่ของลูกเอง จนท่านได้ปรารภกับลูกหลายต่อหลายครั้งถึงความอัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อตัวของลูก

เพื่อนธุรกิจชาวฮิวคนนั้นของลูกได้พูดให้ฟังเสมอว่าชาวฮิวไม่เชื่อว่าพระเยซูเจ้าเป็นพระเจ้า เพราะสำหรับพวกเขาแล้ว พระเจ้าได้สัญญาว่าพระองค์จะทรงส่งพระบุตรมาบังเกิดบนโลกมนุษย์ แล้วโลกจะมีความสุขกันถ้วนทั่วหน้า แต่ทุกวันนี้ โลกมนุษย์ก็ยังคงมีแต่ปัญหา มนุษย์ฆ่าฟันกันเอง ทำร้ายกันเองและยังคงมีปัญหากันทุกหย่อมหญ้า

จากประสบการณ์ของลูกเองในช่วงเวลา 14 ปีที่ผ่านมา ลูกสามารถเถียงกับเพื่อนชาวฮิวผู้นี้ได้อย่างเต็มปากกว่า ที่โลกมนุษย์ยังคงมีปัญหากันมากมายนั้น เพราะมนุษย์ไม่เชื่อในคำสั่งสอนของพระเยซูเจ้าต่างหาก เพราะถ้าหากมนุษย์ทุกคนยอมเชื่อฟังและปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์ในทุกๆ ข้อแล้ว โลกของเรา ก็จะเป็นสวรรค์บนแผ่นดินตามพระสัญญาของพระเจ้าจริงๆ

ลูกค้นพบว่า ผู้ที่เชื่อฟังพระองค์จริงๆ จะต้องมีความรักในใจ แม้เราจะรักผู้อื่นเท่าที่รักตัวเองไม่ได้ อย่างน้อยเรา

ก็ต้องไม่มุ่งร้ายต่อผู้อื่น แล้วเราก็ต้องพยายามให้อภัยแก่ผู้อื่น พุดง่ายทำงานง่ายซะเมื่อไรละ แต่ถ้ารักพระองค์จริงๆ ก็ต้องพยายามจนในที่สุดก็ได้เองแหละ ต้องไม่โลภ ไม่นับถือเงินทองเป็นพระเจ้าแทนพระองค์

ลองหลับตานึกภาพดูว่าเพียงไม่กี่ข้อนี้ ก็จะทำให้โลกเรามีปัญหาลดลงไปเท่าไรแล้ว ความขัดแย้งในแต่ละชุมชน และแม้แต่ในแต่ละประเทศก็จะลดลง ปัญหาโง่งมก็ลดลง ปัญหาโกงก็ลดลง สงครามก็จะไม่เกิด คิดดูซิ โลกเราจะน่าอยู่ขึ้นกว่าปัจจุบันขนาดไหน แต่ทุกวันนี้ที่โลกเรามีแต่ความรุ่มร้อนทุกหย่อมหญ้า เพราะมนุษย์ทำร้ายมนุษย์กันเองทั้งนั้น ลูกเคยคิดแบบเด็กโง่งมเขาบาปปัญหาว่า โลกเราจะน่าอยู่แค่ไหน ถ้าเพียงประชากรทุกคนบนโลกนี้ที่เป็นคริสตชนปฏิบัติตนตามคำสั่งสอนของพระองค์อย่างเคร่งครัดเท่านั้น โอ้โฮ!.....

ก่อนนี้ลูกไม่ทราบ แต่เดี๋ยวนี้ลูกทราบแล้วว่าผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรร ไม่ใช่มนุษย์เป็นผู้เลือกพระองค์

เนื่องในโอกาสวันฉลองพระคริสตสมภพอีกครั้งหนึ่ง ขอให้พระองค์ทรงเลือกสรรให้มีมนุษย์มาเป็นลูกของพระองค์ที่ยินดีและเต็มใจในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์เพิ่มขึ้นๆ เพื่อว่าลูกของพระองค์เหล่านี้จะได้มาช่วยกันทำให้โลกนี้น่าอยู่กว่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

ลูกทูลขอพระองค์โปรดทรงเลือกสรรลูกให้เป็นข้ารับใช้ของพระองค์คนหนึ่งพระเจ้าข้า ลูกขอปวารณาตนเองต่อพระองค์ว่า ลูกจะเป็นข้ารับใช้ที่สัตย์ซื่อต่อพระองค์ตราบเท่าที่ลูกยังมีชีวิตอยู่บนโลกนี้ 😊

ขอให้วันฉลองพระคริสตสมภพปีนี้ เป็นการเริ่มปีแห่งการมีผู้ได้รับการเลือกสรรให้รับใช้พระองค์มากขึ้น และขอพระองค์ได้โปรดประทานพระพรแก่ลูกของพระองค์ทุกคนบนโลกนี้ในวันพิเศษนี้และตลอดไปเทอญ

“มิใช่ท่านทั้งหลายได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่าน มอบภารกิจให้ท่านไปทำงานเกิดผล และผลของท่านจะคงอยู่ เพื่อว่าท่านจะขอลิขิตจากพระบิดาในนามของเรา พระบิดาจะประทานแก่ท่าน” ยอห์น 15:16

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

*****You may read “My Little Prayers” in English from my blog “maryslittleprayers.blogspot.com”.

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 226

บทสวดวันปีใหม่ 2010

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันปีใหม่ 2010 นี้ ลูกขอเขียนบทสวดบทนี้เป็นพิเศษเพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ ขอขอบคุณพระองค์ด้วยความกตัญญู ด้วยว่าเพราะคำสั่งสอนของพระองค์ข้างล่างนี้ ทำให้ลูกได้พบกับความสุขอย่างแท้จริง ความสุขที่เรียกว่า “สันติสุข” และ “ปิติสุข” และเพื่อว่าหากผู้ใดจะนำไปปฏิบัติตามก็จะพบกับความสุขเช่นนี้อย่างลูกบ้าง 😊

1. ความรัก โดยธรรมชาติของมนุษย์ หลังจากปัจจัย 4 แล้ว สิ่งที่ทำให้มนุษย์มีความสุขที่สุดคือความรัก แต่ความรักระหว่างมนุษย์กันเองอาจก่อให้เกิดความทุกข์ เพราะแม้แต่คนในครอบครัวยังทิ้งกันได้ แต่ถ้าเราค้นพบพระเจ้าแล้ว เราจะได้รับความรักของพระองค์ ซึ่งเป็นความรักที่ยั่งยืนและมีพลังทำให้เรา “อิม” และ “สมบูรณ” และยิ่งฟรี! อีกด้วย 😊

“ผู้ที่ปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์ ความรักของพระองค์ในผู้นั้นย่อมสมบูรณ” 1 ยอห์น 2:5

แต่หากผู้ใดได้รับความรักสนองตอบจากผู้ที่เรารัก นั่นคือพระพรสูงสุดจากพระเจ้า จงขอบคุณพระองค์เถิด

2. การให้อภัย ในชีวิตของเราแต่ละคน ต้องเคยมีใครทำให้เราโกรธแค้นและเจ็บใจ บางรายก็เรื่องเล็ก บางกรณีก็เรื่องใหญ่

ถ้าเราไม่สามารถให้อภัยผู้ที่ทำร้ายเราได้ คนที่จะทุกข์ทรมานคือตัวเราเอง

การให้อภัยแก่ผู้ที่เรารักแต่ทำร้ายเรา ยิ่งยากกว่าการให้อภัยศัตรูเป็นร้อยเป็นพันเท่า ตอนแรกลูกก็ไม่สามารถให้อภัยได้ แต่เมื่อได้อ่านพบพระวาจาที่ว่า “การลงโทษเป็นเรื่องของพระเจ้า” เท่านั้นแหละ ลูกวางความแค้นไว้ ณ แทบพระบาทของพระองค์ แล้วลูกก็สามารถเดินห่างจากกองเพลิงแห่งความแค้นที่ลูกได้เคยล้ามโซ่ตัวเองกับเสาในกองเพลิงนั้น ไปสู่ความสดชื่นของอากาศบริสุทธิ์จนถึงทุกวันนี้ได้ 😊

“แต่จงมีใจโอบอ้อมอารี มีเมตตาต่อกัน ให้อภัยกันดังที่พระเจ้าทรงให้อภัยแก่ท่านในองค์พระคริสตเจ้าเถิด”

1 เอเฟซัส 4:32

“พี่น้องที่รักยิ่ง อย่าแค้นเลย แต่จงให้พระเจ้าทรงตัดสินลงโทษเถิด” โรม 12:19

3. การลืมอดีตที่เจ็บปวด มีประโยชน์อันใดเล่า ถ้าเรามัวแต่คิดถึงอดีต “ทำไมถึงเกิดเรื่องเช่นนี้กับเรา?” “ทำไมเขาทำกับฉันได้?” “ทำไมฉันจึงโง่งเช่นนั้น?” ฯลฯ เรากลับไปเปลี่ยนอดีตไม่ได้ จึงควรจะลืมมันเสียและดำเนินชีวิต

ในวันนี้ให้ดีที่สุด 😊

“สิ่งของที่อยูเบื้องหลัง มุ่งสู่เบื้องหน้าอย่างสุดกำลัง” พิลิปปี 3:13

4. จงทำความดีและจงให้เกิด ทำความดีและให้มากที่สุดเท่าที่ฐานะและสถานะภาพจะทำได้ แต่สังคมไทยได้เปลี่ยนแปลงไปมาก ดังนั้น เราจึงต้องทำความดีเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ไม่ใช่เพื่อหวังให้มนุษย์ทำดีตอบแก่เรา ตามพระวาจาของพระองค์ดังนี้

“ไม่ว่าทำอะไร จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์” โคโลสี 3:23

มีฉะนั้น เราจะได้รับแต่ความผิดหวังและความเจ็บปวด

5. การขอจากพระเจ้า เราคงได้ยินอยู่บ่อยๆ ที่คนมักพูดว่า “ถ้าพระเจ้ามีจริง ทำไมฉันขอแล้วไม่ได้?” ลูกเคยมีเรื่องเดือดร้อนมากอยู่เรื่องหนึ่ง สวดขอพระเป็นเวลา 7 ปีเต็ม ปรากฏว่าอยู่ดีๆ พระประทานมาให้ตาม! และผลบุญที่ลูกและครอบครัวได้รับตอนนั้น ยังสืบเนื่องมาจนถึงทุกวันนี้ หากได้รับตั้งแต่แรกขอ ก็จะเป็นการสูญเปล่า

หลังจากนั้น ลูกจึงสอนลูกๆ ว่าพระเจ้าทรงทราบดีกว่าเราและให้ขอบคุณพระในทุกกรณี แม้กระทั่งความผิดหวัง และเมื่อไรที่เราสามารถฝึกตัวเองให้ขอบคุณพระในความผิดหวังได้ ก็เท่ากับเราได้ฝึกจิตใจให้แข็งแกร่ง สามารถรับกับทุกเหตุการณ์ในชีวิตได้ 😊

“จงขอบคุณพระในทุกกรณี เพราะนี่แหละคือน้ำพระทัยของพระเป็นเจ้า” 1 เธสะโลนิกา 5:18

6. พระเจ้าทรงช่วยผู้ที่ช่วยตัวเองเท่านั้น ลูกสามารถค้นพบเอกสารที่แสดงถึงความบริสุทธิ์ของลูก 14 ปีให้หลังเพราะอัครราชย์จากพระเจ้า แต่ถ้าลูกไม่ได้เพียรพยายามบากหน้าไปขอพบคนโน้นคนโน้นที่บริษัทเก่า ทั้งๆ ที่ลูกมีเงินเป็นปีๆ พระเจ้าจะทรงหยิบเอกสารเหล่านั้นออกจากตู้เซฟได้อย่างไร? 😊

“จงแสวงหาพระอาณาจักรของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มจากสิ่งเหล่านี้ให้” มัทธิว 6:33

7. จงหนักแน่น เวลาเราได้ยินเรื่องราวข่าวต่างๆ ไม่ว่าจะเกี่ยวกับใคร จงวางข่าวเหล่านั้นไว้บนพื้นแล้วเดินข้ามไปเสีย เพราะเราไม่ทราบข่าววั้นจริงเท็จแค่ไหน ถ้าเป็นข่าวเกี่ยวกับตัวเราเองที่ไม่จริง จงวางเฉย มันเป็นปัญหาของคนปล่อยข่าวและคนที่ไปเชื่อข่าวนั้นเอง ถ้าทำเช่นนี้ได้ ชีวิตเราก็จะเหมือนมีโมคมแก้ววิเศษครอบหัวใจของเราไว้ ไม่มีหอก ดาบ หรือคบเพลิงใดๆ ที่จะเข้าไปถึงหัวใจของเราได้

“อย่าตัดสินเขา แล้วพระเจ้าจะไม่ทรงตัดสินท่าน อย่ากล่าวโทษเขา แล้วพระเจ้าจะไม่ทรงกล่าวโทษท่าน” ลูกา 6:37

8. อย่างนับถือเงินทองเป็นพระเจ้า มีใครในโลกนี้ไม่อยากมีเงิน? แต่เมื่อไรเราให้เงินทองเป็นพระเจ้าของเรา เมื่อนั้นเราจะไม่มีทางได้มาซึ่งสันติสุขและปิติสุขเป็นอันขาด จงจำไว้ว่า หาเงินได้ แต่เราต้องเป็นนายของเงิน ไม่ใช่ให้เงินเป็นนายของเรา 😊

“ความรักเงินตราเป็นรากเหง้าของความชั่วร้ายทุกประการ” 1 ทิโมธี 6:10

9. การประกอบอาชีพ ไม่ว่าจะเรามีอาชีพอะไร จงยึดหลักการทำมาหากิน 3 ข้อดังนี้ ขยัน ซื่อสัตย์ และต้องฉลาดด้วย!

ลูกยึดถือพระวาจาเหล่านี้ในการประกอบธุรกิจของลูกพระเจ้าข้า

“ถ้าผู้ใดไม่ยอมทำงานก็อย่ากิน” 2 เธสะโลนิกา 3:10

“มือที่หย่อนเป็นเหตุให้เกิดความยากจน แต่มือที่ขยันขันแข็งกระทำให้มั่งคั่ง” สุภาษิต 10:4

“จงฉลาดประดุจงูและซื่อประดุจนกพิราบ” มัทธิว 10:16

10. จงให้การดำเนินชีวิตประจำวันเป็นการประกาศข่าวดีของพระเจ้า ลูกเคยเปรียบเทียบไว้ว่า หากชีวิตคือละคร โรงละครชีวิตน่าจะมี 2 โรง โรงหนึ่งมีคนดูเป็นมนุษย์ด้วยกัน เวลาเราแสดง บางครั้งต้องสวมใส่หน้ากากหรือแต่งตัวตามบทบาท จึงจะได้รับความนิยมจากผู้ชมได้ อีกโรงหนึ่ง ผู้ชมมีเพียงผู้เดียว คือองค์พระผู้เป็นเจ้า เราไม่ต้องสวมบทบาทอะไร หรือใส่หน้ากากเลย ขอให้เป็นตัวของเรา จริงใจ ซื่อสัตย์ซื่อ และสุภาพ เท่านั้นแหละ ก็จะเป็นที่พอพระทัยของผู้ชมองค์เดียวได้

ลูกขอเลือกแสดงละครชีวิตในโรงหลังนี้พระเจ้าข้า 😊

“เมื่อท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำเพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า”

1 โครินธ์ 10:31

เพียงปฏิบัติแค่นี้เองพระเจ้าข้า ชีวิตของลูกทุกวันนี้ จึงเปรียบเสมือนพระวาจาบทนี้ 😊

“เขาเป็นเช่นต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธาร ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาลและใบก็ไม่เหี่ยวแห้ง การทุกอย่างซึ่งเขากระทำก็เจริญขึ้น”

สดุดี 1:3

ลูกขอพระองค์ได้โปรดประทานสันติสุขและปิติสุขแก่ผู้ที่ไฝ่หาและปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์เทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนสู้

*****You may read “My Little Prayers” in English from my blog
“maryslittleprayers.blogspot.com”

My Little Prayers

บทสวดขอذن

บทที่ 227

วิธีการสวดภาวนาของลูก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันหนึ่งก่อนปีใหม่ หลังมิสซา ลูกเจอเพื่อนรุ่นน้องคนหนึ่งสนิทกัน เราก็ทักทายและคุยถึงเรื่องนี้เรื่องโน้น ก่อนถึงรถ เขาถามขึ้นมาว่า “หนูทราบว่ามีสวดสายประจำทุกวัน พี่ทำยังไงถึงไม่หลับก่อนสวดครบทั้งสาย หนูเริ่มสวดแป๊บเดียว หลับไปทุกที” “เธอสวดอย่างไรล่ะ?” ลูกถาม “หนูสวดบนเตียง” “นั่นแหละ วิธีที่จะทำให้คนหลับที่ดีที่สุดคือสวดบนเตียง พี่เคยลองตอนเริ่มสวดสายประจำตอนต้น หลับปุ๊บเลย ตอนนี่พี่ใช้วิธีเดินสวด” “เดินสวด!” “ใช่แล้ว พี่ใช้เวลา 1 ชั่วโมงก่อนนอน เดินสวดหน้าบ้าน ได้ประโยชน์ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ”

แล้วลูกก็เล่าเรื่องราวของการเข้าหาพระของลูกให้เพื่อนรุ่นน้องคนนี้ฟัง

“ตอนที่พี่เริ่มสวดสายประจำใหม่ๆ พี่สวดซนเข้าทุกคืนได้สัก 2-3 เดือน ก็รู้ว่าถ้าซนสวดแบบนี้ไปไม่รอดแน่ ครั้นจะนั่งสวดก็รู้สึกไม่สบาย เหมือนจะไมให้ความเคารพสักการะต่อพระพอเพียง แต่พี่ได้ตั้งจิตอธิษฐานและทูลแม่พระไปแล้วว่า พี่จะสวดสายประจำวันละสายจนกว่าพี่จะจากโลกนี้ไปและเนื่องจากพี่เป็นคนรักษาคำพูด คำไหนคำนั้น แล้วพี่สัญญา กับแม่พระ ยังต้องรักษาคำสัญญานั้นด้วยชีวิต ดังนั้นพี่จึงต้องหาวิธีการรักษาสัจจะวาจาให้ได้ พี่เริ่มสำรวจเวลาที่ “สมองว่าง” ประจำวันต้องมีนะ เป็นต้นเวลานั่งในรถ ฯลฯ เวลาพี่ขึ้นรถ รถจะเงียบ ไม่ต้องฟังเพลง สวดสายประจำแทน ... ปรากฏว่าการฝึกตัวเองเช่นนี้ทำให้เกิดสมาธิขึ้น วันแล้ววันเล่า

แต่... ในการนั่งรถบางครั้งพี่ก็นั่งกับลูกๆ มีการคุยกัน บางครั้งก็มีการโทรศัพท์เข้ามา ทำให้การสวดภาวนาของพี่ต้องสะดุด ในที่สุด พี่ก็เลยคิดขึ้นได้ว่า แพทย์พูดอยู่เสมอว่า ถ้าจะให้สุขภาพแข็งแรง ต้องออกกำลังกายอย่างน้อยสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 20-30 นาที พี่ก็เลยบึ่งขึ้นมาว่า ถ้าออกกำลังกายโดยการเดิน เราก็ไม่ต้องใช้สมองนี่ เพราะฉะนั้น ถ้ารวม 2 อย่างที่เราต้องหาเวลาแต่ละวันที่ไม่ค่อยจะได้เข้าด้วยกัน ก็คงจะดี ปรากฏว่ามันได้ผลเลย ได้ผลดีเกินคาด!”

ถึงตอนนี้ทั้งลูกและเพื่อนรุ่นน้องต่างก็ตื่นเต้น แต่ด้วยเหตุผลคนละอย่าง รุ่นพี่ก็ได้แบ่งปันสิ่งที่เธอค้นพบ รุ่นน้องก็ได้ฟังสิ่งที่เธอคาดไม่ถึง

“โอ้! พี่! เป็นวิธีที่หนูคิดไม่ถึงเลยจริงๆ เดินสวดเนี่ย” แล้วลูกก็เสริมต่อ “ตอนแรกๆ พี่ก็รู้สึกไม่สบายใจว่าการเดินสวดจะเป็นการแสดงความเคารพสักการะต่อพระได้เต็มที่เหมือนการคุกเข่าสวดไหม แต่พี่ก็คิดในใจว่า พระเจ้าคงเข้าใจถึงความตั้งใจของลูกของพระองค์ เพราะวัยนี้ จะให้คุกเข่าสวดทุกวันเป็นไปไม่ได้แน่นอน นี่พี่เดินคืนละชั่วโมง ตอนดึกๆ สัก 4-5 ทุ่ม คนส่วนใหญ่หลับแล้ว พอสวดสายประจำจบ อาบน้ำอุ่นๆ เข้านอน หลับสบายเลยแหละ”

“พี่ใช้เวลาตั้งชั่วโมงนึงในการสวดสายประจำเชียวหรือ?” ลูกยิ้ม “ใช่แล้ว เวลาพี่สวด พี่ไม่ใช่แค่สวดๆๆ ให้จบสาย พี่จะใช้เวลานี้เป็นเวลา ‘connect’ หรือ ‘เชื่อมต่อ’ กับพระ คุยกับพระและขอจากพระ พี่จะสวดขอพระพรให้สมเด็จ

พระสันตะปาปา พระศาสนจักรในประเทศไทย ผู้ใหญ่ของพระศาสนจักรของเรา พระสงฆ์ บราเดอร์ ซิสเตอร์ และนักบวชชายหญิงคาทอลิกทุกคนในประเทศไทย ... และท้ายสุด ถึงจะขอพรให้ตัวเอง ที่พี่ทำเช่นนี้ คนไทยทั่วไปอาจจะเรียกตามศาสนาของเขาว่า “แม่เมตตา” แต่พี่ขอเรียกว่า “แม่พระพรให้...” พี่รู้สึกว่ ขอแต่พระพรให้ตัวเอง มันเห็นแก่ตัว ตอนเช้าก่อนออกจากบ้าน พี่ก็จะขอพระให้ประทานพระพรผ่านพี่ไปสัมผัสทุกคนที่พี่จะพบในวันนั้นและทุกๆ วันด้วย เพราะฉะนั้นสำหรับพี่แล้ว พี่เริ่มต้นวัน ระหว่างวัน และจบวันด้วยการมีพระประทับอยู่ในใจตลอดเวลา ก่อนนอนพี่ก็จะกราบพระเอาศีระจรดพื้นและทูลพระเยซูเจ้าและพระแม่ว่า “ลูกรักพระองค์ ลูกรักพระแม่ พระเจ้าข้า อาแมน” เธอละ เคยบอกพระใหม่ว่ารักพระองค์?”

เพื่อนรุ่นน้องยิ้ม ก่อนพูดต่อว่า “ขอบคุณพี่มากเลย ที่แบ่งปันวิธีสวดภาวนาของพี่ให้ฟัง หนูจะไปปฏิบัติตามพี่ พี่น่าจะแบ่งปันวิธีเดินสวดให้คนอื่น ๆ ฟังบ้างนะ เพราะจะได้ช่วยให้คนอื่นสวดสายประจำได้ครบสาย เพราะหนูทราบว่ามีคนจำนวนไม่น้อยที่นอนสวดแล้วก็หลับก่อนสวดจบสายทุกที และคิดไม่ถึงถึงการเดินสวด” “นี่ถ้าไม่สนิท พี่ก็คงไม่กล้าบอก เพราะพี่เองก็ไม่ทราบว่วิธีการเดินสวดนะ มันถูกต้องรึเปล่า จะถามพระสงฆ์ก็ไม่กล้า”

สัปดาห์ต่อมา ลูกเจอกับเพื่อนรุ่นน้องผู้นี้อีก เธอเดินยิ้มเข้ามาหาลูก “พี่! มันได้ผลจริงๆ หนูเดินสวดก่อนนอนเหมือนพี่แทนที่จะนอนสวด สวดได้ครบสายด้วย ขอขอบคุณมากเลยคะ” เราต่างขึ้นรถกลับบ้านด้วยรอยยิ้ม 😊

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกไม่ทราบว่าการเดินสวดสายประจำเป็นวิธีที่ถูกต้องหรือไม่ ลูกทราบแต่ว่า วิธีนี้เป็นวิธีเดียวที่สังขารวัยอย่างลูกจะสามารถรับได้ ในการสวดภาวนาและ “สือ” กับพระองค์ได้ทุกวัน หากไม่เป็นการเหมาะสมแต่ประการใด ขอพระองค์ได้โปรดอภัยให้แก่ลูกเถอญ เพราะลูกทำทุกสิ่งทุกอย่างถวายแด่พระองค์ด้วยใจและจากใจ แม้บางครั้งอาจจะยังไม่เข้าใจอะไรต่อมิอะไรบ้างก็ตาม

“ขอให้เพลงรำพึงของข้าพเจ้า เป็นที่พอพระทัย และข้าพเจ้าจะยินดีในพระยาห์เวห์” สดุดี 104:34

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 228

Duc in Altum

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า เมื่อราว 2 ปีก่อน ช่วงนั้นลูกกำลังเรียนอยู่ในสถาบันแห่งหนึ่งเกี่ยวกับวิชาการเมืองการปกครอง มีอยู่วิชาหนึ่งที่ลูกชอบเป็นพิเศษ คือ วิชาปรัชญาการเมือง มีอยู่วันหนึ่งเราเรียนถึงว่า “**ความคิดทางปรัชญาการเมืองแบบตะวันตก เริ่มขึ้นในกรีกสมัยโบราณ กรีกอธิบายปรัชญาทางการเมืองด้วยหลักเหตุผล มิใช่อาศัยความเชื่อในสิ่งที่พ้นขอบเขตของหลักเหตุผล เช่น พระเจ้าหรือเทพเจ้า ใดๆ ที่ชาวกรีกทั่วไปก็เป็นพวกนับถือเทพเจ้าหลายองค์อยู่ อย่างที่เรียกเป็นศัพท์วิชาการว่า พหุเทวนิยม (Polytheism) ต่อมาในสมัยกลาง ประเทศในยุโรปทั้งหมดมีการปกครองภายใต้ศาสนาคริสต์ ...!**”

ช่วงพักเที่ยง พวกเราเข้าแถวไปตักอาหาร พอดีผู้ที่ยืนอยู่ข้างหน้าลูกเป็นผู้ใหญ่ที่มีตำแหน่งสูงในทางราชการพูดขึ้นมากับเพื่อนอีกคนที่อยู่ข้างหน้าว่า “พวกฝรั่งก็เป็นคนฉลาด มีสติปัญญา เก่งกว่าคนเอเชียเสียด้วยซ้ำ ทำไม่ถึงไปเชื่อเรื่องพระเจ้านี่ไม่ทราบ ซึ่งเป็นเรื่องเหลวไหลและหลงงมงาย” ลูกได้ยินดังนั้น หงุดหงิดใจมาก ตัดสินใจก้าวขึ้นไปยืนข้างท่านผู้นั้น พร้อมกับพูดว่า “เรื่องพระเจ้าไม่ใช่เรื่องเหลวไหลหรือหลงงมงายนะคะ ฉันพบพระเจ้าแล้วด้วยตัวฉันเอง หากพี่อยากทราบเรื่องพระเจ้าคุยกับฉันได้ค่ะ!”

ในช่วงนั้น พวกเราแม้จะเรียนห้องเดียวกัน แต่ก็ยังไม่รู้จักกันดี เพราะเพิ่งเริ่มเรียนด้วยกัน ท่านผู้นั้นหันมามองลูกด้วยสีหน้าราบเรียบ ไม่ตอบอะไร แล้วก็หันกลับไปตักกับข้าวต่อ ลูกคิดในใจ “ทำไมดีต่อเนี่ย” เมื่อตักกับข้าวเสร็จ เขาก็เดินไปนั่งโต๊ะตัวหนึ่ง ลูกคิดจะเดินไปนั่งกับเขา ก็ไม่กล้าเพราะลูกเป็นผู้หญิง เดี่ยวเขาจะเข้าใจเราผิด ลูกก็เลยไปนั่งโต๊ะใกล้ๆ เพื่อท่านผู้นี้จะหันมามคุยกับลูกหรือเชิญลูกไปนั่งโต๊ะเดียวกับเขา เพื่อคุยเรื่องพระเจ้าตามที่ลูกได้เปิดประเด็นไว้

เรากลับห้องเรียนตอนบ่ายโดยเขาไม่ได้แม้แต่จะหันมาที่โต๊ะลูกเลย

2 ปีผ่านไป พวกเราบัดนี้ก็เป็นเพื่อนที่สนิทกันแล้ว เรียกพี่เรียกน้องตามอาวุโส ตลอดเวลา 2 ปีที่ผ่านมา ลูกไม่ได้พูดถึงเรื่องพระเจ้ากับเพื่อนท่านนี้อีกเพราะไม่มีโอกาส

สัปดาห์ก่อน ลูกต้องประชุมกับพี่ท่านนี้ในการทำกิจกรรมร่วมกัน เมื่อเสร็จเรื่องธุระแล้ว ลูกพูดขึ้นมาว่า “พี่จำได้ไหมคะ เมื่อ 2 ปีก่อน หลังชั่วโมงปรัชญาการเมือง พี่พูดว่าทำไมฝรั่งถึงเชื่อเรื่องพระเจ้า ซึ่งเป็นเรื่องเหลวไหลและหลงงมงาย?” คราวนี้เขายิ้ม “ผมจำได้” “พระเจ้าไม่ใช่เป็นเรื่องเหลวไหล พระเจ้ามีจริงนะคะ ฉันเป็นพยานด้วยชีวิตของฉันได้” “ผมไม่เคยทราบอะไรเกี่ยวกับเรื่องศาสนาคริสต์เลย ขอถามหน่อยเถอะพระเยซูกับพระเจ้าเหมือนกันไหม?” “พระเยซูก็คือพระเจ้าแหละ” “หลักสอนของศาสนาคริสต์คืออะไร?” “.....”

เพื่อนผู้ใหญ่ท่านนี้ฟังด้วยความสนใจ

“ที่คุณเขียนในหนังสือ ‘ภูเขาเคลื่อนได้’ ว่าสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับคุณนั้นเป็นอัศจรรย์จากพระเจ้า เป็นไปได้ไหมว่ามันเป็นกรรมที่ที่คุณทำแต่ชาติก่อน?” “ก็อาจเป็นไปได้ แต่ที่เห็นเจ้า ‘กรรมดี’ นี้ใหม่ พี่ก็ไม่เห็น แต่ที่พี่คิดเช่นนี้ เพราะพี่มีความเชื่อว่าเป็นเช่นนั้น ทำนองเดียวกัน ฉันคิดว่าเป็นพระพรหรือเป็นอัศจรรย์จากพระเจ้า เพราะฉันเชื่อว่าเป็นเช่นนั้น แม้ฉันจะไม่เห็นพระเจ้าเช่นเดียวกัน เป็นไปได้ไหมว่า ‘กรรมดี’ ที่พี่คิด ที่แท้อาจจะเป็นพระเจ้าของฉันก็ได้ แต่เป็นความเชื่อของคนที่มีมุมมองต่างมุมจากต่างศาสนา?”

เรามองหน้ากัน เป็นคำตอบที่ไม่มีใครกล้าแย้งใคร เพราะต่างก็พูดถึงความเชื่อของตนที่จับต้องไม่ได้ มองด้วยตาเปล่าก็ไม่เห็น

“ตั้งแต่คุณเปลี่ยนมานับถือศาสนาคริสต์ ชีวิตคุณเปลี่ยนไปไหม?”

“เปลี่ยนมากเลยคะ ทุกวันนี้ใจของฉันเปี่ยมไปด้วยสันติสุขและปิติสุข”

“ศาสนาคริสต์มีเรื่องสันติสุขด้วยหรือ นี่คือนี่ที่คนไทยส่วนใหญ่ไม่หาทุกวันนี้ คือความสงบสุขในใจ ไหนลองอธิบายให้ผมฟังซิว่า ‘สันติสุข’ และ ‘ปิติสุข’ อะไรที่คุณพูดนะ เป็นอย่างไร?”

วินาทีนั้น ลูกไม่ทราบว่ามีผู้ใหญ่ท่านนั้นจะมาลองเชิงลูกหรืออยากทราบจริงๆ

“ลองสมมติว่าพื้งอยู่บนพื้นไม้ขัดมันของเรือนไม้ยกพื้นสองชั้นกลางสนามกว้าง ข้างล่างเป็นใต้ถุนโล่ง บ้านกวาดสะอาดเรียบทั้งชั้นบนและชั้นล่าง และเปิดประตูหน้าต่างชั้นบนทุกบานไว้ ในยามเย็น ลมที่พัดผ่านจะทำให้คุณเย็นสบาย ภาย สบายใจ รู้สึกโล่ง ปลอดโปร่ง ใจสะอาด มองไปไหนมีแต่ความเขียวชะอุ่มและสดชื่น ฉันใดก็ฉันนั้น”

ลูกพูดจบ ไม่ทราบว่ามีเพื่อนท่านนั้นจะเห็นภาพของ “สันติสุขและปิติสุข” ตามที่ลูกได้บรรยายหรือไม่ เขายิ้มและพยักหน้าช้าๆ “คงรู้สึกถึงลมเย็นที่ฉันได้วาดภาพแล้วซิ” ลูกแอบคิด 😊

แล้วเขาก็ถามลูกอีกหลายเรื่องเกี่ยวกับศาสนาคริสต์

“ผมขอโทษที่ได้พูดไปว่าพระเจ้าเป็นเรื่องเหลวไหลเมื่อ 2 ปีก่อน ผมว่าเรื่องที่เรารู้อยู่กันในช่วงนี้ น่าสนใจกว่าเรื่องที่เรามาประชุมร่วมกันเสียอีก”

วันนั้น ลูกเดินกลับไปทีรถอย่างมีความสุขมาก ที่คนระดับนายพลของกองทัพไทยมีโอกาสได้ทราบถึงเรื่องราวเกี่ยวกับพระองค์ซึ่งเขาไม่เคยทราบมาก่อนเลย และถึงกับเอ่ยปากขอโทษในสิ่งที่เขาได้พูดไปด้วยความไม่ทราบเมื่อ 2 ปีก่อนหน้านี้

เรายังต้องเจอกันอีก เพราะงานที่ต้องทำร่วมกันยังไม่เสร็จ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ที่ผ่านมากลูกได้ประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระองค์และทำทุกอย่างเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ด้วยสัญญาสัตยาณของลูกที่รักพ่อและกตัญญูต่อพ่อ โดยไม่มีความรู้ที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับพระศาสนจักรศักดิ์สิทธิ์ของเราเลย ขอพระองค์ได้โปรดประทานปัญญาแก่ลูกในการรับใช้พระองค์ได้ถูกต้องตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

“แล้วข้าพเจ้าจะประกาศพระนามของพระองค์แก่บรรดาพี่น้อง
จะสรรเสริญพระองค์ในหมู่ประชากรที่มาชุมนุมกัน” สดุดี 22:22

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

*****You may read “My Little Prayers” in English from my blog
“maryslittleprayers.blogspot.com”

บทที่ 229

ความเจ็บปวด

ข้าแต่พระเป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็น “พ่อ” ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด แต่ก็ทรงเอาใจใส่ต่อลูกของพระองค์ แม้ในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่สุด และพระองค์จะทรง “ตอบคำถาม” ของลูกๆ ของพระองค์ตามวิธีของพระองค์ อยู่ที่ใครจะตั้งใจเงี่ยหูฟัง พระองค์ทุกๆ วันหรือไม่เท่านั้น

ใน 2 บทที่แล้ว ลูกเขียนถึงการสวดภาวนาของลูกว่า ลูกใช้วิธีเดินสวด โดยไม่ทราบว่ามันเป็นวิธีที่ถูกที่ควรหรือไม่ ปรากฏว่า มีพระผู้ใหญ่ให้คำแนะนำมาว่า การใช้วิธีเดินสวดนั้น เป็นสิ่งที่ทำได้ การสวดภาวนามี 2 รูปแบบ แบบแรกคือการร่วมในพิธีอย่างเป็นทางการ เป็นต้นว่าในมิสซา ซึ่งจะมีทั้งการคุกเข่า การยืน และการนั่ง อีกรูปแบบหนึ่งคือการสวดภาวนาแบบส่วนตัว เช่นเดียวกับลูกที่จะปฏิบัติตัวต่อหน้าพ่อแม่ยามอยู่ที่บ้าน อิริยาบถต่างๆ ก็แล้วแต่กาลเทศะ ขอให้สุภาพก็ใช้ได้แล้ว

ลูกดีใจสุดๆ ที่ได้รับคำตอบ “อย่างเป็นทางการ” ว่าการเดินสวดนั้น เป็นสิ่งที่ทำได้ ที่ลูกไม่กล้าถามพระสงฆ์มาเป็นเวลานานนั้น ลูกกลัวว่า ถ้าพ่อตอบมาว่า การเดินสวดนั้นไม่เหมาะสม ลูกก็เสร็จเลย 😊 เพราะไม่ทราบจะใช้วิธีอื่นใดดี

และลูกก็มีความสุขมากขึ้นไปอีก เมื่อมีพี่น้องส่งข่าวมาขอบคุณ เพราะการเดินสวดเป็นสิ่งที่เขาคิดไม่ถึง และตอนนี้เขาก็สามารถเดินสวดจนจบสายประจำได้แล้ว 😊 ลูกดีใจมาก ขอบพระคุณพระเจ้า!

และก็มีคำถามมาที่ลูกอีกว่า จะทำอย่างไรจึงจะมีสมาธิตอนสวดภาวนาและสามารถสื่อสารกับพระได้?

ลูกเองมีความรู้สึกเจ็บปวดตลอดเวลาว่า ในฐานะคริสตชนอายุเพียง 13 ปีเศษ ลูกมีความรู้เกี่ยวกับพระศาสนจักรน้อยมาก แต่ละเรื่องและทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำไป ลูกทำจากใจและทำโดยสามัญสำนึก แต่...มองย้อนหลัง ในการตัดสินใจทำแต่ละอย่างในชีวิต มันไม่ใช่เพราะลูกเก่งเองเลย...

ลูกตอบไปว่า สำหรับลูกแล้ว ในการ “สื่อ” กับพระได้ เราต้องมีความ **เจ็บ** และในท่ามกลางความเจ็บสงบรอบตัวนี้แหละ เราจะได้ยินพระตรัสกับเรา และเราก็สามารถทูลพระในทุกสิ่งทุกอย่างได้

ลูกตัดสินใจใช้วิธีหักดิบไม่ฟังวิทยุหรือดนตรีใดๆ เลย เพราะวันนั้นเพลงที่ลูกได้ยินในวิทยุ ทำให้หัวใจของลูกที่แตกสลายอยู่แล้ว เลือดไหลไม่หยุด และเพื่อดับความกระวนกระวายใจที่อยู่ๆ ก็ไม่มีเสียงเพลงทั้งในห้องนอนและในรถ ลูกเริ่มสวดภาวนาเพื่อดับความกระวนกระวายใจนั้น แล้วลูกก็เริ่มลิ้มรสความเจ็บสงบ ทีละเล็กทีละน้อย...ความเจ็บรอบตัวลูกทำให้ลูกรู้สึกสงบ แล้วก็รู้สึกใจสะอาด แล้วก็รู้สึกใจสดชื่น แล้วในท่ามกลางความสงบ สะอาด และสดชื่น ลูกก็ค่อยๆ สัมผัสพระองค์ สิ่งที่พระองค์ทรงตรัสกับลูกก็ค่อยๆ ดังขึ้นๆ มันชัดเจน แจ่มแจ้ง เพราะเป็นเสียงที่ตั้งกังวานในใจลูกโดยไม่ต้องแข่งกับเสียงรบกวนใดๆ รอบตัวลูก 😊

และแม้ลูกจะสวดภาวนาต่อพระองค์ทุกๆ วัน ลูกก็ยังรู้สึกที่ไม่พอเพียง ลูกเริ่มเขียนบทสวดถวายพระองค์อีก จาก การเขียนบทสวด ทำให้ลูกเริ่มคิดที่จะศึกษาพระวาจาของพระองค์ เพื่อใส่ในบทสวดของลูก เนื่องจากมีคนนำไปลงสารวัต จากการศึกษพระวาจาของพระองค์อย่างจริงๆ จังๆ ทำให้ลูกค้นพบว่า พระองค์ไม่ได้ประทับอยู่บนสวรรค์ ที่แท้พระองค์ ทรงประทับอยู่ในใจของพวกเราทุกคนนั่นเอง 😊

มองย้อนหลัง ชีวิตลูกเหมือนกับการเดินในเกมวนที่เมื่อถึงทางตันต้องหาทางออกที่มีหลายทาง เมื่อเราเลือกถูกทาง เราจึงหลุดไปยังขั้นต่อไปได้

ทุกเหตุการณ์ในชีวิตลูกที่ผ่านมา ลูกเจอทางตันครั้งแล้วครั้งเล่า แต่แต่ละครั้ง ลูกจะเลือกทางออกโดยที่ลูกก็ไม่ทราบ ในตอนนั้นว่าเป็นทางที่ถูกในการเดินเกมวนขั้นต่อไป และในที่สุด ลูกก็ค้นพบว่า ลูกได้เดินมาถูกทางแล้ว ลูกได้ค้นพบพระ องค์แล้ว! ไชโย!

ในตอนนั้น ลูกไม่มีทางทราบเลยว่า ความเจ็บหรือต้องเรียกว่า ความเจ็บส้งัด จึงจะได้ใจความนั้นเป็นสิ่งจำเป็น สำหรับชีวิตจิตที่เราจะสื่อกับพระได้ สาเหตุเพราะเพลงนั้นเพลงเดียว 😊 แล้วลูกก็ไม่มีทางทราบเลยว่า การศึกษาพระวาจา ของพระองค์อย่างจริงๆ จังๆ นั้น จะทำให้ลูกค้นพบพระองค์ได้

การเดินเกมชีวิตของลูกนั้น แม้ลูกจะยังไม่รู้จักพระองค์ดีในตอนนั้น ลูกสวดทูลขอให้พระองค์ทรงนำชีวิตลูกทุกๆ วัน แล้ว...พระหัตถ์ของพระองค์ก็ทรงจับลูกให้เลือกทางเดินชีวิตในแต่ละช่วงของเกมให้ไปสู่เป้าหมาย...คือการค้นพบ พระองค์

ในความเจ็บส้งัดของการเขียนบทสวดบทนี้ ลูกขอก้มกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ ขอบพระคุณพระองค์ อย่างสิ้นสุดจิตใจ สำหรับการทรงนำของพระองค์ ลูกขอพระองค์ได้โปรดทรงนำชีวิตของลูกต่อไปในการรับใช้พระองค์ตาม น้ำพระทัยของพระองค์จริงๆ ขึ้นไปเทอญ

“เวลานั้น บรรดาอัครสาวกกลับมาเฝ้าพระเยซูเจ้า
และทูลรายงานให้ทรงทราบถึงทุกสิ่งที่เขาได้ทำและได้สอน พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า
‘ท่านทั้งหลาย จงมาพักผ่อนกับเราตามลำพังในที่สงัดระยะหนึ่งเถิด’” มาระโก 6:31

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

*****You may read “My Little Prayers” in English from my blog
“maryslittleprayers.blogspot.com”

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 230

เด็กหานาฬิกา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดของลูกบทที่แล้ว ลูกเขียนถึง**ความเจ็บปวด**ว่า ความเจ็บเป็นสิ่งที่จำเป็นในการ “เข้าถึง” พระองค์ และการ “ได้ยิน” พระสุรเสียงของพระองค์ที่ทรงตรัสกับเรา

เมื่อเขียนเสร็จ พลันลูกก็คิดถึงเรื่องของเด็กคนหนึ่ง

เด็กหานาฬิกา

ชวานาคนหนึ่ง หลังจากไปทำความสะอาดคอกม้า ออกมาก็พบว่านาฬิกาพกของตนได้หล่นหายไปเสียแล้ว นาฬิกาพกเรือนนี้มีความหมายต่อเขาอย่างมาก ด้วยเป็นของขวัญที่แม่ของเขาทิ้งไว้ให้ เขารีบวิ่งกลับไปคอกม้า รื้อหาจนทั่วบริเวณ แทบพลิกแผ่นดินหา แต่ก็หาไม่พบ...

เขาเดินออกมาจากคอกม้าด้วยเหงื่อที่ท่วมตัว มองไปเห็นมีเด็กกลุ่มหนึ่งกำลังเล่นกันอยู่แถวนั้น เขาจึงได้คิดว่าอาจเป็นเพราะตัวเองแก่แล้วหูตาฝ้าฟาง ทำให้หาไม่เจอ แต่เด็กๆ หูต่ายังแหลมคม น่าจะหาเจอก็เป็นได้ เขาจึงเรียกเด็กๆ มาแล้วบอกว่า “เด็กๆ ถ้าใครหานาฬิกาของลุงเจอ ลุงจะให้เงินคนนั้นหนึ่งเหรียญ” เด็กๆ พากันวิ่งกรูเข้าไปในคอกม้า จนเวลาผ่านไปนานโข ตอนที่เด็กๆ เดินกลับออกมาจากคอกม้าทีละคน ต่างมีสีหน้าผิดหวังที่หานาฬิกาพกไม่เจอ ขณะที่ชวานากำลังถอดใจคิดจะเลิกหานั้นเอง ก็มีเด็กคนหนึ่งมากระซิบกระซาบบอกกับเขาว่า “ผมจะลองเข้าไปหาดูอีกครั้งหนึ่ง แต่คราวนี้ขอให้ผมเข้าไปคนเดียวเท่านั้น”

ชวานามองตามหลังเด็กชายไปอย่างไม่มีจิตใจ คิดในใจว่า...พวกเราแทบจะพลิกคอกม้าหายังไม่เจอ แล้วลำพังเด็กคนเดียวจะหาเจอได้อย่างไร...

เด็กคนนั้นเข้าไปตั้งนาน ก็ยังไม่กลับออกมา ชวานาเริ่มสิ้นหวัง ในขณะที่ชวานาคิดจะเลิกรอและจากไปนั่นเอง เด็กชายคนนั้นก็เดินออกมาจากคอกม้า ในมือของเขาคือนาฬิกาพกเรือนหนึ่ง ชวานาถามด้วยความแปลกใจว่า “เจ้าหาเจอได้อย่างไร?” เด็กชายบอกว่า “พอเข้าไปข้างใน ผมก็ไม่ได้ทำอะไรเลย เพียงแต่นั่งเงียบๆ อยู่ที่พื้น ไม่นานผมก็ได้ยินเสียงตึกตอก ตึกตอก จากนั้นผมก็เดินตามเสียงไป แล้วผมก็เจอนาฬิกาเรือนนี้”

ความเจ็บทำให้เด็กคนนั้นค้นพบนาฬิกาและสำหรับลูก ความเจ็บทำให้ลูกค้นพบพระองค์ ใครๆ ที่พร่ำบ่นว่าพระเจ้าอยู่ไหนๆ น่าจะลองสร้างบรรยากาศรอบๆ ตัวประจำวันให้ความเจ็บบ้าง เพื่อจะได้พบกับพระองค์ เช่นเดียวกับที่ลูกได้ปฏิบัติและได้ค้นพบพระองค์มาแล้ว ก็น่าจะดีนะ พระเจ้าข้า ☺

“จงเจ็บและฟังเถิด ในวันนี้ท่านได้เป็นประชากรของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน” ฉธบ. 27:9

อาแมน

คุณขอพร: อดคิดหนี

****You may read "My Little Prayers" in English from my blog
"maryslittleprayers.blogspot.com"

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 231

ประโยคสุดท้ายของพระเยซูเจ้าบนไม้กางเขน

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า เมื่อต้นเดือนมีนาคม 2010 ที่ผ่านมา มีเพื่อนที่รู้จักกันท่านหนึ่ง อยู่ๆ ก็นำหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ “The Cry of Jesus Crucified and Forsaken” แปลเป็นภาษาไทยอย่างไม่เป็นทางการว่า “คำร้องของพระเยซูเจ้าผู้ถูกตรึงกางเขนและถูกทอดทิ้ง” เขียนโดย เคียร์รา ลูบิก ผู้ก่อตั้งคณะโพโกลาเร่ จากประโยคเพียงประโยคเดียว “เอลี เอลี ลามาสะบักธานี” ซึ่งแปลว่า “ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า ทำไมพระองค์จึงทรงทอดทิ้งข้าพเจ้าเล่า” **มัทธิว 27:48** เคียร์ราเขียนหนังสือได้ถึง 138 หน้า! น่าอัศจรรย์จริงๆ

ลูกอ่านเสร็จภายใน 1 สัปดาห์ เพราะจะรีบนำหนังสือไปคืนเพื่อน ในระหว่างสัปดาห์นั่นเอง มีเพื่อนรุ่นพี่ที่ลูกรัก นับถือส่งอีเมลล์ในหัวข้อ “The Last 7 Words of Jesus” ซึ่งแปลว่า “7 ประโยคสุดท้ายของพระเยซูเจ้า” มาให้ ปรากฏว่าการส่งมีปัญหา ว่าลูกจะรับได้ต้องขอให้เพื่อนท่านนั้นส่งแล้วส่งอีกตั้งหลายหนกว่าจะรับได้

เมื่ออ่านบทความทั้งหมด ซึ่งมีหลายหน้าเสร็จ ลูกบอกกับตัวเองว่า “พระเยซูเจ้าคงทรงต้องการจะสื่ออะไรกับลูก ผ่านหนังสือและบทความนี้เป็นแน่” เมื่อคิดได้ดังนั้น จึงตัดสินใจเก็บหนังสือเล่มนี้ไว้ เพื่ออ่านอีกรอบหนึ่ง เพื่อจะ “รับฟัง” ว่าพระองค์ทรงต้องการตรัสกับลูกว่าอย่างไร

เมื่อราวปลายปี 2009 ที่ผ่านมา ลูกรับพนักงานขับรถคนใหม่มาขับรถประจำตำแหน่งให้ลูก พนักงานผู้นี้มีอายุเกือบ 50 ปี ขับรถแท้ๆ มาตลอด 20 กว่าปีที่ผ่านมา ถนนหนทางรู้จักดี แต่มีปัญหาคือ เป็นคนมีความจำสั้นมากหรือเกือบจะพูดได้ว่า ไม่มีความจำเลยก็ว่าได้ ไม่ว่าจะเรื่องเล็กเรื่องใหญ่ เขาจำไม่ได้ทั้งนั้น ลูกเคยกลับบ้านไม่ได้เพราะเขาลืมกุญแจไว้ในรถ!

วันหนึ่งในสัปดาห์ที่แล้ว ลูกไปประชุม เสร็จตอนเที่ยงพอดี ลูกจึงกลับบ้านเพื่อพักผ่อนก่อนจะไปประชุมอีกที่หนึ่ง ตอนบ่าย เมื่อถึงบ้านลูกบอกให้เขาไปรับประทานอาหารก่อน และบอกให้กลับมาตอนบ่ายโมง ระหว่างเวลาช่วงนั้น ลูกตัดสินใจหยิบหนังสือของเคียร์รา ลูบิกมาอ่านอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้ลูกอ่านด้วยใจที่เปิดกว้าง เตรียม “รับฟัง” สิ่งที่พระเยซูเจ้าทรงต้องการตรัสกับลูก

“พระองค์ทรงเปล่าเปลี่ยว หมดสิ้นแล้วซึ่งทุกสิ่งทุกอย่าง พระองค์ทรงหมดสภาพ ทรงถูกทอดทิ้ง และทรงอยู่ในอาการซื่อค” เคียร์ราเขียนเกี่ยวกับพระองค์

เกี่ยวกับตัวเราเอง “ทุกสิ่งที่ทำให้เราเจ็บปวด น่าจะทำให้เราเข้าใจถึงว่าพระเยซูเจ้าขณะนั้น ทรงต้องการความรักและการยอมรับความเจ็บปวดของเรา ทำให้เราเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ ...”

และเกี่ยวกับเพื่อนมนุษย์ เคียร์รา เขียนว่า

... ทำให้เราเห็นองค์พระเยซูในเพื่อนมนุษย์ที่ประสบความทุกข์ยาก

“พระองค์ทรงเป็นกระบอกเสียงสำหรับคนใบ้ แสงสว่างสำหรับคนตาบอด เสียงสำหรับคนหูหนวก ที่พักพิงสำหรับคนเหนื่อยล้า ความหวังสำหรับคนสิ้นหวัง ความจริงสำหรับคนถูกหลอกลวง ความชื่นชมยินดีสำหรับคนเศร้าสร้อย เพื่อนสำหรับผู้เปล่าเปลี่ยว...”

เพราะความเจ็บปวดทุกข์ทรมานของพระองค์ มนุษย์ถูกเปลี่ยนแปลง และความทุกข์ทรมานที่เปล่าประโยชน์กลายเป็นสิ่งที่มีความหมาย”

แต่ละประโยคมันลึกซึ้งและมีความหมายจริงๆ หนึ่งชั่วโมงผ่านไป ลูกโทรศัพท์เรียกคนขับรถของลูก โทโรไปประมาณ 7-8 ครั้ง เขาก็ไม่รับสาย ลูกเริ่มหงุดหงิด ในที่สุดลูกต้องเรียกลูกชายคนเล็กมารับลูกออกไปเพราะไม่อยากไปประชุมสาย ปรากฏว่าเจอคนขับรถของลูกอยู่หน้าหมู่บ้าน เขาลืมเอามือถือติดตัวไปทานข้าว! ลูกโมโหมาก ตัดสินใจว่าวันจันทร์จะพาไป ลูกรู้สึกว่าการมีลูกน้องใกล้ตัวที่ป๊มๆ เป๊อๆ เช่นนี้ คนที่จะประสาทเสียก่อนคือตัวลูกเอง

คืนนั้น บทเขียนของเคียวราเกี่ยวกับพระเยซูเจ้ากลับมาเด่นชัดในสมองของลูก ... “พระเยซูเจ้าทำให้เราเห็นพระองค์ในมนุษย์ที่ประสบความทุกข์ยาก” ลูกทราบว่าคนขับรถของลูกยังมีลูกอีก 2 คนที่กำลังเรียนหนังสืออยู่และรถแท็กซี่เดิมที่เขาขับก็โหดมากแล้ว หากเขาต้องออกจากงานที่ทำอยู่กับลูก เขาคงเดือดร้อนแน่ แต่...มีคนขับรถแบบนี้ทำให้ฉันปวดหัวทุกวัน

วันรุ่งขึ้น ลูกบอกลูกๆ ว่า การฉลองปีศาจปีนี้ หม่ามี้จะทำอะไรเป็นพิเศษเพื่อถวายแด่พระเยซูเจ้า แทนที่หม่ามี้จะให้คนขับรถคนนี้ออกเพราะเขาไม่ยอมจำอะไรสักอย่างเลย หม่ามี้จะช่วยเขาและมองว่าเขามีปัญหาเรื่องความจำ เพื่อกันเขาลืมกุญแจไว้ในรถอีก หม่ามี้จะเอาสายใส่ชื่อพนักงานให้เขาคล้องกับกุญแจรถและห้อยคอไว้ และเอากระเป๋าที่มีสายห้อยให้เขาใส่มือถือห้อยคออีกสายหนึ่งเพื่อมือถือจะได้อยู่ติดตัวตลอด

นอกจากนี้ ลูกเตรียมใจไว้ในเดือนหน้า เมษายน 2010 นี้ ตอนประเมินผลเขา ลูกจะบอกกับเขาว่า ลูกจะอุปการะลูกเขาทั้งสองคนในด้านการศึกษา 😊

แล้วลูกก็ทูลกับพระองค์ว่า สิ่งที่ลูกทำนี้ แม้จะเป็นเรื่องเล็กน้อยมาก หากเทียบการเสียสละของพระองค์ แต่ลูกก็ขอทำทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตเพื่อเป็นการตอบแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ขอพระองค์โปรดทรงนำชีวิตของลูกให้เป็นลูกที่ดีของพระองค์ตลอดไปเทอญ

“ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า
ทำไมพระองค์จึงทรงทอดทิ้งข้าพเจ้าเล่า” มัทธิว 27:48

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

*****You may read “My Little Prayers” in English from my blog
“maryslittleprayers.blogspot.com”

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 232

มะละกอ 1 ลูก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดบทที่แล้ว ลูกได้เขียนถึงเรื่องราวของคนขับรถของลูกที่ลูกได้ให้ความช่วยเหลือเขาแทนการให้ออก เพื่อเป็นการถวายแด่พระเยซูเจ้าเนื่องในโอกาสเป็นเทศกาลมหาพรต มีเหตุการณ์ต่อเนื่องที่ลูกขอเขียนถวายพระองค์ต่อพระเจ้าข้า

ก่อนวันที่ลูกจะตัดสินใจเช่นนี้ ลูกคิดในใจว่าลูกคงจะไม่ให้เขาผ่านช่วงทดลองงาน เพราะมีอย่างไหน ลูกบอกให้เขาคดกุญแจที่หน้ารั้วทุกครั้งที่เปิด เพราะมีเงินนั้นมันจะหล่นได้ บอกทุกเช้าและเย็น 2 เดือนกว่า เกือบ 60 ครั้ง เขาก็ไม่ทำตาม อยู่เกือบ 3 เดือนเขาก็จำไม่ได้ว่ากระเป๋าเอกสารใบไหนเป็นของลูก ใบไหนเป็นของลูกสาว ทั้งๆ ที่มันคนละแบบ เคยให้สมุดให้เขาจดสิ่งต่างๆ ก็ไม่ได้ผล เพราะเขาสืมเปิดอ่าน และในวันที่เขาออกไปทานข้าวเที่ยง ปรากฏว่าบายนั้นเมื่อลูกกลับมาอยู่กับลูกชาย เขาได้กลับบ้านไปแล้วเพราะเขาสืมไปว่าเย็นนั้นลูกต้องไปทานเลี้ยงอีก ทั้งๆ ที่เขานั่นก็เพิ่งคุยกันถึงสถานที่ที่ต้องไปกันในคืนนั้น

แต่คืนนั้น หลังจากกลับมาจากการรับประทานเลี้ยง บทความที่เขียนเกี่ยวกับพระเยซูเจ้าที่ถูกทรมาณบนไม้กางเขนว่า “...ทำให้เราเห็นองค์พระเยซูในเพื่อนมนุษย์ที่ประสบความทุกข์ยาก...” “...เพราะความเจ็บปวดทุกข์ทรมาณของพระองค์มนุษย์ถูกเปลี่ยนแปลง...” ผุดขึ้นมาในสมองลูกอีก “แล้วฉันได้เปลี่ยนแปลงหรือทำอะไรเป็นการตอบแทนพระองค์ในการเสียดสพระชนม์ชีพเพื่อเราหรือไม่?”

หากเราอ่านพระวาจาหรือได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำสั่งสอนของพระเยซูเจ้าแล้วไม่ได้ปฏิบัติตามในชีวิตจริง พระวาจาหรือคำพูดเหล่านั้นก็เป็นเพียงตัวอักษรในพระคัมภีร์หรือหนังสือเท่านั้น

แต่ถ้าลูกจะให้คนขับรถผู้นี้ขับรถให้ลูกต่อ ลูกต้องทำใจและต้องรับเขาในความป่าๆ เป้อๆ ของเขาให้ได้

และในการประเมินผลงานของเขา บริษัทของลูกมีแบบฟอร์มที่มีคะแนนเป็นกิจลักษณะ ประเมินอย่างไรก็ไม่ผ่าน หรือถ้าผ่านก็ไม่น่าจะจะได้ปรับเงินเดือนเยอะ ลูกจะช่วยเขาได้อย่างไรหนอ?

พลันลูกก็นึกขึ้นมาได้ว่าเขายังมีบุตรอีก 2 คนที่กำลังเรียนหนังสืออยู่ การทำบุญบริจาคตามที่ต่างๆ นั้นมีความหมายแต่ทำไม่ไม่ทำบุญกับคนใกล้ตัวละ?

เช้าวันที่ 1 เม.ย. 2010 ลูกลงทุนเรียกคนขับรถมาประเมินผลเอง ทั้งๆ ที่ปกติการประเมินผลพนักงานเป็นหน้าที่ของแผนกบุคคล เขาหน้าตาดีต้นตั้น เพราะเขารู้ตัวว่าผลงานของเขาเป็นอย่างไรที่ผ่านมา

ลูกประเมินให้เขาผ่านการทดลองงาน ปรับเงินเดือนให้จำนวนหนึ่ง พร้อมให้เงิน 1,000.- บาท “เฮ้อ! เอาไปซื้อเสื้อผ้าฟารีหล่อๆ มาใส่หน่อย” เขาดีใจจนหน้าบาน ยิ้มด้วยความตื่นเต้น “ผมคิดว่าผมจะไม่ผ่านโปรเสียอีก”

“เดี๋ยว ยังมีอีก ฉันทราบว่าคุณยังมีลูกอีก 2 คนที่กำลังเรียนหนังสือ อยู่ชั้นอะไรจ๊ะ?”

“ป.2 คน และ ม.4 คน ครับ”

“อยู่โรงเรียนอะไรล่ะ?” “.....ครับ”

“ฉันจะอุปการะการเรียนของคุณทั้งสองคนจากปีนี้ เป็นต้นไป” ทันทีที่ลูกพูดจบ คนขับรถของลูกก็มีน้ำตาเอ่อคลอ เขาพูดขึ้นมาด้วยเสียงสั่นเครือว่า

“ผมเพิ่งบอกกับลูกๆ ว่า พ่อไม่มีเงินส่งพวกเขาเรียนต่อ ให้ออกจากโรงเรียน ลูกสาวคนเล็กบอกว่า พ่อ หนูทานข้าววันละมื้อก็ได้ แต่หนูอยากเรียนหนังสือ” แล้วเสียงเขาก็สะดุดหยุด ฟังถึงตอนนั้น ลูกเองก็เอ๋อกลับน้ำตาไม่อยู่

“ไปบอกลูกเธอว่า จากนี้ไปเขาจะได้เรียนหนังสือจนจบแล้ว ให้ตั้งใจเรียนให้ดีที่สุดก็แล้วกัน”

“ผมว่าต้องเป็นพระเจ้าแน่เลยที่ส่งผมมาทำงานกับท่าน ตอนนั้นผมไม่คิดเลยว่าจะกลับมาขับรถให้นายอีก เพราะขับแท็กซี่มา 20 กว่าปีแล้ว ผมว่าต้องเป็นพระเจ้าแน่นอน อ้อ! พระเจ้าของเราเป็นองค์เดียวกันนะครับ”

ประโยคสุดท้ายลูกทราบว่าเขาต้องการให้ลูกฟังแล้วสบายหู เพราะ 3-4 เดือนที่ผ่านมา จากสถานที่ต่างๆ ที่เขาขับรถให้ลูกไป เขาทราบว่าลูกเป็นคริสตชนที่รักพระเจ้าแค่นั้น และเขาเองเป็นมุสลิม นับถือศาสนาอิสลาม

เช้าวันรุ่งขึ้นเป็นวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ ลูกไม่ได้ไปทำงาน เมื่อลูกลงมาถึงข้างล่าง มีสิ่งหนึ่งที่ทำให้ลูกยิ้มจนแก้มปริอย่างมีความสุข มีมะละกอลูกเบ้อเริ่มลูกหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะอาหาร เป็นมะละกอที่มีความหมายสำหรับลูกมาก วันก่อนนั้นลูกใช้ให้คนขับรถไปซื้อมะละกอแขกดำที่ตลาดใกล้บ้าน เพราะเดี๋ยวนี้ใน ซูเปอร์มาร์เก็ต หาซื้อมะละกอแขกดำไม่ได้แล้ว ปรากฏว่าที่ตลาดใกล้บ้านไม่มีขายเช่นเดียวกัน “ขอบใจมากนะ สำหรับมะละกอ” ลูกโทรหาคนขับรถซึ่งได้ขับรถให้ลูกๆ ไปทำงานแต่เช้าในวันนั้น

“ไม่เป็นไรครับ ผมตั้งใจซื้อมะละกอมาฝากท่านประธานครับ เช้านี้ผมแวะไปตลาดคลองเตยแต่เช้าเลยครับ”

ขณะที่ลูกเดินสวดสวดสวดแต่พระเยซูเจ้าในวันนั้น ลูกรู้สึกว้าวพระองค์ทรงยิ้มให้ลูก เป็นสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ที่ลูกมีความสุขที่สุดสัปดาห์หนึ่ง 😊

ที่อัศจรรย์คือ ในจิตใจของลูก ไม่มีความโกรธหรือหงุดหงิดเกี่ยวกับคนขับรถคนนี้เหลืออยู่เลย กลายเป็นความรัก ความเมตตาขึ้นมาแทน ลูกขอบพระคุณพระองค์ เพราะพระเยซูเจ้าแท้ๆ ลูกจึงได้เปลี่ยนแปลงตัวเองได้ขนาดนี้ และลูกก็ขอบพระคุณพระองค์ที่ได้ประทานพระพรผ่านลูกชายคนเล็ก ที่พยายามพูดให้ลูกหายโกรธในบ่ายวันเกิดเหตุ จนลูกได้สติ

เย็นนั้น เมื่อมาส่งลูกๆ เสร็จ คนขับรถก็เดินกลับออกไปจากรั้วบ้าน “เดี๋ยว กลับมาก่อน” ลูกซึ่งยืนอยู่หน้าบ้านพอดี ทักขึ้นมา “กุญแจรถยังแขวนอยู่ที่คอเธอเลย คินกุญแจนก่อนแล้วค่อยกลับบ้าน 😊”

“ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุดของเราคนหนึ่ง ท่านก็ทำสิ่งนั้นต่อเรา” มัทธิว 25:40

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดนหิว

*****You may read “My Little Prayers” in English from my blog

“maryslittleprayers.blogspot.com”

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 233

ความหมายของคำว่า “จน”

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า ตั้งแต่ลูกได้เป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ ลูกได้ยินคุณพ่อเทศน์สอน รวมทั้งอ่านในพระคัมภีร์ว่าพระเยซูเจ้าทรงรักคนจน และพูดถึงคนจนในบริบทต่างๆ ที่ทำให้เข้าใจว่า คนจนนั้นมีสิทธิ์ไปสวรรค์มากกว่าคนมีเงิน แล้วลูกก็แอบคิดว่า ถ้าการเป็นคริสตชนที่ดีนั้นรวยไม่ได้ และถ้าเป็นคนรวย พระเยซูเจ้าจะทรงรักเท่ากับคนจนไหมหนอ?

ไม่ได้การละ สงสัยมากๆ ก็เลยไปถามคุณพ่อที่ลูกเคารพรัก พ่อก็ตอบว่า “คำว่าจนนั้น ไม่ได้หมายความว่าเรื่องเงินทอง แต่หมายถึงความจนในความโลภ ในความเย่อหยิ่งจองหอง และในกิเลสต่างๆ ของมนุษย์” เป็นคำตอบที่ทำให้ลูกโล่งอก เพราะ ถ้าถามว่าระหว่างเป็นคนจนกับคนรวย ลูกจะเลือกเป็นแบบไหน ลูกขอตอบจากใจจริง ไม่ใช่ตอบเพื่อให้ฟังดูดีในทางศาสนา ว่าลูกขอเป็นคนรวย แต่ลูกจะเป็นคนรวยที่พระรักและรักพระ 😊 โดยลูกจะใช้เวลาความรายนั้นในการรับใช้พระองค์ และถวายเกียรติแด่พระองค์ นี่เป็นแค่คำถามแบบทฤษฎี เพราะลูกไม่ใช่เป็นคนรวย พระเจ้าข้า 😊

ช่วงนี้เราคงได้ยินถึงปัญหาของคนไทยส่วนหนึ่งที่กำลังตะโกนให้ชาวไทยทั่วประเทศรวมทั้งชาวโลกรับทราบถึงปัญหาความยากจนของพวกเขา ทำให้ลูกคิดถึงรายการโทรทัศน์รายการหนึ่ง ออกอากาศเมื่อปลายปีที่แล้ว เขาเชิญชายผู้หนึ่ง หน้าตาอ้วนอวบ อายุปลายๆ 50 ขณะนี้เขาเป็นเจ้าของกิจการร้านขายขนมปังนมสดที่มี 3 สาขา เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางและลูกค้าแน่นขนัดทุกวันมาสัมภาษณ์

ชายผู้นี้เล่าว่า พ่อของเขามาจากเมืองจีน แล้วก็ยึดอาชีพจับกัง (กรรมกร) เขาเกิดที่นี่ เรียนจบแค่ป.4 แล้วก็ออกมาช่วยพ่อทำงานเป็นจับกัง เช่นเดียวกัน ต่อมามีโอกาสได้ไปเป็นเด็กชงโอเลี้ยง (สมัยนั้นยังไม่มีคือฟู้ฟู้ช้อป) รายได้ก็น้อยนิด คิดอยากจะเปลี่ยนงานก็ไม่มีความรู้ จึงได้ออดทนและอดออม ในที่สุดหลังจากชงโอเลี้ยงได้ 18 ปี จึงได้ตัดสินใจออกมาชงขายเองที่ริมถนน จากจุดนั้น เขาเริ่มขยับขยายไปเช่ารถกระบะมาเปิดขายโอเลี้ยงที่ทำยรถ จากวันนั้นถึงวันนี้ ลูกคงไม่ต้องเขียนรายละเอียดมาก ขณะนั้นนอกจากมีร้านขายขนมปังนมสด 3 แห่งแล้ว (เขาบอกว่าไม่ต้องการขยายมากไปกว่านี้) เขายังมีโรงงานทำขนมปังและขนมมเนย พร้อมเครื่องปรุงต่างๆ นับว่าฐานะอยู่ในระดับเศรษฐี้อย่างสบายๆ เลยทีเดียว

พิธีกรถามว่า เคล็ดลับที่ทำให้เขาประสบความสำเร็จถึงขั้นนี้คืออะไร เขาตอบว่า “ผมยึดถือคุณธรรม 4 ประการที่เตี่ยผมสอนครับ **ขยัน ซื่อสัตย์ อดทนและรู้จักประหยัด**”

ลูกได้ชมรายการนั้นและจำทุกคำพูดของชายผู้นี้ไว้และนำไปเล่าให้พนักงานที่โรงงานฟัง

ที่โรงงานของลูกเองมีช่างกลุ่มหนึ่ง รายได้รวมต่อคนตกเดือนละหมื่นปลายๆ ซึ่งก็ไม่ใช่ใช่น้อย วันก่อนผู้จัดการแผนกนี้ได้รายงานให้ลูกทราบว่ามีปัญหาเรื่องเงินทุกคน พวกเขาทุกคนเป็นหนี้ แล้วก็ไปกู้ยืมระบบ ยอมให้ยึดบัตร ATM พอเงินเดือนออก เจ้าหนี้ก็ไปกดเงินเอาไปเกือบหมด ตัวเองก็เหลือเงินเพียงเล็กน้อย หลังวันที่ 5 เงินก็หมดแล้ว ลูก

ถามว่าหน้าที่พวกเขามีนั้น สาเหตุเกิดจากอะไร คำตอบคือ หนี้บอบบ้าง หนี้จีปาละ สารพัดหนี้ ผู้จัดการคนนี้จะบอกคุณน้อง เขาว่า พวกเธอรายได้มันบว่าเยอะโงอยู่ ถ้ารู้จักเก็บเข้าธนาคารเดือนละ 1,000 บาท ป่านนี้มีเงินเป็นหมื่นแล้ว

พวกช่างถามกลับมว่า “มีอย่างนี้ด้วยหรือ?”

หลายปีก่อน ลูกมีคนขับรถคนหนึ่งอายุ 30กว่า เป็นคนทำงานดี มีครอบครัวแล้ว มีลูกเล็กๆ 2 คน ภรรยาไม่ทำงานอะไร เป็นแม่บ้านเลี้ยงลูกอยู่กับบ้าน รายได้ของเขาที่ได้จากลูกก็มากพอที่จะอยู่แบบสบายๆ กับครอบครัวเล็กๆ แค่นี้ แต่เขาก็มีปัญหาที่บ้านเสมอๆ วันหนึ่งลูกถามเขาว่า ปัญหาของเขาคืออะไร เขาตอบว่าเงินไม่พอใช้ เขากับภรรยาที่เลยทะเลาะกันตลอดเวลา ลูกงงมาก ถามเขาว่ารายได้ขนาดนั้นทำไมไม่พอใช้ เขาตอบว่าทุกเดือนเขาต้องผ่อนเครื่องซักผ้า โทรทัศน์ มือถือ และเครื่องใช้ไฟฟ้าอื่นๆ อีก ลูกก็ถามต่อว่า เมียเธออยู่บ้านวันๆ ไม่ต้องทำงาน ทำไมไม่ซักผ้าด้วยมือล่ะ จะได้ประหยัดเงิน แล้วทำไมต้องมีมือถือด้วยล่ะ ที่หมู่บ้านไม่มีโทรทัศน์หรือ เขาตอบลูกว่า ชาวบ้านหมู่บ้านเขามีหมดทุกอย่าง ถ้าบ้านเขาไม่มีบ้านเดียว ภรรยาเขาจะน้อยหน้ากว่าบ้านอื่น เวลาเซลแมนมาขายก็จะเชียร์ให้ซื้อเครื่องแพงๆ เครื่องซักผ้าก็ต้องใหญ่ๆ โทรทัศน์ก็ต้องเครื่องใหญ่ มือถือก็ต้องแข่งรุ่นกัน

ลูกฟังเสร็จก็ได้แต่พยักหน้า ไม่อยากให้สิ่งที่ลูกคิดอยู่ในใจหลุดออกมาเป็นคำพูด

สารวัตรที่โรงพักในเขตนิคมอุตสาหกรรมที่โรงงานลูกตั้งอยู่เล่าให้ลูกฟังว่า ทุกๆ วันเฉลี่ยแล้วจะต้องมีลูกจ้างของโรงงานในนิคมฯ ทูจริตต่อหน้าที่และต่อนายจ้างอย่างน้อย 2 ราย เขาบอกว่าพวกลูกจ้างที่ถูกจับได้ ไม่มีใครสำนึกผิด ส่วนใหญ่จะพูดว่า “ทุกวันนี้ใครๆ เขาก็ทำกัน”

นี่คือตัวอย่างชีวิตจริงของผู้ที่ลูกรู้จักที่มีปัญหาเรื่องเงินตลอดเวลา สาเหตุก็เพราะประหยัดไม่เป็นและใช้เงินเกินตัว เมื่อถึงจุดๆ หนึ่งก็คิดง่ายๆ และตื่นๆ นั่นคือ การฉ้อโกงและทุจริต!

ขณะที่ลูกได้ยินผู้ที่มาประท้วงโอดครวญถึงความยากจนของพวกเขา ลูกอดไม่ได้ที่จะคิดถึงเจ้าของร้านขายขนมปังนมสดผู้นี้ รวมทั้งนายธนาคารหลายคนในประเทศไทยที่ล่วงลับไปแล้ว เขาเหล่านี้มาจากพื้นทะเลโน่น เสือผืนหมอนใบ เตี้ยของเจ้าของร้านนมสดนี้ไม่มีแม้กระทั่งเสื้อหรือหมอน แต่...ทำไม ในฐานะผู้ที่มาอาศัยอยู่ในประเทศไทยของเราจึงสามารถสร้างเนื้อสร้างตัวก้าวข้ามความยากจนได้และบางรายสามารถก้าวขึ้นไปอยู่ในระดับเศรษฐีของประเทศได้ด้วยซ้ำ ในขณะที่คนไทยบางคนที่เป็นเจ้าของประเทศแท้ๆ จึงตกอยู่ในฐานะคนยากจนทุกชั่วอายุ

ขยัน ซื่อสัตย์ อดทน และประหยัด

เป็นไปได้หรือไม่ที่สาเหตุหนึ่งของความยากจนของคนไทยคือ ความยากจนทางความคิด สติปัญญาและจริยธรรมคุณธรรม?

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกไม่ทราบว่าคุณคิดของลูกจะถูกผิดเช่นไร แต่ขอพระองค์โปรดประทานพระพรให้คนไทยที่อยากจนทั้งหลาย หลุดพ้นจากความยากจนเทอญ จะโดยการประทานสติปัญญาหรือพระพรอื่นใด ก็ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ เทอญ

“ถ้าผู้ใดไม่ยอมทำงาน ก็อย่ากิน” 2 เระสะโลนิกา 3:10

“ให้ทำงานอย่างสงบและหาเลี้ยงชีพด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเอง” 2 เระสะโลนิกา 3:12

“มือที่หย่อนเป็นเหตุให้เกิดความยากจน แต่มือที่ขยันขันแข็งกระทำให้งั่งกั่ง” สุภาษิต 10:4

“มือของเจ้าจับทำงานอะไร จงกระทำการนั้นด้วยเต็มกำลังของเจ้า” ปัญญาจารย์ 9:10

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดนห้

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 234

เช้าวันรุ่งขึ้น (Morning After)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่วันพุธที่ 19 พ.ค. 2010 ถึงวันเสาร์ที่ 22 พ.ค. ลูกไม่ได้ไปทำงานเลย คงอยู่บ้านและนั่งหน้าจอโทรทัศน์เกือบทั้งวันทุกวัน ความรู้สึกของลูกในสัปดาห์นั้นเป็นสิ่งที่ถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือได้ยากมาก ลูกจำได้ว่าครั้งสุดท้ายที่ลูกมีความรู้สึกเช่นนั้นคือ วันที่ 12 ก.ย. 2001 ซึ่งตรงกับ 9/11 ในประเทศสหรัฐอเมริกา มันเป็นความรู้สึกที่เจ็บปวด ไม่น่าเชื่อ โกรธ เสียใจ เสียตาย กังวล ห่วง และปลงในที่สุด และในความรู้สึกอันสับสนอลหม่านในทั้งสองเหตุการณ์ ยังมีความแตกต่างที่ทำให้ความเจ็บปวดครั้งนี้ร้ายลึกในหัวใจมากกว่าเหตุการณ์ 9/11 เพราะสิ่งที่คนไทยทุกคนเห็นบนจอโทรทัศน์นั้น ไม่ว่าจะเป็นการยิงกันแบบกระสุนท่วมจอ หรือการจุดเพลิงเผาตีกรามบ้านช่องจนควันและไฟแทบทะลักออกมาจากจอ นั้น เกิดจากคนไทยทำคนไทยด้วยกันเอง ไม่ใช่ข้าศึกศัตรูที่ไหนเลย!

ในช่วง 3-4 วันนั้น แม่แม่แม่ทูลหัวของลูกได้โทรทวงไกลมาคุยกับลูกด้วยความเป็นห่วง ทั้งตอนเช้าและกลางคืน ก่อนวางหูโทรศัพท์ครั้งหนึ่งแม่แม่เรียกชื่อลูกและพูดว่า “เธอต้องรักพวกที่กำลังก่อความวุ่นวายนะ อย่าไปโกรธแค้นพวกเขา” แม่แม่คร่ำครวญว่าลูกเป็นผู้ที่เชื่อฟังและปฏิบัติตามตามพระวาจาของพระองค์ด้วยชีวิต จึงพูดกับลูกเช่นนั้นในสถานการณ์แบบนั้นได้ “จะให้หนูรักพวกที่กำลังเผาบ้านเผาเมืองอยู่ขณะนี้หรือคะ How?” “พระเยซูเจ้าทรงสอนให้เรารักเพื่อนมนุษย์ แม้กระทั่งศัตรู และพระองค์ก็ทรงเป็นตัวอย่างให้เราเห็น” ลูกเข้าใจสิ่งที่แม่แม่กำลังสอนลูกอยู่ แต่จิตใจของลูกในขณะนั้นเป็นปฏิกิริยาเกินกว่าจะทำตามทีแม่แม่สอนได้ “มาแม่แม่ช่วยขอให้ทุกท่านในคณะที่นั่นสวดภาวนาให้ประเทศไทยด้วยนะคะ” ลูกตัดบทก่อนจะ good night กัน

แล้วพระองค์ก็ทรงประทานพระพรตามที่คนไทยส่วนหนึ่งได้เพียรสวดภาวนาขอจากพระองค์ในช่วง 2-3 เดือนที่ผ่านมา เสียงปิ่นสงบ เพลิงที่เผาไหม้ตีกรามบ้านช่องต่างๆ เริ่มมอดลงหรือถูกดับ พวกที่มาชุมนุมที่ใจกลางเมืองกรุงเทพฯ ลูกส่งตัวกลับภูมิลำเนาเดิม ผู้ก่อความวุ่นวายถ้าไม่มอดตัวก็หนีตามระเบียบ แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็ดูเหมือนจะค่อยๆ คลี่คลายกลับสู่สภาวะเดิม อย่างน้อยบนผิวเผินก็ดูเหมือนจะเป็นเช่นนั้น

วันหลังจากเสียงปิ่นสงบ ลูกยังอยู่บ้าน ก่อนอื่นใดลูกก็กราบพระองค์ ณ หน้าพระแท่นในห้องนอนของลูก ขอบพระคุณพระองค์ที่ได้ประทานความสงบให้แก่ประเทศไทยอีกครั้งหนึ่ง แม้ลูกจะเดินสวดจนรองเท้าสึกและคุกเข้าจนเข้าระบบ แต่ลูกก็ไม่บ่นเพราะพระองค์ได้ยินเสียงสวดภาวนาของลูกทั้งหลายแล้ว ขอบพระคุณพระองค์ 😊

ลูกลำดับเหตุการณ์วิเคราะห์หาผู้ที่มาร่วมชุมนุมยึดเยื้อในครั้งนี้น่าจะแบ่งได้เป็น 3 กลุ่มใหญ่ๆ คือ กลุ่มที่ 1 คือ พวกที่มาด้วยอุดมการณ์จริงๆ พวกที่รู้สึกว่าคุณเองไม่ได้รับความเป็นธรรมจากสังคม หรืออยากมาเรียกร้องให้รัฐบาลดูแลพวกเขาให้มากขึ้น หรือพวกที่ไม่ชอบพรรคที่เป็นรัฐบาลอยู่ขณะนี้ ทั้งหมดเหล่านี้ลูกถือว่าอยู่ในกลุ่มนี้หมดคือเกี่ยวกับอุดมการณ์

กลุ่มที่ 2 คือ มาเพราะเงิน เงินแท้ๆ เงินอย่างเดียว และกลุ่มที่ 3 คือ พวกที่มีแผนการต้องการจะเปลี่ยนแปลงการปกครองของไทย ซึ่งกลุ่มที่ 1 และ 2 จะทราบหรือไม่ ก็สุดแล้วแต่ได้

ในช่วงสัปดาห์ที่แล้ว โทรศัพท์มือถือของคนขับรถผู้คลาสิกของลูกตั้งอยู่ตลอดเวลา ลูกจึงถามเขาว่าทำไม เขาเล่าว่าเพื่อนๆ เขาได้มาชวนให้เขาไปร่วมชุมนุมด้วย โดยบอกว่าหากเขาตาย ครอบครัวจะได้รับเงิน 1 ล้านบาท ลูกถามเขาว่า ถ้าเขาตายเงิน 1 ล้านบาทจะคุ้มหรือไม่ เขาตอบว่า เขาอยากไปต่อรองเป็น 2 ล้านบาท ลูกถามต่อว่า ถึงแม้จะเป็นเงิน 2 ล้านบาทก็เถอะ หากเธอต้องตายมันจะคุ้มหรือไม่? เขาตอบทันทีว่า คุ้มครับ อย่างน้อยลูกเมียผมก็จะได้เงินตั้ง 2 ล้านบาท ลูกตอบด้วยควาปลงว่า “ถ้าฉัน เธอคงต้องไปตาย 2 ครั้งแล้วล่ะ”

หลังจากเหตุการณ์ได้สงบลง ฝนตกลงมาอย่างชุ่มฉ่ำเป็นเวลาติดต่อกันหลายวัน พระองค์คงประทานสายฝนชะล้างความสกปรกของบ้านเมืองและความแห้งแล้งในใจของคนไทย ลูกมองย้อนหลัง แม้ประเทศไทยจะประสบภาวะวิกฤตทางการเมืองมานับครั้งไม่ถ้วน แต่คราวนี้ลูกว่าเป็นครั้งที่เลวร้ายที่สุด เพราะขณะนี้ คนไทยจำนวนมากเหลือเกินไม่ทราบข้อแตกต่างระหว่างความถูกและความผิด ความยุติธรรมและอธรรม

มีบทความหนึ่งในหนังสือพิมพ์ Bangkok Post หลังเหตุการณ์สงบ เขียนไว้ว่า ปัญหาทั้งหมดของประเทศไทยเราขณะนี้เกิดขึ้นเพราะคนไทยเราเอง มีทำการวิจัยปีที่แล้วที่สรุปได้ว่า 85% ของคนไทยที่ถูกถามคิดว่าการโกงกินคอร์รัปชันเป็นเรื่องปกติที่รับกันได้ ซึ่งหมายความว่าในขณะนี้ “เงิน” ได้กลายเป็นสิ่งสำคัญที่สุดของคนไทยส่วนใหญ่ ศาสนาไม่มีความหมายอีกต่อไปและยังมีมากมายหลายประเด็นที่ลูกชอบใจมาก บอกกับตัวเองว่า ไข่เลย! ไข่เลย!

ข้าแต่พระเจ้า ประเทศไทยขาดแคลนผู้นำประเทศที่เป็นคนดี มีศีลธรรม จริยธรรม และความกล้าหาญมานานแล้ว ขอพระองค์ได้โปรดประทานคนดีและเก่ง ตลอดจนมีคุณธรรมและความกล้าหาญมาเป็นผู้นำของคนไทยเทอญ

ส่วนเรื่องรักศตวรรษนั้น พระองค์ทรงมีพระทัยดี รักและให้อภัยลูกๆ ของพระองค์เกินกว่าที่สติปัญญามนุษย์จะเข้าใจได้ ลูกไม่ได้แค้นพวกเขาเหล่านั้น แต่ลูกยังทำใจรักพวกเขาบ้านเผาเมืองไม่ลง พระเจ้าข้า ขอพระองค์โปรดทรงให้อภัยแก่ลูกในการที่ไม่สามารถทำตามคำสั่งสอนของพระองค์ในกรณีนี้ได้ด้วยเทอญ ☺

“อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว จงพยายามทำดีต่อมนุษย์ทุกคน ในส่วนของท่านจงอยู่อย่างสันติกับทุกคน ถ้าเป็นไปได้ พี่น้องที่รักยิ่ง อย่าแค้นเลย แต่จงให้พระเจ้าตัดสินลงโทษเถิด ดังที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบแทนการกระทำของทุกคน พระเจ้าตรัสดังนี้” โรม 12: 17-19

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 235

รู้... ไม่ศึกษาพระวาจาดีกว่า

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า เพียงแค่เขียนชื่อของบทสวดนี้ ลูกก็ต้องกราบขอภัยต่อพระองค์ ดังที่ลูกได้ทำมาหลายครั้งแล้ว และลูกก็หวังว่าพระองค์คงจะทรงอภัยโทษบาปให้แก่ลูกอีกครั้งหนึ่ง 😊

เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2010 ลูกได้ไปเข้ารับการอบรมหลักสูตรหนึ่งเกี่ยวกับการแพร่ธรรมรุ่นที่ 2 ซึ่งได้จัดขึ้นเป็นเวลา 5 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน ตั้งแต่เย็นวันศุกร์ถึงเที่ยงวันอาทิตย์ มีคุณพ่อมาสอน/อบรมในหัวข้อต่างๆ ที่น่าสนใจมาก และมีครั้งหนึ่งคุณพ่อองค์หนึ่งที่เทศน์สอนได้ประทับใจลูกมากได้พูดขึ้นมาว่า “คริสตชนบางคนไม่กล้าประกาศพระวาจาของพระเจ้าหรือแสดงตนเป็นพยานในพระองค์ เพราะอาจเกรงว่าหากต่อมามาตนเองไม่ได้ปฏิบัติตามที่ได้ประกาศไว้ เพื่อนฝูงจะมองเขาในลักษณะเช่นไร?”

โดนใจลูกสุดๆ! แม้จะไม่ใช่เป็นสิ่งที่ลูกเคยคิดกลัวก็ตาม

ตั้งแต่ลูกเริ่มศึกษาพระวาจาของพระองค์เมื่อ 15 ปีก่อน ลูกตระหนักดีว่าการทราบพระวาจาแล้วไม่นำมาปฏิบัติตามในชีวิตจริง สิ่งที่เราอ่านก็เป็นเพียงตัวหนังสือในพระคัมภีร์เท่านั้น ความศักดิ์สิทธิ์ของพระวาจาจะไม่สามารถปรากฏขึ้นได้เลย ลูกก็เลยตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าลูกจะปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์ในชีวิตจริงเท่าที่จะสามารถทำได้ แต่ ... ด้วยความเป็นปุถุชน บางครั้งลูกก็จะมีความคิดบางอย่างแวบขึ้นมาในสมอง พลันพระวาจาบทที่เกี่ยวข้องก็จะผุดขึ้นมาเหมือนกับจะสั่งสอนลูกว่า ทางที่ลูกนั้นต้องเป็นแบบนี้ต่างหาก ลูกก็จะติดต่อกับตัวเองว่า ไม่เป็นไรน่า ใครๆ เขาก็ทำกัน เอาละซี จะเชื่อใครดี เชื่อตัวเองหรือเชื่อพระวาจา แล้วด้วยความดี ลูกก็จะติดต่อกับตัวเองว่า ไม่เป็นไรนะ ถ้าทำไปแล้วเดี๋ยวก็ไปแก้บาปก็แล้วกัน ลูกได้ยินคนพูดประโยคนี้น้อยๆ ว่า “ไม่เป็นไร ทำแล้วก็ไปแก้บาปก็แล้วกัน” ใครๆ เขาก็ทำเช่นนี้ ทำไม่ฉันจะทำไม่ได้ละ พลันก็จะมีเสียงเตือนต่อว่า เธอกำลัง exploit หรือเอาความเมตตาของพระเจ้าและพระศาสนจักรมาแก้ตัวให้กับตัวเองในการทำผิดบาปหรือ? การแก้บาปที่ได้ผลจะต้องเกิดจากการเสียใจต่อบาปที่ได้กระทำไปจริงๆ บาปจึงจะหลุด ไม่ใช่ทราบว่าเป็นความผิดบาปแต่ก็ทำไปทั้งๆ ที่ทราบ แล้วก็มาแก้บาปกับพระสงฆ์เป็นพิธี เช่นนี้บาปไม่หลุดนะ

แล้วลูกก็งุนงง คิดกับตัวเองว่า “รู้... ไม่ศึกษาพระวาจาดีกว่า” ทันทันทีที่ลูกคิดเช่นนี้ ลูกก็จะรีบเช็คศีรษะตนเองและก้มลงกราบขอภัยต่อพระองค์และพระแม่ **ลูกรู้สึกว่ามีผู้ที่ศึกษาและทราบพระวาจาของพระองค์อย่างดี แล้วไม่ปฏิบัติตามนั้น ผิดบาปมากกว่าผู้ไม่รู้เสียอีก** เช่นเดียวกับผู้มีความรู้วิชาชีพ เช่น แพทย์ ที่ใช้ความรู้ทางการแพทย์ในการทำร้ายผู้ที่ตนเกลียดชังน่าจะผิดบาปมากกว่าคนทั่วไป แล้วลูกก็คิดแบบเด็กโง่เขลาเบาปัญญาว่า ถ้าไม่ทราบพระวาจาของพระองค์ ลูกก็ไม่ต้องมาปฏิบัติตามเช่นนี้ ช่างโง่เขลาเสียจริง 😞

แล้วลูกก็คิดถึงคำพูดของอาจารย์ท่านหนึ่ง ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้ก่อตั้งตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ที่ได้ติดตระหง่าน

อยู่หน้าห้องประชุมในอาคารนั้นว่า “สิ่งที่ถูกต้องคือ ถูกต้อง แม้ไม่มีใครทำสิ่งนั้น สิ่งผิดคือ ผิด แม้ทุกคนทำสิ่งนั้น” มันช่างเป็นความจริงที่ไม่มีใครกล้าเถียง แม้บางคนจะไม่ปฏิบัติตามก็ตาม

ในที่สุด ลูกก็ยอมจำนนต่อพระองค์ ลูกยอมปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์แทนที่จะตามความคิดของตัวเอง และด้วยพระพรของพระองค์ ลูกจึงจำพระวาจาของพระองค์ที่ลูกได้จดเป็นหมวดเป็นหมู่ได้ค่อนข้างดี ดังนั้น ทุกๆ ครั้งที่ลูกจะทำอะไรในชีวิตประจำวัน ลูกจะได้ยินพระวาจาของพระองค์ พร้อมกับบรอยืมของพระองค์ในทุกโอกาส 😊

สิบกว่าปีที่ผ่านมา ลูกมีความคิดที่สวนทางกับคำสั่งสอนของพระองค์ บ่อยครั้งลูกจะเถียงกับพระวาจาของพระองค์อย่างเงี้ยวๆ ในสมองและใจของลูก แต่ในที่สุด ลูกจะยอมพระองค์ทุกครั้ง แม้บางครั้งจะใช้เวลานานกว่าจะยอมพระองค์ เพราะลูกจะนึกคิดได้ว่า พระองค์ทรงพระเมตตาลูกและประทานพระพรให้ลูกมากมายถึงเพียงนี้ แล้วลูกยังจะตั้งใจไม่ยอมทำตามพระวาจาของพระองค์หรือ? เมื่อคิดได้เช่นนั้น ลูกจะสำนึกในความโง่เขลาและอกตัญญูของตนเอง และขอโทษต่อพระองค์ทันที

เมื่อลูกยกให้พระวาจาของพระองค์ชนะวันแล้ววันเล่า พระสุรเสียงของพระองค์ในใจลูกก็ดังกว่าความคิดของตัวเอง ลูกจึงกล้าที่จะประกาศพระวาจาของพระองค์ด้วยการกล้าเป็นพยานในพระองค์ด้วยชีวิตของลูก ลูกไม่กลัวที่จะปฏิบัติตนค้านกับเพื่อนฝูงรอบด้าน ถ้าพระสุรเสียงของพระองค์ตรัสให้ลูกทราบว่าเป็นสิ่งผิด ลูกกล้าที่จะประกาศตนเป็นพยานเพราะลูกยอมพระองค์ในการทรงนำชีวิตของลูก

แต่ ... ลูกทูลกับพระองค์ถึงตอนนี้ ลูกต้องรีบทูลขอพระองค์ว่า ขอได้โปรดประทานพระพรให้ลูกอยู่ในโอวาทของพระองค์ตลอดไป พระเจ้าข้า ขอให้ลูกอย่าเกิดความหุนหันทางใจโดยการไม่ได้ยินพระองค์ และฟังแต่ตัวเอง และขอให้ลูกมีความกล้าในการประกาศพระวาจาของพระองค์ด้วยชีวิตต่อไปและต่อๆ ไป ไม่ใช่เพื่อตนเองหรือเพราะกลัวเพื่อนมนุษย์จะมองลูกในลักษณะใด แต่เพื่อวัตถุประสงค์เดียวเท่านั้น นั่นคือ เป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจตลอดไป

ลูกเชื่อฟังในพระองค์ พระเจ้าข้า 😊

“เพราะความโง่เขลาของพระเจ้า ยังฉลาดยิ่งกว่าปรีชาญาณของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้ายิ่งเข้มแข็งกว่าพลังของมนุษย์” 1 โครินธ์ 1:25

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 236

นี่คือคำตอบ

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า สิบกว่าปีที่ผ่านมา ตั้งแต่ลูกได้เริ่มเขียน “บทสวดของฉัน” ถวายแด่พระองค์ และต่อมาได้จัดพิมพ์เป็นเล่ม พิมพ์ไปถึง 3 ครั้งนั้น ลูกได้รับทั้งโทรศัพท์ จดหมาย บางทีก็ไปรษณียบัตร บ้างก็เป็นอีเมลล์เขียนมาแบ่งปันความทุกข์ ปัญหาชีวิต และจะจบลงที่ว่าเพราะบทเขียนของลูกทำให้พวกเขาที่กำลังประสบปัญหาชีวิตที่ได้หมดความเชื่อ ความศรัทธาในพระเจ้าแล้ว หรือกำลังจะเสื่อมความศรัทธาอยู่รอมร่อ กลับมามีความเชื่อความศรัทธาในพระองค์ใหม่ ทุกครั้งที่ลูกได้รับข่าวเช่นนั้นไม่ว่าจะโดยทางใด ลูกจะดีใจและมีความสุขมาก เป็นความสุขที่อธิบายด้วยตัวหนังสือไม่ได้ แต่เป็นความรู้สึกที่ล้ำค่ามากสำหรับลูก 😊

ต่อมา ลูกได้เขียนหนังสืออีกเล่มหนึ่งชื่อว่า “ภูเขาเคลื่อนได้” เป็นชีวประวัติของลูกเองที่ลูกเรียกว่า “ชีวิตจริงที่ยิ่งกว่าบทประพันธ์” และได้แจกให้เพื่อนๆ เนื่องในโอกาสที่ลูกเกิดมาบนโลกนี้ครบ 5 รอบเมื่อปีที่แล้ว วัตถุประสงค์ก็เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ โดยการเป็นพยานด้วยชีวิตของลูกเองว่าพระเจ้านั้นมีจริงนะ และก็ปรากฏว่าเพื่อนฝูงที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ทุกคนต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า “พระเจ้านั้นมีจริงๆ ด้วยในชีวิตของเธอ” ที่น่าปลื้มปิติคือ ผู้ที่พูดนั้นส่วนใหญ่ไม่ใช่คริสตชน และที่น่าอัศจรรย์คือ ตั้งแต่ต้นปี 2010 นี้เป็นต้นมา มีคนติดต่อมาที่ลูกทั้งที่หาที่อยู่ของลูกเอง ตลอดจนไปหาคุณพ่อ นายชุมพาบบาลของครอบครัวของลูก หรือผ่านซิสเตอร์คณะต่างๆ เพื่อขอให้แนะนำมายังลูกเป็นจำนวนมากหลังจากได้อ่านหนังสือทั้ง 2 เล่มของลูก ทั้งๆ ที่เล่มแรก “บทสวดของฉัน” ได้พิมพ์ครั้งที่ 3 ไปเป็นเวลาหลายปีแล้วก็ตาม

รายหนึ่งได้ไปพบคุณพ่อนายชุมพาบบาลของลูก ขอให้คุณพ่อช่วยนัดลูกให้ด้วย ลูกได้ไปพบตามนัด ปรากฏว่าเธอพาสามีมาด้วย เธอเป็นคาทอลิกแต่สามีไม่ใช่ ลูกใช้เวลาอยู่กับเขาทั้งสองตั้งแต่บ่ายจนถึงค่ำ ตอนจากกัน เธอรับปากว่าจะยึดพระเจ้าเป็นหลักอย่างเหนียวแน่น จะไม่เสื่อมศรัทธาในความเชื่อและจะสวดภาวนาอย่างร้อนรนทุกวันตามที่ลูกแนะนำ

อีกรายหนึ่งซิสเตอร์ท่านหนึ่งขอให้ลูกไปพบ เธอมาจากต่างจังหวัดและมีทุกข์หนักมาก เธอไม่ใช่คาทอลิก แต่คลุกคลีอยู่ในวงการ รู้จักศาสนาคริสต์ดี เธอบอกว่าหากพระเจ้าทรงช่วยเธอให้หลุดพ้นจากปัญหาได้ เธอจะพิจารณากลับไป ลูกใช้เวลาอยู่กับเธอเกือบครึ่งวัน และบอกเธอว่า หากเธอตั้งใจและสัตย์สุจริตกับพระเจ้าไว้เช่นนั้น ต้องไม่ลืมสัตย์สุจริตเวลาทุกอย่างคลี่คลายไปแล้วนะ และลูกจะสวดภาวนาให้เธอทุกวัน

มีอยู่วันหนึ่ง ลูกรับโทรศัพท์ปุ๊บ เสียงฝั่งโน้นก็ถามว่าเป็นลูกใช่ไหม เมื่อทราบว่าเป็นลูกก็เริ่มร้องไห้โฮออกมา วันนั้นลูกตัดสินใจเลื่อนการประชุมเพื่อพบสตรีผู้นี้ เธออุตส่าห์หาชื่อลูกจาก google และสืบจนทราบว่าติดต่อลูกได้อย่างไร ขณะนี้เธอผู้นี้ยังคงติดต่อกับลูกอยู่ และลูกก็ปลอบใจเธอและสวดภาวนาขอพรจากพระเจ้าให้เธอทุกวัน

เดือนก่อนลูกได้รับอีเมลล์จากสตรีชาวเขาผู้นั้น ซึ่งเขียนมาเล่าว่าเธอได้รับหนังสือเล่มแรกของลูก “บทสวดของฉัน”

โดยบังเอิญ ที่แรกไม่ยอมอ่านเพราะคิดว่าเป็นหนังสือที่มีบทสวดต่างๆ ไป และหนาปึกขนาดนั้น แต่ไม่ทราบว่ามีอะไร दिलใจเลยเปิดอ่าน แล้วก็เลยวางไม่ลง อ่านจนจบ เธอสารภาพว่าตอนนี้เธอกลับมา มีความเชื่อในพระเจ้ามากขึ้น และยังขอติดต่อกับลูกเป็นระยะๆ ลูกตอบตกลงด้วยความยินดี

และยังมีกรณีอีกมากมายที่ลูกสามารถเขียนเป็นหนังสืออีกเล่มหนึ่งได้เลย ที่เป็นผลต่อเนื่องจากหนังสือทั้งสองเล่มของลูก ... และล่าสุด

เช้าวันจันทร์ที่ 26 กรกฎาคม 2010 ที่ผ่านมา เป็นเช้าวันหยุดเพราะเป็นวันสำคัญทางศาสนาประจำชาติไทย เวลาประมาณ 9 โมงเศษ ลูกเพิ่งตื่นนอน เสียงโทรศัพท์มือถือของลูกดังขึ้น ลูกมองนาฬิกา ไครหนอโทรมาหาเช้าวันหยุดเวลาเช่นนี้ เมื่อมองดูชื่อของผู้โทรทำให้ลูกงงพอสมควร “สวัสดิ พี่ทำอะไรอยู่” “พี่เพิ่งตื่นนอนนะ” ลูกตอบตามความจริง “โทรมาเพราะคิดถึงพี่ นี่ทราบไหม เราอ่านหนังสือพี่เป็นครั้งที่ 4 แล้ว ขณะนี้ยังถือหนังสือพี่อยู่ในมือเนี่ย” “เธอจริงจัง!” ลูกไม่ทราบจะตอบอย่างไร ถ้าเพื่อนคนอื่นพูดเช่นนี้ก็ว่าไปอย่าง แต่ท่านผู้นี้เป็นข้าราชการระดับสูงที่มีงบประมาณแผ่นดินอยู่ในมือเป็นตัวเลขมากโข หากนับเลขศูนย์ก็ราวๆ 11 ศูนย์!!! เพื่อนฝูงต่างเกรงใจ เมื่อพูดมาเช่นนี้ทำให้ลูกหายง่วงทันที “พี่รู้ไหมเราถือหนังสือ 2 เล่มติดตัวช่วงนี้ เล่มหนึ่งเป็นหนังสือธรรมะ (ศาสนาหลักของประเทศ) และอีกเล่มหนึ่งเป็นหนังสือของพี่” “จริงจังเธอ!” ลูกอุทาน “จริงซี นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตเราได้อ่านพระคัมภีร์ทางศาสนาคริสต์ บทสุดท้ายของหนังสือที่น่าสนใจมาก นี่ยากอ่านหนังสือเล่มแรกของพี่จังเลย ยังมีอีกหรือเปล่า” “มันหมดเกลี้ยงไปนานแล้วละ แต่ไม่เป็นไร พี่จะเอาเล่มของพี่ไปให้คุณยืมอ่าน อ่านเสร็จแล้วขอคืนก็แล้วกัน” “แน่นอน ขอบคุณพี่ล่วงหน้า”

วันนั้นเป็นวันหยุดที่ลูกมีความสุขมาก เป็นไปได้อย่างไรที่เพื่อนผู้นี้จะสนใจอ่านพระวาจาในบทสุดท้ายของหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ของลูก? 😊

ตอนเที่ยงลูกนั่งทานข้าวกับลูกชายคนเล็ก ทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำเพื่อรับใช้พระองค์และถวายเกียรติแด่พระองค์ ลูกๆ 2 คนเล็กทราบหมด

“ตอนนี้หม่อมมีทราบแล้วยังว่าทำไมถึงเกิดเรื่องราวทั้งหมดในชีวิตของหม่อมมีที่ผ่านมา?”

“ก่อนนี้หม่อมมีเคยถามตัวเองอยู่เสมอว่า ทำไมถึงเกิดเรื่องราวเช่นนี้กับชีวิตของหม่อมมี แต่หม่อมมีเลิกถามนานแล้ว เพราะหม่อมมีทราบคำตอบแล้ว 😊”

พระองค์ยิ่งใหญ่ที่สุด พระเจ้าเข้า 😊

“พระเจ้าทรงบังตาให้ทุกสิ่งกลับเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่รักพระองค์” โรม 8:28

“ผู้ที่ทรงกำหนดไว้แล้วนั้น พระองค์ทรงเรียก ผู้ที่ทรงเรียกนั้น พระองค์ทรงบันดาลให้เป็นผู้ชอบธรรม ผู้ที่ทรงบันดาลให้ชอบธรรมนั้น พระองค์ประทานพระสิริรุ่งโรจน์ให้ด้วย” โรม 8:30

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

ผู้เป็นเจ้าของต่อไป...”

อีกรายเขียนมาเป็นจดหมายยาว 2 หน้า นอกจากไปรษณียบัตรตอบกลับ ขออนุญาตสรุปเป็นใจความย่อๆ ดังนี้

“เมื่อได้อ่าน ‘บทสวดของฉัน’ เล่มที่ 1 จบ ดิฉันได้พบ ได้เห็น และได้ฟังผู้มีปัญหาไม่สาหัสขนาดนี้ ดิฉันได้เล่าเรื่อง
ที่อ่านและแนะนำให้เขาเหล่านั้นอ่าน ‘บทสวดของฉัน’.....

ทุกวันนี้ไม่ว่าเด็กและผู้ใหญ่เท่าที่ดิฉันพบเห็นและสัมผัสด้วย เขาสឹมและไม่สนใจพระองค์เลย พูดถึงคุณงามความดี
พูดถึงจริยธรรม และการสวดภาวนา เขาสะบัดหน้าทำท่าเบื่อหน่าย.....

สุดท้าย ลูกขอกราบขอบพระคุณพระองค์พระเจ้าข้า ที่ได้โดยอาศัย ‘บทสวดของฉัน’ พระองค์ได้เพิ่มความรัก ความ
ศรัทธา ต่อพระองค์ในตัวลูก และพระองค์ได้ให้ลูกเป็นเครื่องมือนำพาผู้อื่นมารู้จักพระองค์มากขึ้น โดยอาศัย ‘บทสวดของ
ฉัน’

และเช้าวันหนึ่ง มีกล่องพัสดุภัณฑ์มาจากหนึ่งในผู้อ่านบทสวดของลูก ก่อนเปิดกล่องออก ลูกรู้สึกงงเล็กน้อย ลูกขอ
ให้ส่งไปรษณียบัตรกลับมาให้ลูก ทำให้ไม่ถึงมีกล่องพัสดุส่งมาให้ด้วย ทันทีที่ลูกเปิดกล่องออก ลูกแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง
ภายในกล่องมีของขวัญ 3 ชิ้น และมีไปรษณียบัตรใหม่เอี่ยมเป็นจำนวน 2 เท้าของที่ลูกส่งไปพอดีพอดี พร้อมกับโน้ตสั้นๆ

“ขอขอบพระคุณสำหรับสิ่งที่ท่านและทีมงานทำอยู่นะคะ ดิฉันรู้สึกเกรงใจที่ต้องเป็นผู้รับอยู่ฝ่ายเดียว โอกาสนี้จึง
ขอส่งไปรษณียบัตรมาจำนวนหนึ่ง เพื่อร่วมในโครงการสำรวจข้อมูลของท่าน หวังว่าจะทันใช้หรือใช้ในโอกาสต่อไปค่ะ

ดิฉันขออนุญาตฝากของขวัญเล็กๆ 3 ชิ้นมาให้ด้วย หวังว่าจะเป็นประโยชน์ในกิจการแพร่ธรรมของท่าน ไม่มากนัก
น้อย หากท่านยินดีรับไว้ ก็จะช่วยให้ดิฉันสุขใจที่ได้เป็นฝ่ายให้บ้าง”

ลูกดีใจและมีความสุขมาก ยิ้มหน้าบานตลอดทั้งวัน วันนั้น เพราะข้อความและของขวัญตลอดจนไปรษณียบัตร
จำนวน 2 เท้าของที่ลูกจัดส่งไปนั้น แม้จะมีมูลค่าทางวัตถุไม่มากนัก แต่สิ่งเหล่านี้หาค่ามิได้สำหรับลูก เพราะนั่นคือการตรัส
ตอบการถวายเกียรติราชย์แด่พระองค์ของลูก พระองค์จึงทรงตอบแทนมาให้เป็นจำนวน 2 เท้าของสิ่งที่ลูกทำถวายพระองค์
ดังพระวาจาบทนี้

**“พระเจ้าจะประทานแก่ท่าน ... เพราะที่ท่านใช้เวลานานใดดวงให้เขา
พระเจ้าก็จะทรงใช้เวลานานนั้นดวงตอบแทนให้แก่ท่านด้วย” ลูกา 6:38**

ข้าแต่พระเป็นเจ้า จากการศึกษาที่ต้องการสำรวจความถูกต้องของที่อยู่ของผู้อ่านบทสวดของลูก ลูกกลับได้รับการสัมผัส
ของพระองค์ โดยผ่านผู้อ่านแต่ละท่านเหล่านี้ ขอถือโอกาสนี้ขอบคุณทุกๆ ท่านที่เป็นที่อรรณำพระพรหรรษาของพระองค์
มายังลูกค่ะ

ลูกอยากบอกกับเด็กสาวผู้นั้นว่า “นี่คือการตรัสตอบของพระเจ้ากับมนุษย์ที่เปิดหู เปิดตา เปิดใจรับฟังพระองค์
ใจละ ชัดเจนและชัดเจน พระสัมผัสเราทุกวันจริงๆ นะ 😊

ลูกพร้อมและยินดีจะรับใช้พระองค์จนกว่าชีวิตจะหาไม่ พระเจ้าข้า 😊

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 238

พระบิดาตรัสกับลูกๆ ของพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ต้นเดือนกันยายน 2010 ที่ผ่านมา ลูกได้รับหนังสือกล่องหนึ่งจากบราเดอร์ท่านหนึ่งที่ลูกเคารพรัก ที่ได้เชิญลูกไปแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตของลูกให้คณะครูอาจารย์ของวิทยาลัยของท่านฟังที่จังหวัดแห่งสาวงามในภาคเหนือ หนึ่งในหนังสือเล่มนั้นมีเล่มหนึ่งชื่อว่า “พระบิดาตรัสกับลูกๆ ของพระองค์” (The Father Speaks to His Children) อันที่จริงบราเดอร์เคยให้หนังสือเล่มนี้แก่ลูกเมื่อครั้งพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษอย่างเดียวแล้ว แต่ครั้งนี้มีภาษาไทยด้วย ลูกอ่านใหม่เป็นครั้งที่สอง คราวนี้ ... ลูกอ่านทั้ง 2 ภาษา และเมื่อลูกอ่านเสร็จ โอ้โฮ! รู้สึกตื่นเต้นและปลื้มปิติเป็นที่สุด ลูกจึงอ่านใหม่ทั้งเล่ม ทั้ง 2 ภาษาเป็นครั้งที่ 3 และเมื่ออ่านเสร็จ ลูกได้รับแรงบันดาลใจว่าลูกต้องเขียนเป็น “บทสวดของฉัน” ในครั้งนี้ ขอพระองค์โปรดประทานพระพรแก่ลูกผู้ด้อยปัญญาในการเขียนบทสวดบทนี้เทอญ ☺

หนังสือเล่มนี้พิมพ์สาส์นของพระบิดาที่ประทานให้แก่ชาวโลกผ่านทางลูกคนหนึ่งซึ่งรักพระองค์เป็นอย่างยิ่ง นั่นคือซิสเตอร์ยูจีเนีย เอลิซาเบ็ตต้า ราวาซิโอ และสาส์นนี้ได้รับการรับรองจากพระศาสนจักรแล้ว

ลูกขอเรียนทุกท่านว่า “คุณแม่ยูจีเนีย” จากนี้ไป คุณแม่เกิดในเมืองเล็ก ๆ ชื่อ ซานเจรวาซิโอ ต้าดตา (ปัจจุบันคือคาพริอาเต ซานเจรวาซิโอ) ในแคว้นแบร์กาโม ประเทศอิตาลี เมื่อวันที่ 4 กันยายน 1907 ในครอบครัวชาวนา ท่านได้รับการศึกษาเพียงชั้นประถมศึกษา หลังจากเข้าทำงานในโรงงานเพียงไม่กี่ปี ท่านได้เข้าคณะพระแม่แห่งธรรมทูตเมื่ออายุ 20 ปี และได้รับเลือกเป็นอัคราธิการีของคณะเมื่ออายุเพียง 28 ปีเท่านั้น

ในสาส์นนี้ พระบิดาได้ตรัสกับคุณแม่ยูจีเนียในปีค.ศ. 1932 เป็นภาษาละติน ซึ่งเป็นภาษาที่ท่านไม่มีความรู้เลยและเป็นการเผยแสดงส่วนตัวจากพระบิดาเพียงสาส์นเดียวที่ได้รับการรับรองจากพระศาสนจักร หลังจากการสอบสวนอย่างเข้มงวดเป็นเวลานานถึง 10 ปี

ในวันที่ 1 กรกฎาคม 1932 คุณแม่ยูจีเนียได้ยินเพลงอันไพเราะของเหล่านิกเรเวดา ร้องประกาศการเสด็จมาอันน่ายินดีในครั้งนี้ บทเพลงนั้นไพเราะจับใจเหลือเกินจนคุณแม่ต้องจดบันทึกไว้ทันทีที่ทำได้ หลังจากทรงแสดงพระองค์เยี่ยมมนุษยธรรมมาคนหนึ่งโดยวางมงกุฏและสิริรุ่งโรจน์ไว้แทบพระบาทของพระองค์แล้ว พระองค์ทรงถือลูกโลกไว้ในพระหัตถ์ซ้ายและแนบลูกโลกไว้ที่ดวงหทัยของพระองค์ แล้วพระองค์ก็ทรงนั่งลงข้างๆ คุณแม่และตรัสว่า

“จุดประสงค์ที่แท้จริงของการมาเยือนของเรา คือ

- 1. เรากำลังมาเพื่อขจัดความกลัวเกินเหตุที่มนุษย์มีต่อเรา**
- 2. เรากำลังมาเพื่อนำความหวังมาสู่มวลมนุษย์และชนชาติทั้งหลาย และ**
- 3. เรากำลังมาเพื่อแสดงตัวเราให้เป็นที่รู้จักดังเช่นที่เราเป็น เพื่อความไว้วางใจของมนุษย์จะได้ทวีขึ้นไปเรื่อยๆ**

กับความรักของพวกเขาที่มีต่อเรา” ...

“เราปรารถนาตลอดมาที่จะอยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์บนโลกนี้ ... โลกได้ถูกชำระล้างให้พ้นจากความชั่วร้ายบ่อยครั้ง ก็เพราะความดีอันไร้ขอบเขตที่เราที่มีต่อมนุษยชาติ ... แม้กระนั้นพวกเขาก็ยังได้ลิ้มเราและได้ทำให้เราชื่นเคืองใจด้วยบาปนานับการ...”

“แม้กระนั้น ความรักที่เราที่มีต่อมนุษย์ผู้เป็นบุตรของเรานี้ก็มิได้เคยยุติลงเลย ... เรารักลูกเหมือนหนึ่งว่ามากกว่าเรารักพระบุตรสุดที่รักของเราหรือยิ่งกว่านั้นมากกว่าเรารักตัวเองเสียอีก ...”

“แน่นอน เราเข้าใจถึงความอ่อนแอของลูกๆ ของเรา เพราะเหตุนี้ เราจึงได้ขอให้พระบุตรของเราประทานหนทางที่จะช่วยให้พวกเขาเริ่มต้นใหม่ เมื่อพวกเขาผิดพลาดไปแล้ว หนทางนั้นคือ ศีลศักดิ์สิทธิ์ 7 ประการ ...”

“มนุษย์จำนวนมากไม่รู้จักความดีอันไร้ขอบเขตของเราเลยสักนิด เรารักลูกมากเหลือเกิน”

“เรารู้ถึงความอ่อนแอของลูกๆ ของเรา มาหาเราเถิด มาหาด้วยความเชื่อมั่นและความรัก เราจะยกโทษให้ลูกเมื่อลูกได้สำนึกผิดแล้ว แม้ว่าบาปของลูกจะน่าขยะแขยงราวกับอาวม แต่ความเชื่อมั่นและความรักของลูกจะทำให้เราลืมมันเสีย ดังนั้น ลูกจะไม่ถูกพิพากษา เรายุติธรรม ลูกแล้ว แต่ความรักสามารถทดแทนได้ทุกอย่าง”

“เรามายู่ท่ามกลางลูกในสองทางคือ ทางกางเขนและทางศีลมหาสนิท”

“กางเขนคือ หนทางที่นำลูกขึ้นไปหาพระบุตรของเรา และจากพระบุตรของเราขึ้นมาหาเรา หากปราศจากกางเขนแล้ว ลูกไม่มีทางมาหาเราได้ ...”

“พระบุตรคนที่สามในพระเทวภาพของเรานี้ ทรงทำงานอย่างเงียบๆ และบ่อยครั้งโดยที่มนุษย์ไม่รู้ตัว ... เรามีได้ อยู่ในตู้ศีลเท่านั้น แต่ยังอยู่ภายในจิตวิญญาณของมนุษย์ทุกคนที่เจริญชีวิตอยู่ในศีลและพระพร เพื่อสร้างอาณาจักรของเราในตัวเขาและเราจะอยู่ที่นั่นตลอดไป เหมือนพ่อแท้ๆ ที่รัก ปกป้องคุ้มครองและช่วยเหลือลูกๆ ของตน ...”

“อย่างไรก็ตาม เรายังไม่เคยได้รับความเคารพเลื่อมใสศรัทธาเป็นพิเศษเลย ซึ่งเราหวังและปรารถนาเป็นอย่างยิ่ง”

“แม้ยอมไม่มีวันล้มลูกน้อยที่นางได้ให้กำเนิด จะไม่ยิ่งนำอัศจรรย์มากกว่านั้นหรือ ที่เราจดจำลูกๆ ทุกคนของเราได้”

“เรารู้ความต้องการ ความปรารถนาและทุกๆ สิ่งในใจของลูก แต่เราจะเป็สุขและรู้สึกขอบคุณลูกสักเท่าไร หากเราเห็นลูกเข้ามาหาเรา ปรับทุกข์กับเราถึงความต้องการของลูก เหมือนลูกที่มีความวางใจอย่างเต็มเปี่ยมในบิดาของตน เราจะปฏิเสธลูกได้อย่างไร หากลูกได้ขอเรา ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเล็กสุดหรือใหญ่สุด แม้ลูกจะมองไม่เห็นเรา แต่ลูกไม่รู้สึกรู้ว่า เราอยู่ใกล้ชิดลูกมากจริงๆ ...”

“อย่าคิดว่าเราเป็นชายชราที่นำกลัวตามที่มนุษย์ได้วาดหรือบรรยายไว้ในหนังสือ มันไม่ใช่เลย เราไม่หนุ่มหรือแก่กว่าพระบุตรและพระจิตของเรา ...”

อ่านถึงตรงนี้ ลูกรู้สึกเหมือนกับลูกได้มีโอกาสคุยเขาอยู่ข้างๆ คุณแม่ยูจีเนียเมื่อเกือบ 80 ปีก่อนโน้น ลูกรู้สึกดีใจตื่นเต้น และปลื้มปีติจนหัวใจเต้นอย่างลึกลับ ลูกได้ค้นพบว่าที่แท้จริงพระเจ้ามิได้ประทับอยู่บนสวรรค์ไกลโพ้นโน่นเลย แต่อยู่ในใจของลูกของพระองค์ทุกๆ คนต่างหาก ลูกได้ “สื่อ” กับพระองค์ตั้งแต่ลูกได้กลับใจมาเป็นลูกของพระองค์ โดยการทูลต่อพระองค์ถึงทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ ทั้งความทุกข์และความสุข ทั้งผ่านการสวดภาวนาและการเขียน “บทสวดของฉัน” และลูกก็ได้เขียนบทสวดทุกบทโดยเขียนถึงพระองค์โดยตรงว่า “ข้าแต่พระเป็นเจ้า ...” ทุกครั้งทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้ ลูกได้กระทำให้ด้วยความเชื่อบริสุทธิ์ของจิตวิญญาณของลูกโดยแท้ โดยลูกไม่ทราบเลยว่าสิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสผ่านคุณแม่ยูจีเนียเมื่อราว 80 ปีก่อนนี้ว่าทรงต้องการให้มนุษย์ซึ่งเป็นลูกๆ ของพระองค์ปฏิบัติตนต่อ

พระองค์

ลูกดีใจที่สุดเลย พระเจ้าข้า ลูกขอสัญญาว่าลูกจะพยายามปฏิบัติตนให้เป็นลูกที่พระองค์ทรงพอพระทัยตลอดไป
และยิ่งๆ ขึ้นไป พระเจ้าข้า 😊

“ทุกคนที่เรียกเราว่า ‘พ่อ’ แม้เพียงครั้งเดียวจะไม่พินาศ
แต่จงมั่นใจได้ว่า เขามีชีวิตนิรันดร์ร่วมกับบรรดาผู้ได้รับเลือกสรร” (ส่วนหนึ่งจากในสาส์น)

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 239

เหตุไฉนใยจึงกลัวนกเล้า?

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในระยะนี้ไม่ว่าลูกจะไปอยู่กับเพื่อนกลุ่มไหน จะหนีไม่พ้นคุยกันถึงหัวข้อเรื่องหนึ่ง อาจจะเป็นเพราะวัยของพวกเขา หรือไม่ก็เพราะสภาพแวดล้อมของโลกเราในปัจจุบันก็ได้

วันก่อน ในขณะที่รับประทานอาหารกลางวันกับนักธุรกิจกลุ่มหนึ่ง หลังจากคุยกันเรื่องหลักที่พวกเรานัดพบกันแล้ว ก็มีท่านหนึ่งพูดขึ้นว่า เดียวนี้ทางการแพทย์เจริญไปมาก เขาสามารถนำเซลล์ออกจากร่างกายของมนุษย์เราออกมาทำอะไรสักอย่างแล้วก็นัดกลับเข้าไป ทำให้เราแก่ช้าลง พุดง่าย ๆ มีอายุยืนมากขึ้น แม้จะต้องใช้เงินโขยง แต่บรรดาผู้มีอันจะกินต่างไปหาแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในแขนงนี้ เพื่อให้ตัวเองมีอายุยืนยาว

เมื่อกลับถึงบ้าน ลูกเล่าเรื่องนี้ให้ลูกสาวคนเล็กฟัง แล้วลูกก็พูดกับลูกสาวว่า “ถึงแม้หม่อมมีเองก็อยากมีอายุยืนยาว แต่กรรมวิธีเช่นนี้ เท่ากับมนุษย์เรากำลังทำตัวเป็นพระเจ้าเองหรือเปล่า? หม่อมมีเชื่อในพระเจ้า และหากพระองค์ทรงต้องการให้หม่อมมีมีอายุยืนยาวบนโลกนี้เพื่อรับใช้พระองค์ หม่อมมีก็คงมีอายุยาว แต่ถ้าหากพระองค์ทรงต้องการให้หม่อมมีไปรับใช้พระองค์บนสวรรค์ ก็ควรเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์” ลูกสาวพยักหน้าเห็นด้วย

อีกวันหนึ่ง ลูกไปทานข้าวกับเพื่อนอีกกลุ่มหนึ่งที่ไม่มีใครเป็นคริสตชนเลย มีคนคุยถึงภัยธรรมชาติที่กำลังเกิดขึ้นทั่วโลก มีเพื่อนคนหนึ่งพูดขึ้นว่า “ไม่ว่าศาสนาใด หรือผู้ทำนายของประเทศใดต่างทำนายตรงกันว่าในปี 2012 จะเกิดภัยธรรมชาติครั้งใหญ่ โลกส่วนหนึ่งจะถูกน้ำท่วมและจะเกิดแผ่นดินไหวขึ้นมา” ทันใดนั้น เพื่อนอีกคนหนึ่งรีบถามขึ้นมาว่า “ผมจะหาซื้อแผนที่นี้ได้ที่ไหนครับ” ทุกคนหัวเราะก๊าก เพื่อนคนหลังนี้สร้างเนื้อสร้างตัวจากการเป็นเซลล์ขายของต่างจังหวัด จนตอนนี้มีฐานะเป็นเศรษฐีชั้นแนวหน้า เขาซื้อทุกอย่างที่ขวางหน้า แม้กระทั่งสนามกอล์ฟ เพื่อนๆ ต่างเข้าใจดีว่าเขาต้องการได้แผนที่ไปเพื่ออะไร

“พวกเธอไม่เชื่อในพระเจ้า แต่พี่เพิ่งได้อ่านหนังสือเล่มหนึ่งที่เขียนเกี่ยวกับเรื่องที่พระเจ้าตรัสกับ ซิสเตอร์คนหนึ่งว่าเพราะมนุษย์ได้ทำบาปกันมากเกินไป พระองค์จึงทรงชำระพวกเราให้บริสุทธิ์ด้วยความทุกข์ยาก สงครามระหว่างมนุษย์ น้ำท่วมโลก และแม้กระทั่งความตาย แต่พระเจ้าจะเลือกสรรมนุษย์บางคนไว้บนโลกนี้ เพราะฉะนั้น หากเราต้องการจะให้พระเจ้าทรงเลือกสรรเราให้อยู่รอด เราต้องตั้งหน้าตั้งตาทำความดีเข้าไป แต่ถ้าหากเราต้องตายไปกับเพื่อนมนุษย์อื่นๆ ก็ไม่เห็นเป็นไรเลย” พลันก็มีเพื่อนพูดขึ้นมาอีกว่า “ก็น่าคิดนะครับ หากเพื่อนฝูงตายกันไปหมด เหลือเราคนเดียว คงเหงาแยะ ผมว่าตายตามกันไปเลยจะดีกว่ามั้ง” อีกคนพูดขึ้นต่อ “ขณะนี้ผมซื้อเรือเตรียมไว้แล้วนะครับ”

จากการรับประทานอาหารกับเพื่อนสองกลุ่มนี้ ทำให้ลูกคิดถึงเรื่องๆ หนึ่งที่ค้างคาในใจลูกมานานมาก มีอยู่ครั้งหนึ่ง มีเพื่อนคาทอลิกคนหนึ่งเล่าให้ลูกฟังว่า เขาได้ชมภาพยนตร์เรื่องหนึ่งเกี่ยวกับสงครามโลกครั้งที่ 2 มีอยู่ฉากหนึ่ง มีนายทหาร

นาซีให้ชเลยสงครามเดินเข้าแถว และเขาถามว่า “Do you believe in God?” (เจ้าเชื่อในพระเจ้าไหม?) มีนักโทษคนหนึ่งตอบว่า “yes” (เชื่อ) นายทหารนาซีผู้นั้นเอาปืนจ่อขมับนักโทษผู้นั้นและเหนี่ยวไกทันที หลังจากคนนั้น ทุกคนตอบว่า “no” (ไม่เชื่อ) หมด เพื่อนคนนี้ถามลูกว่า “ถ้าเป็นพี่ พี่จะตอบอย่างไร?” ลูกตอบโดยไม่ต้องคิดเลยว่า “พี่ก็จะตอบว่า yes นะจ้” “แล้วพี่ก็ตายฟรีอย่างนั้นหรือ?” ลูกจึงถามเขามั่ง “แล้วถ้าเป็นคุณล่ะ” “ผมก็จะตอบ no ไปก่อน แล้วค่อยไปขอโทษพระทีหลัง โดยการไปแก้บาป นักบุญเปโตรยังปฏิเสธพระเยซูเจ้าไปตั้ง 3 ครั้งเลย”

การพูดคุยกับเพื่อนคนนี้ในวันนั้น ทำให้ลูกมาคิดต่อเนื่องถึงเรื่องที่คุยกันจนถึงทุกวันนี้ แม้จะเป็นเรื่องสมมติ เพราะเป็นเรื่องในภาพยนตร์ แต่วิธีเลือกตอบของเขาและของลูกต่างกันคือ ความเป็นและความตาย

การที่ลูกเลือกที่จะตอบอย่างตรงไปตรงมาว่าลูกมีความเชื่อในพระองค์ แล้วก็ต้องตายไป กับที่เพื่อนเลือกที่จะปฏิเสธเพื่อรักษาชีวิตของเขาไว้ ทำให้เขามีชีวิตอยู่ต่อที่จะรับใช้พระองค์ได้อีก อย่งไหนถึงจะเป็นทางที่ถูกต้องกว่าหนอ? อีกอย่างหนึ่ง พวกเราคริสตชนก็ถูกสอนมาตลอดว่าพระองค์ทรงพระทัยดี เพราะฉะนั้น อย่งไรเสียพระองค์ก็ทรงอภัยโทษบาปให้เราอยู่แล้ว หากเราขอโทษและแก้บาปต่อพระองค์ เอ! หรือว่าเพื่อนเราทำถูกต้องและฉลาดกว่าเรา ซึ่งเป็นคนยอมหักไม่ยอมงอในเรื่องหลักการ คิดไปคิดมา ชักไม่แน่ใจว่าที่ลูกเองยึดมั่นในหลักการเรื่องต่างๆ ในชีวิตนั้น เป็นสิ่งถูกต้องหรือไม่ เพราะสังคมไทยเราทุกวันนี้ ใครยึดมั่นในหลักการดูเหมือนจะกลายเป็นคนโง่ไปซะแล้ว

ไม่ได้การละ ขอคิดใหม่ว่าจะตอบนายทหารคนนั้นอย่างไรดี เนื่องจากเป็นเรื่องภาพยนตร์สมมติ ลูกจึงตะโกนดังกัยกับผู้กำกับสมมติว่า “หยุด! Cut!” ฉากนี้ผู้แสดงคือลูกยังไม่พร้อมที่จะแสดง ให้ถ่ายฉากอื่นไปก่อน ☺ ☺ ☺

แล้วลูกก็กลับมาคิดเรื่องนี้ใหม่หลังจากการรับประทานอาหารในคืนนั้น โอกาสที่จะต้องเข้าแถวไปตอบนายทหารนาซีในชีวิตจริงคงไม่มีแน่ แต่โอกาสที่พวกเราจะต้องเจอกับสิ่งล่อลวงในทางโลกที่ทำให้เราต้องตัดสินใจว่าจะตั้งมั่นอยู่บนความดี ความถูกต้อง หรือไปตามภาวะการล่อลวงทางโลกมันเกิดขึ้นทุกวันในชีวิตของเรา หากทุกครั้งเราจะบอกกับตัวเองว่า ไม่เป็นไรนะ เตียวไปแก้บาปก็แล้วกัน สิ่งที่จะเกิดขึ้นคือ มโนธรรมเราซึ่งจริงๆ แล้ว คือพระสุรเสียงของพระเจ้าในตัวเราก็ตจะค่อยๆ อ่อนกำลังลง เพราะเราชินกับการไม่ฟังเสียงเตือนในใจเรา และการเลือกที่จะทำสิ่งไม่ถูกต้อง แล้วก็ไปแก้บาปนั้น มิเป็นการเอาเปรียบความพระทัยดีของพระองค์หรือ?

มีเพื่อนที่ไม่ใช่คริสตชนเคยถามลูกหลายครั้ง หลังจากได้ยินลูกพูดเกี่ยวกับศาสนาของเราถึงเรื่องการแก้บาป ลูกก็จะอธิบายทุกครั้งว่า การไปแก้บาปนั้น จะได้ผลก็ต่อเมื่อเราต้องเสียใจต่อบาปที่เราทำไปจริงๆ และตั้งใจว่าจะไม่ทำบาปนั้นอีก บาปถึงจะหลุด

กลับมาเรื่องภาพยนตร์นาซี มีอีกเรื่องหนึ่งที่ลูกแอบคิดเจ๊บบๆ มาคนเดียवलตลอด 14 ปีที่ลูกมาเป็นลูกของพระองค์ ลูกได้ยินการพูดถึงเรื่องที่นักบุญเปโตรปฏิเสธพระเยซูเจ้า 3 ครั้งมากกว่าเรื่องอื่นๆ ของท่านเสียอีก ทั้งๆ ที่นักบุญเปโตรได้ทำอะไรต่อมิอะไรเยอะแยะมากมายในฐานะศิษย์เอกของพระเยซูเจ้า รวมถึงการขอให้ตรึงกางเขนท่านโดยเอาศีรษะลง ก็ดูเหมือนจะถูกกล่าวขานน้อยกว่าการปฏิเสธพระเยซูเจ้า 3 ครั้งของท่าน เป็นไปได้ไหมหนอ ที่พวกเรามนุษย์ยกประเด็นความอ่อนแอของนักบุญในฐานะมนุษย์มาเป็นข้ออ้างเพื่อเราเองจะสามารถทำผิดบาปเองได้?

และเมื่อพูดถึงความตาย หากเรามีความเชื่อความศรัทธาในพระองค์โดยปราศจากเงื่อนไขแล้ว เราก็น่าจะทราบว่ามีผู้ที่ปฏิบัติตนตามคำสั่งสอนของพระองค์ เมื่อถึงเวลาหมดวาระของเรานบนโลกนี้แล้ว เราก็จะสามารถไปเสวยสุขอย่างนิรันดรบนสวรรค์กับพระองค์ ถ้าเป็นเช่นนี้แล้ว สิ่งที่เรามนุษย์ทุกคนควรจะทำก็คือ ดำเนินชีวิตอย่างมีสติทุกๆ วันว่าเราต้องตั้งมั่นอยู่บนความดีทุกเวลา เพื่อที่ว่าเมื่อไรที่พระองค์ทรงเรียกเรา เราก็พร้อมที่จะไปเฝ้าพระองค์ด้วยการได้เตรียมตัวมาอย่างดี โดยไม่ต้องมีความกลัวอะไรเลย

“พร้อมที่จะแสดงต่อแล้วค่ะ” ลูกตะโกนบอกผู้กำกับภาพยนตร์สมมติของลูกในวันถัดมา

“Do you believe in God?” นายทหารนาซีในภาพยนตร์สมมติตะโกนถามลูก

ลูกหลับตาพร้อมกับรอยยิ้ม “Yes!”

เมื่อลืมตาขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ลูกได้ไปหมอบกราบอยู่ ณ แทบพระบาทของพระองค์และพระแม่ ☺☺☺☺

“ความบาปชั่วของคนชั่วร้ายดักเขาเอง

และเขาก็ติดอยู่กับตาข่ายบาปของเขา เขาตายเพราะขาดวินัยในชีวิต” สุภาซิต 5: 22-23

“คนโง่ตายเพราะขาดสามัญสำนึก” สุภาซิต 10: 21

“ผู้ที่วางใจในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังจะมีชีวิตอีก
และทุกคนที่มีชีวิตและวางใจในเราจะไม่ตายเลย” ยอห์น 11: 25-26

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 240

ความเชื่อของลูก

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า ทุกๆ ครั้งที่ลูกไปวัดฟังมิสซา ลูกจะกลับบ้านด้วยหัวใจที่เปี่ยมไปด้วยความสุข แต่ 2-3 สัปดาห์ที่ผ่านมา ลูกกลับบ้านด้วยหัวใจที่เปี่ยมไปด้วยความสุขที่มากกว่าปกติ ทั้งนี้เพราะบทอ่านและบทเทศน์ของคุณพ่อทั้ง 2 สัปดาห์คือสิ่งที่ลูกได้กระทำมาตลอดโดยที่ลูกไม่ทราบเลยว่าสิ่งที่ได้ทำไปนั้นคือคำสั่งสอนของพระองค์

บทอ่านในวันอาทิตย์ที่ 17 ต.ค. 2010 “เวลานั้น พระเยซูเจ้าทรงเล่าเรื่องอุปมาเรื่องหนึ่งแก่บรรดาศิษย์เพื่อสอนว่าจำเป็นต้องอธิษฐานภาวนาอยู่เสมอโดยไม่ทอดทิ้ง พระองค์ตรัสว่า “ผู้พิพากษาคนหนึ่งอยู่ในเมืองหนึ่ง เขาไม่ยำเกรงพระเจ้าและไม่เกรงใจมนุษย์ผู้ใด หญิงม่ายคนหนึ่งอยู่ในเมืองนั้นด้วย นางมาพบเขาครั้งแล้วครั้งเล่า พูดว่า ‘กรุณาให้ความยุติธรรมแก่ดิฉันสู้กับคู่ความเถิด’ ผู้พิพากษานั้นไม่ยอมทำตามที่นางขอร้อง จนเวลาผ่านไประยะหนึ่งจึงคิดว่า ‘แม้ว่าฉันไม่ยำเกรงพระเจ้าและไม่เกรงใจมนุษย์ผู้ใด แต่เพราะหญิงม่ายผู้นี้มาทำให้ฉันรำคาญ ฉันจึงจะให้นางได้รับความยุติธรรม เพื่อมิให้นางรบเร้าฉันอยู่ตลอดเวลา’” **ลูกา 18:1-5**

จากประสบการณ์ชีวิตของลูกในวัย 30 ปีเศษ ลูกถูกกล่าวหาใส่ร้ายในคดีฉ้อโกงทุจริตเป็นเงินจำนวนมหาศาลทั้งที่ไม่เป็นความจริง และลูกต้องไปใช้ชีวิตต่างแดนพักหนึ่ง เมื่อกลับมายังถูกคดีแพ่งต่อ ลูกตัดสินใจกลับไปร้องขอความเป็นธรรมที่บริษัทเก่าของลูก วันแล้ววันเล่า ไม่มีผู้ใดยอมให้พบ จากการที่เคยเป็นนายใหญ่สุดของบริษัทนั้น ลูกกลายเป็นบุคคลที่ไม่มีใครอยากให้พบหรือแม้แต่จะคุยด้วย แต่ลูกก็เพียรพยายามบากหน้าไปขอเฝ้าพบคนนั้นคนนั้นเช่นเดียวกับหญิงม่ายในพระวาจาบทนี้เป็นเวลา 4 ปีเศษหรือเกือบ 1,500 วัน และแล้วในที่สุด พระเจ้าก็ทรงเมตตาส่งสารประทานอัศจรรย์ให้ลูกสามารถค้นพบเอกสารหลักฐานสำคัญที่พิสูจน์ความบริสุทธิ์ของลูกได้ ทั้งๆ ที่เวลาได้ล่วงเลยไปแล้ว 14 ปี!

ใช่เลย! พระวาจาบทนี้คือชีวิตของลูกในช่วงนั้น 😊

“บรรดาอัครสาวกทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ‘โปรดเพิ่มความเชื่อให้พวกเราเถิด’” **ลูกา 17:5**

เมื่อสิ่งเลวร้ายทั้งหลายได้จบลงในชีวิตของลูกและลูกตัดสินใจมาเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ในตอนนั้นลูกมีความเชื่อในพระองค์มาก แต่เป็นความเชื่อแบบ “ยำเกรงและกลัว” ไม่ใช่เป็นความเชื่อแบบสนิทใจด้วยความเคารพรัก ทุกๆ วันลูกจะสวดทูลขอให้พระองค์ “ได้โปรดประทานพระพรให้ลูกมีความเชื่ออย่างสิ้นสุจริตใจด้วยเถอญ” แล้วทุกครั้ง ลูกจะรู้สึกข้าตัวเองว่าสวดเช่นนั้น แต่เมื่อได้ฟังบทอ่านบทนี้ในวันอาทิตย์ที่ 3 ต.ค. 2010 ลูกตื่นเต้นมาก สิ่งที่ลูกทำไปด้วยความเชื่อบริสุทธิ์เป็นสิ่งที่อัครสาวกได้กระทำมาแล้วนี่!

มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ลูกได้ทูลขอพระเจ้าตั้งแต่เป็นลูกของพระองค์ใหม่ๆ สวดก็แล้ว ไปลูบเท้าของรูปปั้นนักบุญเปโตรที่
อาสนวิหารเซนต์ปีเตอร์ที่กรุงโรมตั้ง 2 ครั้งก็แล้ว พระองค์ก็ทรงเงยเบย ลูกก็สวดด้วยความเชื่อ ความหวัง และความอดทน
อย่างต่อเนื่อง โดยไม่เคยต่อว่าพระองค์เลย

7 ปีผ่านไป อยู่ดีๆ ตูม! พระองค์ก็ประทานสิ่งที่ลูกสวดขอมาตลอดอย่างไม่คาดฝัน และปรากฏว่าผลของการได้รับ
พระพรในครั้งนั้นยังส่งผลดีต่อลูกและครอบครัวมาจนถึงทุกวันนี้ มองย้อนหลังหากพระองค์ประทานพระพรให้ลูกตั้งแต่เมื่อ
ลูกเริ่มขอ พระพรนั้นจะละลายหายไปโดยเปล่าประโยชน์ สิ่งที่เกิดขึ้นกับลูกก็ตรงกับพระวาจาอีกบทหนึ่งที่เกิดเนื่องจากบท
ของหญิงม่าย **“แล้วพระเจ้าจะไม่ประทานความยุติธรรมแก่ผู้เลือกสรรที่ร้องหาพระองค์ทั้งวันทั้งคืนดอกหรือ...” ลูกา
18:7**

มีคนในโลกนี้จำไม่น้อยที่ไม่มีความเชื่อในพระองค์เพราะเขาไม่เห็นพระองค์ หรืออาจจะขออะไรจากพระองค์แล้ว
ไม่ได้รับพระพรในชั่วข้ามคืน แต่สำหรับลูกแล้ว พระองค์ทรงยิ่งใหญ่เกินกว่าที่จะถูกพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์หรือทางชีวภาพ
ได้ แต่มนุษย์ที่เฝหาพระองค์ด้วยใจจริงและด้วยจิตวิญญาณอย่างลูกจะสามารถพบและสัมผัสพระองค์ได้ 😊

ลูกไม่ใช่เป็นคนเชื่ออะไรได้ง่ายๆ หรือเป็นคนหลงมกมาย แต่ลูกสามารถรักและมีความเชื่อในพระองค์ได้ถึงเพียงนี้
เพราะลูกค้นหาพระองค์ด้วยความตั้งใจจริงและด้วยจิตวิญญาณ จากการสวดภาวนาและการอ่านพระวาจาของพระองค์แล้ว
ปฏิบัติตาม และครั้งแล้วครั้งเล่า ลูกก็ได้สัมผัสกับพระองค์จนกระทั่งความเชื่อความศรัทธาที่เป็นแบบกล้วยๆ กล้วยๆ ได้กลายเป็น
ความเชื่อความศรัทธาที่เปี่ยมไปด้วยความรักและความวางใจในพระองค์อย่างสนิทแนบแน่นอย่างเช่นในทุกวันนี้

ทุกวันนี้ ลูกไม่ใช่เป็นคนรวย แต่ลูกกล้าพูดอย่างเต็มเสียงว่า “ลูกรวยความสุข สันติสุข และปิติสุข” เป็นความสุข
ที่ซื้อไม่ได้ด้วยเงินจำนวนเท่าไรก็ตาม

ลูกรักพระองค์พระเจ้าข้า 😊

“มีความเชื่อ แต่ไม่ประพฤติตามก็ไร้ผล” ยากอบ 2:17

“หญิงเอ๋ย ความเชื่อที่เจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด” มัทธิว 15:28

**“เขาเป็นเช่นต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาล และใบก็ไม่เหี่ยวแห้ง
การทุกอย่างซึ่งเขากระทำก็เจริญขึ้น” สดุดี 1:3**

**“พระยาห์เวห์จะทรงเปิดคลังสมบัติบนท้องฟ้า ประทานฝนให้ตกบนแผ่นดินของท่านตามฤดูกาล
และทรงอวยพรท่านให้ทำกิจการงานทั้งหลายเจริญก้าวหน้า ท่านจะให้ชนชาติทั้งหลายยืมได้
แต่ท่านจะไม่ต้องยืมจากชาติใดเลย พระยาห์เวห์จะทรงแต่งตั้งท่านให้เป็นหัว ไม่ใช่หาง
ท่านจะเจริญขึ้นเสมอไม่มีวันตกต่ำ ถ้าท่านเชื่อฟังบัญญัติที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน
ซึ่งข้าพเจ้าสั่งท่านในวันนี้ โดยปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ...” ฉธบ. 28: 12-13**

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 241

ความเชื่อของลูก ... อีกสักครั้ง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า จากบทสวดของลูกบทที่แล้ว มีพี่น้องแบ่งปันมาให้ลูกฟังว่า จากประสบการณ์ของลูกที่เขียนเกี่ยวกับการสวดขอพระพรจากพระองค์ ทำให้เรามีความเชื่อมากขึ้นและทราบว่า การขออะไรจากพระองค์นั้น ต้องมีความอดทน ไม่ใช่ขอปุ๊บ พระก็จะรีบประทานมาให้ปั๊บ ลูกดีใจมากและขอเขียนเกี่ยวกับประสบการณ์ความเชื่อของลูกอีกสักครั้ง

ช่วงระยะเวลา 2 ทศวรรษที่ลูกต้องต่อสู้กับสงครามชีวิต ลูกเปรียบตัวเองเหมือนตกน้ำอยู่กลางแม่น้ำที่สายน้ำเชี่ยวกรากและว่ายน้ำไม่เป็น ลูกผลุบๆ โผล่ๆ สำลึ้น้ำแล้วสำลึ้น้ำอีก และลูกก็ขอให้พระองค์ช่วยลูก เพราะลูกแลเห็นพระองค์ทรงยืนอยู่บนฝั่ง แต่ดูเหมือนพระองค์จะทรงยืนเฉยไม่กระโดดลงมาช่วยลูกสักที แต่เมื่อถึงเวลาที่ลูกจวนเจียนจะจมน้ำอยู่แล้ว พระองค์ก็จะโยนกิ่งไม้บ้าง ขอนไม้บ้างให้ลูกเกาะ แล้วลูกก็จะตะเกียกตะกายพยายามว่ายน้ำเข้าฝั่งเอง ทั้งๆ ที่ว่ายน้ำไม่เป็น ในที่สุดเมื่อลูกสามารถพ้นฝาคลื่นของกระแสน้ำจนถึงฝั่งได้ พระองค์ทรงอ้าแขนรับลูกอย่างอบอุ่นและด้วยความปิติยิ่ง ลูกคุกเข่าลงกอดพระบาทของพระองค์ด้วยความปิติเช่นเดียวกัน ลูกกลายเป็นนักว่ายน้ำระดับเหรียญทองไปซะแล้ว! 😊

พระเจ้าทรงทราบดีกว่าเรามนุษย์ว่าอะไรควรประทานอะไรไม่ควรประทานแก่ลูกที่ขอจากพระองค์และในเวลาใดลูกมีญาติคนหนึ่งที่มีบุตรอายุไล่เลี่ยกับบุตรของลูก ตอนเล็กๆ บุตรชายทั้งสองของเธอชอบนมหวานแลเธอก็มักจะให้นมหวานใส่ขวดแก้วเล็กๆ ทั้งสองคนดูดตอนนอน วันไหนไม่ให้นมหวาน ลูกทั้งสองคนก็จะร้องไห้กระจองอแง ผลปรากฏว่า ฝืนแท้งยังไม่ทันจะงอกขึ้นมาเลย เด็กทั้งสองคนฟันผุหมดทั้งปาก ลูกจำเรื่องนี้มาตลอดเลยว่าถ้าผู้ใหญ่ให้ทุกอย่างที่ลูกๆ ขอ โดยไม่ใช้วิจารณญาณ ผลก็จะเป็นเช่นนี้แหละ

แล้วพระเจ้าล่ะ? พระองค์มีทรงยิ่งใหญ่กว่าพวกเรามนุษย์เป็นไหนๆ หรือ?

เมื่อปีที่แล้ว เพื่อนรักของลูกคนหนึ่งขอให้ลูกทำเรื่องหนึ่งให้แก่หลานสาวของเธอ ในการนี้ลูกต้องไปขอความช่วยเหลือจากบุคคลที่สาม เนื่องจากเขาเป็นคริสตชนที่ดูเหมือนมีความเชื่อในพระเจ้าอย่างลึกซึ้ง ลูกจึงบอกให้เขาสวดอธิษฐานขอพรจากพระเจ้าด้วย พร้อมๆ กันนั้นลูกก็สวดขอพระให้พร้อมกับการสวดสายประจำวันของลูก ผลออกมาไม่ได้เป็นไปตามที่เราคาดหมาย เพื่อนของลูกพูดทันทีว่า คงไม่ใช่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า แล้วก็จบ ลูกเองกลับบอกกับลูกสาวของเพื่อนรักว่า ให้เขาและลูกสาวตัวน้อยอายุ 5 ขวบของเขาสวดอธิษฐานขอพระไปเรื่อยๆ และลูกก็จะสวดภาวนาขอให้ด้วยอย่างต่อเนื่อง

1 ปีผ่านไป ลูกทำตามสัญญาโดยการสวดทูลขอพระให้หลานของเธออย่างร้อนรนทุกๆ วันเป็นเวลา 1 ปีเต็ม ผลปรากฏว่าคราวนี้ คำสวดภาวนาของพวกเราสัมฤทธิ์ผล ทุกคนดีใจมาก ผลที่ได้ตามมาคือ หนูน้อยและคุณแม่ของเธอได้สร้างอุปนิสัยในการสวดอธิษฐานต่อพระเจ้าก่อนนอนทุกวัน เพราะได้ทำติดต่อกันมาเป็นเวลา 1 ปีตามคำแนะนำของลูก

วันก่อนมีพี่น้องอีกคนหนึ่งโทรคุยแบ่งปันกับลูก แล้วเธอก็พูดขึ้นมาว่าน้องชายของเธอขณะนี้ความเชื่ออยู่ในขั้นถดถอย เพราะกำลังโกรธพระ ลูกถามว่าเกิดอะไรขึ้นหรือ เธอเล่าให้ฟังว่าน้องชายเธอได้ไปร่วมงานฉลองวัดแห่งหนึ่ง ขากลับบ้านเกิดอุบัติเหตุรถชน ทำให้ต้องเสียเงินซ่อมรถ น้องชายเลยโกรธพระว่า ขนาดไปร่วมงานฉลองวัดแล้วพระยังให้เขาต้องเสียเงินซ่อมรถเช่นนี้อีกหรือ?

คำแบ่งปันของพี่น้องคนนี้ ทำให้ลูกคิดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับลูกและลูกสาวคนเล็กเมื่อหลายปีก่อน

ตอนนั้นลูกเพิ่งซื้อรถยนต์คันใหม่ หลังมีสัปดาห์หนึ่ง ลูกให้คุณพ่อเจ้าอาวาสของวัดของลูกทำพิธีเสกให้ คืบวันรุ่งขึ้นลูกกับลูกสาวคนเล็กไปธุระ ลูกสาวเป็นคนขับรถ ขณะที่ออกจากที่จอดรถ เธอจะเลี้ยวขวาเป็นตัว L จังหวะที่เธอหักขวาออกไป ก็มีรถคันหนึ่งวิ่งมาทางขวาด้วยความเร็ว เนื่องจากสถานที่ตรงนั้นค่อนข้างมืด เราทั้งสองจึงไม่ทันเห็นรถคันดังกล่าว เสียงดังเปรี้ยงสนั่นหวั่นไหว โชคดีเราใส่เข็มขัดนิรภัยทั้งคู่ ปรากฏว่าตำแหน่งที่ถูกชนคือ สันของรถระหว่างหน้าต่างหน้าและหลัง และบุบหนักไปทางประตูหลัง ซึ่งไม่มีใครนั่งอยู่ ค่าซ่อมออกมาเป็นเลข 6 หลัก!

คืนนั้น เราแม่ลูกมองหน้ากัน ลูกสาวพูดว่า “รถเราเพิ่งให้คุณพ่อเสกเมื่อคืนนะเนี่ย” ลูกพูดต่อ “หากไม่ได้คุณพ่อเสก ตำแหน่งที่ถูกชนอาจไม่ใช่ตรงนี้นะ ถ้าก่อนมาข้างหน้าอีกเพียงนิดเดียว ก็จะถูกที่ที่นั่งคนขับคือที่ลูกนั่งอยู่” เราทั้งสองเห็นภาพ “ขอบคุณพระเจ้า” เราพูดพร้อมกัน 😊

ความเชื่อความศรัทธาและความวางใจในพระเจ้าเป็นเรื่องของปัจเจกบุคคลจริงๆ 14 ปีที่ลูกมาเป็นลูกของพระองค์ ลูกเห็นคนโทษพระเจ้าในทุกๆ สิ่งที่เกิดขึ้นในด้านลบมากเกินไป มากกว่าเห็นคนขอบคุณพระองค์สำหรับสิ่งที่ตนได้รับ “ทำไมพระเจ้าทำกับฉันเช่นนี้?” นี่คือประโยคที่อับชิต เรามักจะได้ยินอยู่เสมอ

ถ้าทำเป็นสมการการต่อว่าพระด้านหนึ่งกับการขอบคุณพระอีกด้านหนึ่ง คงจะได้สมการที่เอียงข้างไปด้านต่อว่าพระเหมือนกับการเล่นไม้กระดกที่มีคนนั่งเพียงข้างเดียวแน่เลย

ลูกเคยคิดเล่นๆ ว่า หากพระเจ้าทรงมีความคิดเหมือนมนุษย์สักนิด พระองค์คงต้องน้อยพระทัยแน่เลย รักลูกๆ ถึงเพียงนี้ ยังถูกต่อว่าโดยลูกๆ ทั้งโลกไม่เว้นแต่ละวัน 😊

ทุกๆ ครั้งที่มีคนมาแบ่งปันหรือตัดพ้อเรื่องพระเจ้าให้ลูกฟัง ลูกจะรับฟังแล้วก็แบ่งปันความเชื่อของลูกให้เขาฟัง บางครั้งลูกก็มาเขียนบทสวดถวายพระองค์เช่นนี้ ว่าหากเป็นผู้ที่รับและรักพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจแล้ว การที่เราบางครั้งผิดพลาด แม้จะสวดขอพระองค์แล้ว นั่นแหละคือพระพรของพระองค์แล้ว

ลูกเป็นสตรีที่อ่อนคนไม่เป็น แต่กับพระองค์ทุกวันนี้แล้ว ลูกจะทูลต่อพระองค์ในทุกๆ สิ่งในทุกๆ วัน ยามได้รับอะไรที่เป็นข่าวดีหรือเรื่องน่าตื่นเต้น ลูกจะแสดงความกตัญญูโดยการขอบพระคุณพระองค์ เพราะถือว่าเป็นพระพรของพระองค์ ไม่ใช่โชคดี ยามมีปัญหาลูกก็จะมั่นคงและหนักแน่นโดยการสวดขอพระพรและสติปัญญาจากพระองค์ในการแก้ปัญหา นั่นก่อนนอนหลังจากสวดสายประคำแล้ว ลูกจะก้มกราบพระองค์พร้อมกับทูลว่า “ลูกรักพระองค์ ลูกรักพระแม่ พระเจ้าข้า” ถ้านี่เป็นการอ่อนพระองค์ ลูกขอเป็นลูกเล็กๆ อ่อนต่อ “พ่อ” ของตนตลอดไป พระเจ้าข้า 😊

“ถ้าเจ้าได้เชื่อฟังบัญญัติของเราแล้ว ความสุขสมบูรณ์ของเจ้าจะเป็นเหมือนแม่น้ำ และความชอบธรรมของเจ้าจะเป็นคลื่นทะเล” อิสยาห์ 48:18

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 242

ยารักษาได้ทุกโรค

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ทุกวันนี้ พระองค์คือศูนย์กลางชีวิตของลูกในทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำ และยิ่งวันลูกก็ยิ่งได้ค้นพบ และสัมผัสความยิ่งใหญ่ของพระองค์ในการประทานพระพรแก่ลูกที่รักและกตัญญูต่อพระองค์ 😊

ในวัยของลูกขณะนี้ ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าการมีสุขภาพที่ดี คนไทยเรามีคำพังเพยว่า “การไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐ” และภาษาอังกฤษก็มีประโยคที่ว่า “Health is wealth.” ลูกๆ ของลูก ทุกๆ ปีจะกำกับดูแลให้หม่ามี้ของพวกเขาไปตรวจสุขภาพเมื่อถึงกำหนดเวลา

ราว 5-6 ปีที่แล้ว แพทย์แนะนำให้ต้องตรวจดูความหนาแน่นของกระดูกแล้วนะ เพราะถึงวัยแล้ว จะได้ทราบว่ามวลกระดูกในร่างกายของลูกมีความหนาแน่นเพียงใด ผลออกมาปรากฏว่าเริ่มติดลบแล้ว แพทย์ก็แนะนำให้ทานแคลเซียม อาหารที่เป็นประโยชน์และให้ออกกำลังกาย ปักดไปลูกก็ไปตรวจอีก ปรากฏว่าผลติดลบมากขึ้น แพทย์บอกว่าในวัยเช่นนี้ การที่กระดูกเริ่มหนาแน่นน้อยลงเป็นเรื่องธรรมดา และบอกลูกว่าตรวจ 2 ปีครั้งก็ใช้ได้แล้ว ไม่ต้องตรวจทุกปี

ผลอแป็บเดียว เวลาผ่านไป 3 ปี โดยที่ลูกลืมเรื่องตรวจมวลกระดูกไปเลย เพราะเป็นการตรวจคนละโรงพยาบาล กับที่ตรวจสุขภาพทั่วไป วันก่อนลูกจึงไปพบแพทย์คนเดิมอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อกลับมาในห้องตรวจหลังจากการเอ็กซเรย์เสร็จเรียบร้อยแล้ว แพทย์มองดูผลในจอคอมพิวเตอร์ สีหน้าแสดงความฉงนและหันมาถามลูกว่า “ใน 3 ปีที่ผ่านมา พี่ไปทำอะไรมาที่ก่อนหน้านี้ไม่ได้ทำหรือเปล่าครับ?” ลูกใจหายวูบ นี่เราคงกระดูกพรุนไปหมดแล้วแน่เลย “ทำไมหรือคะ?” ลูกถามแทนคำตอบ “กระดูกของพี่มีสภาพดีกว่าเมื่อ 5 ปีก่อนมาก จากผลติดลบตอนนี้มาเป็นบวกแน่” ลูกนิ่งอึ้งไปหนึ่งแว็บและตอบไปว่า “พี่เดินก่อนนอน 1 ชม.เกือบทุกคืน” ลูกไม่ได้บอกหมอว่าที่ลูกเดินนะ เดินสวดสายประคำเพราะแพทย์คงไม่เข้าใจ “ดีมากเลย ขอให้พี่ทำต่อไปนะครับ”

คืนนั้นลูกเล่าให้ลูกๆ ฟังด้วยความตื่นเต้น อายุลูกมากขึ้นอีกตั้ง 5 ปี แต่มวลกระดูกในร่างกายลูกกลับมีความหนาแน่นมากขึ้น จากเดิมติดลบมาเป็นบวก เป็นไปได้อย่างไรเล่า

การสวดสายประคำทุกคืนนั้น สืบเนื่องมาจากการที่ลูกสัญญากับพระแม่ว่าลูกจะสวดสายประคำวันละ 1 สายถวาย แต่พระแม่เป็นประจำทุกวัน แต่บางวันลูกติดธุระและทำธุรกิจ บางทีก็ประชุมทั้งวัน นั่งในรถจะสวด บางครั้งก็มีโทรศัพท์เข้ามาตลอดไม่มีสมาธิ ลูกจึงคิดขึ้นมาได้ว่าควรสวดตอนกลางคืนดีกว่า เงียบสงบดี เมื่อคิดได้ตั้งนั้น ก็เกิดปัญหาว่าลูกไม่สามารถจะคุกเข่าสวดจนครบสายประคำได้ จะนั่งสวดก็รู้สึกไม่สบาย จึงคิดว่าเราควรออกกำลังกายทุกๆ วัน เพื่อความแข็งแรงของสุขภาพ ดังนั้น ทำไมไม่รวม 2 อย่างเข้าด้วยกันล่ะ ออกกำลังกายโดยการเดินและใช้เวลาตอนเดินนั้นสวดสายประคำ ยิ่งที่เดียวได้ทั้ง 2 ตัว ได้ทั้งสุขภาพดีทางกายและสุขภาพดีทางจิตวิญญาณ 😊

และที่ลูกใช้เวลาตั้งชั่วโมงในการสวดสายประคำ 1 สายนั้น เนื่องจากลูกสวดขอพรจากพระองค์ให้สมเด็จ พระสันตะปาปา พระศาสนจักรในประเทศไทย ประเทศไทยของเรา ผู้ใหญ่ของพระศาสนจักร พระสงฆ์ ชิสเตอร์ นักบวช ชายหญิง ฯลฯ และขอพรให้แม่กระทั่งผู้ที่มาขอพรเทใจกับลูก ซึ่งพวกเขาคงลืมลูกไปแล้ว สวดให้แก่ผู้ที่ฉลองวันเกิด แซยิด ฯลฯ ทำยสุดจึงจะสวดขอพรให้ครอบครัว และขอให้ตัวเองเป็นคนสุดท้าย โดยขอให้พระองค์ประทานสุขภาพดีให้แก่ลูกใน ชีวิตที่เหลือของลูกบนโลกนี้ เพื่อลูกจะสามารถรับใช้พระองค์ได้เต็มที่

ลูกู้สึกว่าพระพรของพระองค์มีมากมายเหลือเกิน หากลูกสวดขอให้แต่ครอบครัวและตัวเอง จะเป็นการเห็นแก่ตัว เกินไป ดังนั้นลูกจึงสวดขอให้ผู้อื่นจนครบถ้วน ก่อนจะขอพระพรให้ครอบครัวและตัวเองเป็นคนสุดท้าย 😊

การสวดสายประคำของลูกจึงต้องใช้เวลา 1 ชม.เต็มทุกๆ คืน และผลก็ปรากฏว่าการใช้เวลา 1 ชม.ในการสวดภาวนา นั้น กลับได้บังเกิดผลดีแก่ลูกทางร่างกายอย่างไม่คาดคิดมาก่อน

โอ! ข้าแต่พระองค์ ลูกไม่ทราบจะกราบขอบพระคุณพระองค์อย่างไรดีในพระกรุณาของพระองค์ที่ทรงประทาน พระพรเช่นนี้ให้แก่ลูก ยิ่งวันลูกก็ยิ่งค้นพบความอัศจรรย์ในการดำเนินชีวิตที่มีพระองค์เป็นศูนย์กลาง

ความเชื่อความศรัทธาของลูกที่มีต่อพระองค์นั้น ไม่เพียงแต่นำมาซึ่งความสันติสุข ปิติสุข แก่หัวใจของลูกเท่านั้น แต่ยังเป็นยาวิเศษรักษาได้ทุกโรคอีกด้วย 😊

ลูกรักพระองค์ที่สุดเลย พระเจ้าข้า

“การฝึกร่างกายมีประโยชน์อยู่บ้าง แต่ความเคารพรักพระเจ้า นั้น มีประโยชน์สำหรับทุกสิ่ง เพราะมีพระสัญญาทั้งสำหรับชีวิตในโลกนี้และชีวิตในโลกหน้า” 1 ทิโมธี 4: 8

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 243

อัศจรรย์แห่งพระธรรมล้ำลึก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อต้นเดือนธันวาคม 2010 ที่ผ่านมา เพื่อนคริสตชนคนหนึ่งของคุณ ซึ่งเป็นผู้มีจิตใจดีได้แนะนำให้คุณอ่านหนังสือเล่มหนึ่ง เขียนโดยศาสตราจารย์ด็อกเตอร์ชาวญี่ปุ่นคนหนึ่งที่เป็นนักวิจัยเกี่ยวกับเรื่องน้ำมาเป็นเวลานาน 10 ปี หนังสือเล่มนี้มีชื่อว่า “Miracle of Water” หรือ มหัศจรรย์แห่งน้ำ ที่แรกลูกคิดว่าคงเป็นหนังสือทางชีววิทยา พูดถึงประโยชน์ แหล่งกำเนิด และเรื่องราวทางชีวภาพของน้ำ แต่พอเริ่มอ่านก็ทราบว่ามันไม่ใช่ซะแล้ว และอ่านๆ ไปก็ยิ่งทึ่งในเนื้อหาของสิ่งที่เขียนในหนังสือเล่มนี้

นักวิจัยท่านนี้ได้ทำการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับน้ำมาเป็นเวลานาน 10 ปีและค้นพบว่า แม้ดูจากผิวภายนอก น้ำก็คือน้ำ ไม่มีอะไรแตกต่างกัน แต่แท้จริงแล้วหากน้ำได้รับ “กระแสคลื่น” แม้เพียงจากคำพูดที่ไปปิดไว้ ก็จะเกิดการจับตัวเป็นคริสตัลหรือผลึกที่แตกต่างออกไป และมีภาพประกอบเป็นสีๆ ภาพ หากปิดคำว่า “Love” และ “Gratitude” “รักและกตัญญู” คริสตัลของน้ำจะออกมาเป็นรูปหกเหลี่ยมสวยงามต่างกับรูปลักษณะของคริสตัลที่บูดเปี้ยวหากปิดประโยคที่ว่า “I can’t do it.” หรือ “ฉันทำไม่ได้” ภาพของคริสตัลเหล่านี้จะเกิดขึ้นหลังจากการปิดคำพูดต่างๆ เหล่านี้เป็นเวลา 1 วันบนภาชนะที่บรรจุน้ำนั้น แต่ถ้าเล่นดนตรีให้กระทบกับน้ำ คริสตัลจะฟอร์มตัวขึ้นภายในหนึ่งชั่วโมง

ลูกอ่านหนังสือเล่มนี้ด้วยความทึ่ง นักเขียนท่านนี้อธิบายต่อว่า ร่างกายของมนุษย์เราประกอบด้วยน้ำ 70% และน้ำที่อยู่ในร่างกายเราและข้างนอกจะมีปฏิกิริยาต่อสิ่งแวดล้อมเช่นเดียวกัน กล่าวคือ ถ้าจิตใจเราเปี่ยมไปด้วยความรัก ความกตัญญู และความคิดในด้านบวก น้ำหรือของเหลวในตัวเราก็จะฟอร์มเป็นคริสตัลรูปร่างสวยงาม ส่งผลให้เรามีสุขภาพดีๆ ตรงกันข้ามหากเราคิดร้าย เกรี้ยวกราดหรือวางแผนในการทำอะไรไม่ดี คริสตัลในของเหลวในตัวเราก็จะตกผลึกเป็นรูปบูดเปี้ยว หักๆ งอๆ และผู้เขียนได้แสดงภาพให้เห็นด้วย เป็นเรื่องอัศจรรย์มาก ที่ลูกไม่เคยทราบหรือได้ยินมาก่อนเลย และคิดว่าคนส่วนใหญ่ก็คงไม่ทราบถึงเรื่องนี้มาก่อนเช่นเดียวกัน

ลูกไม่ทราบว่าศาสตราจารย์ด็อกเตอร์ชาวญี่ปุ่นคนนี้เป็นคริสตชนหรือไม่ เพราะเขาไม่ได้เขียนหนังสือของเขาในบริบทของความเชื่อในทางศาสนา แต่สิ่งที่เขาเขียนในหนังสือทั้งเล่ม เป็นสิ่งที่ลูกปฏิบัติมาแล้วทั้งนั้น

เขาเขียนว่ามนุษย์เราเปลี่ยนแปลงตัวเองได้และในชีวิตทุกคนก็ต้องมีทั้งสมหวังและผิดหวัง คนบางคนเจอปัญหาในชีวิตแล้วก็จมหายไปเลย ตรงกันข้าม คนบางคนไม่ยอมแพ้และนำเอาความล้มเหลวและปัญหาในอดีตมาเป็นบทเรียนทำให้ประสบความสำเร็จในเวลาต่อมา อีกทั้งเขียนถึงการสร้างพลังจากตัวเราเอง โดยการทำให้จิตใจให้ตั้งมั่น ให้สอดคล้องกับธรรมชาติ มีทัศนคติในแง่บวก สิ่งต่างๆ เหล่านี้จะทำให้เรามีพลังจากภายใน สามารถมีอิทธิพลในด้านบวกต่อครอบครัว สิ่งแวดล้อม และแม้กระทั่งต่อประเทศชาติได้

ที่ลูกหยิบยกเรื่องมหัศจรรย์แห่งน้ำ (Miracle of Water) มาเขียนในบทสวดของลูกบทรนี้ นั่นก็เพราะลูกไม่ทราบว่า จะมีคนเชื่อในเรื่องนี้มากน้อยแค่ไหน เพราะฟังดูไม่น่าเป็นไปได้ เช่นเดียวกับอีกเรื่องหนึ่งที่เป็นเรื่องยิ่งใหญ่มาก เมื่อเทียบกับเรื่องมหัศจรรย์แห่งน้ำนี้ และเรื่องอัศจรรย์แห่งพระธรรมล้ำลึก ที่ว่าพระเจ้าทรงมีแผนการให้พระบุตรของพระองค์ทรง ลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์บนโลกใบนี้เพื่อไถ่บาปของปวงมนุษย์ ทั้งหมดนี้เป็นความอัศจรรย์ที่พระเจ้าทรงเมตตาและประทาน เป็นพระพรให้แก่มวลมนุษย์ผู้เป็นลูกของพระองค์ทุกๆ คน แต่ลูกๆ บางคนกลับไม่เชื่อ จึงไม่ได้รับพระพรอันยิ่งใหญ่ที่พระเจ้า ประทานให้ นั่น ส่วนลูกที่เชื่อในอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ ก็จะได้รับพระพรแห่งการดำเนินชีวิตและพระพรแห่งความรอดของจิต วิญญาณ

เรื่องมหัศจรรย์แห่งน้ำเป็นเรื่องที่เล็กมากเมื่อเทียบกับมหัศจรรย์แห่งการไถ่กู้มนุษยชาติขององค์พระผู้ไถ่ของเรา คริสตชน ก็แล้วแต่ใครจะเชื่อหรือไม่ ซึ่งก็เป็นเสรีภาพของแต่ละบุคคล

ลูกเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งที่มีความเชื่อความศรัทธาในพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ และในฐานะลูกตัวเล็กๆ คน หนึ่งขอกราบ ธิ าทบพระบาทของพระองค์ด้วยความกตัญญูในสิ่งที่พระองค์ทรงยอมทำทุกอย่างเพื่อลูกๆ ของพระองค์ และลูกขอสัญญาว่าลูกจะปฏิบัติตนเป็นลูกที่ดีของพระองค์เพื่อตอบแทนพระคุณของพระองค์ แม้สิ่งที่ลูกจะทำนั้น จะเล็กน้อยมากเมื่อเทียบกับสิ่งที่พระองค์ทรงยอมเสียสละเพื่อลูกของพระองค์ทุกๆ คนก็ตาม

ลูกรักพระองค์พระเจ้าข้า 😊

และในเทศกาลอันน่าชื่นชมยินดีที่จะมาถึงนี้ ขอองค์พระกุมารเยซูเจ้าจงประทานพระพรแก่ลูกๆ ทุกคนบนโลกนี้ เทอญ

“เขาจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่และพระเจ้าผู้สูงสุดจะทรงเรียกเขาเป็นบุตรของพระองค์” ลูคา 1: 32

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 244

บทสวดวันปีใหม่ 2011

ข้าแต่พระเป็นเจ้า จากการที่ขณะนี้ลูกดำเนินชีวิตโดยมีพระองค์เป็นศูนย์กลางและพยายามประพฤติตัวให้เป็นไปตามพระวาจาของพระองค์ แต่ก็ยังรู้สึกว่าคุณยังเป็นลูกของพระองค์ที่ไม่ดีพอสักที ปีใหม่นี้ ลูกจึงได้เลือกพระวาจา 10 บทที่ลูกจะพยายามยึดถือและปฏิบัติตามให้มากที่สุด แม้ลูกจะได้ปฏิบัติตามตลอดแล้วก็ตาม

ข้อ 1. **“ไม่ว่าทำอะไร จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์” โคโลสี 3:23**

วันก่อนลูกและลูกสาวคนเล็กไปงานแต่งงาน ขณะที่เราทั้งสองก้าวเข้าไปในลิฟท์ ก็มีหนุ่มสาวอีก 3 คนเดินตามมา ลูกสาวกตลิฟท์ค้างไว้เพื่อให้เขาทั้งสามได้เข้ามาด้วย ปรากฏเมื่อก้าวเข้ามาในลิฟท์ พวกเขาไม่มีขอบคุณสักคำ

ลูกบอกกับลูกสาวว่า ทุกวันนี้ คำว่าขอบคุณหรือขอโทษได้กลายเป็นสิ่งหายากในสังคมไทยไปซะแล้ว แต่เราต้องทำความดีต่อไป ลูกสาวยิ้มและพยักหน้า “โคโลสี บทที่ 3 ข้อ 23 ใช่มั้ยคะ?” ลูกยิ้มตอบ “ใช่แล้ว” 😊

ข้อ 2 **“จงแสวงหาพระอาณาจักรของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มทุกสิ่งเหล่านี้ให้” มัทธิว 6:33**

ในทุกเหตุการณ์ของชีวิตของลูกที่ผ่านมา ลูกต่อสู้มาตลอด ลูกไม่ยอมอยู่เฉยๆ และลูกก็ค้นพบว่า พระองค์ทรงประทานพระพรแก่ลูกผ่านการพยายามของลูกทุกครั้ง หากลูกอยู่เฉยๆ งอมืองอเท้า พระองค์จะประทานพระพรให้ได้อย่างไรเล่า?

ข้อ 3 **“อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว ... อย่าแก้แค้นเลย แต่จงให้พระเจ้าทรงตัดสินลงโทษเถิด” มัทธิว 12:17-19**

เราได้ยินอยู่เสมอว่า “แค้นนี้ต้องชำระ!” ลูกได้ไปแบ่งปันตามที่ต่างๆ มากมาย มักจะมีคนมาพูดกับลูกว่า ทำไมถึงปล่อยให้คนที่ทำให้ชีวิตของลูกทุกข์ทรมานถึง 10 กว่าปีลอยนวลไป ลูกจะตอบทุกครั้งว่า หากลูกฟ้องเขาไปตอนนั้นและแม้จะได้เงินมาหลายร้อยล้านบาท ลูกก็คงจะไม่มีซึ่งสันติสุขและปีติสุขในใจเช่นทุกวันนี้ 😊 การตัดสินใจปล่อยให้พระเจ้าเป็นผู้ลงโทษผู้กระทำผิดจึงเป็นสิ่งที่ลูกต้องการที่สุดแล้ว 😊

ข้อ 4 **“อย่าปฏิบัติศาสนกิจของท่านต่อหน้ามนุษย์เพื่ออวดคนอื่น มิฉะนั้นท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์” มัทธิว 6:1-2**

มีประโยชน์อันใดเล่า หากเราทำบุญหรือทำดี เพียงเพื่อเป็นการอวดอ้างประกาศศักดิ์ดาของตนเองให้มนุษย์ทั่วไปหรือสังคมทราบ โดยไม่ได้ทำจากใจเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า?

ข้อ 5 **“ผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน จงหันแก้มซ้ายให้เขาด้วย” มัทธิว 5:39**

พระวาจาบทนี้หากตีความกันตรงๆ ดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่ปฤชนปฏิบัติตามเกือบไม่ได้เลย มีอย่างไหนลูกตบแก้มขวา ยังให้หันแก้มซ้ายให้ตบอีก! แต่ในชีวิตจริง หากเราสามารถฝึกใจทำสิ่งตรงข้ามกับที่ใจเราอยากทำอย่างชนิดที่หมุนกลับ 360 องศา เพื่อเป็นการถวายแด่พระองค์ก็เท่ากับเราได้ปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์ข้อนี้ได้เช่นเดียวกัน เพราะในชีวิตจริง การที่จะมีคนมาตบ

หน้าเราคงมีน้อยกว่าในการที่มีคนทำให้เราโกรธหรือไม่พอใจ

วันที่ลูกตัดสินใจจะให้คนขับรถพ้นจากหน้าที่เพราะหนึ่งคำสั่งพูดไปแล้ว 60 กว่าครั้ง ไม่เคยจำและปฏิบัติตาม ลูกกลับตัดสินใจไม่ไล่เขาออก แต่กลับให้ทุนการศึกษาแก่บุตรเขไปอีก เพราะวันนั้นเป็นวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ ในการตัดสินใจวันนั้น ลูกคิดถึงพระวาจาบทนี้และต้องคิดถึงอีกหลายบทกว่าจะตัดสินใจไม่ทำตามใจตนเองได้ 😊

ข้อ 6 “จงขอบพระคุณพระเจ้าในทุกกรณี” 1 เธสะโลนิกา 5:18

ลูกกล้าพูดได้อย่างเต็มปากว่า ไม่ว่าลูกจะทูลขออะไรจากพระองค์ ลูกได้ทุกครั้ง จากประสบการณ์ชีวิตของลูกที่ผ่านมา การไม่ได้ตามที่ขอหรือไม่ได้ตามเวลาที่ลูกอยากได้ กลับกลายเป็นพระพรอย่างมหาศาลในเวลาต่อมา ดังนั้น ทุกวันนี้ ลูกจึงมีความวางใจในพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ และขอบพระคุณพระองค์ในทุกกรณี เพราะความผิดหวังนั้นคือ พระพรของพระองค์นั่นเอง

ข้อ 7 “จงอย่าละเลยพระพรพิเศษที่มีอยู่ในท่าน ... จงเอาใจใส่และอุทิศตนในเรื่องเหล่านี้ เพื่อให้ทุกคนเห็นความก้าวหน้าของท่าน” 1 ทิโมธี 4:14-15

ลูกเองไม่เคยคิดว่าตนเองมีพรสวรรค์อะไรหรอก ลูกมีแต่พรแสวง แสวงไปเรื่อยๆ และเมื่อแสวงแล้วก็นำพรนั้นมาใช้เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์

ลูกจะเคยกล้าคิดหรือว่าวันหนึ่งลูกจะสามารถเป็นนักเขียนที่เขียนเรื่องราวถวายเกียรติแด่พระองค์ได้? จะเป็นศิลปินสมัครเล่นที่สามารถวาดภาพนักบุญองค์อุปถัมภ์ถวายแด่อารามของคณะซิสเตอร์ที่เคาร์พริกได้? ฯลฯ เหล่านี้ล้วนเป็นพรแสวงที่ลูกอุทิศเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ทั้งสิ้นและได้นำมาซึ่งความสุขและความอึดใจอย่างชนิดที่ไม่มีเงินจำนวนใดจะซื้อให้ได้ 😊

ข้อ 8 “ผู้ที่ปรารถนาจะเป็นใหญ่ จะต้องทำตนเป็นผู้รับใช้ผู้อื่น” มัทธิว 20:26

ในฐานะผู้นำหากเราปฏิบัติตนเป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตนจะทำให้เราได้รับการนับถือและเกรงใจมากขึ้น ลูกเองก็มีประสบการณ์เช่นนี้มาแล้ว

ข้อ 9 “คำอ้อนวอนของผู้ชอบธรรมมีพลังทำให้เกิดผลมากมาย” ยากอบ 5:16

“ท่านทั้งหลายจงเป็นผู้เข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงตั้งดวงพลังจากพระพลาณภาพของพระองค์” เอเฟซัส 6:10

พระวาจา 2 บทนี้ลูกจะใช้คู่กันในยามที่ลูกต้องการพลังพิเศษ ลูกจะขอ “ซาร์จแบต” จากพระองค์ในการเดินสวดตอนกลางคืน เมื่อสวดภาวนาเสร็จ ลูกจะรู้สึกเต็มเปี่ยมไปด้วยพลัง พร้อมจะขึ้นเขาลงห้วยได้อีกหลายยก จนลูกๆ ต่างยอมแพ้ 😊

ไม่มีอะไรจะมีพลังเท่ากับพระพลาณภาพของพระองค์อีกแล้ว 😊

ข้อ 10 “เราเป็นหนทาง ความจริง และชีวิต” ยอห์น 14:6

การค้นพบพระองค์ทำให้ลูกค้นพบความจริงของชีวิตที่ทำให้ลูกเห็นถึงความต่ำต้อยของตัวลูกต่อพระพักตร์ของพระองค์ เห็นถึงขนาดที่แท้จริงของตัวเองและเห็นถึงความไร้สาระในการดำเนินชีวิตบางครั้ง การค้นพบสิ่งเหล่านี้ ทำให้ลูกทราบว่าลูกยังต้องมีข้อปรับปรุงตัวเองอีกมากมายในการเป็นลูกที่ดีของพระองค์

ในปีใหม่ 2011 นี้และปีต่อๆ ไป ลูกจึงกราบวอนขอพระองค์ ขอได้โปรดประทานพระพรให้ลูกปรับปรุงตัวเองให้เป็นลูกของพระองค์ที่ดีขึ้นๆ เพื่อลูกจะสามารถรับใช้พระองค์ได้ตามน้ำพระทัยของพระองค์มากยิ่งขึ้นๆ ขึ้นไปเทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: องค์คุณแห่ง

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 245

พระพรสี่บเนื่องจากแฮยิด

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อเราดำเนินชีวิตโดยมีพระองค์เป็นศูนย์กลาง ทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อถวายแด่พระองค์และมองทุกมิติของชีวิตผ่านพระองค์แล้ว เราจะเห็นพระพรของพระองค์ในชีวิตประจำวันของเรา ตั้งแต่เรื่องเล็กๆ ดังเช่นเรื่องที่ลูกจะเขียนในบทสวดบทนี้ จนถึงเรื่องใหญ่ๆ ที่เราเรียกว่าอัศจรรย์เลยทีเดียว

วันก่อน อยู่ๆ ลูกได้รับโทรศัพท์จากภรรยาของผู้ใหญ่ท่านหนึ่งที่ช่วยจัดเรื่องสถานที่ในการเลี้ยงฉลองแฮยิดของลูกเมื่อ 2 ปีที่แล้ว เมื่อเห็นชื่อของเธอปรากฏบนมือถือของลูก ลูกทราบว่ามีเรื่องอะไรแน่เพราะเราทั้งสองไม่ใช่เป็นเพื่อนสนิทที่จะโทรศัพท์หากัน

หลังจากทักทายถามไถ่สารทุกข์สุกดิบเรียบร้อยแล้ว เธอก็ถามลูกว่าลูกยังจำเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบห้องจัดเลี้ยงงานแฮยิดของลูกได้ไหม ลูกตอบทันทีว่าจำได้ค่ะ เธอเป็นสตรีสาวอายุราว 20 ปลายๆ ลูกสาวและลูกได้พบกับเธอหลายครั้งก่อนงานเพราะมีเรื่องต้องจัดการหลายเรื่อง แต่ที่เธอยังอยู่ในความทรงจำของลูกมาตลอด คือเหตุการณ์หลังเลิกงาน เธอรองจนแขกเหรื่อกลับบ้านเกือบหมดแล้ว ก็เดินเข้ามาหาลูกพร้อมหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ของลูก เธอขอลายเซ็นจากลูกและบอกกับลูกว่า เธอได้ฟังลูกเล่าเรื่องราวชีวิตบนเวทีด้วยความตั้งใจและตื่นเต้น แล้วเธอก็แบ่งปันเรื่องราวชีวิตของเธอให้ลูกฟังบ้าง ตอนจบเธอพูดขึ้นมาว่า “พี่โชคดีจังนะที่ได้พบกับพระเจ้า ทำให้ทุกวันนี้ที่มีความสุขเช่นนี้” ลูกตอบเธอว่า “ถ้าเธอค้นหาพระองค์อย่าง พี่ทำ เธอก็จะพบพระองค์เช่นเดียวกัน”

หลังจากคืนนั้น เธอเป็นหนึ่งในผู้ที่ลูกสวดทูลขอพระพรจากพระองค์ให้ทุกคืน ทั้งๆ ที่ลูกไม่คิดว่าจะได้พบเธออีก ภรรยาของเพื่อนลูกพูดต่อ “เธอกำลังจะคลอดบุตรในเดือนหน้านี้นี่” “ดีจังเลย พี่ไม่ยกทราบว่าเธอแต่งงานแล้ว” “อ้อ เธอแต่งงานหลังงานแฮยิดพี่ไม่นานค่ะ” ลูกฟังต่อด้วยความตั้งใจ “แต่งงานเกือบปีก็ยังไม่มียุตร อยู่มาวันหนึ่งเธอฝันว่า พี่นำเด็กผู้หญิงไปให้เขา สักพักต่อมา เธอก็ตั้งครรภ์” ลูกขมลูกซู่ “พี่ทราบไหมว่าหลังงานฉลองของพี่ เธอยังพูดถึงพี่อยู่เสมอ เราเจอกันค่อนข้างบ่อยและหลังความฝันของเขา เขาก็ตั้งครรภ์จริงๆ!”

ฟังถึงตรงนี้ ลูกตื่นเต้นจนเกือบรีดออกมาเลย 😊 และต้องยืมหน้าบานเมื่อได้ยินคำเล่าต่อ

“พี่ทราบไหม เธอจะตั้งชื่อลูกว่าอะไร เป็นเด็กผู้หญิงตามความฝันเลย”

“เขาจะตั้งชื่อลูกสาวตามชื่อพี่ใช่ไหม?” ลูกเหมาทันที 😊

“ไม่ใช่ค่ะ เธอจะตั้งชื่อลูกสาว คริส เพราะเธอบอกว่าพี่นับถือศาสนาคริสต์ ก็เลยจะตั้งชื่อลูกสาวตามศาสนาของพี่!”

เกินความคาดหมายจริงๆ 😊

“เป็นเด็กผู้หญิงตั้งชื่อคริสได้หรือคะ?” “เธอต้องการเช่นนั้นคะ ดิฉันคิดว่าเรื่องนี้ต้องเล่าให้ฟัง”

“ขอบคุณมากจริงๆ ค่ะ เธอคลอดเมื่อไรบอกด้วยนะคะ พี่จะไปเยี่ยมค่ะ”

คืนนั้น ลูกเข้านอนอย่างมีความสุขที่สุด แต่ก่อนเข้านอนในช่วงเดินสวดสายประคำ ลูกเพิ่มคำ “สวดภาวนา” ให้แก่ครอบครัวน้อยๆ ครอบครัวนี้แทนที่จะสวดให้แก่ผู้ที่จะเป็นมารดาคนเดียว ดังเช่นที่ได้ทำตลอดมา

ไม่ต้องมีคำอธิบายใดๆ ในใจลูก สตรีสาวผู้นี้ไม่เคยรู้จักพระองค์มาก่อน แต่มาบัดนี้เธอจะตั้งชื่อบุตรคนแรกของเธอตามพระองค์ แม้จะเป็นบุตรสาวก็ตาม ลูกทราบว่านี่คือพระพรของพระองค์ที่ได้ประทานให้แก่ครอบครัวน้อยๆ ครอบครัวนี้และลูกก็มีส่วนเล็กๆ ในการที่ทำให้เธอทราบว่านี่คือพระพรของพระองค์

แค่นี้ ลูกก็ปลื้มสุดปลื้มแล้ว พระเจ้าข้า 😊

“ข้าแต่พระเจ้า ขอให้ประชาชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์

ขอให้ทุกชาติทุกภาษาสรรเสริญพระองค์” สดุดี 67:3

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 246

ต้องการน้อยลง กลับอึดมากขึ้น

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า ในโลกของเรามีมนุษย์เป็นล้านๆ คน แต่ละคนก็มีอุปนิสัยต่างๆ กัน แม้พี่น้องฝาแฝดก็ยังมีอุปนิสัยต่างกันได้ บางคนก็มีนิสัยดี น่ารัก บ้างก็มีนิสัยเพี้ยนๆ แตกต่างกันไป อย่างลูกเองก็มีนิสัยแปลกอยู่อย่างหนึ่งที่ไม่ทราบว่า จะมีใครในโลกนี้ที่เหมือนลูกบ้าง

คือ มีนิสัยไม่เปิดของขวัญ! 😊 ไม่ใช่ไม่ชอบหรือซีเกียจเปิด แต่จะไม่เปิดของขวัญที่คนนำมาให้เสียเลย

อันที่จริงนิสัยแปลกประหลาดของลูกข้อนี้เป็นความลับที่ลูกๆ ทราบเท่านั้น แต่ต้องถูกเปิดเผยเมื่อก่อนปีใหม่ เพื่อนๆ ชวนลูกไปตีกอล์ฟและขอให้ทุกคนนำของขวัญไปจับฉลากตอนรับประทานอาหารเย็น ลูกขอไม่นำของขวัญไปร่วม เพื่อนๆ ก็แหงว่าถ้าจับฉลากได้แล้วไม่เอา ก็ให้คนอื่นก็ได้ ไปๆ มาๆ เหตุการณ์ดูเหมือนจะกลายเป็นว่า เพื่อนๆ มองลูกเป็นคนมีทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตมากจนไม่อยากจะของขวัญอะไรอีก ซึ่งมันไม่ใช่เหตุผลที่แท้จริงเลย ในที่สุดลูกเลยต้องเปิดเผยความลับกับเพื่อนผู้ที่เป็นโต้โผในการจัดกอล์ฟในวันนั้นฟัง

ลูกบอกกับเขาว่า ช่วงเวลา 20 กว่าปีในชีวิตของลูกที่ต้องต่อสู้กับอะไรต่อมิอะไรมากมาย อย่างว่าแต่จะได้รับการของขวัญเลย จะมีใครสักคนมาเอาใจใส่ชีวิตเราก็อึดใจไม่มี ดังนั้นลูกจึงฝึกจิตตัวเองให้ไม่ต้องการของขวัญหรือของอะไรที่ไม่จำเป็นต้องต่อชีวิต เพื่อที่ลูกจะได้ไม่ต้องเสียใจหรือเจ็บปวดในการที่ไม่เคยได้ของขวัญจากใครเลย ฝึกไปฝึกมาเวลาผ่านไปกว่า 2 ทศวรรษ มันกลายเป็นนิสัยติดตัวลูกที่ไม่สนใจของขวัญและลามไปถึงการไม่เปิดหรือแกะของขวัญที่ได้รับในเวลาต่อมาของชีวิตไปเลย 😊

วันอาทิตย์สุดท้ายของมกราคม 2011 ลูกได้ยินพระสงฆ์เทศน์ถึงบทที่ว่า “ผู้ใดมีใจยากจน ย่อมเป็นสุข ...” โดนใจลูกสุดๆ! ก่อนนี้ลูกไม่ค่อยเข้าใจพระวาจาบทนี้เท่าไรนัก แต่คราวนี้ลูกเข้าใจเพราะลูกอดคิดถึงตัวเองในเรื่องไม่ต้องการของขวัญไม่ได้ การฝึกให้ใจตนเองไม่ต้องการสิ่งนี้สิ่งโน้นเท่ากับลดความต้องการในใจให้น้อยลง เมื่อต้องการน้อยลงก็มีการแสวงหาน้อยลง ซึ่งก็เท่ากับการฝึกให้จิตใจยากจนลง แล้วผลที่เกิดขึ้น มันกลับตรงกันข้ามที่มองอย่างภายนอกของปุถุชนทั่วไปคือ ลูกกลับมีความรู้สึกอึดในใจมากขึ้น ผลก็คือ ลูกกลับมีความสุขมากขึ้น 😊 😊 😊

ลูกพูดในการแบ่งปันเสมอว่า ช่วงชีวิตที่ผ่านมา ลูกต้องทำตัวเสมือนหนึ่งเป็นจิตแพทย์รักษาตัวเอง ในบางครั้ง ลูกเปรียบตัวเองว่าเป็นหมอนที่บังเอิญล่องอยู่ในทะเลบนเรือคนเดียวและเกิดอาการไส้ติ่งกำเริบต้องผ่าตัดให้ตัวเอง มาบัดนี้ลูกมองย้อนหลัง โดยที่ลูกไม่ทราบเลยในตอนนั้น ทุกขั้นตอนที่ลูกเป็นจิตแพทย์ให้ตัวเองหรือแม้กระทั่งการเปรียบเทียบตนเองเป็นหมอนผ่าตัดไส้ติ่งให้ตัวเองนั้น พระจิตเจ้าทรงนำความคิดและการกระทำของลูกทั้งนั้น 😊 เพราะหลังจากที่ลูกได้ค้นพบพระองค์และได้ศึกษาพระวาจาของพระองค์อย่างตั้งใจ ลูกก็ได้ค้นพบเพิ่มเติมว่า สิ่งที่ได้ช่วยให้ลูกได้เยียวยาให้ตัวเองนั้น ล้วนแล้ว

แต่เป็นส่วนหนึ่งของพระวาจาของพระองค์ทั้งสิ้น นำความปลาบปลื้มแก่ใจของลูกเป็นอย่างยิ่งและทำให้ลูกยิ่งกตัญญูในพระองค์อย่างหาคำบรรยายเป็นตัวอักษรไม่ได้

พระวาจาของพระองค์นั้น จริงๆ แล้วในการปฏิบัติเราต้องฝืนและต้องฝึกใจของตนเองอยู่เสมอๆ และอย่างซื่อสัตย์ต่อตนเองและต่อพระองค์จึงจะปฏิบัติตามได้ เพราะแต่ละพระวาจานั้น ฝืนธรรมชาติของการเป็นมนุษย์ปุถุชนทุกๆ ไปอย่างเขาๆ เราๆ มีอย่างไหน **“ผู้ใดคบแก้มขวาของท่าน จงหันแก้มซ้ายให้เขาด้วย” มัทธิว 5:39 “อย่าแก้แค้นเลย แต่จงให้พระเจ้าทรงตัดสินลงโทษ” โรม 12:19 “ผู้มีใจยากจนย่อมเป็นสุข ...” มัทธิว 5:3** เป็นต้น

มีหนังสือพิมพ์ในเมืองไทยฉบับหนึ่งเคยลงวิจารณ์ว่าศาสนาคริสต์เป็นศาสนาของผู้แพ้ เพราะศาสนาของศาสนาคือพระเยซูคริสต์เจ้าทรงสอนแต่ละอย่างให้ตนเป็นผู้ยอมแพ้ทั้งสิ้น มาบัดนี้ลูกกล้าพูดอย่างเต็มปากว่าผู้ใดสามารถปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์ได้นั้นคือ ผู้ชนะต่างหาก ชนะใจตนเองยิ่งล่ะ เพราะผู้ที่เอาชนะยากที่สุดในโลกไม่ใช่ใครอื่นใดคือใจของเรานั่นเอง เพราะฉะนั้นแม้ว่าจะมีจักรพรรดิหรือนักรบใดที่สามารถทำสงครามชนะทั่วโลกได้ แต่ถ้าเขาไม่สามารถเอาชนะหรือปราบใจตนเองได้ เขาก็ยังไม่ใช่เป็นผู้ชนะอยู่ดี

หลังจากความลับเรื่องการไม่เปิดของขวัญต้องถูกเปิดเผย ลูกจึงตัดสินใจไปเปิดของขวัญกองหนึ่งที่ตั้งอยู่ในห้องทำงานของลูกที่โรงงานที่ผู้คนนำมาให้ตั้งแต่พิธีเสกโรงงานอันศักดิ์สิทธิ์หลายปีก่อน กระดาษที่ห่อบางกล่องก็เริ่มกลายเป็นสีน้ำตาลแล้ว ริบบิ้นก็เริ่มมีสีจางลง เนื่องจากลูกไม่แกะของขวัญเหล่านั้น ก็ไม่มีลูกน้องผู้ใดกล้าไปแกะ ลูกๆ ก็ทราบนิสัยของหมาไม้ของพวกเขาดี ของขวัญเหล่านั้นจึงถูกตั้งเป็นของประดับห้องทำงานของลูกมาตลอดหลายปีที่ผ่านมา จนกระทั่งวันก่อนนี้เอง และเนื่องจากเป็นช่วงเทศกาลปีใหม่ ลูกจึงยกของขวัญเหล่านั้นให้เป็นของขวัญจับฉลากในงานฉลองปีใหม่ของพนักงานไปเลย 😊

คุณพ่อคะ เพราะคุณพ่อเทศน์โดนใจหนูสุดๆ ว่า “ผู้ใดมีใจยากจน ย่อมเป็นสุข ...” หนูจึงขอเขียนเรื่องนี้สลับแปลกประหลาดของหนูกลายเป็น “บทสวดของฉัน” ค่ะ

และเพื่อประกาศด้วยความกตัญญูต่อพระองค์ว่า ลูกพยายามในทุกๆ วันของชีวิตที่เหลือนี้ ดำเนินตามพระวาจาของพระองค์ให้มากที่สุด ได้บ้าง ไม่ได้บ้าง ยามไม่ได้ก็ขอโทษต่อพระองค์และพยายามใหม่ 😊 แต่อะไรที่ทำได้แล้ว ลูกก็จะรู้สึกมีความสุขมาก อย่างเช่นการไม่อยากได้ของขวัญนี้ 😊

ขอพระองค์โปรดทรงนำชีวิตของลูกให้สามารถดำเนินตามพระวาจาของพระองค์ได้มากที่สุดและตลอดไปเถิดพระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอذن

บทที่ 247

รายการ “เจาะใจ”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บทสวดบทนี้ลูกขอเริ่มต้นด้วยพระวาจาของพระองค์บทนี้ พระเจ้าข้า

**“สำหรับมนุษย์เป็นไปไม่ได้ แต่สำหรับพระเจ้าเป็นเช่นนั้นได้
เพราะพระองค์ทรงทำได้ทุกสิ่ง” มาระโก 10:27**

เมื่อ 3 ปีก่อน ลูกคิดกับตัวเองว่าอีกปีหนึ่งฉันก็จะมีอายุครบรอบที่จะจัดแซกซ์ได้แล้ว และด้วยความที่ลูกจะคิดถึงพระองค์ก่อนสิ่งอื่นใดในชีวิต ไม่ว่าลูกจะทำอะไรก็ตาม ลูกก็คิดว่าลูกควรจะทำอะไรสักอย่างเพื่อถวายเป็นพระเกียรติมงคลแด่พระองค์เนื่องในโอกาสนี้ และในที่สุดลูกก็ตัดสินใจที่จะเขียนเป็นหนังสือ เปิดเผยเรื่องราวชีวิตของลูกเพื่อประกาศให้ทุกคนทราบถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ โดยตั้งชื่อหนังสือเล่มนี้ว่า “ภูเขาเคลื่อนได้”

ตอนเขียนและพิมพ์เสร็จนั้น ลูกตั้งใจจะแจกเพื่อนๆ และแขกหรือในงานเท่านั้น ปรากฏว่าหลังจากงานเลี้ยงฉลองได้ผ่านไป มีคนมาขอหนังสือเล่มนี้มากมายเหลือเกิน แป๊บเดียวหมดเกลี้ยงทั้ง 2,000 เล่ม แล้วก็ยังมีคนติดต่อขอมาอีกอย่างต่อเนื่อง ลูกตัดสินใจพิมพ์อีก 2,000 เล่ม ปรึบเดียวหมดอีกและมีรายชื่อที่โทรมาขอยาวเหยียดติดค้างยังไม่ได้หนังสือ

ลูกหยุดการพิมพ์ครั้งที่ 3 ชั่วคราว โดยที่คิดว่าควรพิมพ์ต่อทันทีอีก 2,000 หรือ 5,000 เล่ม ดีไหม ปรากฏว่ามีคุณพ่อทักว่าหนังสือดีๆ แบบนี้ควรขาย ไม่ควรแจกฟรีเพราะจะทำให้ดูเหมือนไม่มีค่า ในขณะที่ก็มีอีกความคิดหนึ่งว่าหนังสือของลูกได้เลยเวลาที่พิมพ์จำหน่ายไปแล้ว ควรพิมพ์แจกเถิด ลูกจึงสวดทูลถามพระองค์ว่าลูกควรจะทำอย่างไรดี จึงจะถูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ ในที่สุดในลึกๆ ของใจลูก ลูกรู้สึกว่พระองค์ทรงไม่ยากให้ลูกจำหน่าย ลูกตัดสินใจจะพิมพ์เป็นครั้งที่ 3 เพื่อแจกต่อไป

ไม่ถึงสัปดาห์ต่อมา ลูกยังไม่ทันติดต่อโรงพิมพ์เรื่องจะพิมพ์ต่อเป็นครั้งที่ 3 ลูกก็ได้รับการติดต่อจากนิตยสารสตรีที่ขายดีที่สุดในประเทศไทยจะมาขอสัมภาษณ์เรื่องราวชีวิตของลูก ลูกตื่นเต็นมาก ปรากฏว่าเจ้าของนิตยสารสตรีเล่มนี้เป็นบริษัท Publishing ที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในประเทศไทย หนังสือ 1 ใน 4,000 เล่มที่ลูกได้พิมพ์แจก ได้เดินทางไปถึงมือของบรรณาธิการของกลุ่มนี้และลูกได้รับข่าวมาว่าเขามีความสนใจในหนังสือของลูกเล่มนี้มากทีเดียว

ลูกตื่นเต็นเป็นครั้งที่ 2 รับผิดชอบคุณพ่อนายชุมพาบาลของลูกเพื่อถามว่าลูกเพิ่งตัดสินใจจะพิมพ์หนังสือของลูกเพื่อแจก เกิดบริษัท Publishing นี้ รับที่จะพิมพ์หรือจัดจำหน่ายหนังสือของลูก จะเป็นอะไรหรือไม่ คุณพ่อตอบว่าถ้าหากมีบริษัท Publishing จะพิมพ์หนังสือของลูกหรือจัดจำหน่ายทั่วประเทศถือว่าเป็นน้ำพระทัยของพระ เป็นสิ่งดี ระหว่างนั้น

กองบรรณาธิการของบริษัทนี้ต้องอ่านอีกหลายคน จึงจะสรุปผลอย่างเป็นทางการได้

เมื่อปลายเดือนที่แล้ว ลูกได้รับแจ้งว่าทางบริษัท Publishing นี้ได้ตกลงที่จะจัดจำหน่ายหนังสือของคุณทั่วประเทศแล้ว แต่ต้องมีการออกแบบปกใหม่ พร้อมทั้งรูปลักษณะของการวาง Layout ช่างโนเพื่อให้เป็นหนังสือที่ขายได้ ลูกดีใจมากที่หนังสือของคุณที่ได้เขียนถวายเกียรติแด่พระจะมีคนอ่านทั่วประเทศ แล้วเราก็พูดกันเล่นๆ ในครอบครัวว่า ไม่นานหากหนังสือของคุณมามีติด Best seller รายการเจาะใจอาจมาขอสัมภาษณ์ เป็นการหยอกล้อเล่นๆ ในครอบครัวที่ไม่ได้บอกใคร และ 4 วันต่อมา ...

“สวัสดีค่ะ ดิฉันโทรจากรายการเจาะใจค่ะ”

.....

และในวันพฤหัสบดีที่ 10 มีนาคม 2011 เวลา 22:35น. ทางโทรศัพท์ที่พกช่อง 5 ลูกจะได้ออกรายการเจาะใจและพูดถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ให้คนไทย 10 ล้านกว่าคนฟัง! มีคุณพ่อบอกลูกว่าจะเป็นครั้งแรกที่ฆราวาสคาทอลิกเราจะมีโอกาสเผยแผ่พระเกียรติคุณของพระองค์ออกสู่สาธารณชนโดยผ่านรายการโทรทัศน์เช่นนี้

ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก จนลูกตั้งตัวแทบไม่ติด ลูกได้แต่สวดขอพระพรจากพระองค์ให้พระจิตเจ้าประทับอยู่กับลูก และคิดถึงพระวาจาบทนี้ตลอดเวลา

“อย่าวิตกกังวลว่าจะพูดอย่างไรหรือพูดอะไร
สิ่งที่ท่านจะพูดนั้นจะได้รับการสนใจในเวลานั้นเอง เพราะท่านจะมีได้พูดด้วยตนเอง
แต่พระจิตของพระบิดาของท่านจะตรัสในท่าน” มัทธีว 10:19-20

ลูกวางใจในพระองค์ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอذن

บทที่ 248

เบื้องหลังการถ่ายทำ ...รายการเจาะใจ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า และแล้ว ... การออกรายการเจาะใจที่สัมภาษณ์ลูกก็ได้ผ่านพ้นไป ไม่ใช่แค่ตอนเดียว แต่ใช้เวลาออกอากาศถึงตอนครึ่งเดียวเลยทีเดียว ลูกๆ บอกว่า ถ้าซื้อเวลาเพื่อโฆษณาสินค้า นาทีละเป็นแสน ชั่วโมงครึ่งคุณไปก็แล้วกัน เหลือเชื่อจริงๆ 😊

ทันทีที่ลูกได้รับแจ้งว่า ทางรายการจะเชิญลูกออกอากาศแน่นอน สิ่งแรกที่ลูกคิดทันทีก็คือ ในการไปออกโทรทัศน์ครั้งนี้ ฉันจะต้องพูดถึงเรื่องพระเจ้าอย่างแน่นอน เพราะหากไม่พูดถึงเรื่องพระเจ้า ฉันก็ไม่มีเรื่องอะไรจะพูด แล้วฉันควรจะพูดอย่างไรให้คนดูประมาณ 10 ล้านคนที่ไม่ใช่เป็นคริสตชนซะ 99.6% ฟังแล้วเชื่อในสิ่งที่ลูกพูด และรู้สึกดีกับความยิ่งใหญ่ของพระองค์? ที่ผ่านๆ มา แม่ลูกจะได้ไปพูดแบ่งปันตามที่ต่างๆ นับเป็นร้อยแห่งแล้ว แต่ส่วนใหญ่ผู้ฟังจะเป็นคริสตชน แต่คราวนี้มันแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เป็นการออกอากาศทั่วประเทศและผู้ชมผู้ฟังส่วนใหญ่ไม่รู้จักพระองค์ ศัพท์แสงบางอย่างที่พวกเราใช้กันในบริบทของความเชื่อหรือศาสนา พวกเขาไม่เข้าใจ มันเป็นภาระที่หนักอึ้งอย่างใหญ่หลวงที่ไม่มีใครมองเห็นหรือเข้าใจ ลูกจำได้ถึงประโยคสุดท้ายที่ลูกได้ยินในคืนวันที่ 25 ธันวาคม 1989 “... God has a mission for you” และหากนี่คือ “Mission” ที่ลูกต้องทำถวายพระองค์ ลูกจะต้องทำให้ดีที่สุด แม่ลูกจะมีความหวังว่าพระจิตเจ้าจะตรัสผ่านลูกในวันสัมภาษณ์เพราะลูกได้สวดทูลขออย่างสุดหัวใจ แต่การวางใจเช่นนั้นโดยไม่มีการเตรียมตัวหรือใจให้พร้อมนั้นมีเป็นการประมาทเกินไปหรือ? เพราะลูกเชื่อเสมอว่า พระเจ้าทรงช่วยคนที่ช่วยตนเองเท่านั้น

ทุกคำพูด ทุกประโยค ได้ถูกกลั่นกรองในสมองของลูก เป็นคำพูดที่ลูกเชื่อว่าจะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์และเป็นที่ยอมรับได้ของคนไทย 99.6% ของ 10 ล้านคน ที่จะชมรายการนี้

เมื่อถ่ายทำอัดเทปรายการเสร็จ ลูกยังต้องไปพูดแบ่งปันที่วัดของคุณพ่อนายชุมพาลบาลของลูก เพราะทางรายการต้องการภาพของโบสถ์อันศักดิ์สิทธิ์ตามความเชื่อของพวกเราคาทอลิกและภาพที่ลูกไปแบ่งปัน

เสร็จจากทั้ง 2 รายการ เช้าวันจันทร์รุ่งขึ้น ลูกไม่ไปทำงาน 1 วัน นอนหลับพักผ่อนหลังจากเช้าถึงเที่ยง และหลังอาหารเที่ยงถึงเย็น เป็นเวลา 7 ชั่วโมงเต็มในวันนั้น สมองลูกต้องการการพักผ่อน พระเจ้าข้า

ลูกตั้งหัวข้อการแบ่งปันของลูกในวัดอันศักดิ์สิทธิ์ของคุณพ่อนายชุมพาลบาลของลูกว่า “**วิถีทางการแสวงหาพระและวิธีการรับใช้พระองค์ของดิฉัน**” แบ่งปันว่า ทันทีที่ลูกได้รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์ ลูกมีความร้อนรนมากในการรับใช้พระองค์ ลูกเข้าร่วมกิจกรรมขององค์กรต่างๆ มากมายในพระศาสนจักร ไม่ว่าจะเป็น สมาคมสตรีไทยคาทอลิก สมาคมคาทอลิกแห่งประเทศไทย สภาองค์กรฆราวาส ชมรมนักรุกจักคาทอลิก ฯลฯ แต่เป็นที่น่าแปลกใจว่า แม่ลูกจะได้ทำงานเยอะเยะในการรับใช้พระองค์ ในใจของลูกเล็กๆ ลูกกลับรู้สึกเหมือนรับประทานอาหารที่อืด แต่ไม่อร่อย

ลูกรู้สึกว่าคุณยังไม่ได้รับใช้พระองค์อย่างเต็มที่ ซึ่งลูกเองก็ไม่เข้าใจ ต่อมาลูกค่อยได้ยินคำว่า “กระแสรีบ” ลูกเริ่มสวดทูลถามพระองค์ว่า “กระแสรีบ” ของพระองค์ที่มีให้ลูกในการรับใช้พระองค์คืออะไร แล้วลูกก็รอคำตอบจากพระองค์

ต่อมา พระศาสนจักรมีการรณรงค์ให้พวกเราคริสตชน “พายเรือออกไปที่ลึก” หรือ Duc In Altum ในเวลานั้น ลูกเริ่มสังเกตเห็นว่า ยามที่ลูกเขียน มีคนอ่าน ยามที่ลูกพูด มีคนฟัง ลูกจึงทูลถามพระองค์ว่า “นี่คือกระแสรีบของพระองค์ที่มีให้ลูก?” แม้คำตอบจากพระองค์จะยังไม่ชัดเจน ลูกตัดสินใจค่อยๆ ถอนตัวออกจากทุกองค์กร โดยการไม่ขอรับตำแหน่ง ต่อเมื่อครบวาระ ทีละเล็กทีละน้อย ลูกค่อยๆ ถอนตัวออกมา

ในเวลาเดียวกัน ลูกตัดสินใจที่จะพายเรือน้อยออกไปที่ลึกตามลำพัง ลูกพายเรือของลูกไปเรื่อยๆ ทั้งกลางวันและกลางคืน ถึงตอนนั้น ลูกเลยจุดที่จะไปกังวลใจแล้วว่าใครจะคิดอย่างไรกับลูกในการรับใช้พระองค์ของลูกซะแล้ว ลูกทราบอย่างเดียวว่าคุณมีความตั้งใจแน่วแน่ที่จะประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ โดยการ Duc In Altum ลูกเปรียบตัวเองเป็นเหมือนม้านางที่วิ่งควบโดยไม่สนใจต่อสิ่งวอกแวกข้างทาง หากมีใครโยนกิ่งไม้ขว้างมาขวางทางลูก ลูกก็จะกระโดดข้ามมันไป แต่หากอุปสรรคนั้นมันใหญ่หลวงเกินกว่าจะกระโดดข้ามได้ ลูกก็จะวิ่งอ้อมมันไป แล้วก็กลับเข้าสู่วิ่งต่อ พุดง่าย ๆ ไม่มีใครหรือสิ่งใดที่จะสามารถขวางหรือทำให้ม้านางตัวนี้หยุดควบรับใช้นายของมันได้

และเนื่องจากลูกจำพระวาจาบทนี้ของพระองค์ขึ้นใจเลยทีเดียว

“จงระวังอย่าปฏิบัติศาสนกิจของท่านต่อหน้ามนุษย์ เพื่ออวดคนอื่น เพื่อจะได้รับคำสรรเสริญจากมนุษย์ ... แล้วพระบิดาของท่านผู้ทรงหยั่งรู้ทุกสิ่ง จะประทานบำเหน็จให้ท่าน” มัทธิว 6:1-6

ลูกจึงพายเรือของลูกออกไปที่ลึกอย่างเงียบๆ ตามลำพัง โดยไม่ต้องบอกใครหรือไปรายงานผลงานให้ใครทราบ ถามว่าลูกเหงาไหม ลูกไม่เหงา ถามว่าลูกกลัวไหม ลูกไม่กลัว ทั้งนี้เพราะลูกมีผู้โดยสาร 1 ท่าน ที่อยู่ใกล้ลูกตลอดเวลาบนเรือของลูก ยามที่ลูกประกาศข่าวดีให้กับผู้คนที่ลูกได้พบปะ ไม่ว่าจะเป็นช่างทำผมของลูกหรือระดับนายพลของกองทัพไทย และได้รับคำตอบมาว่า “ฟังพี่ / คุณพูดแล้ว ศาสนาคริสต์ไม่ได้เป็นอย่างที่พวกเราคิดมาก่อนเลย” ผู้โดยสารท่านนี้ก็จะยิ้มให้กับลูก เป็นรางวัลที่ยิ่งใหญ่กว่าเงินรางวัลหรือถ้วยรางวัลใดๆ ที่ใครในโลกนี้จะให้แก่ลูกได้ 😊

และแล้ว ... อยู่มาวันหนึ่ง ผู้โดยสารท่านนี้ก็จุดพลุสว่างไสวขึ้นเหนือเรือลำน้อยของลูก โดยลูกไม่ได้ทูลขอหรือใฝ่หาเลย เป็นความสว่างที่ทำให้คนจำนวนหลายล้านคนได้เห็นเรือลำน้อยลำนี้ แต่ที่พวกเขาเห็นบนเรือลำนั้น ไม่ใช่ลูกหรอก แต่เป็นพระสิริของพระองค์ที่ประทับอย่างสง่างามพร้อมรอยยิ้มที่เปี่ยมไปด้วยความรัก มันเป็นอัศจรรย์ที่ทำให้ลูกตระหนักว่า “Mission” ที่แท้จริงของพระองค์ที่ทรงต้องการให้ลูกทำนั้น บัดนี้ได้เริ่มต้นอย่างจริงจังแล้ว

โดยบทสวดของลูกบทนี้ ลูกจึงขอกราบทูลต่อพระองค์ว่า ลูกขอพวารณาตัวเองเป็นปากกาตัวน้อยๆ ที่จะเขียนประกาศข่าวดีอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ลูกขอพวารณาตัวเองเป็นกระบอกเสียงเล็กๆ ที่จะประกาศข่าวดีอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และหากพระองค์จะทรงใช้ลูกเป็นพรีเซ็นเตอร์ของพระองค์ ลูกขอพวารณาตัวเองเป็นพรีเซ็นเตอร์ตัวเล็กๆ ที่จะไม่ลืมตัวและจะตระหนักในใจตลอดชีวิตที่เหลือของลูกว่า ลูกเป็นเพียงพรีเซ็นเตอร์ผู้ต่ำต้อยที่มีโอกาสนำเสนอสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในจักรวาลให้กับชาวโลกได้รู้จัก

ลูกไม่ทราบจะเขียนอะไรได้มากกว่านี้แล้วพระเจ้าข้า นอกจากจะทูลขอพระองค์ได้โปรดประทับอยู่บนเรือลำน้อยของลูกและทรงยิ้มกับลูกเช่นนี้ตลอดไป พระเจ้าข้า 😊 😊 😊

“สิ่งที่ตาไม่เคยเห็นและหูไม่เคยได้ยิน และจิตใจของมนุษย์คิดไม่ถึง
คือสิ่งที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ที่รักพระองค์” 1 โครินธ์ 2:9

“ถ้าท่านปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน
และดำเนินตามหนทางของพระองค์ ... พระยาห์เวห์จะประทานพระพรให้ท่านอย่างล้นเหลือ ...
จะทรงเปิดคลังสมบัติบนท้องฟ้า ประทานฝนให้ตกบนแผ่นดินของท่านตามฤดูกาลและทรงอวยพรให้ท่านทำกิจการ
งานทั้งหลายเจริญก้าวหน้า” ฉธบ. 28:9-12

อาแมน

คุณอวยพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดของวัน

บทที่ 249

ควีนหลงหลังรายการเจาะใจ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า และแล้ว ... การออกรายการเจาะใจของลูกทั้ง 2 ครั้งก็ได้จบลงแล้ว แต่ยังมีควีนหลงที่ตามมาอย่างต่อเนื่อง โดยแต่ละเรื่องลูกคาดไม่ถึงถึงขั้นนั้น

ลูกจึงขออนุญาตเขียนเป็นบทสวดถวายแด่พระองค์อีกครั้งหนึ่ง หวังว่าพระองค์คงไม่ทรงเปื้อนนะ พระเจ้าข้า 😊 หลังจากการออกอากาศครั้งแรกจบ ลูกรับโทรศัพท์จนปวดหู อีกทั้งอีเมล BB และ Facebook อย่างต่อเนื่อง ต่างติดต่อมาให้กำลังใจและคอยติดตามชมตอน 2 ในสัปดาห์ต่อมา ทางรายการเองก็ติดต่อมาบอกว่าเป็นรายการที่มีผู้ชมมากจริงๆ

ต่อมาลูกได้รับเชิญจากบริษัทมาร์เก็ตติ้งแห่งหนึ่งที่เป็นบริษัทจัดการอบรมสัมมนาในระดับประเทศที่ทุกคนในวงการธุรกิจต่างรู้จักดี ให้ไปเป็นวิทยากรพิเศษ บรรยายในงานสัมมนาของนักธุรกิจที่จัดโดยกระทรวงแห่งหนึ่ง คาดว่าจะมีนักธุรกิจไปร่วมสัมมนาเป็นพันคน

นอกจากนี้ มีนิตยสารทางศาสนาของพี่น้องคริสตจักรจะขอสัมภาษณ์ลูก ติดต่อมาหลายครั้ง มีบริษัทมหาชนขอให้ลูกเขียนบทความลงในวารสารของบริษัทฯ เขา ลูกไปรับประทานอาหารและไปซื้อของ คนขายก็จำลูกได้ มีคุณพ่อบอกลูกว่ารายการนี้มีชมราว 10 ล้านคนเศษ เย็นวันหนึ่ง ลูกไปร่วมประชุม ณ สถานที่แห่งหนึ่ง ทันทีที่ลูกเดินเข้าไปในห้องประชุมทุกคนในห้องนั้นลุกขึ้นและปรบมือต้อนรับลูก เล่นเอาลูกน้ำตาซึมไปเลยทีเดียว

วันก่อนเพื่อนรุ่นพี่ที่ลูกนับถือท่านหนึ่ง อีเมลมาเล่าด้วยความตื่นเต้นว่าได้รับอีเมลจากเพื่อนเขาอีกต่อหนึ่งว่าเธอได้ขึ้นรถแท็กซี่และแท็กซี่ได้พูดถึงเรื่องของลูกกับเธอ เธอจึงอีเมลเล่าเรื่องนี้ให้ใครต่อใครรับทราบ มีคุณพ่อที่ลูกเคารพรัก เขียนมาบอกว่าปกติแท็กซี่ส่วนใหญ่จะคุยกับผู้โดยสารเรื่อง “เสื่อสีนั้นสีนี้” นี่มาคุยกับผู้โดยสารเรื่องการให้อภัยของผู้หญิงคนหนึ่ง นับว่าการกระพือของเรื่องนี้มันแรงจริง คุณพ่ออีกท่านหนึ่งเล่าให้ฟังว่า คุณพ่อไปตัดผม ลูกค้าที่ร้านตัดผมก็คุยถึงเรื่องนี้

และล่าสุด ในวันอาทิตย์ที่ผ่านมา โปรดิเวเซอร์ของรายการเจาะใจโทรมาบอกด้วยเสียงที่ค่อนข้างตื่นเต้นว่าในขณะที่พิธีกรในรายการที่สัมภาษณ์ลูกโทรหาเขาวามีชายคนหนึ่งไปรอที่หน้าบ้านเขา เพื่อขอให้เขาช่วยแนะนำให้มาพบลูก พิธีกรรายการบอกกับเขาว่าไม่มีเบอร์ของลูก ชายคนนั้นก็ไม่มียอมกลับ ในที่สุดลูกก็เลยบอกไปว่าขอหมายเลขโทรศัพท์ของชายผู้นั้นไว้ แล้วลูกจะให้เลขฯ โทรไปหาเขาในวันจันทร์รุ่งขึ้น ชายผู้นั้นจึงยอมกลับไป

เช้าวันรุ่งขึ้น ลูกให้เลขฯ โทรไปหาเขาแต่เช้า ปรากฏว่าเขากำลังมีความทุกข์มากและต้องการที่จะพูดคุยกับผู้ที่จะช่วย “บรรเทาใจ” เขาได้ ประกอบกับเขาต้องการความช่วยเหลือทางการเงินด้วย

และมีคนเขียนจดหมายไปหาลูกที่โรงงานและอีเมลไปให้ลูกต้องการความช่วยเหลือด้านต่างๆ

ในฐานะนักธุรกิจ ลูกเห็นโอกาสและช่องทางที่จะทำให้ตัวเองกลับมาเป็นที่รู้จักของวงการธุรกิจเหมือนเมื่อสมัยก่อนได้ ลูกยังสามารถเขียนหนังสือประเภท “How to ...” และทำเงินจากการจำหน่ายหนังสือเหล่านี้ได้ ลูกชอบการเขียนอยู่แล้วและมีโรงพิมพ์โทรไปที่โรงงานเพื่อเสนอตัวเองเป็นผู้พิมพ์หนังสือทุกเล่มที่ลูกจะเขียนจากนี้ไป

แต่ลูกถามตัวเองว่า สิบกว่าปีที่ผ่านมา ทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำไปในชีวิตทุกวันนี้ ลูกทำไปเพื่ออะไรหรือ? ลูกมีจุดหมายชัดเจนในใจของลูก นั่นคือ เพื่อประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ ไม่ใช่เพื่อชื่อเสียงของลูกเองหรือเพื่อผลประโยชน์อื่นใดทั้งสิ้น

ในเวลาเดียวกัน สิ่งต่างๆ ที่กำลังเกิดขึ้นรอบตัวลูกนั้น ลูกมองว่ามันเป็นเพียงกระแสที่เกิดขึ้นตามภาวะของสังคมเดี๋ยวมันก็จะจางหายไป นอกจากเราจะฉกฉวยโอกาสขยายผลในการสร้างชื่อเสียงให้แก่ตนเองจากกระแสนี้

ข้าแต่พระเจ้า ลูกขอกราบทูลพระองค์ว่า ลูกไม่ต้องการทำเช่นนั้นเลยพระเจ้าข้า ลูกขอเป็นลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ ที่มีสันติสุขและปิติสุขในใจอย่างเช่นทุกวันนี้ตลอดไป พระเจ้าข้า ☺

แล้วลูกก็สวดภาวนาถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงให้ลูกทำอะไรต่อจากนี้ไป?” แล้วลูกก็รอคำตอบจากพระองค์ ลูกพร้อมที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ พระเจ้าข้า

แต่ที่แน่ๆ ในวันพุธที่ 27 เมษายน 2011 นี้ เวลา 13:30 น. ลูกก็จะมีโอกาสประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ในระดับที่ลูกเองไม่เคยคาดคิดมาก่อน จะมีการเปิดตัวหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ซึ่งคราวนี้จัดพิมพ์โดยหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษฉบับเก่าแก่ที่สุดในประเทศไทยและจะจัดจำหน่ายทั่วประเทศโดยเครือข่ายของบริษัทจำหน่ายหนังสือที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในประเทศไทย ในสถานที่ที่เป็นจุดกำเนิดเรื่องราวทั้งหลายในชีวิตของลูก นั่นคือ ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และเนื่องจากมีผู้ใหญ่ในหลายวงการขอให้ลูกขยายผลในเรื่อง “การให้อภัย” ลูกจึงจะจัดให้มีการเสวนาในหัวข้อ “อภัย ใครว่าแพ้” โดยเชิญวิทยากรระดับที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของกต. ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยมาร่วมเสวนาด้วย โดยหนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่ภาษาอังกฤษจะเป็นผู้เชิญสื่อมวลชนทั้งหมดและตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยจะเป็นผู้เชิญสื่อที่ดูแลข่าวเกี่ยวกับเรื่องตลาดหุ้นมาร่วมงานเปิดตัวหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ด้วย

ลูกถามตัวเองว่า การเปิดตัวหนังสือเล่มนี้ของลูก ซึ่งเป็นหนังสือเล่มเล็กๆ ที่ลูกเขียนเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์เนื่องในโอกาสวันคล้ายวันเกิดของลูกเมื่อ 2 ปีที่แล้ว ในลักษณะเช่นนี้ มันเป็นไปได้หรือสำหรับลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ ที่ไม่รู้จักใครในด้านสื่อมวลชนเลย?

ใครว่าพระเจ้าไม่มีจริง อยากให้มาอ่านบทสวดบทนี้ของลูกจังเลย ☺ ☺ ☺

**“เสน่ห์เป็นของหลอกลวงและความงามก็เปล่าประโยชน์
แต่สตรียำเกรงพระเจ้า สมควรได้รับคำสรรเสริญ” สุภาษิต 31:30**

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

บทที่ 250

วันเปิดตัวหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ด้านหลังของบทสวดนี้ เป็นกำหนดการเปิดตัวหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ของลูกในวันที่ 27 เมษายน 2011 นี้ แม้ทุกอย่างจะมีการจัดการอย่างเรียบร้อยลงตัวไปแล้ว ลูกก็ยังรู้สึกว่ามีสิ่งต่างๆ เหล่านี้ มันกำลังเกิดขึ้นจริงหรือ?

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิตลูกใน 2-3 เดือนนี้ มันไม่ได้เกิดขึ้นจากความสามารถหรือการจัดการของลูกเลย ตั้งแต่การไปออกรายการเจาะใจ จนมาการเปิดตัวหนังสือเล่มนี้ของลูก แต่ในใจของลูก ลูกเห็นพระองค์ทรงยิ้มให้ลูก ในคืนแรกที่ลูกชมรายการของตัวเองเสร็จ ลูกขึ้นไปห้องนอน ลูกเข้าหาพระแท่น ลูกไม่มีคำสวดภาวนาใดๆ ทั้งในใจและออกจากริมฝีปาก ลูกเพียงแต่คุกเข่า พนมมือและแหงนหน้ามองพระรูปของพระองค์และพระแม่ และลูกก็รู้สึกว่พระองค์ทรงมากอดลูก แล้วพระแม่ก็ทรงมากอดลูกเช่นเดียวกัน มันเป็นความรู้สึกเช่นเดียวกับคืนที่ลูกไปคุกเข่าสวดต่อหน้าถ้าแม่พระเมืองลูร์ดเป็นครั้งแรก เป็นความรู้สึกที่ตื่นตัน เต็มล้น และปลื้มปิติที่หาคำบรรยายไม่ได้ น้ำตาลูกไหลลงอาบแก้มอย่างเจี๊ยบๆ และตามลำพังกับพระองค์และพระแม่ และขณะที่ลูกกำลังเขียนอยู่นี้ ความรู้สึกนั้นได้กลับมาอีกครั้งหนึ่ง จนลูกต้องหยุดเขียนจนกว่าน้ำตาแห่งความปลื้มปิติที่ได้รับสัมผัสจากพระองค์จะหยุดไหลเสียก่อน

ลูกได้เขียนในตอนต้นของหนังสือของลูกว่า หากชีวิตของลูกเป็นบทประพันธ์เรื่องหนึ่ง ผู้เขียนบทประพันธ์เรื่องนี้เป็นผู้ที่มีจินตนาการอันสูงส่ง จนลูกเองยังตามเค้าโครงเรื่องราวชีวิตของตนเองไม่ทัน มาบัดนี้ 30ปีให้หลัง ทุกสิ่งทุกอย่างที่กำลังเกิดขึ้นในชีวิตของลูก ก็เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและอย่างมีพลัง แต่คราวนี้ลูกมีมุมมองการดำเนินชีวิตที่ต่างกันโดยสิ้นเชิง ลูกได้ค้นพบพระองค์แล้ว และได้ยกให้พระองค์ทรงเป็นผู้นำชีวิตของลูก ลูกจึงขออนุญาตยึดพระหัตถ์พระองค์ไว้อย่างเหนียวแน่น ไม่ว่าจะก้าวไปที่ใด จะเดิน จะวิ่ง หรือจะพวยเรือไปยังที่ใด ลูกจะขอตามหลังพระองค์อย่างไม่ยอมทิ้งห่าง “พระยาเวห์จะเสด็จนำหน้าท่าน พระองค์จะทรงสถิตอยู่กับท่าน

จะไม่ทรงทำให้ท่านผิดหวังหรือทอดทิ้งท่าน อย่างกลัวและอย่าท้อแท้เลย” ฉธบ. 31:8

ทุกๆ คืนก่อนนอน ตอนเดินสวดภาวนาใน 2 เดือนนี้ ลูกจะสวดทูลขอพระองค์เพิ่มเติมว่า “ขอให้พระองค์ประทานความถ่อมตน ความกตัญญู และการติดดินของลูกตลอดไป พระเจ้าข้า” เพราะพระองค์ทรงประทานพระพรและพันธกิจจากฟ้าให้ลูกอย่างชนิดที่ลูกต้องกระโดดรับ เพราะมากมายเหลือเกิน ดังที่ลูกจะเขียนในบทสวดบทต่อไป ถึงพระพรอันยิ่งใหญ่อีกพระพรหนึ่ง

สำหรับบทสวดบทนี้ ลูกขอจบลงด้วยพระวาจาดังต่อไปนี้ พระเจ้าข้า

“หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้ายิ่งใหญ่ จงเป็นไปตามที่เจ้าปรารถนาเถิด” มัทธิว 15:28

“สิ่งที่เป็นไปได้สำหรับมนุษย์ ก็เป็นไปได้สำหรับพระเจ้า” ลูคา 18:27

“ข้าแต่พระยาร์เวห์ โปรดประทานสิริรุ่งโรจน์ มิใช่แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย
มิใช่แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย แต่โปรดประทานแก่พระนามของพระองค์ ...” สดุดี 115:1

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 251

ผู้เคลื่อนคือพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า แต่เดิมลูกตั้งใจจะเขียนถึงพระพรอันยิ่งใหญ่อีกพระพรหนึ่งของพระองค์ที่มีต่อลูก แต่มีคนกล่าวขวัญถึงวันเปิดตัวหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ในวันที่ 27 เม.ย. 2011 ที่ผ่านมาอย่างต่อเนื่อง ลูกจึงขออนุญาตเขียนถึงเรื่องนี้สักครั้ง พระเจ้าข้า

ในวันงานมีคนไปร่วมงานอย่างอุ้นหนาผาคั่ง สำหรับลูกแล้ว ทุกๆ คนที่ไปคือ พระพรที่พระองค์ประทานให้แก่ลูก นับตั้งแต่คุณแม่ผู้ร่วมก่อตั้งโรงเรียนเดิมของลูก อดีตคุณแม่อธิการ ตลอดจนซิสเตอร์เจ้าคณะภาพและซิสเตอร์ทั้งคณะ คุณพ่อที่ลูกเคารพรักหลายองค์ ตลอดจนเพื่อนฝูงทุกกลุ่มและทุกหลักสูตร และยิ่งกว่านั้น ประธานของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยก็ให้เกียรติมาร่วมงานด้วย

เพื่อให้งานเปิดตัวหนังสือเล่มนี้มีความหมายในมิติด้านความเชื่อและเป็นกิจการของศาสนสัมพันธ์ไปในตัว ลูกได้เชิญผู้ทรงคุณวุฒิ 2 ท่าน ซึ่งเป็นเพื่อนที่ลูกรักนับถือมาร่วมเสวนาด้วย โดยได้ตั้ง Theme เสวนาไว้ว่า “อภัย ใครว่าแพ้?” ท่านแรกเป็นพุทธศาสนิกชนที่เข้าถึงหลักธรรมของศาสนาของท่านอย่างถ่องแท้ และมีตำแหน่งเป็นที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี อีกท่านหนึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านเงินๆ ทองๆ และเรื่องหุ้น ปัจจุบันเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ คณะกรรมการกำกับตลาดทุน สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์

สิ่งที่ทั้งสองท่านได้พูดแบ่งปันให้สื่อมวลชน ตลอดจนผู้ฟังทั้งห้องฟังนั้น เป็นสิ่งที่มีคุณค่า ควรแก่การจดจำจนมีเพื่อนฝูงโทรหาลูกและพูดคุยถึงท่านทั้งสองอีกหลายวัน 😊

ส่วนลูกเองนั้นได้พูดถึง 2 ประเด็นเพื่อให้เข้ากับหัวข้อของการเสวนาคือ การให้อภัยผู้ที่ทำร้ายเรากับการให้อภัยผู้ที่เรารักแต่กลับทิ้งเราไปในยามที่เราต้องการใครสักคนที่สุดนั้น ยากหรือง่ายเพียงใด และเหมือนกันหรือต่างกันอย่างไร

ในกรณีที่ให้อภัยศัตรูนั้นไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายเลย มี 2 ช่วงที่ลูกต้องทำเช่นนั้น ครั้งแรกคือ คืนที่ลูกรู้สึกว่าชีวิตไม่มีค่าที่จะอยู่ต่อไป และได้แข่งชักหักกระดูกผู้ที่ทำร้ายลูก แต่หลังจากการสวดภาวนาทั้งคืนในคืนนั้น ลูกก็สามารถให้อภัยพวกเขาทั้งหมดได้ด้วยพระพรของท่านของพระเจ้า และลูกยังได้สวดขอพรให้พวกเขาทั้งหมดรวมครอบครัวด้วย

ต่อมาเมื่อความจริงได้ปรากฏแล้ว หากลูกฟ้องกลับ ลูกสามารถเรียกค่าเสียหายเป็นร้อยล้านได้ และยิ่งในขณะนั้นฐานะการเงินของลูกอยู่ในสภาพราบเรียบเหมือนเส้นกราฟของคนหมดลมหายใจแล้ว แต่ลูกคิดถึงคืนที่ลูกได้ให้อภัยพวกเขา เพราะพระพรของท่านของพระองค์ มันเป็นการตัดสินใจที่ลูกต้องเลือกระหว่างเงินและพระเจ้า

ในที่สุด ลูกตัดสินใจเลือกพระองค์

ส่วนเรื่องการให้อภัยผู้ที่เรารักแต่กลับทำร้ายจิตใจเรานั้น มันยากกว่าร้อยเท่าทวีคูณ

ความรู้สึกของผู้หญิงที่สามีทิ้งครอบครัวไปนั้น จะรู้สึกว่าเป็นตัวเองไร้ค่า ลูกก็เป็นหนึ่งในจำนวนนั้น ลูกใช้เวลาสวดภาวนาต่อพระองค์เป็นปีๆ ในที่สุด พระองค์ก็ประทานสติปัญญาให้ลูกนึกถึงนิทานอีสปเรื่องไก่ได้พลอย การที่ไก่จิกได้พลอยแต่กลับสะบัดทิ้งไปและเดินหาหนอนต่อนั้น ไม่ได้หมายความว่า พลอยเม็ดนั้นไม่มีค่า พลอยก็คือ อัญมณีอันมีค่าในตัวเอง แต่ที่ไก่จะหาหนอนนั้น เพราะโดยธรรมชาติมันต้องกินหนอน กินพลอยไม่ได้

เมื่อคิดได้เช่นนั้นก็สามารถปลอบตัวเองได้ว่า อันตัวเรานั้นก็ยังคงมีคุณค่า เพียงแต่ผู้ที่เจอเราเป็นไก่ ถ้าเป็นคนก็คงเห็นค่ามหาศาลในพลอย (หรือเพชร) เม็ดนี้

เป็นอันปลอบ (หลอก) ตัวเองไปได้เพราะหนึ่ง 😊

ต่อมาหลังจากได้เป็นคริสตชนเต็มขั้นแล้ว ก็ได้รับการปลุกฝังและสั่งสอนว่าบัญญัติเอกหรือข้อแรกเลยคือ เราต้องมีความรักในหัวใจ รักพระเจ้าสิ้นสุดจิตใจ และรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตัวเอง ลูกก็ถามตัวเองว่าจะทำอย่างไรจึงจะไม่ให้ความรักที่เรามีต่อชายที่เราแต่งงานด้วย ซึ่งเป็นความรักที่ยิ่งใหญ่และบริสุทธิ์เปลี่ยนกลายเป็นความแค้นและความเกลียดชังในเมื่อเขาทิ้งเราไป

ลูกสวดภาวนาอย่างเดียว สวดเป็นปีๆ และแล้ว ... ในคืนหนึ่ง พระองค์ก็ทรงส่งสารลูก ประทานสติปัญญาแก่ลูกอีกครั้งหนึ่ง

ใช่แล้ว ง่ายนิดเดียว เราก็เก็บความรักอันยิ่งใหญ่ของเราไว้ในกันบังของหัวใจ ปิดฝา และลือคฤณแจไว้ ส่วนผู้ที่เราแต่งงานด้วยถือว่าไม่ใช่เป็นผู้ที่เรารัก พุดง่ายๆ ว่ารักลูกแต่แต่งผิด อย่างกระนั้นเลย เราก็ตัดเชือกให้ลูกโป่งลอยขึ้นไปบนอากาศ แค่นี้เอง หัวใจของเราก็คงสามารถชุ่มฉ่ำไปด้วยความรักและลูกโป่งก็ได้ลอยหายไปสู่อากาศ

ปรากฏว่า มีคนโทรมาคุยกับลูกเรื่องตัดลูกโป่งจนลูกรับโทรศัพท์ไม่หวาดไม่ไหวในวันต่อมา 😊

พระองค์เจ้าข้า บัดนี้ ภูเขาของลูก พระองค์ก็ทรงเคลื่อนให้ลูกไปแล้ว เพราะความเชื่อของลูก ลูกโป่งลูกก็ได้ตัดแล้ว เพราะพระพรของพระองค์ และที่น่าอัศจรรย์ ลูกได้ทำการต่างๆ เหล่านี้ในที่แจ้ง มีคนมองเห็นและรับรู้เป็นจำนวนมาก และการที่เป็นเช่นนี้ได้เพราะเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ทั้งสิ้น ลูกเพียงแต่ยอมและขอเป็นพริเซ็นเตอร์ตัวน้อยๆ ผู้ต่ำต้อยที่แสดงให้เห็นและรู้จักสิ่งที่มีคุณค่าที่สุดในพิภพจักรวาล นั่นคือ พระองค์

ทุกวันนี้ ยามลูกไปที่ใด ผู้คนยังคงจำลูกได้จากอาการสัมผัสอาการโรทัทศน์เมื่อ 2 เดือนที่แล้ว และมาตอนนี้ก็ได้มีการพูดถึงหนังสือของลูกควบคู่กันไปด้วย

ลูกได้พายเรือออกไปที่ลึกแล้ว (Duc In Altum) พระองค์ทรงได้จุดพลุเหนือศีรษะลูกแล้ว ลูกจะขอพายเรือต่อไป ส่วนผลของเหตุการณ์ทั้งหมดที่ได้เกิดขึ้นกับตัวลูกใน 2-3 เดือนที่ผ่านมา ลูกขอยกขึ้นเหนือเกล้า ถวายให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

ลูกขอจบบทสวดบทนี้ด้วยพระวาจาบทที่ลูกได้นำไปกล่าวในการสรุปการพูดแบ่งปันให้คุณพ่อหลายองค์ฟังเมื่อคืนก่อนว่า

“แต่เขาเกิดมาตาบอด เพื่อให้พระราชกิจปรากฏในตัวเขา” ยอห์น 9:3

ลูกรักพระองค์ พระเจ้าข้า 😊

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนัก

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 252
ขึ้นนั่งบัลลังก์เลย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อวันที่ 21 มีนาคม 1994 วันที่บริษัทฯ เก้าของลูกถอนคดีการฟ้องลูกเรื่องการฉ้อโกงที่ไม่เป็นความจริง ก่อนลูกจะก้าวเท้าออกจากศาล ลูกก้มลงกราบที่ธรณีศาลพร้อมกับพูดว่า “ลาก่อนชั่วชีวิต ชาตินี้ที่เหลือจะขอไม่มาเหยียบศาลอีก”

แต่วันก่อน เพื่อนของลูกคนหนึ่งพูดขึ้นว่า “แต่คราวนี้พี่ไม่ต้องเดินข้ามธรณีศาล พี่เดินเข้าจากด้านหลังและขึ้นนั่งบัลลังก์เลย!”

ใช่แล้วพระเจ้าข้า ในวันที่ 18 พฤษภาคม 2011 ที่ผ่านมา ลูกได้เข้าร่วมพิธีปฏิญาณตน หลังจากได้รับพระกรุณาโปรดเกล้าฯ เป็นผู้พิพากษาสมทบของศาลแรงงานของภาคที่มีนครมอุตสาหกรรมมากที่สุดในเดือนเมษายน 2011 ที่ผ่นมา และจะเริ่มการปฏิบัติหน้าที่เป็นครั้งแรกในวันที่ 31 พฤษภาคม 2011 นี้

นับเป็นพระพรที่ลูกเองไม่เคยคาดหวังหรือแม้แต่จะฝันถึงเลย

เมื่อราว 3 ปีก่อน มีเหตุการณ์หนึ่งที่ทำให้ลูกเขยของลูกพูดกับลูกว่า “ศาลแรงงานควรมีคนอย่างหม่ามีไปเป็นผู้พิพากษา จะได้ให้ความยุติธรรมแก่คู่กรณีได้” ลูกพูดตอบทันทีว่า “ไม่เอา หม่ามีไม่ทราบจะไปสมัครที่ไหนหรือจะหาเส้นอย่างไร” (ในตอนนั้น การเป็นผู้พิพากษาสมทบ หากมีเส้นสายดี ว่างได้ถูกทางก็มีโอกาสเป็นได้)

วันรุ่งขึ้น ลูกสาวคนเล็กโทรมาหาลูกด้วยเสียงที่ตื่นเต้น (วันนั้นลูกไม่ได้เข้าโรงงาน) บอกกับลูกว่า พี่เขยของเขาอุทานว่า “คงเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าแน่เลย!” มีจดหมายจากศาลแรงงานถึงลูกในฐานะประธานกรรมการของบริษัทฯ เชิญให้ลูกไปสมัครเป็นผู้พิพากษาสมทบของศาลแรงงาน!!!

ลูกเองก็งงเอาการ เพิ่งพูดเมื่อวานว่าไม่ทราบจะไปสมัครที่ไหน วันรุ่งขึ้นก็มีจดหมายพร้อมตราครุฑเชิญมาถึงโรงงาน ลูกทูลถามพระองค์ทันทีว่า “ถ้าเป็นน้ำพระทัยของพระองค์?”

ปรากฏว่าครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่มีกฎหมายใหม่เกี่ยวกับการสรรหาผู้พิพากษาสมทบของศาลแรงงานและจะต้องมีการเลือกตั้งกันเอง ผ่านการตรวจสอบประวัติทั้งทางกรมตำรวจและทางศาล การทำข้อสอบด้านจิตวิทยา (จำได้ว่ามีข้อสอบทั้งหมด 8 หน้า) การสอบสัมภาษณ์โดยจิตแพทย์ การอบรมด้านกฎหมายซึ่งผู้สมัครจะต้องศึกษาพระราชบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องแรงงานทั้งหมด สำหรับผู้ที่ไม่มีพื้นฐานด้านนิติศาสตร์มาก่อน หนักเอาการอยู่ เพราะต้องมีการสอบข้อเขียน ตามด้วยท้ายสุดต้องผ่านการสอบสัมภาษณ์โดยคณะของอธิบดีของศาลแรงงาน

ขั้นตอนทั้งหมดนี้ใช้เวลา 2 ปีครึ่งเต็มๆ ในระหว่างการผ่านแต่ละขั้นตอนนี้ ลูกสวดภาวนาต่อพระองค์อยู่ตลอดเวลาว่า ถ้าเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ที่จะให้ลูกนำความรักความเมตตาตลอดจนความเที่ยงธรรมของพระองค์ไปประจักษ์

ยังอีกวงการหนึ่งของสังคมคือ วงการตุลาการก็ขอให้ลูกสามารถผ่านการทดสอบแต่ละขั้นตอนเทอญ

มีเพียงแต่ลูกจะได้เป็นผู้พิพากษาสมทบของศาลแรงงานเท่านั้น ลูกยังได้ถูกรับเข้าอบรมในอีกหลักสูตรหนึ่งที่จัดโดยศาลสูงซึ่งเป็นศาลหลักของประเทศชาติศาลหนึ่ง

ลูกทราบแล้ว พระเจ้าข้า ว่าเป็นน้ำพระทัยของพระองค์อย่างแน่นอน 😊

ลูกมอยย้อนหลัง ชีวิตของลูกได้เดินมาครบวงจรแล้วจริงๆ จากที่ลูกต้องหนีหัวซุกหัวซุนหนีคดีที่ถูกยึดเยียดให้และต้องใช้เวลากว่า 1 ทศวรรษในการต่อสู้เพื่อหาความเป็นธรรมให้กับตัวเอง มาบัดนี้ พระองค์ทรงประทานโอกาสให้ลูกใช้ประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมาในการให้ความเป็นธรรมแก่ผู้อื่น เพราะพระองค์ทรงทราบว่าผู้ที่ผ่านประสบการณ์อย่างลูกมาไม่มีทางที่จะให้อะไรแก่ผู้อื่นนอกจากความยุติธรรม ความรัก และความเมตตาเท่านั้น

ทุกวันนี้ ลูกมีชีวิตโดยมีพระองค์เป็นผู้วางแผนและทรงนำในทุกอย่าง ลูกเกือบจะไม่ต้องวางแผนอะไรเลย เพราะถึงแม้ลูกจะวางแผนชีวิตอย่างไร ก็ยังไม่สามารถออกมาปรากฏผลอย่างที่เป็นอยู่ในหลายเดือนที่ผ่านมาได้ ลูกเองรู้สึกว่าพระองค์ทรงใช้ลูกในหลายๆ ทาง เพราะลูกกราบทูลพระองค์ทุกวันว่า ลูกพร้อมและเต็มใจที่จะรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ แล้วพระองค์ก็ทรงใช้ลูกจริงๆ ใช้มากมายในหลายๆ ทางและพร้อมๆ กัน จนลูกต้องสวดทูลขอพระองค์เพิ่มเติมทุกวันว่า

“ขอพระองค์ได้โปรดประทานพระพร พละกำลัง และสติปัญญาแก่ลูกในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ด้วยเทอญ” 😊

เพียงสวดทูลขอเท่านั้น ลูกก็รู้สึกเปี่ยมไปด้วยพลังที่จะรับใช้พระองค์ได้ในทุกด้านด้วยความตื่นตัวและความพร้อมเต็มที่พระเจ้าข้า 😊

“ ‘จงพูดความจริงแก่กันและกัน จงให้การพิพากษาที่ ... เทียงตรงและกระทำเพื่อศานติ ...
อย่ารักคำสาบานเท็จ สิ่งเหล่านี้เราเกลียดชัง’ พระเจ้าตรัสดังนี้แหละ” เศคาริยาห์ 8:16-17

ลูกจะจำใส่เกล้าฯ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนหนัก

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 253

เด็กหญิงคริสติน่า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในเดือนมีนาคม 2011 ที่ผ่านมา ลูกได้ไปเยี่ยมหญิงสาวที่ดูแลห้องจัดเลี้ยงงานฉลองวันแซยิดของลูก เพราะทราบว่าเธอเพิ่งคลอดบุตรสาวและยังอยู่ที่โรงพยาบาล

ทันทีที่ลูกเหยียบเข้าไปในห้อง ครอบครัวของเธออันมีคุณแม่สามี และตัวเธอเองต่างลุกขึ้นต้อนรับลูกราวกับญาติสนิท ทั้งๆ ที่นอกจากเธอแล้ว เรายังไม่เคยพบหน้ากันเลย

เธอไม่รอให้เสียเวลาแม้แต่น้อย ทันทีที่ลูกนั่งลง เธอรีบเล่าด้วยน้ำเสียงที่ยังมีความตื่นเต็นว่า หลังงานวันจัดเลี้ยงของลูก เธอได้อ่านหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ที่ลูกได้แจกเป็นของขวัญในงานและรู้สึกประทับใจ หลังจากนั้นไม่นาน เธอก็แต่งงาน ปีหนึ่งต่อมาก็ยังไม่มีบุตร อยู่มาคืนหนึ่งเธอฝันว่า มีผู้ชายคนหนึ่งใส่เสื้อคลุมสีขาวยาวถึงเท้า (ฟังดูเหมือนชุดหล่อของคุณพ่อศาสนาเรา แต่เธอไม่ทราบเพราะไม่เคยเห็นบาทหลวงทางคริสต์มาก่อน) มาเคาะประตู เมื่อเธอเปิดประตูบ้านชายผู้นี้มีเด็กทารกเป็นเด็กผู้หญิงนอนอยู่บนเตียงเด็กมีล้อ บอกกับเธอว่า “คุณ...(ชื่อลูก) ให้ผมนำเด็กคนนี้มาให้คุณ” ทันทีที่พุดจบ ก็มีเสียงเพลงดังกระหึ่มอย่างไพเราะจากคนกลุ่มหนึ่งที่ยืนอยู่ข้างหลัง ห่างจากชายผู้สวมชุดสีขาวนี้ (ฟังดูเหมือนกับการไปร้องเพลง Carol ในเทศกาลคริสต์มาส) เธอรับเด็กทารกไว้ แล้วก็ตื่นขึ้นมา รุ่งเช้าเธอก็รีบไปค้นหาหนังสือของลูก เพราะเธอยอมรับว่าเธอได้สัมผัสลูกและชื่อลูกไปแล้ว เพราะแขกที่มาจัดเลี้ยงมีเยอะแยะและต่อเนื่องเป็นเวลาปีกว่าไปแล้วในตอนนั้น แต่เธอจำได้คล้ายคลึงคล้ายคลาว่าต้องเป็นพี่ที่เขียนหนังสือแจกในงานแน่ และปรากฏว่าใช่จริงๆ ด้วย เธอตื่นเต็นมาก เล่าความฝันอันแสนแปลกประหลาดนี้ให้แก่สามีและคุณแม่ของเธอฟัง ต่อมาอีกหนึ่งเดือนเธอก็ตั้งครรภ์ และสักพักเธอก็ทราบว่าทารกในครรภ์ของเธอเป็นเพศหญิงจริงๆ ด้วย เธอตื่นเต็นและอยากพบลูกมาก แต่ไม่ทราบจะติดต่ออย่างไร บังเอิญได้พบกับภรรยาของผู้ใหญ่ที่แนะนำให้ลูกไปใช้สถานที่นั้นในการจัดงานเลี้ยง

ลูกนั่งฟังด้วยความทึ่งและประหลาดใจ คุณแม่ของเธอพูดเสริมขึ้นมาว่า “ครอบครัวของเราอยู่ในแวดวงทหารและไม่เคยรู้จักศาสนาคริสต์มาก่อนเลย แต่หลานคนนี้ พระเจ้าของคุณประทานให้เราผ่านคุณ” เป็นครั้งแรกที่ลูกไม่สามารถจะหาคำพูดใดๆ มาตอบครอบครัวนี้ได้เลย

สามีของเธอซึ่งมียศเป็นพันเอกในกองทัพไทย พูดเสริมขึ้นมาว่า “ครอบครัวเราทุกคนขอบคุณพี่มากครับ”

“ขอบคุณพระเจ้าเออะค่ะ” ลูกหาคำพูดได้แล้ว 😊

และที่น่าอัศจรรย์กว่านั้น วันที่แพทย์กำหนดให้เด็กเกิดเป็นวันที่เดียวกับวันเกิดของลูกอีก!

“พี่...(ชื่อสามีเธอ) ได้ไปหาพระ และพระท่านได้ตั้งชื่อให้ลูกเราว่า ...”

“ชื่อเพราะจังค่ะ ลูกสาวเธอช่างมีบุญ นี่ผู้นำศาสนาพี่ก็ได้กรุณาตั้งชื่อให้ว่าด.ญ.คริสติน่า”

“หรือคะ?” หญิงสาวพูดด้วยความตื่นเต้น พลังงานไปสบตาสามีเธอ “ฉันจะให้ลูกเชื่อว่าคริสตินาค่ะ” ทั้งสามี และคุณแม่ของเธอต่างพยักหน้าเห็นชอบด้วย

คุณแม่ของเธอพูดขึ้นอีกว่า “โตขึ้น พวกเราคงให้หลานคริสติน่าเรียนรู้เกี่ยวกับศาสนาของคุณ”

“ถ้าสนใจจะให้เรียนโรงเรียนคาทอลิก บอกดิฉันด้วยนะคะ”

ลูกก้าวออกจากห้องของเธอที่โรงพยาบาลด้วยหัวใจที่อัมเอิบไปด้วยความสุข ก่อนจะไปเยี่ยมเยียนเธอ ลูกก็พยายาม วิเคราะห์เรื่องความฝันของเธอและผลที่ตามมาจนเธอได้บุตรสาวตามฝันนั้น แต่ในที่สุดก็บอกกับตัวเองว่า อันตัวเรานั้นแสน จะเล็กกะจิดริด จะไปวิเคราะห์หรือหาสาเหตุหรือเข้าใจอะไรไปทุกเรื่องย่อมเป็นไปได้ ของบางอย่างเป็นพระพรจากพระ ที่อธิบายด้วยเหตุผลไม่ได้ ก็ให้รับด้วยความขอบคุณและกตัญญูก็แล้วกัน

แต่ที่แน่ๆ แม้ลูกจะอธิบายให้ครอบครัวนี้ฟังไม่ได้ เพราะอย่างไรเขาก็คงไม่เข้าใจ ก็คือ หญิงสาวผู้นี้ได้อยู่ในคำสวด ภาวนาของลูกมาตลอด เพราะทุกๆ คืนลูกจะขอพรจากพระองค์ให้แก่ผู้ที่เคยมาแบ่งปันเรื่องราวชีวิตของเขาให้ลูกฟังทุกๆ คน

ในคืนงานเลี้ยงของลูก หลังจากเธอได้รออนแขกเหรื่อกลับไปหมดแล้ว เธอได้เอาหนังสือของลูกมาให้ลูกเซ็น พร้อมกับเล่าเรื่องราวชีวิตของเธอให้ลูกฟัง และจบลงว่า “พีโซคดีจังที่ได้พบพระเจ้าของพี” ลูกตอบเธอไปว่า “ถ้าใครไฝ่หาพระเจ้า อย่างที่พีไฝ่หา ก็จะพบพระองค์เช่นเดียวกัน”

ลูกจำได้ว่าคืนนั้นก่อนนอน ลูกได้สวดทูลขอพระองค์ว่าขอให้พระองค์ซึ่งเป็น “พระเจ้าของพี” ในความคิดของเธอ ทรงเป็น “พระเจ้าของเธอ” ด้วยในสักวันหนึ่งเทอญ

แล้วต่างคนก็ต่างดำเนินชีวิตของตนเองไปจนกระทั่งเธอมีความฝันอันน่าอัศจรรย์นั้น

ลูกตั้งใจว่าจะกลับไปเยี่ยมเยียนหนูน้อยคริสติน่าในเดือนวันเกิดของเธอทุกๆ ปี ส่วนพระพรที่พระองค์จะทรง ประทานให้แก่เด็กหญิงคนนี้และครอบครัวของเธออย่างไรต่อไปนั้น ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

แค่นี้ ลูกก็มีความสุขจนล้นหัวใจ (อีกแล้ว) พระเจ้าข้า 😊

“บุตรเป็นมรดกที่พระยาห์เวห์ประทานให้ บุตรหลานเป็นบำเหน็จรางวัลจากพระองค์” สดุดี 127:3

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดนแล้ว

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 254

บทรำพึงของลูกของพระองค์วัย 15 ปี

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันที่ 2 มิถุนายน 2011 ที่ผ่านมา มีความหมายกับลูกมาก เพราะเป็นวันเกิดที่ 2 ของลก ไข่แล้ว พระเจ้าข้า วันที่ 2 มิถุนายน เป็นวันที่ลูกมีชีวิตใหม่ เป็นชีวิตที่เป็นลูกของพระองค์และปีนี้ลูกมีอายุครบ 15 ปีบริบูรณ์

ลูกขอเขียนบทสวดนี้ถวายแด่พระองค์เป็นบทรำพึงตั้งแต่วันแรกๆ ของการเป็นลูกของพระองค์จนถึงปัจจุบัน ... พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ที่สุด พระองค์ทรงประทานพระพรให้ลูกได้พบกับความยุติธรรมของชีวิตอย่าง อัจฉริยะ ลูกขอบพระคุณอย่างสิ้นสุดหัวใจ พระเจ้าข้า

... ลูกมีความเชื่อในพระองค์ แต่ได้โปรดประทานพระพรให้ลูกมีความเชื่อในพระองค์ให้มากๆ ยิ่งขึ้นไปเทอญ

... ทำไมพระองค์ไม่ทรงตอบคำสวดภาวนาและการสวดสายประคำของลูกเลย

... พระองค์ทรงอยู่ไกลเหลือเกิน ทำอย่างไรลูกจึงจะสัมผัสกับความรักของพระองค์ได้ สิ่งที่ลูกรู้สึกในใจคือความเกรงกลัวพระองค์เท่านั้น

... ลูกเริ่มอ่านพระวาจาของพระองค์อย่างจริงๆ จังๆ แล้ว

... ลูกเริ่มรู้สึกว่าพระองค์ทรงยิ้มให้ลูกแล้ว ลูกดีใจมาก พระเจ้าข้า 😊

... ไชโย! พระองค์ทรงเริ่มตอบลูกแล้ว

... ขอบพระคุณพระองค์ที่ไม่ได้ประทานสิ่งที่ลูกสวดทูลขอเมื่อครั้งก่อนโน้น เพราะการที่พระองค์ไม่ทรงประทานให้ตามที่ลูกขอนั้น ได้กลายเป็นพระพรในเวลาต่อมา อีกเรื่องหนึ่ง ลูกเพียรสวดขอพระองค์อยู่ถึง 7 ปีเต็ม! กว่าพระองค์จะทรงประทานพระพรให้และผลบุญที่ได้นั้น ยังสืบทอดจนถึงทุกวันนี้ หากพระองค์ทรงประทานให้ลูกตั้งแต่แรก พระพรนั้นก็สูญเปล่าไป!

... ในท่ามกลางความเจ็บปวดของห้อง ลูกเริ่มสัมผัสกับความรักของพระองค์แล้ว ยามที่ลูกสวดภาวนาหรือเขียนบทสวดถวายพระองค์ บางครั้งความรู้สึกนั้นมันเต็มปรีหัวใจลูกจนลูกลืมทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวลูกหมด มันเป็นความรู้สึกที่ส่วนตัวจริงๆ ไม่มีใครหรืออะไรเลยที่อยู่ระหว่างพระองค์กับลูก จนลูกขอใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษว่า เป็นความรู้สึกที่เป็น ecstasy ที่ลูกไม่สามารถจะอธิบายเป็นคำพูดหรือคำเขียนบรรยายได้ 😊 😊 😊 😊 😊

... ในยามที่ลูกจะทำอะไรที่นอกกรอบนอกทาง พระวาจาของพระองค์ที่เกี่ยวข้องจะผุดขึ้นมาในสมองของลูกทันที เป็นผลให้ลูกต้องสู้กับตัวเองว่าจะทำตามใจตัวเองหรือเชื่อฟังพระองค์ดี แต่ในหลายๆ เหตุการณ์ที่ลูกรู้สึกว่าบาดเจ็บหรือเจ็บปวดแล้วลูกทูลถามพระองค์ว่า “ทำไมถึงเป็นเช่นนี้ พระเจ้าข้า?” พระองค์ก็จะทรงเงิบเพื่อให้ลูกค้นหาคำตอบเอง

... บ่อยครั้งลูกต้องสวดภาวนาต่อพระองค์ว่า “ในการติดตามเพื่อรับใช้พระองค์ ขอพระองค์ได้โปรดประทานสติปัญญา

แก่ลูกด้วยเทอญ เพื่อว่าลูกจะได้ไม่ต้องหกล้มหกลูก หัวเข้าถลอกปอกเปื้อนกว่าจะถึงบางอ้อ พระเจ้าข้า” 😊

... ยามที่ลูกรู้สึกท้อแท้หรือหมดกำลังใจ ลูกจะสวดทูลขอพระองค์ให้เติมพลังให้แก่ลูกด้วยความร้อนรน และหลังจากที่สวดสายประคำในลักษณะเช่นนี้เสร็จ ลูกจะรู้สึกว่าพระองค์ได้ทรงชำระแบปให้แก่ลูกแล้ว! ขอบพระคุณพระเจ้าข้า

... พระสุรเสียงของพระองค์เริ่มดังกว่าเสียงของลูกในใจแล้ว พระเจ้าข้า

... มาบัดนี้ ลำดับความสำคัญในการดำเนินชีวิตของลูกเริ่มสลับที่แล้ว ลูกเหลือแค่ลำดับเดียว นั่นคือ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำประจำวัน ลูกขอทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ส่วนผลหรืออะไรอื่นใดที่จะเกิดตามมา ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

... ลูกมองย้อนหลัง 15 ปีที่ผ่านมา ชีวิตของลูกได้เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ความรู้สึกของลูกที่มีต่อพระองค์ในขณะนี้ก็ยังคงมีความเกรงกลัวพระองค์เหมือนเดิม แต่เป็นความเกรงกลัวที่ลูกพึงมีต่อพระองค์บนพื้นฐานของความรัก ความเชื่อ และความศรัทธาอย่างที่สุด ลูกได้ค้นพบพระองค์แล้ว ที่แท้พระองค์ทรงประทับอยู่ในใจของลูกและลูกของพระองค์ทุกคนที่เฝ้าหาพระองค์ ไม่ใช่อยู่บนสวรรค์ไกลโพ้นโน่นเลย

... และบนการค้นพบอันยิ่งใหญ่ในนี้ในความมืดลูกก็เห็นทางเดิน ในการพายเรือออกไปที่ลึกลับตามลำพัง ลูกก็มีความวางใจ และการที่เริ่มมองเห็นตัวเองเล็กกลงๆ ลูกกลับเห็นความหมายของการดำเนินชีวิตชัดเจน

อันที่จริง ลูกอยากเขียนบทสวดเป็นเล่มๆ ถวายแด่พระองค์จากการที่ได้เป็นลูกของพระองค์ แต่ขอจบบทสวดนี้เพียงว่า ชีวิตที่เหลือของลูกนั้น ลูกขอทูลพระองค์ว่า

“Lord, Forever You are the Captain of my fate

and

Master of my soul.”

ลูกรักพระองค์พระเจ้าข้า 😊

“วิญญานของข้าพเจ้าเอ๋ย จงถวายพระพรแด่พระยาห์เวห์เถิด ส่วนลึกของข้าพเจ้า

จงถวายพระพรแด่พระนามศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์” สดุดี 103:1

“ทรงช่วยชีวิตของท่านให้พ้นจากเหวลึก

ประทานความรักมั่นคงและพระเมตตาเป็นดั่งมงกุฎแก่ท่าน” สดุดี 103:4

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

ขอบพระคุณพระองค์สำหรับพระพรที่ได้ประทานผ่านผู้อ่าน 4 ท่านดังนี้ ท่านแรกส่ง “ของที่ระลึก” ที่มีทางเขนที่ความหมายและสวยงามสำหรับติดผนัง ท่านที่สองส่งซองจดหมายมาให้ (ผู้เขียนกำลังต้องไปซื้อพอดี) ท่านที่สามส่งอีเมลมาขอบคุณผู้เขียนสำหรับการเรียนรู้พระวาจาใน “บทสวดของฉัน” และท่านที่สี่ส่งจดหมายมาจากจันทบุรี ขอขอบคุณผู้เขียนที่ช่วยให้เรามีความเชื่อในพระองค์มากขึ้น พระพรของพระองค์เช่นนี้ ทำให้ลูกมีกำลังใจในการเขียนบทสวดถวายพระองค์ต่อไป พระเจ้าข้า 😊

You may read “My Little Prayers” in English at www.mylittleprayers.com

My Little Prayers

บทสวดของวัน

บทที่ 255

พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษา

ข้าแต่พระเจ้า เป็นเจ้า ด้วยพระพรของพระองค์ ลูกได้ไปปฏิบัติหน้าที่นั่งบัลลังก์เป็นครั้งแรกในเดือนพฤษภาคม 2011 ที่ผ่านมานั้น ทักษะที่พวกเราผู้พิพากษานั่งลงและคู่ความทั้งสองฝ่าย รวมทั้งนายทั้งสองข้างทำความเคารพพวกเรา ความรู้สึกของลูกในขณะนั้นเหมือนตัวเหมือนเข็มนาฬิกาเรือนใหญ่ที่ถูกนิ้วคนจับหมุน มันสับสนระคนตื่นเต้น พร้อมๆ กับความรู้สึกที่ไม่เชื่อตัวเอง ภาพของตนเองในคอกพยานเมื่อเกือบ 2 ทศวรรษที่แล้วผุดขึ้นมาในสมอง วันแล้ววันเล่าที่ลูกต้องกล้ำกลืนน้ำตาที่เกือบกลายเป็นสายเลือดเพราะไม่ทราบจะไปพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเองได้อย่างไร มาบัดนี้ ลูกกลับมา นั่งอย่างสง่างามบนบัลลังก์เอง

พระองค์เท่านั้นที่ทรงบันดาลให้เป็นเช่นนี้ได้ 😊

ลูกนั่งขอบพระคุณพระองค์ในใจอยู่หลายนาทีว่าจะสงบสติอารมณ์ให้หนึ่งนั่งอย่างมีสมาธิบนบัลลังก์ได้

ก่อนจะเริ่มปฏิบัติหน้าที่ ผู้ที่เป็นรุ่นพี่ได้แนะนำว่าเนื่องจากพวกเรายังมือใหม่และยังไม่ทราบข้อกฎหมายอย่างลึกซึ้ง จึงไม่ควรจะพูดอะไรมาก และให้ฟังผู้พิพากษาหลักเข้าไว้ ลูกไม่ได้โต้ตอบอะไร เพียงแต่คิดในใจว่าการเป็นผู้พิพากษาสมทบที่ดีควรจะปฏิบัติตนอย่างไรดีหนอ?

ก่อนจะออกจากบ้านในวันปฏิบัติหน้าที่ ลูกจะสวดทูลขอพระพรจากพระองค์ในการปฏิบัติหน้าที่ในวันนั้น พร้อมทั้งทูลขอให้พระเจ้าทรงประทับอยู่กับลูกด้วย

ในการว่าความครั้งที่ 3 หลังจากที่ผู้พิพากษาหลักได้ไต่ถามทั้งสองฝ่ายสักพักใหญ่ๆ ท่านจึงได้เชิญให้ฝ่ายจำเลยออกไปนอกศาลก่อน แล้วหันมาถามโจทก์ด้วยเสียงที่ดังฟังชัดว่า “โจทก์จะให้อภัยจำเลยได้ไหม?” “ไม่ได้ครับ” ผู้ชายผู้เป็นโจทก์ตอบเสียงดังฟังชัดเช่นเดียวกัน “เออ น่า การให้อภัยเป็นสิ่งประเสริฐที่สุดนะ” “ผมให้อภัยไม่ได้ มันเป็นศักดิ์ศรีของผมครับ”

วินาทีนั้น ลูกซึ่งนั่งอยู่บนบัลลังก์ด้วยใบหน้าราบเรียบและเคร่งขรึม ไม่กล้ายิ้มเพราะเกรงจะเป็นการเข้าข้างฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ตัดสินใจส่งกระแสจิตไปยังชายผู้นั้น

“ให้อภัยเขาเถอะนะ เรื่องมันไม่ได้ซีเรียสร้ายแรงอะไรขนาดนั้น”

ไม่ได้ผล ชายผู้นั้นยังคงดื้อด้นไม่ยอมให้อภัยและไม่ยอมฟังใคร

“ให้อภัยเถอะ เรื่องของฉันซีเรียสกว่าตั้งเยอะตั้งแยะ ฉันยังให้อภัยได้เลย” ลูกพยายามส่งกระแสจิตต่อ

ทันใดนั้น ลูกนึกอะไรได้ ฉันจะมีอำนาจอะไรในกระแสจิตเล่า ฉันจะสวดทูลขอพระดึกว่า

“ข้าแต่พระเจ้า เป็นเจ้า ขอพระองค์โปรดทรงสัมผัสจิตใจของชายผู้นี้ด้วยความรักของพระองค์ และทรงดลใจเขาให้ยอมให้อภัยฝ่ายตรงข้ามเทอญ อาแมน”

สวดเสร็จ ผู้พิพากษาหลักสั่งพักพอดี

“เฮ้อ! พัก 10 นาที ให้ไปพินิจพิจารณาตัดสินใจกันใหม่ เดียวกลับมาว่ากันต่อ”

หมดเวลาพัก 10 นาที

“ว่าไง? ตัดสินใจได้แล้วยังว่าจะให้อภัยฝ่ายโน้นไหม ถ้าไม่ยอม ศาลก็ไม่ว่าอะไรนะ เดียวก็จะสืบพยานต่อ”

ทนายฝ่ายโจทก์เดินเข้าหาบัลลังก์

“โจทก์ยอมให้อภัยแล้วครับท่าน”

“ไชโย! ไชโย! ไชโย!” ลูกตะโกนลั่นในใจ ดีใจเปรียบประดุจเด็กที่แม่อนุญาตให้ซื้อไอศกรีม 😊 😊 😊

“ฉันทำสำเร็จแล้ว” ลูกบอกตัวเองในใจ

“สำเร็จอะไรกัน ยังไม่ได้พูดได้จาสักคำเลย” ลูกค้านตัวเองด้วยความขำ

“สำเร็จที่ฉันหาหลักในการเป็นผู้พิพากษาที่ดีได้แล้ว ในทุกๆ คดี ฉันจะสวดขอให้พระองค์ทรงเป็นผู้พิพากษา ส่วนฉันจะเพียงนำความรักและพระพรของพระองค์ไปสัมผัสจิตใจของทั้งสองฝ่าย เท่านั้น ฉันก็เชื่อว่าทุกคดีที่ฉันนั่งอยู่ด้วย จะมีคำพิพากษาที่ยุติธรรมที่สุด เพราะพระองค์จะทรงเป็นผู้พิพากษา ไม่ใช่ฉัน 😊”

วันนั้นลูกเดินออกจากศาลด้วยหัวใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุข พลันก็คิดถึงคดีแรกที่ยังต้องสืบปากคำต่อเนื่อง บังเอิญคดีเป็นเรื่องที่ลูกมีความรู้พอสมควร ลูกตั้งใจจะเขียนเป็นประเด็นไปนำเสนอผู้พิพากษาหลักในนัดต่อไป

“ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขอได้โปรดประทานพระพรให้ลูกเป็นสื่อ นำความรักความยุติธรรมของพระองค์ไปสัมผัสทุกๆ คนในคดีความที่ลูกนั่งเป็นผู้พิพากษาด้วยเทอญ 😊”

“ทรงรักษาระวังวิถีของความยุติธรรมและทรงสงวนทางของธรรมิกชนของพระองค์ไว้ แล้วเจ้าจะเข้าใจความชอบธรรมและความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม คือ วิถีที่ดีทุกสาย เพราะปัญญาจะเข้ามาในใจของเจ้า และความรู้จะเป็นที่รุ่มร้อนแก่วิญญาณจิตของเจ้า” สุภาษิต 2:8-10

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

* You may read “My Little Prayers” in English at www.mylittleprayers.com

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 256

พระพรพิเศษ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า จากปลายเดือนกรกฎาคมถึงต้นเดือนสิงหาคม 2011 ที่ผ่านมา ทุกๆ วันที่ตื่นมา ลูกมีเรื่องจะขอบพระคุณพระองค์มากกว่าปกติ เพราะลูกกับลูกสาวคนเล็กได้มีโอกาสไปเที่ยวพักผ่อนประจำปีและปีนี้พิเศษกว่าทุกๆ ปี เพราะเราทั้งสองได้ไปท่องเที่ยวต่างประเทศต่างๆ โดยทางเรือ! แม้จะเป็นช่วงเวลาที่ลูกกับลูกสาวจะมีเรื่องตื่นตื่นทำทุกๆ วัน แต่ลูกกลับมีโอกาสใกล้ชิดกับพระองค์มากขึ้น

ช่วงนั่งรถไฟก่อนนั่งเรือ ลูกมีเวลาในรถไฟ ลูกก็สวดสวดไปเรื่อยๆ วันหนึ่งสวดตั้ง 4 สาย โอ้โฮ! เป็นช่วงเวลาที่ลูกมีความสุขอย่างสันติสุขและปิติสุขจริงๆ เพราะในใจของลูกนั้น แนบแน่นอยู่กับพระองค์โดยคำสวดภาวนา ส่วนสายตาก็ชมวิวิวทัศน์ไปเรื่อยๆ จิตใจก็โล่งปลอดโปร่งปราศจากสิ่งใดๆ รบกวน บนรถไฟที่วิ่งไปด้วยความเร็ว โลกของลูกกลับเป็นโลกส่วนตัวระหว่างลูกกับพระองค์เท่านั้น จะหาสุขใดมาเปรียบปาน? 😊

บนเรือ ออกจากห้องนอนก็เป็นระเบียบเห็นทะเลเลย ยามเรือแล่นเราก็เห็นวิวิวทัศน์ยามเมื่อใกล้จะเทียบท่า หรือไม่กี่เห็นพื้นทะเลสุดลูกหูลูกตา ทุกๆ วันลูกจะหาเวลาออกมานั่งที่ระเบียง สวดภาวนาพร้อมทั้งขอบพระคุณพระองค์และพระแม่ที่ประทานพระพรให้ลูกและลูกสาวได้มีโอกาสไปเที่ยวครั้งนี้ และที่ลูกได้ขอบพระคุณเป็นพิเศษคือ ในครั้งที่พระองค์ได้ประทานพระพรให้ลูกมีลูกสาวคนเล็กคนนี้ได้พยายามทำทุกอย่างที่จะทำให้หม่อมมีของเขามีความสุข ไม่ว่าจะดูแลเรื่องอาหาร ความเป็นอยู่ประจำวัน ตลอดจนการจัดการท่องเที่ยวประจำปี ลูกๆ ของลูกเป็นพระพรที่ลูกสำนึกในพระคุณของพระองค์เป็นที่สุดและในกรณีที่ลูกมีความสุขเป็นพิเศษเช่นนี้ ลูกจึงได้สวดขอบพระคุณพระองค์และพระแม่เป็นพิเศษด้วยความกตัญญูทุกๆ วันบนเรือและพาหนะอื่นที่ลูกได้นั่งตลอด 2 สัปดาห์นั้น

เนื่องจากเดือนกรกฎาคม-สิงหาคมเป็นช่วงฤดูร้อนของประเทศทางตะวันตก ดังนั้นลูกจึงได้เห็นการแต่งกายของผู้หญิงชาวตะวันตกในยุคนี้ที่ไม่ได้เห็นมาก่อน ไม่ว่าจะในวัยใด สาวรุ่น สาวมาก สาวน้อยหรือสาววัยคุณยายอย่างลูกต่างแต่งกายที่แทบปกปิดสัดส่วนของตนเองไม่ถึงครึ่งหนึ่ง ลูกคิดถึงชุดกระโปรงของผู้หญิงในภาพยนตร์ความบอบช้ำยุคบุกเบิกที่ปิดคอ ปิดแขน คอดตรงเอวและยาวกรอมเท้าว่า ถ้านำผ้าที่ใช้ตัดเย็บชุดของผู้หญิงในยุคนั้นมาตัดเป็นชุดของผู้หญิงในยุคนี้ 1 ชุด คงตัดได้ประมาณ 20 ชุดเป็นอย่างน้อย หลังจาก 2 สัปดาห์ผ่านไป ลูกสรุปกับตัวเองว่า ความคิดของผู้หญิงในสมัยนี้คือ เรือนร่างของตนเองนั้นเป็นสิ่งที่ควรเปิดเผยให้สาธารณชนได้เยี่ยมชม ไม่ใช่เป็นสิ่งควรสงวนหรือปกปิดอีกต่อไป ยังมีทรัพย์สินเรือนกายเยอะ ก็ยังต้องโชว์เยอะ กลายเป็นเรื่องเหมือนกับการประกวดอวดโชว์โฉมในแต่ละวันบนท้องถนนและทุกๆ ที่ในทุกรัฐไปซะแล้ว

เรื่องนี้ทำให้ลูกมาคิดว่ากาลเวลาได้เปลี่ยนไป ทุกวันนี้จุดยืนของความถูกต้องไม่ได้อยู่ที่ความถูกต้องในตัวมันเองไป

ซะแล้ว แต่อยู่ที่ว่าถ้าคนส่วนใหญ่ทำ ไม่ว่าสิ่งนั้นจะถูกหรือผิด มันก็กลายเป็นสิ่งถูกไปได้หรืออย่างน้อยก็เป็นที่ยอมรับของคนทั่วไปได้ เมื่อคนส่วนใหญ่ยอมรับ ไปๆ มาๆ สิ่งนั้นก็กลายเป็นสิ่งถูกไปอย่างถูกต้อง!

แล้วคนที่ยืนหยัดอยู่บนความถูกต้องที่มีหลักการ ไปๆ มาๆ จะมีที่อยู่ทั้งในประเทศไทยหรือที่อื่นบนโลกนี้ไหมเนี่ย?

อีกเรื่องหนึ่งที่ลูกสังเกตทุกครั้งที่ได้ไปต่างประเทศคือ ภาษาที่ใช้สื่อสารกัน เนื่องจากตามสถานที่ท่องเที่ยวจะมีคนจากนานาประเทศไปรวมตัวกัน ถ้าภาษาที่ใช้ฟังกันไม่รู้เรื่อง ผู้คนก็สื่อสารกันไม่ได้ คนขายของก็ขายของให้ผู้ซื้อไม่ได้ ฯลฯ แล้วลูกก็อดคิดถึงการเป็นลูกของพระองค์ไม่ได้ว่า หลักการก็น่าจะเหมือนกัน หากผู้ที่เป็นลูกของพระองค์ไม่สื่อกับพระองค์แล้วจะสามารถเข้าชิดสนิทกับพระองค์ได้อย่างไร การสื่อกับพระองค์คือ การสวดภาวนาประจำวันและการฟังการสื่อของพระองค์กับเราคือ การอ่านพระวาจา ง่ายๆ เพียง 2 อย่างเท่านั้น

การท่องเที่ยวแต่ละครั้ง ลูกไม่มีปัญหาใดๆ เรื่องการสื่อสาร เพราะลูกพูดภาษาที่เป็นภาษาหลักที่ใช้ในสากลได้และระหว่างการเดินทาง ลูกก็ไม่ลืมที่จะสื่อกับพระองค์โดยการสวดภาวนาสายประจำและในเวลาเดียวกันก็ขอบพระคุณพระองค์เป็นพิเศษในทุกๆ วันจึงเป็นช่วงที่ลูกมีความสุขเป็น 2 เท่า 😊

หากผู้ใดที่ได้ค้นพบพระเจ้าแล้ว นอกจากเราจะได้พบกับชีวิตนิรันดร์ในชีวิตหน้าแล้ว การดำเนินชีวิตบนโลกนี้ก็จะเป็นไปได้ในอีกมิติหนึ่ง ยามเรามีความสุข เราทราบพระเจ้าอยู่กับเราทำให้เรามีกำลังใจที่จะต่อสู้กับความยากลำบากนั้น จนสามารถฝ่าฟันอุปสรรคให้ผ่านพ้นไปได้ ยามมีความสุข เราก็กตัญญูรู้คุณทราบว่าความสุขนั้นคือพระพรของพระองค์ เราโมทนาคุณขอบพระคุณพระองค์ แล้วเราก็มีความสุขในใจมากขึ้นอีก 😊

ลูกขอขอบทสวดบทนี้ โดยการก้มกราบขอบพระคุณพระองค์และพระแม่อีกครั้งหนึ่ง สำหรับการท่องเที่ยวครั้งที่ผ่านมาที่จัดโดยลูกสาวผู้กตัญญูของลูกพระเจ้าค่ะ 😊

“บุตรที่ให้เกียรติมารดาที่เหมือนกับสะสมทรัพย์สมบัติไว้” บุตรลึรา 3:4

“จงอธิษฐานภาวนาอย่างสม่ำเสมอ จงขอบพระคุณพระเจ้าในทุกกรณี
เพราะพระองค์ทรงปรารถนาให้ท่านทำสิ่งเหล่านี้ในพระคริสตเยซู” 1 เธสะโลนิกา 5: 17-18

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

* You may read “My Little Prayers” in English at www.mylittleprayers.com

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 257

ได้โปรดเทอญ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่ออาทิตย์ก่อน เพื่อนนักเรียนของลูกคนหนึ่งโทรหาลูกในเวลาค่อนข้างดึกราว 2 ทุ่มครึ่ง ลูกกำลังรับประทานอาหารอยู่พอดี เธอบอกว่าไม่เป็นไรเดี๋ยวเธอจะโทรมาใหม่ ลูกแปลกใจเพราะเพื่อนคนนี้ไม่เคยโทรหาลูกในเวลาเช่นนี้ เธอต้องมีธุระสำคัญเป็นแน่

อีกครั้งชั่วโมงต่อมา ลูกกำลังจะอิม เธอโทรมาอีก แล้วลูกก็ไม่สามารถทำอะไรต่อได้ เธอส่งข่าวให้ทราบว่าเป็นเพื่อนนักเรียนอีกคนที่เพื่อนรักของลูกตอนเป็นนักเรียนเพิ่งไปผ่าตัดมา...

เพื่อนคนนี้ออนเป็นเพื่อนนักเรียนด้วยกัน หลายคนบอกว่าเธอกับลูกหน้าตาคล้ายๆ กัน คือ หน้ากลมๆ ทั้งคู่ แต่สำหรับลูกแล้ว เธอน่ารักกว่า วันที่เราสอบไล่ ม.ศ. 5 เสร็จ (ม.ศ. 5 ในยุคนั้นคือ ม.6 ในวันนี้) เราไปยืนอยู่หน้าร้านขายปลาประดับในตู้ปลาอรอด แล้วลูกก็พูดกับเธอว่า “เราจำวันนี้ไว้นะ ไม่ว่าจะอีกกี่สิบปี ก็ขอให้เราจำวันนี้ไว้ว่าเป็นวันที่เราจบการศึกษา แต่มิตรภาพของเราจะไม่มีวันจบด้วย”

กาลเวลาผ่านไป ทั้งเธอและลูกต่างก็โลดแล่นไปตามครรลองของชีวิตของแต่ละคนที่ทำให้เราเข้าถึงหลักศาสนาของตนเองอย่างลึกซึ้ง เวลาเราคุยกันตอนหลังๆ เราต่างก็ทราบถึงจิตใจของอีกคนหนึ่งว่าทุกวันนี้เรามีชีวิตอยู่บนหลักธรรมที่หนักแน่นตั้งศิลาและบนความสันติสุข และปิติสุขของจิตใจที่ไม่ยึดติดกับสิ่งต่างๆ ที่ไร้สาระบนโลกนี้ แม้จะต่างศาสนา แต่จุดยืนของการดำเนินชีวิตไม่ได้แตกต่างกันมากนัก อีกทั้งเราก็ได้รับการอบรมสั่งสอนจากบรรดามาแมร์และคณะครูบาอาจารย์เดียวกัน เราจึงพูดภาษาธรรมจากต่างมุมที่เป็นภาษาเดียวกันได้

ลูกโทรหาเธอทันทีในวันรุ่งขึ้น เธอเข้มแข็งและมีกำลังใจดีมาก และขณะนี้กำลังรักษาตัวต่อเนื่อง

หลังจากวางสายกับเธอ จนถึงวันนี้ ลูกสวดภาวนาทุกวันทูลขอพระองค์ให้โปรดประทานพระพรให้เธอในการรักษาตัว ขอโปรดให้เธอหายขาดจากโรคร้ายที่กำลังคุกคามเธออยู่ในขณะนี้เทอญ

ผ่านบทสวดบทนี้ ลูกขอวิงวอนให้ทุกๆ ท่านที่อ่าน “บทสวดของฉัน” บทนี้ ได้โปรดช่วยกันรวมพลังสวดภาวนาขอให้พระเป็นเจ้าโปรดประทานพระพรให้เพื่อนรักของลูกคนนี้ หายจากการเจ็บป่วยครั้งนี้เทอญ ทั้งนี้ลูกเชื่ออย่างเต็มเปี่ยมว่าพลังสวดภาวนาของพวกเราจะช่วยเธอได้ เพราะ

“พระเยซูเจ้าทรงโปรดท่านให้หายโรคได้” กิจการอัศจรรย์ 9: 34

ลูกขอกราบขอขอบคุณพระองค์ ณ ที่นี้ ด้วยหัวใจที่เปี่ยมไปด้วยความเชื่อและความกตัญญู และขอขอบพระคุณ
ทุกๆ ท่านสำหรับคำภาวนา

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนสู้

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 258

ยาพิษเคลื่อนน้ำตาล

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ชาวโลกได้เห็นเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผู้คนในยุค 10-20 ปีก่อนจะไม่มีทางคาดเดาได้ว่าจะได้เห็นในลักษณะเช่นนี้ได้เลย

ธนาคารหรือสถาบันการเงินระดับต้นๆ ของโลกต้องล้มครืนลงมา ต่อมาในขณะนี้ไม่ใช่ระดับสถาบันการเงินเท่านั้น แต่เป็นระดับประเทศ เรากำลังเห็นประเทศต่างๆ ในทวีปยุโรปอยู่สภาพร่อแร่ มีอาการใกล้คนป่วยขั้นโคม่าในด้านการเงิน ประเทศที่มีศักดิ์ศรีว่าเป็นประเทศมหาอำนาจที่สุดในโลกทั้งในด้านแสนยานุภาพและด้านเศรษฐกิจก็เกือบไปไม่รอดในการจ่ายหนี้สินที่รัฐบาลต้องชำระคืนเมื่อเดือน 2 เดือนที่ผ่านมา ต้องขอให้รัฐสภาลงคะแนนยกย่องระดับเพดานการเป็นหนี้ของประเทศให้สูงขึ้น เป็นการลงคะแนนที่มีการประโคมข่าวเป็นสัปดาห์ว่าหากสภาฯ ไม่ยอมลงคะแนนตามที่รัฐบาลขอ ประเทศที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกทุนเสรีก็จะอยู่ในสภาพเหมือนคนล้มละลาย เพราะมีหนี้สินล้นพ้นตัว ไม่สามารถชำระหนี้ได้เมื่อถึงกำหนด

มีใครในฐานะราษฎรเต็มขั้นเคยถามตัวเองไหมว่าทำไมประเทศเหล่านี้ที่ครั้งหนึ่งมีศักยภาพทั้งอำนาจและแสนยานุภาพในทุกๆ ด้าน ที่ดูเหมือนจะเหนือกว่าประเทศทั้งหลายในทวีปเอเชียจึงเดินมาถึงจุดเสื่อมในด้านเศรษฐกิจเช่นนี้ได้?

เร็วๆ นี้ลูกได้มีโอกาสเดินทางไปยังประเทศที่ประกอบด้วยเกาะต่างๆ ที่ขณะนี้ประชาชนทั้งประเทศกำลังลุกขึ้นมาประท้วงและเรียกร้องอะไรต่อมิอะไรจากรัฐบาลเป็นรายวัน ในขณะที่ประเทศของพวกเขา กำลังจะล้มละลายเพราะรัฐไม่มีเงินเหลือในคลังเลย ลูกได้พูดคุยกับผู้จัดการร้านค้าร้านหนึ่งที่ดูมีการศึกษาและพูดภาษาอังกฤษได้คล่อง ลูกถามเขาว่าปัญหาของประเทศเขาในขณะนี้คืออะไรและอะไรเป็นสาเหตุ เขาอธิบายให้ลูกฟังว่า

รัฐบาลของพวกเขาเมื่อหลายปีก่อนได้ให้นโยบายที่เรียกว่า ประชาานิยม คือให้มากกว่าที่ประชาชนควรจะได้ เป็นต้นว่า ค่าแรงและสวัสดิการต่างๆ ซึ่งผลก็คือ ประชาชนส่วนใหญ่ชอบ ในขณะที่บรรดานักการเมืองก็ต่างกอบโกยผลประโยชน์เข้ากระเป๋าตนเอง เงินของรัฐก็ถูกผลาญไปเรื่อยๆ รัฐบาลต่อมาก็ต้องปฏิบัติเช่นเดียวกัน เพราะมีฉันทน์ประชาชนก็ไม่เลือกพวกเขาเข้ามาเป็นรัฐบาล เป็นแบบนี้ซัดแล้วซัดเล่าจนกระทั่งถึงปัจจุบัน ความเป็นจริงก็ปรากฏออกมาในที่สุดว่านโยบายประชานิยมเหล่านั้นอันที่จริงไม่ก่อประโยชน์ใดๆ แก่ประเทศชาติและแก่ประชาชนในระยะยาวเลย ผู้ที่ได้ประโยชน์ไปคือคนกลุ่มเดียว นั่นคือ นักการเมืองที่กอบโกยผลประโยชน์เข้าตัวเองเท่านั้น ส่วนประชาชนทั้งหลายส่วนใหญ่จะ “เสพยา” นโยบายประชานิยมจนเคยชินและคิดว่าเป็นสิ่งที่พวกเขาพึงจะได้ พอมาเจอนโยบายที่ต้องประหยัด รัดเข็มขัด ทำงานหนักพวกเขาก็รับไม่ได้จึงได้พากันออกมาประท้วง ชุมนุมเรียกร้องจากรัฐบาลในประเด็นต่างๆ ที่รัฐบาลจำต้องออกมาตรการใน

การแก้ไขวิกฤตการเงินในขณะนี้

ลูกฟังแล้วชนลุกชู มั่นฟังดูคุ่นๆ หูยั้งใจชอบกล “รัฐบาลเริ่มนโยบายประชานิยมของประเทศยูเน เริ่มมาก็ปีก่อน” ลูกถามด้วยความสนใจ

“ซัก 30 ปีเศษได้มั้ง”

ลูกคิดถึงประเทศไทยของเราในอีก 20-30 ปีข้างหน้า “ได้ข่าวว่าไทยแลนด์ก็มีปัญหาทางการเมืองเหมือนกันใช่ไหม มันเป็นอย่างไรหรือ?”

“อ้อ ไอไม่ค่อยเข้าใจเรื่องการเมืองหรอก” ลูกรีบตอบ

ลูกคิดว่าการถ่อมตัวไม่ใช่เป็นการโกหก 😊

แล้วลูกก็อดคิดไม่ได้ว่าประเทศนี้ บรรพบุรุษของพวกเขาเป็นนักปรัชญา บรรดาผู้นำในด้านปรัชญาชีวิตและปรัชญาทางการเมืองล้วนเป็นชนประเทศนี้ แล้วเหตุไฉนลูกหลานเหลนของพวกเขาจึงนำพาประเทศของพวกเขามาถึงจุดเสื่อมในขณะนี้ในลักษณะเช่นนี้ล่ะ

ความโลภของมนุษย์ใจ คำตอบคำเดียวคือ “ความโลภ” ของผู้ที่สามารถแสวงหาอำนาจเข้ามาในมือของตนเอง โดยการกอบโกยผลประโยชน์จากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของเพื่อนร่วมชาติที่มี “ความโลภ” ในอีกมิติหนึ่งคือ ความอยากได้ในความสุขสบายโดยตัวเองไม่ต้องทำงานหนัก ต่างฝ่ายต่างก็ได้ในสิ่งที่ตนเองต้องการแม้ใน scale ที่ต่างกันราวฟ้ากับกันเหว กว่าผลของความโลภดังกล่าวของทั้งสองข้างจะปรากฏ ผู้ที่เกี่ยวข้องก็ล้มหายตายจากไปแล้ว เป็นเรื่องของลูกหลานของประเทศนั้นต้องรับกรรมกันไป

ลูกครุ่นคิดถึงแต่สิ่งที่ลูกเห็นและได้ยินกับหูในเรื่องราวของประเทศต้นตำรับตำราปรัชญาทั้งหลายในการนั่งเครื่องบินกลับประเทศไทย สิ่งที่รัฐบาลของพวกเขาได้ทำมาตลอดคือ การเอาที่ออฟฟิศที่เป็นยาพิษข้างในแต่เคลือบน้ำตาลไว้ข้างนอก แจกให้กับประชาชนของพวกเขามาตลอด มาบัดนี้น้ำตาลที่เคลือบไว้ได้ถูกดูดกินหมดไปแล้ว สิ่งที่ประชาชนประเทศเขากำลังเผชิญอยู่ในขณะนี้คือ กำลังเจอแก่นแท้ของที่ออฟฟิศ นั่นก็คือ ยาพิษนั่นเอง

แล้วถ้าสิ่งเหล่านี้เกิดกับประเทศไทย แล้วเราในฐานะประชาชนคนหนึ่งจะอย่างไรดีล่ะ ลูกหงุดหงิดตลอดระยะเวลา 10 ชม.เศษที่นั่งบนเครื่องบินกลับประเทศไทย ในที่สุด ลูกนึกถึงบทสวดบทนี้ พระเจ้าข้า

Lord,

Please give me Serenity to accept things that I cannot change,

Courage to change things that I can,

And Wisdom to know the difference.

ใช่แล้วพระเจ้าข้า หากเราอยู่ในฐานะที่ทำอะไรไม่ได้ในเรื่องอะไรก็แล้วแต่ เราต้องทำใจให้รับสิ่งเหล่านั้นให้ได้ แต่หากเราอยู่ในฐานะหรือตำแหน่งที่จะทำอะไรหรือเปลี่ยนแปลงให้สิ่งต่างๆ เป็นประโยชน์แก่สังคมและประเทศชาติได้ เราต้องมีความกล้าหาญที่จะคิด พูด และทำให้บังเกิดผลให้ได้ และในการนั้นเราต้องสวดขอพรจากพระเจ้าให้เรามีปรีชาชาญที่จะทราบความแตกต่าง สรุปลก็คือว่า “เราต้องตัดใจให้ได้ ทำใจให้เป็น!”

ลูกมาถึงข้อสรุปลีก่อนเครื่องบินจะถึงสุวรรณภูมิ ทันเวลาที่ลูกจะปฏิบัติตนตามบทสวดบทนี้ โดยไม่ต้องกระวนกระวายใจอีกต่อไป 😊

พระองค์ยิ่งใหญ่ที่สุดพระเจ้าข้า

“วิบัติแก่ผู้ที่ได้กำไรมาสู่เรือนของตนเองด้วยความชั่ว เพื่อจะวางรังของตัวให้สูงเด่นขึ้น” ฮบก. 2:9

“เราสั่งเจ้าไว้แล้วมิใช่หรือว่าจงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่าตกใจหรือคร้ามกลัวเลย
เพราะว่าเจ้าไปในถิ่นฐานใด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรงสถิตกับเจ้า” ยซว. 1:9

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 259

The Ultimate Test

ข้าแต่พระเป็นเจ้า มีพระวาจาบทหนึ่งทีกล่าวไว้ว่า “*การที่ความเชื่อของท่านถูกทดสอบก่อให้เกิดความพากเพียร*”

ยากอบ 1:3

ลูกเองตั้งแต่เรื่องราวร้ายๆ ต่างๆ ในชีวิตได้จบลงและลูกได้รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ ลูกได้สวดทูลขอพระองค์มาตลอดว่า ขอได้โปรดอย่าให้ลูกต้องถูกทดสอบหรือทดลองอะไรอีกเลย ขอให้ทรงใช้ลูกเถิด ไม่ต้องมีอะไรมาทดสอบความเชื่อของลูกที่มีต่อพระองค์อีกแล้ว ลูกมั่นใจว่าความเชื่อความศรัทธาของลูกที่มีต่อพระองค์นั้น มันคงหนักแน่นและหยั่งรากลงลึกดังศิลาผาหิน ลูกรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ

และแล้ว...ในวันศุกร์ที่ 7 ต.ค. 2011 ที่ผ่านมาก็มีเหตุการณ์หนึ่งที่ลูกเรียกว่าเป็น The Ultimate Test สำหรับความเชื่อของลูกที่มีต่อพระองค์ทีเดียว

ลูกไปตรวจสุขภาพประจำปีตามปกติ ปรากฏว่ามีผลเลือดตัวหนึ่งสูงมาก ซึ่งแพทย์คิดว่าอาจจะมียะโรผิดปกติข้างในและสั่งให้มีการตรวจเพิ่มเติมด้วยระบบการแพทย์ทันสมัยต่างๆ ในวันอาทิตย์ถัดมา วันเสาร์เป็นวันที่ลูกๆ ทุกคนเคร่งขรึมมาก สำหรับตัวลูกเองนั้น ทันทีที่ทราบผลเลือด จิตของลูกก็วิ่งเข้าหาพระองค์ในใจลูกอย่างฉับพลัน แต่จะสวดอย่างไรละหลังจากที่สงบสติอารมณ์และตั้งสติได้แล้ว ลูกจึงสวดทูลพระองค์ว่า

“ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกวางใจในพระองค์ หากพระองค์ทรงเห็นว่าข้ารับใช้ผู้สัตย์ซื่อคนนี้ยังคงรับใช้พระองค์ได้อีกบนโลกนี้ ขอโปรดประทานพระพรให้ลูกปลอดภัยจากโรคร้ายไข้เจ็บที่ร้ายแรงเทอญ แต่หากพระองค์ทรงกำหนดว่าได้หมดวาระของลูกบนโลกนี้แล้ว ก็ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เถิด อาแมน”

ทันทีที่สวดภาวนาเช่นนั้นเสร็จ สิ่งที่ลูกรู้สึกในใจคือความสุขสงบ สุขจนลูกเองรู้สึกอัศจรรย์ใจ 😊

วันสุดสัปดาห์นั้น ลูกถามตัวเองในคำถามที่หลายๆ คนได้ถามกันมาแล้วว่า “คนเราเกิดมาเพื่ออะไร?” แล้วลูกก็ตอบตัวเองว่า “เพื่อให้ฉัน ‘ผู้สร้างเรา’ ให้พบ และเมื่อพบแล้วต้องตอบแทน ‘พระเจ้าผู้สร้าง’ ด้วยความกตัญญูอย่างสิ้นสุดจิตใจ เป็นคำตอบที่ตรงกับคนอื่นๆ ในโลกนี้หรือไม่ ลูกไม่ทราบ แล้วลูกก็ตอบตัวเองต่อว่า “ฉันได้ค้นพบพระองค์แล้ว และฉันก็กตัญญูต่อพระองค์ทุกๆ วันในชีวิตช่วงหลังๆ ของฉัน และหากมันถึงเวลาที่จะได้กลับไปอยู่กับ ‘พระเจ้าผู้สร้าง’ เรา มันมีอะไรน่ากลัวตรงไหน?”

ผลการตรวจร่างกายเพิ่มเติมออกมาปรากฏว่าไม่พบอะไรที่เป็นโรคร้ายแรง ท่ามกลางความปิติยินดีของลูกๆ แต่ ... ปรากฏว่าผลตรวจเลือดได้เพิ่มสูงขึ้นอีก

ในระหว่างนั้น เพื่อนคริสตชนคนหนึ่งที่ถูกรักนับถือมากที่สุดที่ปกติจะนำข่าวดีของพระองค์ไปประกาศให้ผู้ป่วยตาม

โรงพยาบาลต่างๆ โทรมาบอกว่าคุณพ่อที่ได้รับพระพรพิเศษในการรักษาโรคต่างๆ ที่เรื้อรัง นี้ได้รับการรักษาโดยคนไทยคนหนึ่งให้หายจากโรคกระดูกตายจนเดินได้เป็นปกติ จะมาประเทศไทยอีก ลูกคิดถึงเพื่อนรักของลูกผู้ที่เจ็บป่วยอยู่ขณะนี้ทันที ปรากฏว่าเธอไม่สะดวกที่จะไป ลูกสาวคนเล็กของลูกจึงบอกว่าทำไมหมามีไม่ไปเองล่ะ?

แล้ว ... ลูกก็ได้รับพระพรจากพระเจ้าอย่างล้นเหลือผ่านทางคุณพ่อองค์นั้น เป็นประสบการณ์ที่อธิบายไม่ได้ ด้วยคำพูด แต่เป็นประสบการณ์สูงสุดอีกครั้งหนึ่งในชีวิตของลูกที่ได้สัมผัสพระองค์โดยตรง

ขณะนี้ลูกยังต้องไปตรวจเพิ่มเติมเพราะผลเลือดกับผลการตรวจร่างกายสวนทางกัน แต่ลูกมั่นใจว่าในวันนั้นพระเจ้าได้ชำระล้างร่างกายลูกให้สะอาดปราศจากสารพิษหรือโรคภัยไข้เจ็บร้ายแรงใดๆ แล้ว

เหตุการณ์นี้ทำให้ได้เกิดผล 3 ประการกับลูก คือ

1. ลูกทราบแล้วว่าความเชื่อความศรัทธาของลูกที่มีต่อพระองค์นั้น ลึกซึ้ง หนักแน่น และอยู่ในระดับไหน
2. ลูกได้รับสัมผัสความรักจากพระองค์ผ่านลูกๆ ทั้ง 4 ของลูก โดยเฉพาะลูกสาวคนเล็กของลูกซึ่งไม่ได้ห่างจาก

ตัวลูก

เลยแม้แต่วินาทีเดียว ตลอดเวลา 11 วันที่ลูกต้องเข้าๆ ออกๆ โรงพยาบาล และล่าสุด มาแม่รู้รักลูกมากได้ส่งข่าวมาบอกว่าท่านได้ขอให้ซิสเตอร์อูร์สุลินทั้งคอนแวนต์สวดภาวนาขอพรจากพระองค์ให้ลูก

ลูกไม่ทราบจะขอบพระคุณพระองค์อย่างไรดีสำหรับพระพรอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ประทานให้แก่ลูกเช่นนี้ และ

3. ไม่ว่าลูกจะมีชีวิตอยู่อีกกี่วัน กี่เดือน หรือกี่สิบปีก็ตาม ลูกจะดำรงชีวิตเพื่อวัตถุประสงค์เดียว นั่นคือ การรับใช้พระองค์ ถวายเกียรติแด่พระองค์ และประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ด้วยชีวิตประจำวันของลูกอย่างสิ้นสุดจิตใจพระเจ้าข้า

บางคนมักจะพูดว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเขาเป็นการทดสอบจากพระเจ้า ลูกเองก็เคยคิดเช่นนั้น จนกระทั่งอ่านพบพระวาจาว่า พระเจ้าไม่ทรงทดสอบใคร เพราะพระองค์ทรงพระทัยดีเกินกว่าจะทดสอบลูกของพระองค์ แต่บางครั้งพระองค์ทรงอนุญาตให้ลูกของพระองค์ถูกทดสอบ บางอย่างก็เป็นเหตุการณ์ตามปกติธรรมชาติของสัตว์โลกหรือสิ่งมีชีวิต เป็นต้นว่า การเจ็บไข้ได้ป่วย ลูกเองไม่เคยโทษพระองค์เลยแม้แต่ครั้งเดียวไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในชีวิตก็ตาม

ลูกรักพระองค์ พระเจ้าข้า 😊

และโดยบทสวดบทนี้ ลูกขอคำภาวนาจากคุณพ่อ ซิสเตอร์ และพี่น้องคริสตชนที่รักทุกท่านด้วย ขอขอบพระคุณทุกท่านอย่างสูง มา ณ ที่นี้

“ผู้ที่มีมานะอดทนต่อการถูกทดลองย่อมเป็นสุข เพราะเมื่อเขาผ่านการทดลองนั้น เขาจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัญญาจะประทานให้ผู้ที่รักพระองค์” ยากอบ 1: 12

“อย่าให้ผู้ใดที่ถูกทดลอง พูดว่าข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทดลอง เพราะความชั่วไม่อาจทดลองพระเจ้าได้ และพระองค์ไม่ทรงทดลองผู้ใด” ยากอบ 1: 13

ลูกขอพร: อดทนหนัก

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 260

วิธีการสวดภาวนาด้วยหัวใจ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า 15ปีที่ผ่านมา ลูกมีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะรับใช้พระองค์ ประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ ลูกทำหลายๆ อย่าง ทำจากใจ โดยไม่ทราบว่าจะอะไรคือสิ่งถูกหรือไม่ถูกในการรับใช้พระองค์ เพราะลูกไม่เคยเรียนวิชา เทววิทยาใดๆ และภูมิหลังของครอบครัวลูกก็ไม่เคยมีใครเป็นคริสตชนมาก่อน แต่ลูกจริงจังกับการเป็นลูกของพระองค์มาก

วิธีที่ลูกค้นหาพระองค์มาโดยตลอดนั้น ลูกทำเพียง 2 วิธี คือ การสวดภาวนาและการอ่านพระวาจา โดยไม่ทราบว่านั่นคือวิธีที่ถูกต้องหรือไม่และโดยไม่มีใครแนะนำ ทีละเล็กละน้อย พระองค์ค่อยๆ เผยแสดงพระองค์ให้ลูกรู้จัก และระหว่างทางที่ผ่านมา นั้น พระองค์ทรงมีวิธีที่จะสอนให้ลูกรู้จักพระองค์มากขึ้น ในวิถีทางที่ลูกเองจะไม่มีทางแสวงหาเองได้เลย

ลูกขออภัยกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์และเทิดพระองค์ไว้เหนือเกล้าโดยบทสวดนี้

หลายเดือนก่อน อดีตคุณแม่อธิการท่านหนึ่งของโรงเรียนเก่าของลูกขอให้ลูกช่วยแปลหนังสือเล่มหนึ่งให้ท่าน ซึ่งจะใช้ในการอบรมซิสเตอร์คณะหนึ่ง เป็นหนังสือที่เขียนถึงวิธีการสวดภาวนาด้วยหัวใจ เมื่อได้รับมอบหมายใหม่ๆ ลูกเองก็ไม่แน่ใจว่าลูกจะทำได้ดีแค่ไหน แต่ด้วยความกตัญญู ลูกรับปากคุณแม่ว่าลูกจะทำให้ และเมื่อรับปากแล้ว ลูกก็ต้องทำให้ดีที่สุด สุดความสามารถของลูก

ขณะที่ลูกแปลไป ลูกก็ปรารถนาด้วยความตื่นเต้นกับลูกสาวคนเล็ก ผู้ซึ่งเป็นคนพิมพ์งานทุกอย่างของลูกว่า “พระเจ้าทรงต้องการให้หม่ามี้่านหนังสือเล่มนี้แน่เลย จึงตั้งใจให้คุณแม่อธิการมอบงานนี้ให้หม่ามี้” ลูกสาวของลูกเข้าใจในหม่ามี้ของเขา มีใครที่ไหนแปลหนังสือทางศาสนาแล้วตื่นเต้น 😊

หนังสือเล่มนี้เขียนโดยพระสงฆ์ชาวอเมริกันท่านหนึ่ง ผู้ซึ่งเป็นทั้งพระสงฆ์และฤๅษี ลูกต้องยอมรับว่าถ้าไม่ใช่ลูกขอให้แปลแล้ว ลูกคงไม่มีทางไปซื้อหนังสือเล่มนี้มาอ่านเองเป็นแน่ หรือหากมีใครนำมาให้เป็นของขวัญ ก็คงจะอ่านไม่จบ เพราะต้องยอมรับว่าฆราวาสตัวกะจิริดอย่างลูกจะไปอ่านหนังสือลึกซึ้งระดับนั้น คงยาก!

แต่ขณะที่แปลไปหน้าแล้วหน้าเล่า ลูกอุทานกับลูกสาวคนเล็กตลอดว่า “นี่คือสิ่งที่หม่ามี้ได้ทำมาตลอดนี่!” “นี่ก็อีกหม่ามี้ก็ได้ค้นพบเช่นเดียวกับที่หนังสือเล่มนี้บอก” ลูกตื่นเต้นมาก แต่มาถึงท้ายๆ ความเป็นคนบาปของลูกก็ค่อยๆ ฉายแสงบดบังความตื่นเต้นเดิมของลูก “โอ้โฮ! ข้อพวกนี้หม่ามี้ทำไม่ได้ บรรดาพ่อๆ ซิสเตอร์ และนักบวชคงทำได้ ปุถุชนธรรมดาอย่างเราจะทำได้อย่างไร?”

ทั้งนี้ ทั้งนั้น ลูกจบการแปลหนังสือเล่มนี้ด้วยความกตัญญูต่อพระองค์เป็นที่สุด พระองค์ทรงไขแสดงให้ลูกเห็นว่าสิ่งต่างๆ ที่ลูกได้ทำไปในแต่ละเหตุการณ์ชีวิตของลูกนั้น ที่แท้พระองค์ทรงกำกับลูกในทุกขั้นตอน โดยที่ลูกเองไม่ทราบเลย

ในตอนนั้น เป็นต้นว่า

การใช้ความเจ็บเป็นสื่อในการค้นพบพระองค์ ลูกตัดสินใจเลือกเอาความเจ็บมาแทนที่การฟังเพลง เพราะเพลงๆ หนึ่งทำให้ลูกเจ็บปวด แล้วลูกก็ค้นพบพระองค์ในท่ามกลางความเจ็บนั้น เพราะลูกต้องดับความกระวนกระวายจากความเจ็บในตอนต้น และวิธีที่ลูกใช้คือ การสวดภาวนาและการอ่านพระคัมภีร์

การที่ลูกได้ไปแสวงหาพระองค์ในตอนต้น โดยผ่านทางพี่น้องคริสตจักร 3 ปีที่ลูกแสวงหาพระองค์ที่นั่น ลูกได้ฝึกนิสัยการอ่านพระวาจา จนลูกยึดเป็นหลักปฏิบัติจนถึงทุกวันนี้

3 ปีแห่งการสวดภาวนาแบบอริษฐาน ทำให้ลูกชินกับการสวดภาวนาจากใจ ลูกกล่าวทุกสิ่งทุกอย่างต่อพระองค์มาตอนนี้ ลูกสวดทั้งแบบมีบทสวดเป็นกิจลักษณะแบบคาทอลิกเราและสวดควบคู่กับการสวดภาวนาด้วยใจ

ฯลฯ

ในหนังสือเล่มที่ลูกแปลมีหลายต่อหลายตอนที่ลูกบอกกับตัวเองว่าใช่เลย ใช่เลย 😊

“พระเจ้าตรัสกับเราในวิธีต่างๆ กัน ผ่านความคิดของเราหรือความสามารถของเรา แต่ต้องจำไว้ว่าภาษาแรกของพระเจ้า คือ ความเจ็บสงบ”

“ความเจ็บส่งดภายในจิตใจคือ สถานที่ที่พระเจ้าทรงเจิมวิญญาณของเราและรักษาแผลที่อยู่ลึกที่สุดของเรา”

จริงที่สุดเลยพระเจ้าข้า ขณะนี้ หากมีใครมาถามลูกว่าแผลในใจของลูกหายสนิทดีแล้วหรือยัง? ลูกจะถามตอบว่า “แผลอะไรคะ?” 😊

“ประสบการณ์ของการถูกรักโดยองค์ผู้ลี้ลับสูงสุดทำให้ความกลัวทุกชนิดอันตรธานหายไป”

ไม่ใช่ว่าผู้ที่เป็นลูกที่ดีของพระองค์ แล้วชีวิตจะไร้ปัญหาทุกอย่าง มิใช่เลย แต่สำหรับผู้ที่มีความเชื่อ ความศรัทธาสูงสุดในพระองค์แล้ว เขาจะไม่กลัวต่อปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น เพราะเขาวางใจในพระองค์

“การที่ได้สัมผัสพระเจ้าจะเป็นความรู้สึกที่ระคนไปด้วยความทึ่ง ความเคารพ ความรัก และความยินดีปรีดาพร้อมๆ กัน”

ลูกดีใจมากที่ได้อ่านประโยคนี้ เพราะหลายๆ ครั้ง ลูกเขียนว่า ลูกได้รับสัมผัสความรักของพระองค์เป็นความรู้สึกที่สุขจนล้นปรี ลูกไม่ทราบจะใช้ศัพท์อะไรดี จนลูกต้องใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษว่า Ecstasy ในการอธิบายความรู้สึกนั้น

ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ

ลูกไม่สามารถนำข้อความหลายสิบหน้านั้นมาเขียนในบทสวดบพนี้ได้ แต่ขอสรุปว่าในการแปลหนังสือเล่มนั้น ลูกรู้สึกว่พระองค์ทรงสอนลูกเป็นการส่วนตัวในลักษณะการตีพิมพ์ให้ลูกเข้าใจและใกล้ชิดพระองค์มากขึ้น นับเป็นการเรียนพิเศษที่มีคุณค่าที่สุดในชีวิต

และลูกขอขอบพระคุณคุณพ่อ ผู้ซึ่งได้ช่วยเหลือลูกในการแปลประโยคหรือข้อความที่ลึกซึ้งเกินปัญญาของลูกเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

“การภาวนาของจิตใจข้าพเจ้า คือ ความเข้าใจ” สดุดี 49:3

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอฉัน

บทที่ 261

จงทูลขอความเชื่อเถิด

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า ปัจจุบันนี้ มีทั้งวิธีและภาษาในการช่วยเหลือผู้มีความบกพร่องทางร่างกายให้เข้าใจในเรื่องต่างๆ สำหรับผู้ที่มองไม่เห็นก็มีภาษา Braille และผู้ที่ไม่ได้ยินก็จะมีภาษามือ เป็นต้น ตามโทรทัศน์บางช่องเรามักจะเห็นมีล่ามที่แปลข่าวเป็นภาษามืออยู่ที่มุมขวาล่างของจอ และในบางโบสถ์คาทอลิกของเรา ลูกก็เคยเห็นมีคนแปลบทเทศน์และบทเพลงเป็นภาษามือ แต่ลูกเห็นการแปลในลักษณะเช่นนี้โดยไม่เคยไปคิดอะไรให้ลึกซึ้งกว่าที่เห็น

จนกระทั่ง ...

ต้นเดือนธันวาคม 2011 ที่ผ่านมา ลูกไปพิธีบูชามิสซาขอพระคุณที่วัดแห่งหนึ่ง ในพิธีนี้มีฆราวาสกลุ่มหนึ่งที่ตอนแรกลูกคิดว่าคงมาจากองค์กรใดองค์กรหนึ่ง เพราะใส่เสื้อสีชมพูเหมือนกันหมด แต่พอพิธีเริ่ม ลูกก็ทราบทันทีว่าบุคคลกลุ่มนี้ต้องฟังหัวหน้ากลุ่มที่ใช้ภาษามือในการแปลบทสวดต่างๆ ในพิธีให้แก่พวกเขา บังเอิญลูกนั่งใกล้กลุ่มพวกเขา แรกๆ ลูกก็ไม่ได้คิดอะไร แต่สักพักหนึ่งหลังพิธีเริ่ม ลูกอดที่จะไม่ได้ในความ “อิน” ของล่ามมือท่านนั้น ท่าทางของเขาแต่ละท่าดูมีชีวิตชีวาและเต็มไปด้วยความศรัทธาอย่างยิ่งยวด เมื่อมองไปยังสมาชิกทั้งกลุ่ม พวกเขาก็เช่นเดียวกัน ทั้งท่าทางภาษามือ รวมทั้งสีหน้าของทุกคนแสดงออกถึงความรัก ความศรัทธา ในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม

ด้วยความทึ่งและซาบซึ้งในความเชื่อความศรัทธาของพวกเขาเหล่านั้น ลูกจึงแอบศึกษาภาษามือของล่ามอย่างเงียบๆ ลูกอยากทราบว่า คำว่า “พระเจ้า” เขาทำมืออย่างไรและคำว่า “โฮซานนา” ละ? สักพักลูกเริ่มเข้าใจภาษามือซะแล้ว ตอนที่องค์ประธานเริ่มเทศน์ ลูกก็เลยมองแต่ภาษามือเพื่อดูว่าลูกจะเข้าใจไหม 😊 แต่ลูกได้เปรียบตรงที่ได้ยินด้วย

ช่วงรับประทานอาหารเที่ยง มีการสัมภาษณ์สมาชิกท่านหนึ่งของกลุ่มนี้ เขาเกิดมามีอาการครบ 32 แต่มาหูหนวกทีหลัง เขาเล่าว่าตอนแรกๆ เขากลุ่มใจและท้อแท้มากที่กลายเป็นคนพิการ แต่ต่อมามีผู้แนะนำให้เขาศึกษาพระคัมภีร์และศึกษาเกี่ยวกับพระเจ้า และเขาก็ได้ค้นพบพระเจ้าในโลกเงียบของเขา ทำให้ชีวิตของเขาในขณะนี้เปี่ยมไปด้วยความหวังและเขาไม่ท้อแท้อีกต่อไป

เป็นคำพยานที่ทำให้ลูกต้องกลับมาสำรวจดูตัวเองว่าเราซึ่งเป็นผู้มีอาการครบ 32 มีความเชื่อเท่าชายผู้นี้ ผู้ซึ่งสูญเสียความสามารถในการได้ยินไหม?

ลูกจำได้ว่า ตอนที่ลูกกลับใจใหม่ๆ ลูกมีความเชื่อที่เรียกว่า “ความเชื่อแบบเป็นทางการ” ไม่ใช่ความเชื่อที่เปี่ยมไปด้วยความเคารพรัก ความศรัทธา และความไว้วางใจเช่นทุกวันนี้ ลูกไม่ทราบว่าทำอะไรรึจึงจะ “รักและเชื่อในพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ” อย่างที่พระสงฆ์เทศน์ ลูกหันซ้ายหันขวา ทำอย่างไรดีล่ะ ในที่สุดลูกตัดสินใจสวดทูลขอให้พระองค์ได้โปรดประทานความเชื่อให้แก่ลูกเถอญ สวดเช่นนี้ทุกๆ วัน

ในเวลาเดียวกัน ตอนใหม่ๆ ลูกจะขอเรื่องนี้ ขอเรื่องโน้นจากพระองค์อยู่ตลอดเวลา ซึ่งลูกคิดว่าคงจะเป็นการกระทำของปุถุชนทั่วไปและในใจของลูก ลูกคิดว่าพระองค์คงจะทรงซ้ำที่ลูกน้อยคนนี้สวดขอให้พระองค์ประทานความเชื่อให้แก่เขา ต่อมาลูกอ่านพบในพระคัมภีร์ว่า บรรดาสาวกก็ได้สวดขอให้พระองค์ทรงเติมความเชื่อให้แก่พวกเขา ลูกดีใจมาก และล่าสุดลูกอ่านพบในหนังสือที่เขียนโดยคุณพ่อที่ลูกเคารพรักมากท่านหนึ่งว่า “ความเชื่อของเราเกิดจากพระเป็นเจ้าทรงประทานให้ และผู้รับจะต้องดูแลบำรุงเลี้ยงให้เจริญเติบโตเข้มแข็งขึ้นด้วยความร่วมมือกับพระเป็นเจ้า ด้วยการแสวงหาประสบการณ์จากพระเมตตา จากความรักของพระองค์ นั่นคือการปฏิบัติตนตามจิตตารมณ์ของพระองค์...” เป็นบทเขียนที่ทำให้ลูกดีใจซ้ำสองค่ะ

ในวาระการฉลองพระคริสตสมภพที่กำลังจะเวียนมาถึงในอีกไม่กี่วันข้างหน้า ลูกอยากจะเชิญชวนลูกของพระองค์ทุกคนให้ขอสิ่งที่มีค่าที่สุดจากพระองค์ในขั้นแรกคือ “ขอความเชื่อ” จากพระองค์ เพราะเมื่อท่านใดได้ “ของขวัญ” ขึ้นนี้จากพระองค์แล้ว ท่านผู้นั้นก็จะได้ทุกอย่างทุกอย่างจากพระองค์ในเวลาต่อมา

และโดย “บทสวด” บทนี้ ลูกกราบทูลขอองค์พระกุมารเยซู ผู้ได้ทรงมาบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อไถ่บาปของโลกได้โปรดประทานความเชื่อแก่ลูกของพระองค์ทุกคนที่แสวงหาจากพระองค์เทอญ 😊

“โปรดช่วยความเชื่ออันเล็กน้อยของข้าพเจ้าด้วยเถิด” มาระโก 9:24

สุขสันต์วันคริสตสมภพแด่ลูกของพระองค์ทุกคนเทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 262

บทสวดวันปีใหม่ 2012

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ทุกๆ ปีใหม่ ลูกจะสำรวจตัวเองว่าในปีที่ผ่านมาลูกได้ประพฤติปฏิบัติตนเป็นลูกที่ดีของพระองค์เพียงพอล้วหรือยัง และมีอะไรบ้างที่ลูกควรปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้นกว่าเดิม

ในการพิจารณาตัวเองย้อนหลัง ลูกได้เห็นว่ามีวิธีทางการทำตามพระวาจาของพระองค์นั้น หากเราปฏิบัติตามด้วยใจจริงและอย่างเต็มที่ เรามักจะประสบกับอุปสรรค ความท้อถอยและบางครั้งความเจ็บปวด เพราะโดยธรรมชาติของความเป็นปุถุชน มนุษย์เรามักจะปฏิบัติตนไปทางตรงข้ามกับคำสั่งสอนของพระองค์เสมอ แต่ถ้าเรามุ่งมั่นและสามารถปฏิบัติตนตามพระวาจานั้นให้ได้ เมื่อผ่านพ้นไปแล้ว เราจะรู้สึกได้ว่าเราได้ก้าวข้ามไปสู่อีกขั้นหนึ่งในการเป็นลูกที่ดีของพระองค์ สิ่งที่เราได้รับเป็นผลตอบแทนคือ เราจะสัมผัสได้ถึงความรักของพระองค์ ซึ่งจะทำให้เราลืมความเหนื่อยยากที่ผ่านมา และมีกำลังใจในการปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์ในระดับต่อไป 😊

ลูกขอเขียนในสิ่งที่ลูกๆ ของพระองค์ควรทำตามคำสั่งสอนของพระองค์ตามลำดับความยากง่ายและสิ่งที่ทำไปแล้ว พระองค์ทรงพอพระทัยตามประสบการณ์ของลูก แม้ลูกอาจจะเคยเขียนในบทสวดของลูกเมื่อปีก่อนๆ บ้างแล้ว แต่ก็ในบริบทที่ต่างกันดังนี้

1. การให้อภัย ในคำสั่งสอนของพระองค์ทั้งหมด ลูกคิดว่า การให้อภัยเป็นสิ่งที่ยากที่สุดในการปฏิบัติตาม แต่ด้วยพระหรรษทานของพระองค์ ลูกสามารถให้อภัยผู้ที่ทำร้ายลูกอย่างแสนสาหัส ตลอดจนผู้ที่ลูกรักแต่กลับทิ้งลูกไป ในยามที่ลูกต้องการใครสักคนที่สุดหลังจากที่ลูกต้องสวดทูลขอจากพระองค์เป็นเวลาหลายปี หลังจากนั้นเป็นต้นมา ลูกไม่แค้นใครอีกแล้ว เพราะได้ผ่านสิ่งที่สาหัสที่สุดมาแล้วทั้ง 2 กรณี

นับเป็นพระพรที่สุด พระเจ้าข้า 😊

“แต่จงมีใจโอบอ้อมอารี มีเมตตาต่อกัน ให้อภัยกัน

ดังที่พระเจ้าทรงให้อภัยแก่ท่านในองค์พระคริสตเจ้าเถิด” 1 เอเฟซัส 4:32

2. ความรัก เมื่อเอ่ยถึงคำว่า “ความรัก” มันให้ความรู้สึกที่หวานชื่นและความรู้สึกที่เป็นสุข แต่ประโยคที่ว่า “จงรักเพื่อนมนุษย์ (เหมือนรักตัวท่านเอง)” ประโยคหลังไม่ต้องพูดถึง ลูกคิดว่าผู้ที่จะสามารถทำได้มีเพียงพระสงฆ์ นักบวช ซิสเตอร์ เท่านั้น คนธรรมดาที่จะรักผู้อื่นเหมือนรักตัวเอง (ยกเว้นการรักลูก) คงหายาก และแค่ประโยค “จงรักเพื่อนมนุษย์” เท่านั้น การปฏิบัติยากกว่าการเทศน์สอนเป็นไหนๆ ลูกปฏิบัติมาแล้ว ไม่ว่าจะ เป็นความรักแบบเคารพ รักเพื่อน

ฝูง รักลูกน้อง รักคนรอบข้าง ฯลฯ แล้ว ... เอ... ไม่เห็นเขารักเราตอบเหมือนที่เรารักเขาเลย

เกิดความเจ็บปวด เกิดความผิดหวัง ... แต่ลึกๆ ในใจลูกทราบว่าเป็นพระประสงค์ของพระองค์ที่จะให้ลูกได้เติบโตในวุฒิภาวะของจิตใจการเป็นลูกของพระองค์ที่แท้จริง

เวลาผ่านไป ... พร้อมๆ กับการสวดภาวนา ในที่สุด ลูกก็ได้คำตอบ ความรักก็ไม่ต่างอะไรจากความดี หากเรามีความรักให้ผู้อื่น แล้วมันแต่ต้องการให้พวกเขา รักเราตอบ เราก็จะมีแต่ความผิดหวังเช่นนี้แหละ

ใช่แล้ว! หากเราให้ความรักแก่คนรอบข้างเพื่อถวายเป็นเกียรติมงคลแด่พระองค์ เช่นเดียวกับการทำความดี เราก็จะสามารถก้าวไปอีกขั้นหนึ่งของการเป็นลูกที่ดีของพระองค์ได้

กว่าจะก้าวข้ามได้ หัวใจของลูกต้องถลอกปอกเปือกครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ขอบพระคุณพระองค์ที่สอนให้ลูกสามารถตัดใจได้ ทำใจเป็น เป็นขั้นตอนที่ก้าวข้ามยากมาก แต่เมื่อทำได้แล้ว หัวใจจะโล่ง รักคนได้ทั้งโลกเลย พระเจ้าข้า 😊

“ไม่ว่าทำอะไร จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าท่านทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์” โคโลสี 3:23

3. การรับความผิดหวังเป็นพระพร การได้ตามที่เราสวดทูลขอเป็นสิ่งน่าตื่นเต้นและดีใจ ในความเชื่อที่ลึกซึ้งขึ้นอีกมิติหนึ่ง เรายอมรับว่า พระเจ้าทรงทราบดีกว่าเรา ดังนั้นการที่เราไม่ได้ดังที่ขอ พุดง่ายๆ คือ ความผิดหวัง หากเราสามารถรับมันได้ด้วยความถ่อมตนและเต็มใจ เท่ากับยอมรับว่าพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่าเรา เราก็จะมีแต่ความตื่นเต้นและยินดีในชีวิตประจำวัน เพราะไม่ว่าเราขออะไร เราได้ทุกอย่าง แต่ตามน้ำพระทัยของพระองค์

เช่นเดียวกัน ไม่ใช่เป็นสิ่งปฏิบัติได้ง่ายเลย แต่ถ้าใครปฏิบัติได้แล้ว ชีวิตจะมีแต่ความสมหวัง...ทุกวัน 😊

“จงขอบคุณพระในทุกรณี เพราะนี่แหละคือน้ำพระทัยของพระเป็นเจ้า” 1 เธสะโลนิกา 5:18

4. การถวายเกียรติทุกอย่างแด่พระองค์ เป็นธรรมชาติของมนุษย์ส่วนใหญ่ที่รู้สึกดีเวลามีคนมาแสดงความชื่นชมหรือมีชื่อเสียง ไปไหนมาไหนมีคนมาทักทาย แต่...ถ้าไม่ระวังตัว ชื่อเสียงและการมีหน้าตานั้น จะทำให้เราลืมนั่นและในที่สุดสามารถหลงตัวเองได้ในปีที่ผ่านมา โดยที่ลูกไม่ได้วางแผนด้วยตัวเองเลย มีทั้งการออกรายการโทรทัศน์ เปิดตัวหนังสือ เป็นผู้พิพากษาสมทบฯ ฯลฯ ทุกๆ ครั้ง ลูกจะทราบทูลพระองค์ว่า

“This is for the Glory of You, Lord; not the glory of me!” แล้วลูกจะรู้สึกที่พระองค์ทรงพอพระทัยและประทานโอกาสเพิ่มให้ลูกอย่างต่อเนื่อง

“พระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ‘อย่าให้ผู้มีปัญญาอวดในสติปัญญาของตน

อย่าให้ชายฉกรรจ์อวดในความเข้มแข็งของตน อย่าให้คนมั่งมีอวดในความมั่งคั่งของตน

แต่ให้ผู้อวด อวดในสิ่งนี้คือ ในการที่เขาเข้าใจและรู้สึกว่าเขาคือ พระเจ้า ทรงสำแดงความรักมั่นคง ความยุติธรรม และความชอบธรรมในโลก เพราะว่าเราพอใจในสิ่งเหล่านี้’ พระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ” เยเรมีย์ 9:23-24

5. แบ่งปันพระพร เราเคยคิดไหมว่า ทำไมในบางด้าน เราจึงได้รับพระพรมากกว่าผู้อื่น? ลูกค้นพบคำตอบในพระวาจาของพระองค์ และพยายามนำมาปฏิบัติในชีวิตของลูกในช่วงน้ำท่วมปลายปีที่ผ่านมา ตอนแรกๆ ลูกดูเหตุการณ์น้ำท่วมภาคเหนือด้วยความรู้สึกหดหู่ใจ สักพักอ้าว! น้ำเริ่มไหลหลากลงมาภาคกลาง แล้วก็ท่วมต่อเนื่อง ... จนท่วมนิคมอุตสาหกรรม

ตั้ง 7 แห่ง สิ่งที่คุณทำได้ในขณะนั้นคือ การสวดขอพรจากพระองค์ว่า ขอให้พระองค์ประทานพระพรอย่าให้น้ำท่วมบริเวณ
หมู่บ้านของคุณและบริเวณนิคมอุตสาหกรรมของโรงงานของคุณทุกวัน สักพักก็รู้สึกว่าเป็นการเห็นแก่ตัวหรือ
เปล่าที่สวดเช่นนั้น จึงถามคุณพ่อที่คุณเคารพรักท่านหนึ่ง คุณพ่อตอบว่า ก็สวดเพิ่มซิว่า เพื่อให้คุณสามารถช่วยเหลือผู้อื่นได้! ใช
เลยล่ะ 😊 แล้วคุณก็ทำตามทุกอย่าง

“พระองค์ทรงช่วยเราทุกครั้งที่เราเดือดร้อน
เพื่อให้เราสามารถช่วยคนที่เดือดร้อนนานาประการได้” 2 โครินธ์ 1:4

ลูกจะขอเขียนข้อ 6-10 ต่อในบทสวดของคุณบทหน้า พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 263

บทสวดวันปีใหม่ 2012 ... (ต่อ)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเขียนบทสวดบทนี้ต่อเนื่องจากบทที่แล้วในเรื่องที่ลูกพยายามปฏิบัติตนตามคำสั่งสอนของพระองค์ตามลำดับความยากง่าย และบทนี้ขอเริ่มต่อด้วย

ข้อ 6 การทำธุรกิจแบบนักธุรกิจคาทอลิก ในปัจจุบันที่โลกเรามีการแข่งขันสูงในทุกๆ ด้าน ลำพังการทำธุรกิจให้ประสบความสำเร็จก็ไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายอยู่แล้ว ยิ่งถ้าเราดำรงไว้ซึ่งความเป็นคาทอลิกในการทำธุรกิจนั้น มันยิ่งเพิ่มความยากลำบากและวินัยแก่ตนเองและลูกน้องที่ต้องปฏิบัติตาม

เป็นนโยบายของลูกในฐานะประธานของบริษัทที่สั่งไม่ให้ฝ่ายขายพูดถึงคู่แข่งในทางลบกับลูกค้าเป็นอันขาด แม้คู่แข่งบางรายจะพูดใส่ร้ายโจมตีเราในทางลบ ซึ่งส่วนใหญ่ไม่เป็นความจริง ลูกสอนลูกน้องว่า ให้พูดถึงจุดแข็งของบริษัทเราเข้าไว้ อย่าไปแตะคนอื่น เมื่อลูกค้าทราบที่คู่แข่งพูดนั้นเป็นการใส่ร้าย ก็จะเป็นผลเสียกับผู้พูดเอง ในเวลาเดียวกัน เราจริงจัง ใส่ใจ และดูแลลูกค้าของเรา ผลดีก็ย่อมตามมาอยู่แล้ว

ก่อนหน้านี้ ลูกจะอ่านหนังสือเกี่ยวกับธุรกิจประเภท How To ... แต่เดี๋ยวนี้ ลูกอ่านหนังสือเพียงเล่มเดียว แต่ลูกกลับรู้สึกว่าคุณได้เรียนรู้อะไรต่อมิอะไรมากมายและลึกซึ้งกว่าหนังสือทั้งหลายที่ลูกได้อ่านมาทั้งชีวิตเป็นไหนๆ ใจแล้ว! พระปรีชาญาณของพระองค์ในพระคัมภีร์สอนให้ลูกเข้าใจโลกและหลายสิ่งหลายอย่างได้ลึกซึ้งอย่างน่าอัศจรรย์

**“อย่าคิดว่า ท่านมั่งคั่งขึ้นมาได้เพราะกำลังความสามารถของท่าน แต่จงระลึกว่าพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน
ประทานพลังกำลังให้ท่านมั่งคั่ง” ฉธบ 8:17-18**

“ให้ทำงานอย่างสงบและหาเลี้ยงชีพด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเอง” 2 เธสะโลนิกา 3:12

ข้อ 7 จงแสวงหากระแสเรียก คริสตชนบางคนพอใจกับการไปวัด ฟังมิสซา แก้วบาป ก็ถือว่าเป็นลูกที่ดีของพระองค์แล้ว บางคนก็รื้อร่นต้องการรับใช้พระองค์ด้วย แต่ถ้าจะให้ดีกว่านี้ ควรจะแสวงหาว่ากระแสเรียกของพระองค์ที่มีต่อเรานั้นคืออะไร

ลูกเองนั้นตั้งใจตั้งแต่วันแรกของการเป็นลูกของพระองค์ว่า จะรับใช้พระองค์เป็นการตอบแทนพระคุณของพระองค์ที่มีต่อลูกอย่างมากมายเหลือล้น ลูกทำทุกอย่างเท่าที่จะมีโอกาสทำได้ แต่ไม่ว่าลูกจะทำเท่าไร ในใจของลูกกลับรู้สึกว่ายังไม่ได้รับใช้พระองค์เพียงพอ เป็นเรื่องแปลกมาก ถ้าเปรียบไปก็เหมือนหนึ่งรับประทานอาหารแล้วไม่รู้สีกอิม หรือหากอิมก็ไม่

รู้สึกอรรอย ต่อมาลูกค่อยๆ เรียนรู้มากขึ้น ลูกได้ยินได้เรียนรู้เกี่ยวกับกระแสเรียก ลูกจึงเริ่มสวดภาวนาทูลถามพระองค์ว่า กระแสเรียกของพระองค์ที่มีต่อลูกในการรับใช้พระองค์ คืออะไร?

แล้วพระองค์ก็ทรงตอบลูก ไม่ใช่เป็นการตอบแบบพ้อที่บอกกับลูกว่าให้เลี้ยวซ้ายหรือเลี้ยวขวา แต่เป็นการตั้งใจให้ ลูกผู้แสวงหาได้ประจักษ์แจ้งเอง เมื่อสวดภาวนาทูลถามแล้ว เราต้องเปิดหู เปิดตา เปิดใจ แล้วทุกๆ สิ่งจะค่อยๆ ปรากฏชัด ขึ้นๆ

หากเราค้นพบกระแสเรียกของเราที่พระองค์ประทานให้แล้ว สิ่งต่างๆ ที่เราทำเพื่อถวายเป็นพระเกียรติมงคลแด่ พระองค์จะสัมฤทธิ์ผลอย่างไม่น่าเชื่อและอย่างต่อเนื่อง ซึ่งลูกได้ประสบกับตัวเองอย่างน่าอัศจรรย์ตลอด 2-3 ปีที่ผ่านมา จน ลูกต้องก้มลงกราบต่อพระพักตร์ครั้งแล้วครั้งเล่า 😊

“เพราะเรารู้แผนงานที่เรามีไว้สำหรับเจ้า เป็นแผนงานเพื่อสวัสดิภาพ ไม่ใช่เพื่อทุกขภาพ เพื่อจะให้อนาคตและความหวังแก่เจ้า” เยเรมีย์ 29:11

ข้อ 8 รับใช้พระสุดกำลัง เมื่อลูกค้นพบกระแสเรียกของพระองค์แล้ว ลูกทำถวายพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ ทั้งกาย และจิตวิญญาณ ลูกเปรียบตัวเองเป็นม้างานที่วิ่งไปหาพระองค์ โดยไม่สนใจสิ่งกีดขวางระหว่างทางที่เกิดขึ้น ทั้งตามธรรมชาติ หรือโดยน้ำมือของมนุษย์ แม้จะหกล้มหกลูกบ้าง มีคนโยนคบไฟมาขวางทางบ้าง ม้างานตัวนี้ก็วิ่งต่อไป เพื่อไปหาพระองค์ พระเจ้าข้า 😊

“แต่ข้าพเจ้าไม่คิดว่าชีวิตของข้าพเจ้ามีค่าสำหรับข้าพเจ้าเท่ากับการที่ข้าพเจ้าได้วิ่งถึงปลายทาง และทำให้ภารกิจที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายจากพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าสำเร็จไปคือ การเป็นพยานประกาศข่าวดีแห่งพระหรรษทานของพระเจ้า” กิจการของอัครทูต 20:24

ข้อ 9 ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นพระพร ตั้งแต่ลูกเริ่มวาดภาพเมื่อ 4-5 ปีก่อน ลูกเริ่มมองสิ่งต่างๆ รอบตัวลูกด้วยสายตา ที่แตกต่างจากเดิม ฝั่งที่แดดส่องต้นไม้จะมีสีเขียวกว่าอีกด้านหนึ่ง ฯลฯ ทุกเช้าลูกเห็นกระรอกวิ่งบงกิ้งไม่อย่างซุกซน เห็น ดอกโมกซ์ที่อ่อนโยนสุภาพ แต่ส่งกลิ่นหอมสดชื่นแก่ผู้เดินผ่าน นับลูกปลาสดที่เพิ่งเกิดในอ่างปลาหน้าบ้าน ในตอนกลางคืน ลูกสวดภาวนาให้เพื่อนหรือคนรู้จักที่เจ็บป่วย ทำให้คิดถึงสุภาชีวิตที่ว่า “ความไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐ” ตั้งแต่ตื่น จนไปนอน ลูกเห็นทุกอย่างรอบข้างเป็นพระพรไปหมด แล้วลูกก็ขอบพระคุณพระองค์ทุกวัน แล้วลูกก็มีความสุข 😊

“ความสุขเป็นของบุคคลที่อาศัยในพระนิเวศน์ของพระองค์ เขาร้องเพลงสรรเสริญพระองค์เสมอ ความสุขเป็นของ บุคคลที่กำลังของเขาอยู่ในพระองค์” สดุดี 84:4-5

ข้อ 10 บอกรักพระ เคยไหมที่คุณพ่อคุณแม่ สามีภรรยา หรือลูกบอกว่ารักเรา? ถ้าเคย เรารู้สึกเช่นไร? เคยไหมที่เราเป็นคนบอกคนอื่นว่าเรารักเขา?

พระสงฆ์มักจะเทศน์สอนเสมอๆ ให้พวกเรารักพระเจ้า แต่ลูกแอบทำมากกว่านั้นและคิดว่าคงไม่มีใครทำอะไร 😊 ทุกๆ คืนก่อนนอน หลังจากสวดส่ายประจำเสร็จ ก่อนเข้านอน ลูกจะคุกเข่าต่อหน้าพระแท่นในห้องนอนของลูก กราบลง พร้อมกับทูลว่า “ลูกรักพระองค์ที่สุด ลูกรักพระแม่ที่สุด พระเจ้าข้า” แล้วลูกจะรู้สึกว่พระองค์และพระแม่ทรงยิ้มให้ลูก

แล้วลูกก็จะขึ้นเตียงนอนด้วยความรู้สึกที่สัมผัสได้ถึงความรักของพระองค์และพระแม่เต็มอิมในใจของลูก 😊 เป็นอันสิ้นสุด
วันหนึ่งในชีวิตของลูกของพระองค์คนนี้ พระเจ้าข้า 😊

“ผู้ใดที่อยู่ในความรัก ก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้ายกทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น” 1 ยอห์น 4:16

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนังสือ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 264

ความสุขคือ ...

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อไม่นานมานี้ เพื่อนของลูกคนหนึ่งโทรมาหาลูก “ฉันอยากเป็นคาทอลิกเหมือนพี่ ช่วยพาไปพบบาทหลวงและทำพิธีให้เลยได้ไหมคะ?” เธอคนนี้เป็นนักการเมือง ทราบเรื่องราวชีวิตของลูกและได้ส่งหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ของลูกไปแจกเป็นของขวัญปีใหม่ที่ผ่านมา ลูกนั่งอึ้งไปเพราะไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยินกับหู “พิธีที่ดีที่จะพาเธอไปพบคุณพ่อ แต่การเป็นคาทอลิกไม่ใช่อยู่ที่ๆ ไปพบบาทหลวง แล้วท่านก็จะทำพิธีล้างบาปให้เธอนะ” “อ้าว! เหรอคะ? ฉันอยากเป็นคาทอลิกเร็วๆ ฉันอยากมีความสุขอย่างพี่” “การเป็นคาทอลิกไม่ใช่เป็นสูตรสำเร็จหรือกฎแอดโนมิตีที่จะไขเข้าห้องแห่งความสุขได้นะ เพราะมีคาทอลิกจำนวนมากไม่น้อยที่ยังมีความสุขอยู่ แต่การเป็นคาทอลิกทำให้เรารู้จักพระเจ้า การค้นพบพระเจ้าต่างหากที่ทำให้เรามีความสุข” ลูกอธิบายได้อย่างเต็มปากเต็มคำในฐานะผู้ที่มีประสบการณ์การค้นพบพระเจ้ามาก่อน “เอาอย่างนี้ พี่จะนัดให้เธอไปพบคุณพ่อเพื่อเรียนคำสอนก่อน ส่วนที่เธอจะพร้อมเมื่อไร คุณพ่อจะเป็นผู้ตัดสินและในที่สุด เธอจะได้เป็นลูกของพระหรือไม่ นั่น อยู่ที่น้ำพระทัยของพระเป็นเจ้า” “ขอบคุณค่ะ พี่!”

ความสุข ... อ่า! ใช่แล้ว ความสุขคือยอดปรารถนาของคนทุกคนไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติใด ศาสนาใด แต่ความสุขสำหรับคนคนหนึ่งอาจจะไม่เหมือนกับความสุขของอีกคนหนึ่ง

เร็วๆ นี้ ลูกได้อ่านบทความหนึ่งเกี่ยวกับความสุข ซึ่งหลายๆ ข้อในนั้น ลูกก็เคยฝึกปฏิบัติมาแล้ว

ไม่ใช่ความรุนแรง ไม่ทะเลาะ และใช้หลักเวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร ให้อภัยตัวเองและผู้อื่น มีจิตใจเมตตา กรุณา และเสียสละเพื่อผู้อื่น

อุปสรรคของความสุขก็คือ แรงปรารถนาและตัณหา คนเราจะมีสุขไม่ขึ้นอยู่กับว่า “มีเท่าไร” แต่ขึ้นอยู่กับว่าเรา “พอเมื่อไร” ความสุขไม่ได้ขึ้นกับจำนวนสิ่งของที่เรามีหรือเราได้...

ดังนั้นวิธีจะมีสุขอันดับแรกต้อง “หยุดให้เป็นและพอใจให้ได้” ถ้าเราไม่หยุดความอยากของเราแล้วละก็ เราก็จะต้องวิ่งไล่ตามหลายสิ่งที่เรา “อยากได้” แล้ว นั่นมันเหนื่อยและความทุกข์ก็จะตามมา...

ข้อต่อมาที่ทำให้เราเป็นสุขคือ การมองทุกอย่างในแง่บวก ชีวิตแต่ละวัน แน่นนอนเราต้องเจอทั้งเรื่องดีและไม่ดี ถ้าเราอยากมีความสุข เราต้องเริ่มด้วยการมองแต่สิ่งดีๆ มองให้เป็นบวก เพื่อใจเราจะได้เป็นบวก คิดถึงสิ่งที่เราทำสำเร็จแล้วในวันนี้สิ่งดีๆ ที่เราได้ทำ

ข้อต่อมาก็คือ การให้ หมายรวมถึงการให้ในรูปแบบสิ่งของหรือเงิน เรียกว่าบริจาค และการให้ความเมตตา กรุณาต่อกัน ให้อภัยทั้งตัวเองและคนอื่น สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นปัจจัยทำให้เรามีความสุข ...

การปล่อยวางให้ได้ในทุกสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วและที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต ไม่ว่าจะเรื่องจะร้ายแรงและเศร้าโศกเพียงใด

จำไว้ว่ามันจะโดนเวลาพัดพามันไปจากเรา ไม่ช้าก็เร็วเราจะผ่านพ้นไปได้ ...และยอมรับในความเป็นจริงของชีวิต ไม่ว่าจะ เป็นจริงของชีวิต ไม่ว่าจะ เป็นเรื่องที่เราไม่ชอบเพียงใด ไม่ว่าจะ ผิดหวัง สูญเสีย เจ็บป่วย ล้วนแล้วแต่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเรา ทุกคนต้องได้ผ่านบททดสอบนี้ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะ เราจะเป็นใคร...

ทำตนเองให้สดใสด้วยการยิ้มให้ตนเอง ทำคนอื่นให้สดใสได้ด้วยการยิ้มให้เขา การยิ้มไม่ต้องลงทุนอะไรเลย แต่สร้าง ความสดใสได้มาก ทำให้เราเป็นสุขอยู่เสมอ เพราะความสุขมันอยู่ใกล้แค่นี้เอง แค่อุบัติใจของเราเอง

ฯลฯ

แต่ไม่ว่าจะมีวิธีปฏิบัติเพื่อแสวงหาความสุขอย่างไร ลูกได้ค้นพบวิธีในการแสวงหาความสุขที่ยังไม่เคยเปิดเผยให้ใคร ฟังมาก่อน เป็นวิธีง่ายๆ ที่ใครๆ ก็ปฏิบัติได้

ยามใดที่ลูกมีความไม่สบายใจหรือผิดหวังหรือกังวล ลูกจะวิ่งเข้าไปยัง “หลุมหลบภัย” ภายในใจของลูก ไข่มุกแล้ว! หลุมหลบภัยในใจที่มีแต่ลูก พระองค์และพระแม่ และเป็นทีๆ ปลอดภัยที่สุด ที่ภัยต่างๆ รวมทั้งความรู้สึกทั้งหลายที่เป็นด้านลบไม่สามารถย่างกรายเข้าไปได้เลย

ลูกจะสวดทูลพระองค์ถึงปัญหาหรือความรู้สึกที่ไม่สบายใจต่อพระองค์และพระแม่ และขอถวายปัญหาต่างๆ เหล่า นั้นไว้ ณ แทบพระบาทของพระองค์ ณ ขณะนั้น ลูกจะรู้สึกว่าคุณคือ โลกกำลังที่ยิ่งใหญ่ที่กั้นและรับปัญหาต่างๆ เหล่า นั้นของลูกไว้ ลูกจะรู้สึกปลอดภัย ปลอดภัยโปร่ง และใจของลูกก็จะคลายจากความรู้สึกด้านลบทั้งหมด เพราะลูกวางใจใน พระองค์ 😊 เป็นวิธีที่ได้ผลทุกครั้ง และเป็นวิธีที่จะทำให้ลูกสามารถรักษาระดับความสุขที่เรียกว่า “ปีติสุขและสันติสุข” ได้ในทุกวันนี้

ลูกรักพระองค์ที่สุด พระเจ้าข้า 😊

**“พระกรุณาและความรักมั่นคงของพระองค์จะติดตามข้าพเจ้าไปทุกวันตลอดชีวิต
ข้าพเจ้าจะพำนักอยู่ในพระเคหาของพระยาห์เวห์ตลอดไปเป็นนิรันดร์” สดุดี 23:6**

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 265

คำตอบของฉัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกกำลังจะเขียนบทสวดบทใหม่ถวายแด่พระองค์ พอได้รับจดหมายจากผู้อ่าน “บทสวดของฉัน” ท่านหนึ่ง เมื่อได้อ่านจบ ที่แรกลูกตั้งใจจะตอบเธอส่วนตัว แต่ตัดสินใจนำจดหมายของเธอและคำตอบของลูกมาเป็น “บทสวดของฉัน” บทนี้เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ พระเจ้าข้า

“...ฉันได้รับข้อคิดดีๆ จากบทสวดของพี่ทุกครั้ง บางครั้งความเชื่อของฉันก็มีข้อสงสัยมากมาย จนคิดว่าฉันจะเป็นเหมือนเพื่อนหลายคนທີ່ทิ้งพระ ทั้งความเชื่อดั้งเดิมนี้ ฉันสงสัยว่าทำไมพี่เป็นพุทธมาก่อนแต่กลับมีความเชื่อในพระอย่างเต็มเปี่ยม แต่เพื่อนฉันที่เป็นคริสตังค์นอน กลับทิ้งพระไปเชื่อหรือไปนับถือพุทธ เป็นเพราะอะไรคะพี่ ทราบมั๊ยคะ? เพื่อนฉันเค้าจะคุยว่าเค้าไปนั่งสมาธิ ปฏิบัติธรรม แล้วเค้าพ้นทุกข์ แต่ฉันก็เห็นชีวิตเขามีแต่ว่าคนนั้นคนนั้นเงินเพื่อนๆ ไม่ค่อยชอบเท่าไร เขาเคยบอกฉันว่า พระเยซู บุรุษาคีสองคอนที่ต้องตายแบบนั้นเพราะใช้เวรกรรม พี่มีความเห็นอย่างไรคะ ฉันเคยคิดว่าจะมีวันไหนที่พี่จะหมดความเชื่อจากพระเหมือนเพื่อนฉันไหม

ฉันเห็นพวกเขาเป็นแบบนี้แล้วรู้สึกท้อใจ บางครั้งก็สับสนว่าทำไมพระถึงปล่อยให้พวกเขาเป็นแบบนี้ ฉันเองไม่สามารถถึงเขากลับมาได้ มีแต่ต้องพยายามทำให้ความเชื่อของตัวเองเข้มแข็ง ไม่หลุดไปเหมือนพวกเขา ซึ่งฉันก็ได้บทสวดของพี่นี้แหละที่คอยกระตุ้นความเชื่อให้ลุกโชนต่อไป และฉันก็ได้รับสิ่งดีๆ หลายอย่างในชีวิตซึ่งคงเป็นพระที่ประทานให้ บางครั้งที่ไม่ได้รับบทสวดของพี่นานๆ ฉันก็แอบคิดนะคะว่าพี่อาจจะเปลี่ยนไปรีเปล่า ต้องขอโทษด้วยนะคะที่ฉันแอบมีความคิดนี้ คงเพราะฉันเจอแต่คนทิ้งพระมั้ง

สุดท้ายนี้ฉันขอขอบพระคุณพี่มากๆ นะคะที่คอยเติมเชื่อไฟให้ฉันต่อไป”

“พี่รู้สึกดีใจที่ได้รับจดหมายฉบับนี้จากเธอ และก่อนจะตอบคำถามของเธอแต่ละข้อพี่ขอแบ่งปันให้ฟังก่อนว่าพื้นฐานความเชื่อของพี่ในองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ก่อร่างขึ้นมาอย่างไรจนถึงทุกวันนี้

วันที่ 2 มิ.ย. 2012 นี้ พี่ก็จะเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งครบ 16ปีเต็ม ตลอดระยะเวลาทศวรรษครั้งที่ผ่านมา พี่จริงจังกับสถานะการเป็นคริสตชนมาก พี่ไม่ได้ยุ่งเฉยๆ แต่พี่ “ค้นหา” พระเจ้า พี่ตัดสินใจใช้ชีวิตช่วงหนึ่งทุกๆ คืนใน “ความเงียบ” เพื่อสื่อกับพระองค์โดยการสวดภาวนา แล้วพี่ก็อ่านพระวาจาของพระเจ้าในท่ามกลางความเงียบนั้น

พระวาจาของพระเจ้านี้แหละที่ได้หล่อหลอมจิตใจของพี่ ไม่เพียงแต่อ่าน พี่ยังนำเอาพระวาจาของพระเจ้ามาประพฤติปฏิบัติตามในชีวิตจริง ซึ่งในการทำเช่นนั้น พี่ต้องตั้งวินัยให้กับตัวเอง บังคับเคี่ยวเข็ญให้ตัวเองยอมปฏิบัติตามพระองค์ ไม่ใช่ตามใจพี่ ทีละเล็กทีละน้อย พี่ค้นพบว่าพระวาจาของพระเจ้าไม่เพียงแต่ศักดิ์สิทธิ์ แต่ยังเป็นหลัก

ปรัชญาชีวิตที่ทำให้เราเห็นถึงความไร้สาระของตัวเราเอง และเห็นถึงแก่นแท้ของการดำรงชีวิตที่ถูกที่ควร

‘จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเป็นเจ้า’ 1 เธสะโลนิกา 5:18

พระวาจาบทนี้ทำให้พี่ต้องฝึกตัวเองให้ยอมรับความผิดหวังในบางครั้งว่าเป็นพระพรของพระองค์ ซึ่งไม่ใช่เป็น
สิ่งง่ายเลย ตอนนี้หากมีเรื่องผิดหวัง พี่สามารถขอบคุณพระองค์ได้จากใจจริง และพี่จะรู้สึกว่าการทรงยืมให้พี่ใน
การทำเช่นนั้นทุกครั้ง 😊

การยอมรับน้ำพระทัยของพระองค์ในทุกสิ่งยังทำให้พี่เปลี่ยนแปลงตัวเองในความสัมพันธ์กับผู้อื่น ไม่ว่าจะผู้นั้น
จะเป็นใคร เดียวนี้พี่จะมองทุกสิ่งทุกอย่างจากมุมมองของอีกฝ่ายหนึ่ง ไม่ใช่จากฝ่ายเรา โอโฮ! มุมมองของชีวิตเปลี่ยนไป
เลย!

นี่เป็นเพียงตัวอย่างเดียวของผลของพระวาจา 1 บทในชีวิตพี่ หากให้พูดถึงผลของพระวาจาแล้ว พี่พูดได้เป็น
วันๆ 😊

ถามว่าความเชื่อพี่จะหมดไปเหมือนเพื่อนเธอไหม? พี่มั่นใจว่าคงไม่เป็นเช่นนั้น เพราะความเชื่อของพี่ได้มา
จากการเพียรพยายามไฝหาของพี่ แต่เพื่อความไม่ประมาท พี่สวดแบบ “อ่อน” พระว่า ‘ขออย่าให้ลูกต้องถูกทดสอบ
อีกเลย หากเป็นทองคำ ลูกได้ถูกเผาจนสิ่งเจือปนได้ถูกเผาไหม้ระเหยไปหมดแล้ว ทองคำในสภาพเหลวยอมไม่เป็น
ประโยชน์ ขอให้เททองที่หลอมแล้วนี้ใส่แม่พิมพ์เถิด เพื่อจะได้เป็นทองรูปพรรณตามน้ำพระทัยของพระองค์ได้’ แล้วพี่
ก็รู้สึกว่าการทรงยืมกับพี่ทุกครั้งที่สวดภาวนาเช่นนี้

เห็นไหม? การสวดภาวนาจากใจเช่นนี้ จะได้รับคำตอบเป็นรอยยิ้มจากพระองค์ทุกครั้ง

พี่ขอเขียนต่อใน “บทสวดของฉัน” ฉบับหน้านะ เพราะมีอีกหลายประเด็นในจดหมายของเธอที่พี่อยากแบ่ง
ปัน ขอพระเป็นเจ้าได้โปรดประทานพระพรให้เธอมีความเชื่อที่มั่นคงและหนักแน่นต่อไป...”

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 266

คำตอบของฉัน ... (2)

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า ลูกขอเขียนตอบท่านผู้อ่านท่านนั้นต่อบทสวดบทที่แล้ว พระเจ้าข้า

“...สำหรับพี่แล้ว พระเจ้าของเรายิ่งใหญ่ที่สุด แต่พี่ไม่เคยแม้แต่ครั้งเดียวที่จะเอ่ยออกจากปากพี่ในการเปรียบเทียบกับศาสนาของเรากับศาสนาอื่นใด หรือพูดถึงศาสนาอื่นในแง่มุมใดๆ ทั้งสิ้น ความเชื่อความศรัทธาเป็นเรื่องของปัจเจกบุคคลที่สุด พี่พูดเสมอว่าทุกศาสนาสอนให้คนเป็นคนดีหมด สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ เราต้องเข้าถึงหลักธรรมของศาสนาของตนเองจึงจะเกิดผล หากเราต่างไหว้คุณพ่อคุณแม่ซึ่งกันและกัน แม้ว่าต่างคนจะบอกว่าคุณพ่อคุณแม่ของตนดีที่สุดในสังคมก็จะมีแต่ความสงบสุข

พี่ว่าความเชื่อความศรัทธาในพระเจ้าของเรา เป็นพระพระนะ และเราขอได้ พี่ขอให้พระองค์ประทานความเชื่อแก่พี่มาตลอด โดยไม่ทราบว่าการทำเช่นนั้นเป็นสิ่งถูกต้อง จนกระทั่งอ่านพบพระวาจาบทนี้

“โปรดช่วยความเชื่ออันเล็กน้อยของข้าพเจ้าด้วยเถิด” มาระโก 9:24

เนื่องจากพระเจ้าไม่มีตัวตน มองด้วยตาเปล่าก็ไม่เห็น จึงเป็นเรื่องยากเหมือนกันที่จะให้ใครต่อใครมาเชื่อในสิ่งที่เขา มองไม่เห็น และเมื่อขออะไรแล้วไม่ได้ ก็ทะเลสาบอุปสรรคว่าหากพระเจ้ามีจริง ทำไมเขาขออะไรแล้วไม่เคยได้

พี่เองยามจะขออะไรจากพระเจ้า จะคิดเสมอว่าเวลาที่ลูกๆ มาขออะไรจากเรา เขาต้องทำอะไรเราจึงจะอยากให้? และเวลาที่ขอแล้วไม่ได้ พี่ไม่เคยต่อว่าพระองค์ ตรงกันข้ามพี่จะ “อ่อน” ต่อพระองค์ทำนองเดียวกับเด็กเล็กๆ ว่า “ลูกทราบ ว่าพระองค์ทรงทราบดีกว่าลูก แต่โปรดทรงพิจารณาใหม่ได้ไหม พระเจ้าข้า” แล้วพี่จะรู้สึกที่พระองค์ทรงยอมรับการสวด เช่นนี้ของพี่ทุกครั้ง 😊

ทุกวันนี้ พระเจ้าประทับอยู่กับพี่ในลักษณะเป็น “real time” บ่อยครั้งไม่ว่าพี่จะทำอะไร พระวาจาของพระองค์ ที่เกี่ยวข้องจะผุดขึ้นมาในสมองของพี่ แล้วก็เป็นเรื่องของพี่ที่จะปฏิบัติตามหรือไม่ แต่หลังจากที่ยอมพระองค์บ่อยๆ การปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์ก็ไม่เป็นเรื่องยากอีกต่อไป พี่เคยพูดเล่นกับลูกๆ ว่าหม่ามีกระดิกกระเดี้ยออกนอกกลุ่มนอก ทางไม่ได้เลย เพราะพระกำกับดูแลอยู่ตลอดเวลา 😊

พี่บอกว่าเห็นบางคนประพฤติปฏิบัติตนแล้วรู้สึกท้อใจและบางครั้งก็สับสนว่าทำไมพระเจ้าถึงปล่อยให้พวกเขาเป็นแบบนี้ เพราะพระเจ้าทรงให้อิสระภาพแก่มนุษย์ทุกคนในการเลือกดำเนินชีวิตของคนใดคนหนึ่ง หากพระเจ้าทรงใช้อิทธิฤทธิ์บังคับให้ลูกของพระองค์ทุกคนมีความเชื่อความศรัทธาในพระองค์อย่างเต็มที่ พระองค์ยอมทำได้ แต่ถามว่ามันจะมีความหมายไหมคะ?

คุณเองไม่ทราบว่าจะดึงพวกเขาเหล่านี้กลับมาได้อย่างไร มีแต่ต้องพยายามทำให้ความเชื่อของตัวเองเข้มแข็งไม่หลุดไปเหมือนพวกเขา คุณทำถูกแล้วค่ะ หลายปีก่อน เพื่อนคนที่เป็นผู้ซักจูงให้พี่มาทางคาทอลิก เกิดมีวิกฤตในความเชื่อของเขาเอง พี่ทำได้เพียง 2 อย่างคือ สวดภาวนาให้เขาอย่างต่อเนื่องและทำตัวให้เขาเห็นในความเชื่ออย่างหนักแน่นของพี่ ในที่สุด เขาก็บอกกับพี่ว่าความเชื่อของพี่ได้บูมเมอแรงกลับไปที่เขา ทำให้เขาได้คิดและทุกวันนี้ เขาได้กลับมาเป็นคริสตชนที่ร้อร่นและเข้มแข็งมาก 😊

ขอบคุณพระเจ้า!

พี่เองเจียมเนื้อเจียมตัวตลอดเวลาว่าพี่เป็นเพียงคริสตชนเล็กๆ คนหนึ่งที่ไม่มียศถาบรรดาศักดิ์อะไรในพระศาสนจักร แต่ในด้านส่วนตัวกับพระเจ้า พี่ไม่ได้หยุดยั้ง แต่ยังคงเดินหน้าค้นหาเพื่อให้รู้จักพระองค์ดีขึ้น พี่สรุปกับตัวเองว่า ความเชื่อที่ไม่มีการสวดภาวนาและอ่านพระวาจาเป็นพื้นฐานนั้น จะทำให้เป็นความเชื่อตามบทพระวาจาแน่

“ผู้ใดฟังถ้อยคำเหล่านี้ของเราและปฏิบัติตาม ก็เปรียบเหมือนคนมีปัญญาที่สร้างบ้านไว้บนหิน ฝนจะตก น้ำจะเชี่ยว ลมจะพัดโหมเข้าใส่บ้านหลังนั้น ก็ไม่พัง เพราะมีรากฐานอยู่บนหิน ผู้ใดที่ฟังถ้อยคำเหล่านี้ของเราและไม่ปฏิบัติตาม ก็เปรียบเสมือนคนโง่เขลาที่สร้างบ้านไว้บนทราย เมื่อฝนตก น้ำไหลเชี่ยว ลมพัดโหมเข้าใส่บ้านหลังนั้น มันก็จะพัง ทลายลงและเสียหายมาก” มัทธิว 7:24-27

การมีความเชื่อที่หนักแน่นในพระเจ้า ทำให้พี่เข้าใจพระองค์ดีขึ้น และเป็นผลให้พี่เห็นชีวิตในมุมมองที่พระองค์ทรงต้องการให้มอง ใครอย่าเข้าใจผิดว่าพี่มีความเชื่อในพระเจ้าแล้ว ชีวิตจะไม่มีปัญหา? ไม่ใช่เลย ชีวิตก็ยังคงต้องเผชิญกับปัญหาต่างๆ ตามที่ชีวิตมนุษย์ควรจะต้องเผชิญ แต่วิธีการจัดการกับปัญหาต่างหากที่จะแตกต่างกัน

เพื่อนของคุณคิดว่าเค้าไปนั่งสมาธิ ปฏิบัติธรรม แล้วเค้าก็พ้นทุกข์ การสวดภาวนาของพวกเราคือการนั่งสมาธิอย่างหนึ่งนะคะ หากเราไม่ใช่สวดแบบนกแก้วนกขุนทอง แล้วหากเราปฏิบัติตนตามพระวาจาของพระเจ้าทุกๆ วัน เรา ก็ปฏิบัติธรรมทุกๆ วันค่ะ แล้วมีเพียงแต่เราจะพ้นทุกข์ เราจะมีความสุข ความสุขที่เรียกว่า สันติสุข และปิติสุขค่ะ 😊

พี่เขียนมาชะยวเหยียด ไม่ทราบว่าได้ออบคำถามของคุณอย่างถูกต้องหรือเปล่า เพราะพี่ก็เป็นเพียงลูกของพระองค์ คนหนึ่งที่มีอายุ 15 ปีครึ่ง เท่านั้นค่ะ”

ขอพระเป็นเจ้าอวยพระพรทุกท่านให้มีความเชื่อที่เต็มเปี่ยม เพื่อจะได้รับพระพรจากพระองค์ได้เต็มที่ เทอญ

“ความเชื่อ คือ ความมั่นใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นข้อพิสูจน์ถึงสิ่งที่มองไม่เห็น” ฮีบรู 11:1

อาแมน

ลูกขอพร: องค์คณนหัว

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 267

รหัสชีวิต

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ที่ผ่านมา ลูกได้คุยโทรศัพท์กับเพื่อนรักของลูก ลูกเล่าให้เธอฟังว่าในวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ปีที่แล้ว ลูกได้ทำเรื่องๆ หนึ่งซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องฝืนมากเพื่อถวายแด่พระ ในวันนั้นลูกทนคนขับรถของลูกไม่ได้อีกแล้ว และกะว่าจะให้เขาออกจากงานในเย็นวันนั้น พอตีลูกได้อ่านหนังสือเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูเจ้าตรัสบนไม้กางเขนก่อนสิ้นพระชนม์และรวมถึงพระมหาทรมาณของพระองค์เพื่อพวกเรามนุษย์ แล้วลูกก็รู้สึกว่าคุณต้องทำอะไรสักอย่างหนึ่งเพื่อตอบแทนพระคุณอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ให้ได้ ในที่สุดลูกพูดกับตัวเองว่าไม่เพียงแต่จะไม่ไล่คนขับรถออก แต่ลูกจะให้ทุนการศึกษาแก่บุตรชายคนเล็กของเขาจนจบมัธยมปลาย!

เพื่อนของลูกปรารถนาบอกลูกว่า เป็นไปได้อย่างไรที่เธอกลับลำแบบ 360° เลย ลูกบอกกับเธอว่าใน 10 กว่าปีที่ผ่านมา ลูกได้ทำหลายสิ่งหลายอย่างที่ลูกไม่คิดว่าตนเองจะสามารถทำได้ แต่ลูกก็ทำได้ ทั้งนี้เพราะเหตุผลเดียวคือ ทำเพื่อถวายแด่องค์พระเยซูเจ้า! แล้วลูกก็เล่าให้เธอฟังถึงการเปลี่ยนแปลงหลายๆ อย่างของลูกที่บางครั้งลูกเองก็ยังไม่เข้าใจ

ทันทีที่เราวางหูโทรศัพท์ พลันเกิดภาพในสมองของลูกโดยที่ลูกไม่ได้คิดเองเลย

ลูกนั่งนิ่งและปล่อยให้ภาพเหล่านั้นปรากฏในจิตใต้สำนึกของลูกอย่างต่อเนื่อง

ลูกเห็นตัวเองเดินจากห้องหนึ่งผ่านไปยังอีกห้องหนึ่ง แต่ละห้องสูงใหญ่ ฝ้าผนังเป็นไม้ทาสีน้ำตาลเข้มมันวาว ในการผ่านแต่ละห้อง ลูกต้องไขรหัสที่ปุ่มรหัสตัวโตที่ติดไว้ข้างฝาเหมือนกับรหัสตู้เซฟ เมื่อไรที่ลูกหมุนเลขรหัสถูกต้อง ลูกก็สามารถเดินผ่านไปยังอีกห้องหนึ่งได้และห้องใหม่ก็จะใหญ่และสูงกว่าห้องเดิม

ลูกตะลึงและทบทวนถึงภาพที่เกิดขึ้นในสมอง แล้วลูกก็มองชีวิตย้อนหลังในทศวรรษครึ่งที่ผ่านมา มีบ่อยครั้งเหลือเกินที่ลูกต้องตัดสินใจว่าลูกควรจะทำอย่างไรต่อ ลูกจะมีทางเลือกทั้งทางง่ายและทางยาก แน่ใจว่าลูกยอมคิดจะเลือกทางง่ายก่อน แต่หลังจากที่ลูกสวดภาวนาทูลถามพระองค์ บางทีก็เป็นปีๆ แล้ว ลูกก็ตัดสินใจเลือกทางที่ลูกแน่ใจว่าเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ แม้ลูกจะต้องฝืนตัวเองก็ตาม แล้วทุกครั้งลูกจะรู้สึกว่าคุณทรงพอพระทัยและทรงยิ้มกับลูก แล้วลูกก็มีเรื่องต้องตัดสินใจใหม่

นี่กระมังคือการไขรหัสที่ถูกต้องของลูก การเดินทางจากห้องหนึ่งไปยังอีกห้องหนึ่ง!

เมื่อหลายปีก่อนในการรับใช้พระองค์ของลูก ลูกเปรียบตัวเองเป็นเหมือนช่างงานที่วิ่งรับใช้พระองค์ ลูกควบอย่างสุดกำลังโดยไม่ออกแวก ต่อมาเมื่อโยนกิ่งไม้เข้ามายังลู่วิ่งของลูก ลูกก็วิ่งข้ามกิ่งไม้ไป ต่อมาคราวนี้เป็นขอนไม้ ลูกก็กระโจนข้ามไปอีก ทีนี้เป็นคอปเพลิง ลูกกระโจนข้ามตามเคยแม้ว่าจะเริ่มบาดเจ็บ คราวนี้มีแนวกำแพงเพลิงมาขวางทางลู่วิ่งของลูก ลูกหยุดชะงัก ลูกมองเปลวเพลิงที่ลุกโชนอยู่เบื้องหน้าโน่น ลูกมีทางเลือก 3 ทางในขณะนั้น 1. หยุดทำตนเป็นช่างงานไปเลย

2. ยอมออกนอกลู่วิ่ง และเดินไปตามทางที่มนุษย์สร้างไว้ข้างทางหรือ 3. วิ่งฝ่ากองเพลิงไปเลย

เป็นการตัดสินใจที่จะเปลี่ยนวิธีการรับใช้พระองค์ของลูก หรืออาจจะทำให้ลูกกลายเป็นม้าป่าที่เตลิดเปิดเปิงไปเลยก็ได้

ลูกสวดเป็นปีๆ ทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงต้องการให้ลูกทำอะไรต่อ กระแสเรียกของพระองค์ที่มีต่อลูกในการรับใช้พระองค์คืออะไร?”

ในที่สุด ลูกก็ได้รับคำตอบจากพระองค์ ลูกตัดสินใจออกจากลู่วิ่ง แล้วลงเรือพายเรือออกไปที่ลีก!

ลูกพายของลูกไป พายไปคนเดียวอย่างเงียบๆ และท่ามกลางความมืด ถามว่าลูกกลัวไหม ลูกไม่กลัวเพราะบนเรือลำจิ๋วของลูก ลูกเห็นพระองค์ประทับอยู่ท้ายเรือกับลูกตลอดเวลา

และแล้ว ... อยู่ๆ พระองค์ก็ทรงจุดพลุขึ้นเหนือเรือของลูก ไม่เพียงแต่ฝูงปลาน้อยใหญ่ที่เห็นลูก ที่บินอยู่บนฟ้าและที่อยู่ป่าและในเมืองต่างก็เห็นลูกหมด และเนื่องจากพวกเขาเหล่านั้นมองไม่เห็นพระองค์ แต่พวกเขาเห็นลูก ลูกจึงมีหน้าที่ที่จะปฏิบัติตนให้เขาเหล่านั้นเห็นพระองค์ในตัวลูก 😊

การตัดสินใจไม่ยอมแพ้ต่อกองเพลิง แต่กลับลงเรือและพายไปที่ลีกของลูกเป็นการใช้เลขรหัสที่ถูกต้องในการไขผ่านไปยังห้องชีวิตอีกห้องหนึ่งคือ ห้องในขณะนี้

หากลูกยอมถอยใจออกจากลู่วิ่งเฉยๆ ลูกคงจะกลายเป็นม้าแก่ๆ ตัวหนึ่งที่วันๆ มีแต่จะเล็มหญ้าอยู่ริมทาง และก็นั่งติดอยู่ในห้องเดิมไม่สามารถไขรหัสเข้าไปยังห้องต่อไปได้

ลูกคิดต่อ คราวนี้ลูกคิดเองแล้ว หากคนเรารู้จักรับใช้พระองค์และดำเนินชีวิตบนโลกนี้ให้เป็นไปและถูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ เราก็จะสามารถไขรหัสชีวิตผ่านห้องต่างๆ ต่อไปได้จนถึงห้องสุดท้ายที่เมื่อเราไขรหัสออกไปได้สำเร็จเราก็จะสามารถออกจากห้องชีวิตก้าวเข้าสู่สวนแห่งดอกไม้บานาพรรณ เป็นสวนสวรรค์ที่มีแต่ความสุข สดชื่น เต็มไปด้วยมวลดอกไม้และความสุขที่สมบูรณ์

ลูกไม่ทราบว่าการไขรหัสห้องชีวิตเกิดขึ้นในสมองของลูกในวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ปีนี้ (2012) ได้อย่างไร แต่ลูกถือว่าเป็นนิมิตที่ทำให้ลูกตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะไขรหัสชีวิตอย่างถูกต้อง จนสามารถก้าวไปสู่สวนสวรรค์ชั้นสุดท้ายให้ได้

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขอพระองค์ได้โปรดประทานพระพร พลละกำลัง สติปัญญา ความถ่อมตน ตลอดจนความอดทนแก่ลูกในการไขรหัสชีวิตได้ถูกตามน้ำพระทัยของพระองค์จนถึงด่านสุดท้ายคือ สวนสวรรค์ของพระองค์เทอญ

“แต่ข้าพเจ้าไม่คิดว่าชีวิตของข้าพเจ้ามีค่าสำหรับข้าพเจ้าเท่ากับการที่ข้าพเจ้าได้วิ่งถึงปลายทาง และทำให้ภารกิจที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายจากพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าสำเร็จไป คือ การเป็นพยานประกาศข่าวดีแห่งพระหรรษทานของพระเจ้า” กิจการของอัครทูต 20:24

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 268

ลูกฟุตบอล

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกได้รับอีเมลล์ฉบับหนึ่ง เขียนถึงคุณทวดคนหนึ่งเพิ่งฉลองอายุครบ 90 ปี และยังมีสุขภาพที่แข็งแรงทั้งร่างกายและสปีริต คุณทวดท่านนี้เขียนบทความอันหนึ่งบรรยายถึงสิ่งที่ท่านได้ปฏิบัติในการทำให้ตัวเองมีความสุข 45 ข้อ ลูกอ่านแล้วหัวเราะชอบใจในหลายข้อ ยกตัวอย่างเช่น “อย่ารอจนอายุ 85 แล้วค่อยใส่สีม่วง!”

ลูกเองอายุยังไม่ถึง 90 ปี จึงไม่กล้าที่จะเขียนอะไรในลักษณะแนะนำเช่นนั้น แต่หลังจากที่เรื่องราวชีวิตของลูกถูกตีแผ่ออกไปสู่สาธารณชน มีผู้คนตลอดจนเพื่อนฝูงทั้งที่เป็นและไม่เป็นคริสตชนมาขอคำปรึกษาบรรเทาใจจากลูกเป็นจำนวนมาก ไม่น้อย เนื่องจากความทุกข์ของลูกในชีวิตช่วงที่ต้องต่อสู้นั้นมีหลายมิติ และดังที่คุณพ่อชายชุมพบาลของลูกได้เขียนไว้ในคำนิยามของท่านในหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ว่าลูก “เป็นสตรีที่พบกับความทุกข์มากที่สุดคนหนึ่ง ต่อมาเป็นสตรีที่มีความสุขมากที่สุดเมื่อเธอพบกับพระเจ้า...” เพื่อนฝูงเหล่านั้นจึงต้องการทราบว่าลูกทำอย่างไรจึงสามารถพิชิตเจ้าความทุกข์เหล่านั้นได้

ลูกขอลำดับสิ่งต่างๆ ที่ลูกได้แบ่งปัน ปลอดภัยเพื่อนเหล่านั้น เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ดังต่อไปนี้

1. ก้าวไปทีละวัน (One Day at a Time) ในช่วงที่ลูกมองไม่เห็นแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์เลย เป็นปีๆ ที่ลูกเข้านอนโดยไม่ทราบว่าจะรุ่งขึ้นจะตากรรมจะเป็นอย่างไร ในที่สุด ลูกตัดสินใจมองแค่วันรุ่งขึ้น ถ้ามองไปข้างหน้าจะเห็นแต่ความมืดมิดน่าสะพรึงกลัวสุดลูกหูลูกตา มองแค่วันเดียวคือ วันพรุ่งนี้ จะทอนความกลัว ความกังวลให้สั้นลงหรือเล็กลงในขนาดได้

“ยามข้าพเจ้าเป็นทุกข์ ข้าพเจ้าแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า” สดุดี 77:2

“ข้าพเจ้าภาวนาในใจของข้าพเจ้าในกลางคืน” สดุดี 77:6

2. ต้องรับความจริงของชีวิตให้ได้ คนเราบางครั้งจะรับความจริงของชีวิตบางอย่างไม่ได้ เพราะมันเจ็บปวด ยิ่งถามว่า “ทำไมถึงเกิดเรื่องเช่นนี้กับฉัน?” ก็ยิ่งเจ็บปวด ที่แย่ที่สุด “ทำไมพระเจ้าจึงทำกับฉันเช่นนี้?” ลูกมีเพื่อนคริสตชนมากกว่า 1 คนที่โทษพระเจ้าตลอดสำหรับเรื่องราวชีวิตของเขา ลูกได้แต่บอกเขาว่า “พระเจ้าไม่ได้เป็นผู้ทำให้เธอเกิดปัญหานั้นนะ มนุษย์ต่างหากที่ทำให้เธอ แต่พระเจ้าจะช่วยให้เธอรอด” พูดเป็นปีก็ยังโทษพระอยู่ คำแนะนำของลูกในข้อนี้คือ รับความจริงของชีวิตให้ได้และแก้ปัญหาด้วยวิธีที่ดีที่สุดและดำเนินชีวิตต่อไป

“แต่ให้เราดำเนินชีวิตในความจริงด้วยใจรัก” เอเฟซัส 4:15

3. อย่าเปรียบเทียบชีวิตตนเองกับชีวิตคนอื่น มีสุภาจิตต์รับบทหนึ่งเขียนไว้ว่า หย่าบ้านอื่นมักจะเชียวกว่าของบ้านเราเสมอ มันไม่จริงเสมอไป คนที่ดูภายนอกมีความสุขสมบูรณ์ ที่แท้อาจจะมีความสุขทุกข์ที่เราไม่มีทางทราบได้ ซึ่งลูกได้ค้นพบสังขรณ์ข้อนี้จากการให้บรรเทาใจแก่ผู้ที่มาขอคำแนะนำ

“แต่เมื่อเขาเอาตัวของเขาเป็นเครื่องวัดกันและกัน และเอาตัวเปรียบเทียบกันและกันแล้ว เขาก็เป็นคนขาดความเข้าใจ” 2 โครินธ์ 10:12

4. ยามมีความทุกข์ จงออกไปช่วยคนที่ทุกข์กว่าเรา แล้วเราจะรู้สึกขอบคุณพระในฐานะของเราเอง ในช่วงที่ลูกเพิ่งฟื้นคืน ลูกรู้สึกทุกข์มาก รู้สึกสังเวชตัวเอง ต่อมาลูกตัดสินใจไปเป็นอาสาสมัครกับคณะ COERR ที่ตอนนั้นไปเยี่ยมผู้ยากไร้ที่ชายแดนต่างๆ เดือน หลังจากไปเห็นสภาพแม่ที่มีลูกพิการทั้ง 4 คน ชายชราสติไม่ดีที่ลูกๆ ทั้ง หลิงไปที่ถูกข่มขืนจนตั้งครรภ์ ฯลฯ แล้วลูกกลับมาถึงบ้าน ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระพรที่ได้ประทานให้แก่ลูกและครอบครัวอย่างมากมาย เข้าตำราคนจนคนหนึ่งที่บ้านว่าไม่มีเงินไปซื้อรองเท้าจนกระทั่งได้เห็นชายอีกคนที่พิการขาด้าน!

“พระองค์ทรงช่วยเราทุกครั้งที่เราเดือดร้อน เพื่อให้เราสามารถช่วยคนที่เดือดร้อนนานาประการได้” 2 โครินธ์ 1:4

5. ยามสวดทูลขอจากพระเจ้า แทนที่จะขอแต่ให้ตัวเอง จงสวดขอให้คนอื่นบ้าง เป็นต้นว่า คนเจ็บป่วยที่เรา รู้จักหรือแม้แต่ไม่รู้จัก คนที่มีความทุกข์ต่างๆ ถมเถไป การที่เราสวดทูลขอพระพรให้ผู้อื่น จะทำให้เราเห็นถึงปัญหาของผู้อื่นและจะทำให้เราเห็นปัญหาของตัวเองเล็กลง เป็นการปฏิบัติต่อเนื่องจากข้อ 4

“และพระเจ้าทรงให้โยบกลับสู่สภาพดี เมื่อท่านอธิษฐานเพื่อสหายของท่าน” โยบ 42:10

6. ข้อนี้สำคัญมาก เมื่อเราสวดภาวนาทูลขอพระแล้ว เราต้องรับพระองค์ตามความ “ทรงเป็น” ของพระองค์ ไม่ใช่ต้องการให้พระองค์ทรงเป็นตามความต้องการของเรา พุดง่าย ๆ ต้องยอมรับว่าพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่กว่าเรา เราสวดขอได้ พระองค์จะทรงประทานให้เราหรือไม่ไม่ต้องแล้วแต่พระองค์

ครอบครัวของลูกได้ผ่านข้อพิสูจน์นี้ครั้งแล้วครั้งเล่า จนเดี๋ยวนี้ เรารับ “ความผิดหวัง” ในบางครั้งเป็นพระพรได้ อย่างสนิทใจและอย่างสบายใจ และกาลเวลาต่อมาทุกครั้งก็จะพิสูจน์ว่าเป็นเช่นนั้นจริง

“จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า” 1 เธสะโลกันิกา 5:18

ลูกขออนุญาตเขียนต่อใน “บทสวดของฉัน” บทหน้าพร้อมทั้งจะกราบทูลให้พระองค์ทรงทราบว่าทำไมบทสวดของลูกบทนี้จึงมีชื่อว่า “ลูกฟุตบอล” 😊

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 269

ลูกฟุตบอล ... (ต่อ)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันที่ 2 มิ.ย. 2012 นี้ เป็นวันครบ 16 ปีเต็มของการเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ของลูก ลูกจึงถือโอกาสนี้เขียนบทสวดบทนี้ต่อจากบทที่แล้วเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ ด้วยความกตัญญูอย่างเต็มเปี่ยมหัวใจ พระเจ้าข้า

สิ่งที่ลูกได้ปฏิบัติตนตามพระวาจาของพระองค์ในการจัดการกับเจ้าความทุกข์ทั้งหลายจนทุกวันนี้

7. **หัดเป็นจิตแพทย์ให้กับตัวเอง** จากที่มีความทุกข์ในทุกมิติ ลูกเคยคิดบ่อยครั้งว่าในตอนนั้นว่า สักวันลูกคงจะต้องเสียสติแน่ ลูกคิดที่จะไปปรึกษากับจิตแพทย์ แต่...กว่าจะเล่าปัญหาให้แพทย์ฟังครบ คงใช้เวลาเป็นปีๆ เสียเงินอีกเท่าไรไม่ทราบ แลมหจิตแพทย์จะสามารถรักษาแผลหรือความเจ็บปวดในใจของลูกทั้งหมดได้หรือไม่?

ลูกคิดว่าคงเป็นไปได้ยาก เพราะแผลในหัวใจและทั้งตัวมันเหวอะเหวไปหมด ในที่สุดลูกตัดสินใจเป็นจิตแพทย์ให้กับตัวเอง เริ่มอย่างไรดีล่ะ ลูกยึดพระองค์เป็นพระอาจารย์ ตำรานะหรือ? พระคัมภีร์ไงล่ะ อ่านแล้วให้พระวาจาทุกประโยคที่เกี่ยวข้องกับเราซึมซับเข้าไปในใจและสมอง และนำมาปฏิบัติตาม ผลที่เกิดขึ้นคือ พระวาจาของพระองค์และการปฏิบัติตามของลูก เปรียบเสมือนยาวิเศษที่ซึมเข้าไปในใจ แผลที่เหวอะเหวค่อยๆ แห้งและเมื่อแผลแห้งสนิทแล้ว พระวาจาของพระองค์ก็ยิ่งก่อให้เกิดความชุ่มฉ่ำในหัวใจ ทำให้หัวใจที่บอบสลายแตกเป็นเสี่ยงๆ เมื่อครั้งหนึ่งเช่นของลูก กลับมากระดมกระชวยเต็มไปด้วยความรักของพระองค์ เป็นอัศจรรย์ที่เล่าให้ซูลูกซูลหลานฟังได้เป็นเรื่องจริงที่ยิ่งกว่าบทประพันธ์เสียอีก... 😊

“พระคริสตเจ้าจะได้ทรงพำนักในจิตใจของท่าน อาศัยความเชื่อ เมื่อท่านหยั่งรากและตั้งมั่นอยู่บนความรักแล้ว ท่านและบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจะได้เข้าใจถึงความกว้าง ความยาว ความสูง ความลึก อีกทั้งหยั่งรู้ซึ่งถึงความรักซึ่งเกินกว่าจะหยั่งรู้ได้ของพระคริสตเจ้า เพื่อท่านจะได้รับ ความไพบูลย์ทั้งปวงของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม” เอเฟซัส 3:17-19

**“ข้อบังคับของพระยาห์เวห์นั้นสุจริต ทำให้ดวงจิตปีติยินดี
บทบัญญัติของพระองค์ก็ชัดเจน ให้แสงสว่างแก่ดวงตา” สดุดี 19:8**

8. ฝึกให้ตัวเองมี “จิตใจที่ยากจน” เนื่องจากตลอดเวลาที่ผ่านมา ลูกไม่มีใครมาเอาใจหรือซื้อของขวัญมาให้ ลูก

จึงฝึกให้ตัวเองไม่ต้องการของขวัญ ไม่ใจน้อยหรือน้อยใจ ไม่ว่าเรื่องใดๆ จนติดเป็นนิสัยจนถึงทุกวันนี้

ยามใดที่ลูกได้ยินเพลง “ผู้มีจิตใจยากจนก็เป็นสุข” ลูกจะเข้าใจดีและบอกกับตัวเองว่า “ใช่แล้ว ใช่แล้ว ฉันฝึกมาแล้ว! และฉันก็เป็นสุข” 😊

“ผู้มีจิตใจยากจนย่อมเป็นสุข เพราะอาณาจักรสวรรค์เป็นของเขา” มัทธิว 5:3

9. **ต้องพยายามลืมนสิ่งที่ทำให้เราขมขื่น เจ็บปวดในอดีตให้ได้** มีประโยชน์อันใดเล่าที่เราจะมัวคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นที่ทำให้เราเจ็บปวด เราจะกลับไปมีชีวิตในอดีตอีกก็ไม่ได้แล้ว แต่เราสามารถนำอดีตอันเลวร้ายนั้นมาเป็นบทเรียน เพื่อที่เราจะไม่ต้องประสบชะตากรรมเช่นนั้นอีก ควรปล่อยให้อดีตมันผ่านไปและเริ่มต้นชีวิตกันใหม่

ทุกวันนี้ ลูกพูดกับเพื่อนๆ ทุกคนว่า “My life begins at 60!” ในวัยนี้ ลูกดำเนินชีวิตโดยการไปเชื่อมต่อกับวัยตอน 30 เศษ ก่อนเกิดเหตุหลุมดำในชีวิตและลืมนช่วงมืด 20 ปีนี้ได้อย่างสนิท ผลก็คือ ลูกรู้สึกกระชุ่มกระชวยและมีพลังทำโน่นทำนี่ เช่นเดียวกับสตรีวัย 30 เศษจริงๆ 😊 😊 😊

“ลืมนสิ่งที่อยู่เบื้องหลัง มุ่งสู่เบื้องหน้าอย่างสุดกำลัง” ฟิลิปปี 3:13

10. **จงจำไว้ว่า ใครว่าอะไรเกี่ยวกับเราในทางลบ หรือสิ่งไม่จริง เป็นปัญหาของคนเหล่านั้น ไม่ใช่ปัญหาของเรา**

พอลูกฝึกจิตใจในเรื่องนี้ได้ ความรู้สึกเหมือนมีโดมแก้วมาครอบหัวใจ ปกป้องหัวใจดวงน้อยของลูกไว้จากฟ้าฝนลมไฟไปได้ทั้งหมด โอ้โฮ! เกิดสันติสุขและปิติสุขขึ้นในใจจากนั้นเป็นต้นมา

“ผู้ไม่นับถือพระเจ้าใช้คำพูดทำลายเพื่อนบ้าน แต่ผู้ชอบธรรมจะพ้นภัยเพราะความรู้” สุภาษิต 11:9

11. **ความเจ็บ** มองย้อนหลัง ลูกทราบตอนนี้แล้วว่าเวลาที่ลูกหักดิบ หยุตฟังเพลงไปซะงั้นเมื่อ 20 ปีก่อน ที่แท้เป็นพระพรของพระองค์ จากความเจ็บนี้แหละ ทำให้ลูกได้ค้นพบพระองค์ ทุกวันนี้ไม่ว่าลูกจะต้องอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่วุ่นวายเพียงใด ทันทีที่ลูกขึ้นรถหรือเข้าถึงห้องนอน ลูกจะต้องหาความเจ็บทันที มันเป็นความรู้สึกที่สะอาด สดชื่น และในท่ามกลางความเจ็บนั้น ลูกจะรู้สึกว่ “There is nothing between me and my God.” 😊

“แล้วเขาก็ยินดี เพราะเขามีความเจ็บ” สดุดี 107:30

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอจบบทสวด “ลูกฟุตบอล” ในบทหน้าพระเจ้าข้า

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 270

ลูกฟุตบอล ... (3)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเขียนต่อ “บทสวดของฉัน” บทที่แล้ว ในการต่อสู้กับความทุกข์โดยการปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์ พระเจ้าข้า

12. พยายามแสวงหาความสวยงามรอบตัว ในวันที่หัวใจรู้สึกห่อเหี่ยว ปราศจากกำลังใจใดๆ ออกไปข้างนอกซิ ไปสวนสาธารณะก็ได้ มองดูต้นไม้ ดอกไม้ แม้แต่ดอกหญ้าบนดิน มองหานกที่บินไปมาและคิดวิเคราะห์ว่า บรรดานกเหล่านี้บินได้อย่างไร มันจะรู้จักความทุกข์อย่างมนุษย์ไหมหนอ? แสงแดดบนใบไม้ กลิ่นหอมของดอกไม้ และการวิเคราะห์เรื่องนกบินจะทำให้เราลืมความทุกข์ในใจไปได้ โลกนี้ยังมีความสวยงาม สดชื่นเยอะแยะรอบข้าง ไม่ใช่มีแต่ความทุกข์ในใจเราอย่างเดียว 😊

“พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงบันดาลให้ต้นไม้ทุกชนิดงอกขึ้นจากดิน
ต้นไม้เหล่านั้นงดงามชวนมองและมีผลน่ากิน” ปฐมกาล 2:9

13. ทำอะไรก็ได้ที่ทำให้เรารู้สึกสบายใจขึ้น トラบไตที่ลึกลงนั้นไม่ทำให้ใครเดือดร้อน ใส่เสื้อสีบานเย็นเข้ม (ดังที่คุณทวดวัย 90 ท่านนั้นแนะนำ) ฉีดสีผมให้เป็นสีแดงหรือสีทอง (!) แล้วเราจะรู้สึกว่าชีวิตมีสีสันขึ้นจากเดิมที่มีแต่สีดำเทา 😊

“จงมีจิตใจและความรู้สึกนึกคิดอย่างใหม่ จงสวมใส่สภาพมนุษย์ใหม่...” เอเฟซัส 4:23-24

14. ดำเนินชีวิตโดยมีพระคริสต์เป็นศูนย์กลางจริงๆ ยามทุกข์สวดทูลขอให้พระองค์ทรงช่วย ยามสุขขอบพระคุณพระองค์ ยามโง่สวดขอพระปรีชาญาณจากพระองค์ ยามรู้นิดหน่อยขอบพระคุณพระองค์ที่ไม่โง่อีกแล้ว ยามผิดหวังขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงทราบดีกว่าเรา ยามสมหวังขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงพระทัยดี ฯลฯ

“ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในเรา และวาจาของเราดำรงอยู่ในท่าน
ท่านอยากได้สิ่งใด ก็จงขอเถิด และท่านจะได้รับ” ยอห์น 15:7

อันที่จริง ในเกือบ 2 ทศวรรษที่ผ่านมา ลูกได้ฝึกปฏิบัติตนตามพระวาจาของพระองค์ในการพิชิตเจ้าความทุกข์อีกมากมาย จนน่าจะเขียนเป็นหนังสือเล่มหนึ่งได้ แต่ขอยกเพียง 14 ข้อนี้มาเขียนในบทสวด 3 บทนี้ เพื่อเพื่อนของลูกที่คิดว่าพอรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์ปุ๊ป ก็หายทุกข์ทันที

ตอนที่ลูกเริ่มเขียนบทสวดบทนี้ ลูกตั้งชื่อบทเป็นอีกชื่อหนึ่ง พอตีพิมพ์ไปคู่มือฟุตบอลกับลูกชายคนเล็ก คุณจวบเกมส์ ลูกกลับมาเขียนต่อ บอกกับตัวเองว่า “ฉันจะตั้งชื่อบทสวดบทนี้ใหม่ว่า ‘ลูกฟุตบอล’ ” ลูกเปรียบตัวเองเป็นลูกฟุตบอลที่ครั้งหนึ่งเคยถูกใช้เตะในแมตช์แข่งขันต่างๆ วันดีคืนดี ลูกฟุตบอลลูกนี้ถูกเตะออกนอกสนาม กระเด็นเข้าไปในพงหญ้าในป่า ไม่มีใครสนใจไปเก็บกลับมา มีหมาขี้ลูกพรานป่าเหยียบกระแทบจนจมดิน กลายเป็นลูกฟุตบอลแปบไร้ค่า ต่อมายังถูกเอามีดกรีดจนฉีกขาดหลุดลุ่ย ไม่คงสภาพลูกฟุตบอลที่เคยลงสนามต่างๆ เมื่อครั้งหนึ่งเลย

กาลเวลาผ่านไป วันหนึ่งนายชุมพาบบาลผู้พระทัยดี ทรงหยิบเศษหนังอดีตลูกฟุตบอลนี้ขึ้นมา ทรงนำไปจุ่มน้ำ ชำระให้สะอาด จากนั้นด้วยความรักความเมตตา พระองค์ทรงบรรจุใช้พระวาจาของพระองค์อย่างทะนุถนอมเป็นเทพปิดรอยฉีกขาด เป็นเข็มเย็บรอยแผลเหวอะหวะ เป็นกาวเชื่อมรอยขาดเล็กน้อย ทีละเล็กทีละน้อย ลูกฟุตบอลที่ได้กลายเป็นเศษหนังฝังดินก็ค่อยๆ คืนสภาพกลับมาเป็นลูกฟุตบอลอีกครั้งหนึ่ง และเมื่อพระองค์ทรงปะชุนซ่อมแซมแผลทั้งหลายเรียบร้อยแล้ว พระองค์ทรงปกพระหัตถ์เหนือลูกฟุตบอลนั้น พลันเกิดแสงสว่างไสว และลูกฟุตบอลไม่เหลือสภาพนี้ก็กลับมาเป็นลูกฟุตบอลกลมดีก สภาพใหม่เอี่ยม หนึ่งมันวาวอีกครั้งหนึ่ง อัจฉริยะ! อัจฉริยะ! อัจฉริยะ!

เขียนถึงตรงนี้ ลูกลุกขึ้นจากเก้าอี้ คุณเขาลงหน้าพระแท่นในห้องนอน กราบทูลต่อพระองค์ว่า “ข้าแต่พระองค์ พระเจ้าข้า จากนั้นไป ขอให้พระองค์ทรงใช้ลูกเถิด แต่ขอให้ลูกไม่ต้องเป็นลูกฟุตบอลที่ถูกเตะในสนามแข่งอีก ไม่ว่าในแมตช์ใดๆ ทั้งสิ้น แต่ขอให้ทรงใช้ลูกฟุตบอลลูกนี้เพื่อเป็นพยานให้คนทั้งโลกเห็นว่า พระองค์ทรงยิ่งใหญ่เพียงใด และจะทรงประทาน อัจฉริยะแก่ผู้ใดก็ได้หากเป็นน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ อาแมน

พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ที่สุด และลูกรักพระองค์ที่สุด พระเจ้าข้า 😊

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 271

หนึ่งปีแห่งการเป็นศาล

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เวลาผ่านไปเร็วเหลือเกิน เผลอแป๊บเดียว ปลายเดือนพ.ศ. 2012 ที่ผ่านมา ลูกก็ได้รับการโปรดเกล้าฯ เป็นผู้พิพากษาสมทบครบ 1 ปีแล้ว 😊 ลูกยังจำได้ถึงวันแรกที่ลูกได้ใส่ชุดดำนั่งบนบัลลังก์ ทันทีที่ลูกพร้อมกับผู้พิพากษาหลักและผู้พิพากษาสมทบอีกท่านหนึ่งนั่งลง คู่ความทั้งสองฝ่ายพร้อมทนายได้โค้งคำนับเราทั้งสาม วินาทีนั้นหัวใจของลูกเต้นรัวเป็นหน้ากลอง มันเป็นความรู้สึกที่ตื่นเต้นระคนกับความไม่เชื่อตนเองที่มาบัดนี้ ได้มานั่งบัลลังก์ศาลซะเอง เป็นตำแหน่งที่ลูกกลัวเกรงอย่างมากที่สุดเมื่อครั้งหนึ่ง ลูกต้องนั่งสงบสติอารมณ์และนั่งขอบพระคุณพระองค์ในใจเป็นเวลาหลายนาทีกว่าจะปรับความรู้สึกของตนเองให้สงบเงียบเพื่อทำหน้าที่ที่ได้รับมาให้ดีที่สุดให้ได้

มาบัดนี้ เวลาได้ผ่านพ้นไปแล้ว 1 ปี ลูกได้เรียนรู้อะไรบางอย่างจากการมานั่งเป็นคนกลาง ฟังคนสองฝ่ายโต้เถียงและต่อสู้เพื่อ “ความยุติธรรม” ที่ต่างฝ่ายต่างคิดว่าตนเองควรจะได้รับ ลูกคิดว่าลูกได้เห็นนิสัยที่แท้จริงของมนุษย์เด่นชัดขึ้นอีกในหัวข้อต่อไปนี้

1. มนุษย์ (ส่วนใหญ่) จะไม่เห็นความผิดของตัวเองและมักจะโทษผู้อื่นเสมอ ก่อนจะขึ้นนั่งบัลลังก์ ลูกต้องอ่านคำบรรยายฟ้องของคดีที่เราจะพิพากษา ก่อนเพื่อจะได้ทราบเรื่องราวความเป็นมาของคดี ตอนนั่งบัลลังก์ ในตอนแรกๆ พออ่านคำบรรยายฟ้องจบ ลูกจะรู้สึกว่า โอ! โจทก์ช่างน่าสงสารจัง ถูกเอาเปรียบ ถูกรังแก ทำไมจำเลยถึงทำเช่นนั้นนะ แต่พอได้ฟังคำแก้ต่างของจำเลยเสร็จ อ้าว! ที่แท้มันเป็นอย่างนี้เอง อ้อ! มิน่าเล่า อ้าว! ทำไมเป็นอย่างนี้ไปได้ละ

จากประสบการณ์ส่วนตัวอันยาวนานของลูก ทำให้ลูกไม่ฟังความข้างเดียวอยู่แล้ว ยิ่งถ้าเป็นเรื่องด้านลบของคนอื่นแล้ว ลูกจะฟังหูไว้หูเสมอ พอมาเป็นศาลและได้ประสบกับความจริงข้อนี้ในชีวิตเสริมเข้าไปอีก ทำให้ลูกเห็นชัดเจนว่าอันว่ามนุษย์นั้น หากเป็นความผิดของตนเองมักจะมองไม่เห็นและยิ่งกว่านั้น การโทษคนอื่นไว้ก่อน รู้สึกจะทำให้ตัวเองดูดี กลายเป็นความผิดของคนอื่นไป

บทเรียนข้อนี้ทำให้ลูกต้องตามไปดูว่ามีอะไรอยู่ในกอไผ่หรือไม่ ลูกไม่เชื่อใครง่าย ๆ อีกต่อไปแล้ว

2. ความโลภ การได้นั่งบัลลังก์ศาลและร่วมตัดสินคดีครบปีมาแล้วนั้น ทำให้ลูกมองเห็นถึงสังขารธรรมอีกข้อหนึ่ง นั่นก็คือ ความโลภของมนุษย์ (ส่วนใหญ่) ไม่ว่าจะเชื้อชาติใด สัญชาติใด มีคติชาวต่างชาติฟ้องเพื่อนชนชาติเดียวกันและคดีที่พัวพันอริรุ่งตุนั่งกันทั้งหมด เกิดขึ้นเพราะสาเหตุเดียวคือ ความโลภ การอยากได้ให้มากที่สุด และในฐานะคนกลางที่ไม่เกี่ยวข้องกับฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด เราในฐานะศาลก็ต้องตัดสินให้ยุติธรรมที่สุดทั้งสองฝ่าย

3. การให้อภัย 1 ปีเต็มที่ลูกได้ใช้หลักธรรมของอภัยทานในการเจรจาไกล่เกลี่ยให้ทั้งสองฝ่ายยอมกัน ให้อภัยกัน ส่วนใหญ่จะตอบว่า “ให้อภัยไม่ได้” “เรื่องอย่างนี้ไม่มีใครให้อภัยกันได้หรอก” ส่วนใหญ่จะจบลงได้เมื่อผลตอบแทนเป็นที่

ยอมรับได้มากกว่าคุณธรรมซึ่งในคำว่า “อภัยทาน” จริงๆ

วันก่อนมีเพื่อนคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้พิพากษา สมทบอยู่อีกศาลหนึ่งโทรมาขอหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” จากลูกอีก 2 เล่ม ลูกให้ด้วยความยินดี เขาเล่าว่า เขาได้ไกล่เกลี่ยคดีหนึ่งที่โจทก์หรือผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาในอีกคดีหนึ่ง เขาใช้เวลาถึง 10 ปีเศษในการต่อสู้เพื่อความยุติธรรม ในที่สุดเขาชนะคดีในศาลฎีกาซึ่งเป็นศาลสูงสุด ทันทันที่เขาชนะคดี เขาก็ฟ้องกลับโจทก์เดิมทันที เพื่อนของลูกก็ได้ไกล่เกลี่ยโดยบอกแก่เขาว่า “ให้อภัยกันเถอะ” เขาตอบทันทีว่า “ไม่มีใครในโลกนี้ที่จะให้อภัยได้ หากโดนอย่างผม” เพื่อนของลูกตอบว่า “มีค่ะ เพื่อนของดิฉันคนหนึ่งโดนหนักกว่าคุณ แต่เขาก็ให้อภัยผู้ที่ทำร้ายเธอได้” ชายคนนั้นไม่เชื่อ พอดีเพื่อนของลูกเก็บหนังสือของลูกไว้ในรถ จึงสั่งในคนไปเอาหนังสือของลูกไปให้ชายคนนี้อ่าน ลูกคงจะตามเรื่องกับเพื่อนคนนั้นว่าสุดท้ายแล้ว ชายผู้นี้จะยอมให้อภัยผู้ที่กล่าวหาเขาอย่างไม่เป็นธรรมหรือไม่

ทุกวันนี้ วันที่ลูกต้องไปปฏิบัติหน้าที่ศาล ลูกจะสวดภาวนาขอลูกขอให้พระจิตเจ้าประทับอยู่กับลูกในการปฏิบัติหน้าที่นั้น โดยการนำความรักของพระองค์ไปให้ประจักษ์แก่ทั้งสองฝ่ายนอกเหนือจากความยุติธรรมที่เราต้องมีให้อยู่แล้ว แต่ลูกจะมอบความรักของพระองค์ให้ทั้งสองฝ่ายจากใจอย่างเจียจาง ลูกจะไม่ยืมเวลานั่งบนบัลลังก์ เพราะหากลูกยืมให้ฝ่ายโจทก์ ฝ่ายจำเลยอาจคิดว่าลูกเข้าข้างโจทก์หรือหากยืมให้ฝ่ายจำเลย ฝ่ายโจทก์ก็อาจเข้าใจผิดได้ ดังนั้นในการปฏิบัติหน้าที่ศาล ลูกจึงต้องฝึกให้สีหน้าเรียบ โดยไม่แสดงความรู้สึกใดๆ แม้บางครั้งในใจลูกจะสวดภาวนาลูกให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดยอมให้อภัยกันเถอะจนเหนื่อยก็ตาม 😊

และอีก ประการหนึ่ง ปากกาหมึกซึมด้ามทองที่ลูกใช้ลงนามในคำสั่งศาลนั้น ลูกจะเก็บด้วยความทะนุถนอม เพราะทุกครั้งทีลูกจรดปากกาด้ามนั้นลงบนใบคำสั่งตราครุฑ นั่นคือ การลงนามในพระปรมาภิไธยของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เป็นการปฏิบัติหน้าที่ที่มีความหมายสูงสุดสำหรับประชาชนธรรมดาตัวเล็กๆ คนหนึ่งอย่างลูกแล้ว พระเจ้าข้า

ขอบพระคุณพระองค์ที่ประทานอัศจรรย์อีกเรื่องหนึ่งในชีวิตของลูกให้มีโอกาสรับใช้พระองค์ผ่านตำแหน่งอันคาดไม่ถึงนี้ อีกตำแหน่งหนึ่ง ลูกขอสัญญาว่าลูกจะปฏิบัติหน้าที่ศาลนี้อย่างสำนึกตนที่สุด เพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ พระเจ้าข้า

“ไม่มีผู้ใดฟ้องร้องอย่างยุติธรรม ไม่มีผู้ใดแก้คดีอย่างซื่อตรง” อสย. 59:4

อาแมน

ลูกขอพร: องค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 272

เป็นครั้งแรก

ข้าแต่พระเจ้า เป็นเจ้า นับตั้งแต่ลูกเริ่มเขียน “บทสวดของฉัน” ถวายแด่พระองค์เมื่อ 16 ปีก่อน ทุกๆ บทลูกจะเขียนสิ่งที่ลูกต้องการเขียนถวายพระองค์ก่อน แล้วจึงจะไปหาพระวาจาบทที่เกี่ยวข้องกับบทเขียนของลูก ทำให้ลูกต้องศึกษาพระวาจาอย่างจริงๆ จังๆ เพื่อหาบทที่เกี่ยวข้องมาลงตอนท้ายของบทสวดของลูก และทำให้ลูกค้นพบว่าพระวาจาของพระเจ้านั้น ศักดิ์สิทธิ์และมีพระวาจาสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในโลกนี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ลูกค้นพบที่รู้สึกอัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะไม่ว่าลูกจะเขียนเกี่ยวกับเรื่องอะไร ลูกจะสามารถหาพระวาจาที่เกี่ยวข้องมาประกอบได้เสมอ ทั้งๆ ที่พระวาจาเหล่านี้ได้ถูกบันทึกมาเป็นเวลา 2 พันกว่าปีแล้วก็ตาม

วันก่อนมีเพื่อนคริสตชนคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้ที่เปี่ยมไปด้วยวิญญูติและคุณวุฒิในทุกๆ ด้าน ได้ถามลูกว่าลูกเคยอ่านพระวาจาบทของนักบุญยูดาไหม ลูกยอมรับกับเพื่อนท่านนี้ว่า รู้สึกจะยังไม่เคยเลย บทของนักบุญยูดาซึ่งเป็นนอญากอบเป็นบทในพระคัมภีร์สั้นๆ มีเพียงไม่กี่หน้าและอยู่ก่อนบทวิวรณ์ เป็นบทสุดท้ายในพระวรสาร เพื่อนท่านนี้บอกกับลูกว่า เขาบังเอิญได้อ่านและอยากให้ลูกอ่าน เขาบอกว่ามันตรงกับสภาพของประเทศไทยในขณะนี้เลย ลูกรับปากทันที

“บทสวด” ของลูกบทนี้จึงเป็นบทแรกที่ลูกจะขอนำพระวาจาของพระองค์เป็นบทหน้าในการเขียนบทสวดของลูก

“บางคนแอบแฝงเข้ามาในกลุ่มท่านทั้งหลาย พระคัมภีร์เขียนไว้นานแล้วว่าคนเหล่านี้จะถูกตัดสินลงโทษ

เขาเป็นคนอธรรม บิดเบือนพระพรพรทานของพระเจ้าของเรา

เป็นข้อแก้ตัวในความประพฤติผิดศีลธรรมและปฏิเสธพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นเจ้านายและทรงเป็น

องค์พระผู้เป็นเจ้าเพียงพระองค์เดียวของเรา” ยูดา 1:4

“ความวิบัติจึงเกิดแก่เขา เขาดำเนินตามทางของคานิน

ปล่อยตัวไปตามความหลงผิดของบาลาอัมเพราะเห็นแก่สินจ้างและพินาศไปเหมือนกับโคราห์ที่เป็นกบฏ

เขาเป็นอุปสรรคเมื่อท่านทั้งหลายชุมนุมกันในงานเลี้ยงฉันทน์อง เขาร่วมโต๊ะอย่างไม่อายเพียงเพื่อจะกิน เขาเป็นเมฆ

ไร้ฝนที่ลอยไปตามลม เป็นต้นไม้ในฤดูออกผลที่ไม่มีผลและถูกถอนรากจึงตายสองครั้ง

เป็นคลื่นทะเลบ้าคลั่งที่พ่นกิจการน่าอายของตนออกมาราวกับฟอง เป็นดาวที่พลัดออกไปจากวงโคจรที่พระเจ้า

ทรงจัดความมืดที่บดลodenirันดรไว้” ยูดา 1:11

My Little Prayers

บทสวดของฉันทัน

บทที่ 273

วันแม่ ปี 2012

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในทุกรอบปีปฏิทิน มนุษย์เราจะกำหนดให้มีวันพิเศษต่างๆ เพื่อให้ความสำคัญแก่บุคคลหรือเหตุการณ์ที่สำคัญเหล่านั้น หนึ่งในวันพิเศษคือ วันที่ให้เกียรติแก่แม่ผู้ให้กำเนิดเรา ใช่แล้ว ลูกกำลังพูดถึงบุคคลผู้ซึ่งมีความหมายที่สุดสำหรับมนุษย์เรา เพราะหากไม่มีท่านผู้นี้แล้ว ก็ไม่มีมนุษย์บนโลกเราดังเช่นทุกวันนี้ คุณแม่ของมนุษย์ทุกคนนั่นเอง 😊 วันแม่จึงเป็นวันสัญลักษณ์ที่น่าจะมีความหมายที่สุดสำหรับทุกๆ คนในการแสดงออกซึ่งความรัก ความกตัญญูต่อผู้ที่มีพระคุณที่สุดในชีวิตของคนเรา แม้ว่าอันที่จริงลูกทุกๆ คนควรจะมีปฏิบัติตนเช่นนั้นต่อแม่ของตนในทุกๆ วัน ไม่ใช่แค่ในวันแม่เท่านั้น

สำหรับลูกเอง ลูกเป็นคนรักคุณพ่อคุณแม่มาก และจะทำทุกอย่างเพื่อตอบแทนบุญคุณท่านทั้งสองเท่าที่โอกาสและเหตุการณ์จะอำนวย หลายๆ ปีก่อนพระจะรับคุณแม่ไปอยู่บนสวรรค์กับพระองค์ ลูกจะไปรับคุณแม่ซึ่งอยู่กับพี่สาวคนโตของลูกมาอยู่กับลูกในวันก่อนวันแม่ และในวันแม่ลูกจะมอบพวงมาลัยให้ท่านและพาท่านไปรับประทานอาหารข้างนอกด้วยกัน มีสิ่งหนึ่งที่ลูกได้ทำเป็นประจำคือ การซื้อไอศกรีมมาถ้วยหนึ่งและทานถ้วยเดียวกันกับคุณแม่ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้คุณแม่และลูกมีความสุขมาก การดักไต่ถามทานจากถ้วยเดียวกัน เป็นการสื่อแบบเด็กๆ ว่าเรารักกันและมีใจให้ซึ่งกันและกันขนาดแบ่งไต่ถามกันทาน กลางคืนลูกจะนอนกอดคุณแม่และคุยกันจนตึกจนตื่น

เขียนถึงตรงนี้ ลูกรู้สึกตาพร่าไปหมด น้ำตามันเอ่อล้น

ทุกๆ วันแม่ ลูกจะคิดถึงการดักไต่ถามจากถ้วยเดียวกันของเราแม่ลูกสองคน คุณแม่ไปอยู่กับพระบนสวรรค์หลายปีแล้ว แต่ทุกๆ ปีในวันแม่ ขณะที่ลูกๆ ของลูกเองจะมาร่วมฉลองและแสดงความรักความกตัญญูต่อแม่ของพวกเขา ในใจลูกจะคิดถึงการแย่งดักไต่ถามกับอานี่ซึ่งเป็นคำที่ลูกเรียกคุณแม่ของลูก และคงจะคิดถึงท่านเช่นนี้อีกนานเท่านาน

เมื่อ 10 ปีก่อน สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ แม่ของปวงชนชาวไทยทั่วประเทศ ทรงเล็งเห็นถึงความสำคัญของความเป็นสตรีผู้ซึ่งเป็นแม่ สมเด็จพระนางเจ้าฯ จึงทรงกำหนดให้วันที่ 1 ส.ค. ของทุกปีเป็นวันสตรีไทย ในฐานะสตรีไทยคนหนึ่ง แน่นนอนลูกดีใจที่มีวันเป็นพิเศษในปฏิทินสำหรับพวกเรา แต่ลูกไม่เคยคาดคิดหรือแม้แต่จะคาดฝันเลยว่าในวันสตรีไทยปีที่ 10 คือ ปีนี้ จะมีความหมายเป็นพิเศษสำหรับลูก

ลูกได้รับแจ้งว่าได้รับพิจารณาและต่อมาได้รับเลือกให้เข้ารับพระราชทานโล่ห์เกียรติยศในฐานะสตรีไทยดีเด่นปีพ.ศ. 2555 จากสภาสตรีแห่งชาติ ในพระบรมราชินูปถัมภ์ แน่นนอนลูกต้องดีใจ แต่ที่ทำให้ลูกดีใจสุดๆ และปลื้มปิติคือ คำพูดของกรรมการสรรหาผู้ที่ทรงแจ้งให้ลูกทราบข่าวดีโดยเฉพาะประโยคสุดท้ายของเธอ

“คณะกรรมการของสภาสตรีฯ ทราบเรื่องราวของพี่จากหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” และจากรายการเจาะใจ พวก

เรามีความเห็นว่าการที่สตรีผู้หนึ่งต้องต่อสู้กับความไม่ถูกต้องในสังคมเป็นเวลานาน 10 ปี แต่จบลงด้วยการให้อภัย องค์กร สตรีระดับชาติอย่างสภาสตรีฯ จึงตัดสินใจมอบรางวัลนี้ให้พี่ ถือว่าเป็นของขวัญจากพระเจ้าให้พี่น้องคะ”

ประโยคสุดท้ายดังกล่าวอยู่ในไฮสโคปของลูก คือนั้นลูกกราบลงหน้าพระแท่นในห้องนอนของลูก ลูกไม่ทราบ จะขอบพระคุณพระองค์อย่างไรดีในพระกรุณาของพระองค์ นอกจากจะกราบทูลพระองค์ว่า ลูกขอรับ “ของขวัญ” อีกชิ้น หนึ่งคือรางวัลนี้ด้วยใจตื้นตันและถ่อมตนที่สุด ลูกจำได้ว่าลูกกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์เป็นเวลานาน....

คือนั้นเป็นอีกครั้งหนึ่งที่ลูกขอบพระคุณพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยความกตัญญู พระวาจาบทต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของลูกผุดขึ้นมาในสมองของลูก

**“อย่าให้ผู้ใดที่ถูกทดลองพูดว่า ‘ข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทดลอง...
พระองค์ไม่ทรงทดลองผู้ใด’” ยากอบ 1:13 และ**

**“ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้าคิดจะรับใช้พระเจ้า ก็จงเตรียมตัวไว้รับการถูกทดลอง
จงมีใจเที่ยงตรงและมั่นคง ไม่หวั่นไหวในยามทุกข์ยากลำบาก
จงยึดพระองค์ไว้อย่าทอดทิ้ง เพื่อจะได้รับเกียรติในบั้นปลายชีวิต” บสร 2:1**

**“ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า
และพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น” ยากอบ 4:10**

ลูกขอเป็นพยานด้วยชีวิตของลูกว่า พระเจ้ามีจริงและยิ่งใหญ่ที่สุด ขอเพียงแต่ให้เราแสวงหาพระองค์ให้เจอ และ ดำเนินชีวิตตามน้ำพระทัยของพระองค์ แล้วชีวิตของเราจะเป็นไปตามเพลงบทนี้ที่เราร้องกันเป็นประจำในพิธีมิสซาบูชา ขอบพระคุณทุกสัปดาห์

“จงแสวงหาน้ำพระทัยพระเป็นเจ้า และความเที่ยงของพระองค์ แล้วทุกๆ สิ่งจะบังเกิดแก่ตัวของท่าน อัลเลลู อัลเลลูยา”

ลูกรักพระองค์ที่สุด พระเจ้าข้า 😊

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 274

ศิลปะเพื่อพระเป็นเจ้า ... (2)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อหลาย...หลายปีก่อน ลูกได้เขียนบทสวดถวายแด่พระองค์ในชื่อบทนี้ ซึ่งต่อมาได้เป็นบทที่ 93 ของหนังสือเล่มแรกของลูก ในตอนนั้นลูกทูลพระองค์ว่า ลูกชอบเขียนหนังสือมากและลูกกำลังจะเริ่มงานอดิเรกอีก 2 อย่าง คือ การถ่ายภาพและการวาดภาพ เช่นเดียวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำในชีวิต ลูกต้องการงานอดิเรกทั้งสามอย่างนี้ถวายเกียรติแด่พระองค์ แต่เนื่องจากลูกไม่เคยเรียนศิลปะไม่ว่าในด้านใดมาก่อนเลย ลูกจึงไม่ทราบว่า ลูกจะถวายเกียรติแด่พระองค์ได้อย่างไร ลูกจบบทสวดนั้นว่า

“เขียนถึงตรงนี้ รู้สึกจะเป็นความฝัน (รีเปล่า) ลูกขอถวายความคิดเรื่อง “ศิลปะเพื่อพระเป็นเจ้า” แต่พระองค์พระเจ้าข้า

ส่วนที่ว่าจะเป็นไปได้หรือไม่ได้ ขอถวายให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ...”

กาลเวลาผ่านไปกว่าทศวรรษเห็นจะได้ ทุกอย่างที่ลูกเขียน ลูกจะเขียนเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ เขียนอย่างเจียมตัวว่าลูกไม่ใช่ช่างเขียนมืออาชีพ แต่ลูกเขียนถวายเกียรติแด่พระองค์ด้วย “หัวใจ” 😊

ส่วนเรื่องวาดภาพ ลูกก็วาดไปเรื่อยๆ เริ่มต้นก็วาดภาพวิว วาดด้วยแปรง ต่อมา เมื่อเปื้อนแปรงแล้ว ก็เริ่มวาดด้วยเกรียง ศิลปินส่วนใหญ่จะมีสไตล์การวาดของตัวเอง ลูกยังไม่ทราบว่าสไตล์ของลูกเป็นแบบไหน ลูกจึงเปลี่ยนและทดลองไปเรื่อยๆ ลูกเรียกทุกภาพว่าเป็นหนึ่ง “project” ต่อมาลูกเริ่มเปลี่ยนเป็นวาดแบบ Impressionist และก็ขยับไปวาดแบบ Expressionist ถึงจุดหนึ่งลูกอยากวาดภาพวิถีชีวิตแบบไทยๆ ลูกปรารถนาว่าลูกอยากวาดภาพพระภิกษุที่ห่มจีวรสีแสดสดใส และวัด (Temple) ลูกสาวคนเล็กของลูกพูดกับลูกทันทีว่า “หม่ามี้ชา เราเป็นคาทอลิก ทำไมหม่ามี้ไม่วาดภาพทางศาสนาเราล่ะคะ?” “ภาพทางศาสนาเราวาดง่ายชะเมื่อไรล่ะ” ลูกตอบ

เหมือนเป็นความท้าทาย ลูกบอกกับตัวเองว่าคิดจะวาดภาพเพื่อถวายเกียรติแด่พระมานานแล้วมิใช่หรือ? ทำไมไม่ลองดูล่ะ

ภาพแรกสุดเป็นภาพของแม่พระอุมพระกุมารเยซูที่ลูกได้ไปนมัสการที่โบสถ์แห่งหนึ่งในประเทศแถบสแกนดิเนเวีย โอโฮ! ไม่ใช่่ง่ายเลย กว่าจะวาดเสร็จ ลูกสวดภาวนาขอพรจากพระแม่และพระองค์ไปไม่รู้กี่บท 😊 หลังจากนั้นจาก 1 ภาพ ก็มีภาพที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 ... ทุกๆ ภาพลูกจะต้องสวดขอพรก่อน บางครั้งวาดๆ ไป รู้สึกว่าวาดต่อไปไม่ไหวแล้ว พระภุชญาของพระเยซูจับไปปั๊มมา พระเศียรของพระแม่มีผ้าป่านพันไว้ วาดอย่างไรกันนี้ 😊 ลูกทำไม่ได้ ลูกสวดทูลขอความช่วยเหลืออีก เป็นอันว่าในการวาดภาพแต่ละภาพ นอกจากจะวาดถวายเกียรติแด่พระแล้ว ลูกยังใกล้ชิดกับพระมากขึ้นอีก ต่อมามิชิสเตอร์ขอให้วาดภาพนักบุญองค์อุปถัมภ์ของคณะของท่าน เมื่อวาดเสร็จ มิชิสเตอร์ขอให้วาดภาพนักบุญอีกองค์หนึ่งคู่กับ

นักบุญองค์แรก ลูกมีความสุขมาก ลูกวาดถวายด้วยความเต็มใจและสุขใจ ลูกได้ถวายเกียรติแด่พระด้วยศิลปะแล้ว 😊

วันหนึ่ง หลักสูตรหนึ่งที่ลูกศึกษาอยู่ ขอให้ทุกรุ่นนำสิ่งของ 1 ชิ้นมาประมูลเพื่อนำรายได้เข้าสมทบทุนซื้อเครื่องมือแพทย์ของร.พ.ของรัฐแห่งหนึ่ง ประธานรุ่นของลูกขอภาพวาดจากลูกภาพหนึ่ง เพื่อนำไปประมูลในนามของรุ่น ลูกรู้สึกกังวล เพราะเจียมตัวว่าฝีมือของลูกเป็นเพียงแค่มือสมัครเล่น แต่ในที่สุด ผลปรากฏว่ามีผู้ประมูลภาพของลูกไปเป็นมูลค่าถึง 2 เท่า ของราคาที่ประธานรุ่นได้ตั้งไว้เสียอีก นอกจากลูกจะได้วาดภาพถวายเกียรติแด่พระแล้ว ภาพวาดของลูกยังสามารถหารายได้สมทบทุนการซื้อเครื่องมือแพทย์สำหรับคนยากจนอีก เป็นไปได้หรือไม่ ค่ะ นั่น ลูกกราบ ณ หน้าพระแท่นด้วยความดีใจ และปลื้มปิติเป็นอย่างยิ่ง

ต้นปี 2012 นี้ ลูกและลูกๆ ไปเที่ยวพักผ่อนประจำปี ลูกสาวคนเล็กทราบบว่าหม่ามี้ของเขาคอบดูพวกอาร์ตๆ จึงจัดให้ไปเยี่ยมบ้านของศิลปินดังก้องโลก ผู้ซึ่งชอบวาดภาพหน้าคนที่มิหุดตาปากจมูกไขว้ไปไขว้มาที่เมืองกระทิงดู อันที่จริงลูกก็ไปเยี่ยมพิพิธภัณฑ์ทุกปี แต่คราวนี้ระหว่างที่กำลังเดินดูแต่ละห้อง ซึ่งแสดงถึงพัฒนาการของศิลปินเอกท่านนี้ มีอะไรบางอย่างที่ “คลิก” ในสมองของลูก มีการบรรยายถึงครั้งหนึ่งที่ศิลปินผู้นี้ไปอยู่กรุงปารีสและค้นพบความหมายของสีที่ไม่จำเป็นต้องเป็นสีที่เราเห็น!

กลับถึงกรุงเทพฯ ลูกตื่นตื่นกับเรื่องนี้มาก พุดกับลูกสาวคนเล็กถึงเรื่อง “สี” นี้ทุกวัน มีอยู่คืนหนึ่งเพื่อตัดบทเพราะมันตีหนึ่งแล้ว ลูกสาวพุดขึ้นมาว่า “หม่ามี้ขา เราย้ายไปอยู่ปารีสเลยดีไหมคะ เพื่อหม่ามี้จะได้มีเวลาไปค้นหาความหมายของสี!” ลูกหัวเราะก๊าก “กู๊ดไนท์คะ”

เรื่องความหมายของสีคงวนเวียนในสมองของลูกท่ามกลางความแปลกใจของลูกเอง แล้วก็เกิดความคิดขึ้นมาว่าทำไมไม่วาดภาพโดยใช้เรื่อง “ความหมายของสี” เป็นการประกาศข่าวดีของพระเจ้าล่ะ เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ลูกต้องสวดทูลถามพระองค์ แต่ความรู้สึกที่แรงมากที่เกิดขึ้นทั้งกลางวันและกลางคืนทำให้ลูกตัดสินใจใช้พระวาจาของพระเจ้าวาดเป็นภาพออกมา “จงรักศรัทธู ลูคา 6:27” “จงรักพระเจ้าสุดจิตใจ มัทธิว 22:37” “เราเป็นเถาอรุ่นแท้ ยอห์น 15:1” “คำสั่งรเสริญพระเจ้าจะติดอยู่กับริมฝีปากของข้าพเจ้าเสมอ สดุดี 34:1” “จงขอเถิดแล้วท่านจะได้รับ มัทธิว 7:7”

นี่คืออีกหนึ่งกระแสเรียกจากพระองค์แน่นอน ลูกสรุปกับตัวเอง แล้วลูกจะนำภาพเหล่านี้ไป “ประกาศ” ให้ใครเห็นล่ะ ลูกตัวเล็กเกินกว่าที่จะจัดนิทรรศการภาพวาดของตัวเอง แล้วลูกก็บอกกับตัวเองว่า หากเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้ว พระองค์ก็จะทรงประทานช่องทางให้เอง

แล้วคุณพ่อองค์หนึ่งที่รับผิดชอบเรื่องพระคัมภีร์เมื่อทราบข่าวนี้เข้า ก็ได้กรุณาเปิดคอลัมน์ในเว็บไซต์ที่คุณพ่อดูแลอยู่ โดยตั้งชื่อว่า “ศิลปะเพื่อพระเจ้า” www.thaicatholicbible.com ใส่ภาพของลูกทั้งหมดที่เกี่ยวกับพระและพระศาสนจักรของเรา

ทั้งหมดที่ลูกเขียนในบทสวดบทนี้ ก็เพื่อเป็นพยานว่า ไม่ว่าเราจะเป็นคนตัวเล็กหรือต่ำต้อยเพียงใด หากเรามีความตั้งใจจริงและยอมถวายทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์แล้ว ทุกอย่างก็เป็นจริงได้ ไม่ใช่เป็นแค่ความฝัน พระองค์ยิ่งใหญ่ที่สุด ลูกรักพระองค์ที่สุด พระเจ้าข้า 😊

“พระเจ้าผู้ทรงเลือกสรรข้าพเจ้าไว้ตั้งแต่ยังอยู่ในครรภ์มารดา

ก็ทรงเรียกข้าพเจ้าเดชะพระหรรษทานของพระองค์และพอพระทัยที่จะสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้ประกาศข่าวดีถึงพระบุตรแก่บรรดาคนต่างศาสนา...” กท 1:15-16

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดนหน้า

My Little Prayers

บทสวดขอพรฉัน

ฉบับที่ 275

ความพอเพียง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกอ่านพระคัมภีร์อยู่ พลันลูกก็คิดถึงปรัชญาในการดำรงชีวิตในหลัก “เศรษฐกิจพอเพียง” ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระมหากษัตริย์จอมปราชญ์ของประเทศไทยเรา

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแผ่นดินที่เปี่ยมไปด้วยคุณธรรมและเป็นองค์อุปถัมภ์ของทุกศาสนาในประเทศไทย พระองค์จะทรงเคยอดอ่านพระคัมภีร์ของศาสนาคริสต์ของเราหรือไม่ ลูกมีอาจทราบได้ แต่ปรัชญาในการดำรงชีวิตอย่างมีความสุขแบบยั่งยืนในหลัก “เศรษฐกิจพอเพียง” เป็นหลักการที่ลึกซึ้ง ไม่ใช่จะเข้าใจได้ง่ายๆ แบบผิวเผินแต่ถ้าศึกษาให้ถ่องแท้แล้ว ก็คือแนวเดียวกับพระวาจาของพระเจ้าในพระคัมภีร์นั่นเอง

พระเจ้าอยู่หัวทรงได้ความคิดในการส่งเสริมเรื่อง “เศรษฐกิจพอเพียง” มาจาก 3 แหล่งคือ

1. พระราชประสงค์ในครอบครัวยุคแรกเริ่มของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ และของ “สมเด็จพระเจ้าน้องยาเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี” ของพระองค์เองคือ สมเด็จพระพันวัสสาอัยยิกาเจ้า
2. จากหลักพระธรรมในศาสนาหลักของประเทศไทยที่พระองค์ทรงยึดถือในการดำรงพระองค์ตลอดมา
3. ทรงเห็นตัวอย่างจากประชาชนที่พระองค์ได้ทรงเยี่ยมเยียนตลอดระยะเวลากว่า 60 ปีที่ผ่านมา ทรงเห็นผู้ที่เคยร่ำรวยแต่กลับต้องยากจนลง เพราะการประพฤติปฏิบัติตนแบบฟุ้งเฟ้อ และผู้ที่เคยยากจนแต่กลับร่ำรวยขึ้น เพราะความขยันหมั่นเพียรและการรู้จักสร้าง “ภูมิคุ้มกัน”

คำว่า “เศรษฐกิจพอเพียง” ไม่ใช่แค่หลักปรัชญาในการทำธุรกิจหรือด้านเศรษฐกิจเท่านั้น แต่ยังเป็นวิถีการดำรงชีวิตในทุกๆ ด้านให้เจริญก้าวหน้าอย่างมั่นคง มีภูมิคุ้มกันและอย่างมีความสุข ความหมายของปรัชญานี้คือ ยึดความพอดี พอเพียง พอควร เป็นที่ตั้ง อย่าทำอะไรให้สิ้นเกินพอดี แต่ต้องทำอย่างเต็มศักยภาพที่แต่ละคนมีอยู่ เศรษฐกิจพอเพียงเป็นปรัชญาซึ่งถึงแนวการดำรงอยู่และปฏิบัติตนของประชาชนในทุกๆ ระดับ ตั้งแต่ระดับครอบครัว ระดับชุมชน จนถึงระดับรัฐ ทั้งในการพัฒนาและบริหารประเทศให้ดำเนินไปในทางสายกลาง โดยเฉพาะการพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อให้ก้าวทันต่อโลกยุคโลกาภิวัตน์

...พอเพียงนี้หมายความกว้างขวางยิ่งกว่านี้อีก คือคำว่าพอก็เพียงพอ เพียงนี้ก็พอ ดังนั้นเอง คนเราถ้าพอในความต้องก็มีมีความโลภน้อย เมื่อมีความโลภน้อยก็เบียดเบียนคนอื่นน้อย ถ้าทุกประเทศมีความคิดอันนี้ไม่ใช่เศรษฐกิจ มีความคิดว่าทำอะไรต้องพอเพียง หมายความว่าพอประมาณ ไม่สุดโต่ง ไม่โลภอย่างมาก คนเราก็อยู่เป็นสุข...

“ผู้ที่ปรารถนาจะเป็นใหญ่จะต้องทำตนเป็นผู้รับใช้ผู้อื่น” มัทธิว 20:260

“ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น” ยากอบ 4:10

ความ “เป็นใหญ่” เป็นความโลภอย่างหนึ่งของมนุษย์ พระเยซูเจ้าทรงสอนให้มนุษย์อย่าโลภที่จะเป็นใหญ่ โดยการสอนให้เราทำตนเป็นผู้รับใช้และให้ถ่อมใจลงต่อพระองค์ เมื่อ 2 พันกว่าปีก่อนมาแล้ว

**“คนที่อยากรวบรัดก็ตกเป็นเหยื่อของการทดลอง ติดกับดักและตกลงไปในต้นหาชั่วร้าย
โง่เขลามากมาย ซึ่งทำให้มนุษย์จมลงสู่ความพินาศย่อยยับ
ความรักเงินตราเป็นรากเหง้าของความชั่วร้ายทุกประการ” 1 ทิโมธี 6: 9-10**

“คนรักเงินย่อมไม่อ้มเงินและคนรักสมบัติไม่รู้จักอ้มกำไร นี่คือนิจจดังด้วย” ปัญญาจารย์ 5:10

ฯลฯ

พระวาจา 2 บทนี้เป็นตัวอย่างของผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ใน “ความไม่เคยพอ” มีแต่ความโลภในทรัพย์สินเงินทอง ซึ่งความโลภนี้แหละจะนำมาซึ่งความหายนะในชีวิตของคนผู้นั้น

“ให้ทำงานอย่างสงบและหาเลี้ยงชีพด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเอง” 2 เธสะโลนิกา 3:12

“มือที่หย่อนเป็นเหตุให้เกิดความยากจน แต่มือที่ขยันขันแข็งกระทำให้มั่งคั่ง” สุภาพิต 10:4

“มือของเจ้าจับทำงานอะไร จงกระทำการนั้นด้วยเต็มกำลังของเจ้า” ปัญญาจารย์ 9:10

“ถ้าผู้ใดไม่อยากทำงานก็อย่ากิน” 2 เธสะโลนิกา 3:10

พระเจ้าอยู่หัวทรงสอนให้คนอย่าโลภเกินควร แต่ทรงสอนให้ประชาชนรู้จักขยันทำมาหากิน ตรงกับพระวาจาบทต่างๆ ข้างบนนี้ทุกประการ

ในขณะที่ผู้ที่ไม่อยากได้คะแนนเสียงจากประชาชนต่างก็พยายามคิดหาหนโยบายที่จะให้โนนให้นี้โดยเป็นสิ่งที่ฉาบฉวย ซึ่งดูเหมือนจะเป็น “การให้” แก่ประชาชน แต่แท้ที่จริงแล้วกลับจะทำให้ประชาชนที่ขาดความยั้งคิดและความรู้ตกอยู่ในวัฏจักรแห่งการอยากได้ไม่รู้จักจบในสิ่งที่ตนเองไม่สามารถจะซื้อหาได้ เป็นการยื่นความหายนะในภายภาคหน้าแก่พวกเขาในปัจจุบัน ลักษณะนี้เรียกว่า “กูกิน กูไ้” ซึ่งจะไม่สามารถทำให้ประชาชนอยู่ดีกินดีได้ เพราะเป็นการ “มี” ที่ไม่มีภูมิคุ้มกัน อยู่ได้แค่ประเดี๋ยวประด๋าว

**“อย่าคล้อยตามความประพฤติของโลกนี้
แต่จงเปลี่ยนแปลงตนเองโดยการฟื้นฟูความคิดขึ้นใหม่” โรม 12:2**

“อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว จงพยายามทำดีต่อมนุษย์ทุกคน” โรม 12:7

ทุกวันนี้มองข้ามมองขวา จะเห็นผู้คนโดยเฉพาะผู้ใหญ่ในบ้านในเมืองประพฤติตนในทางที่ไม่ถูกไม่ควรมากกว่าจะเป็นแบบฉบับ เพราะทุกคน “ทำตามใจ” ตนเองในการได้มาซึ่งสิ่งที่อยากได้โดยไม่สนใจว่าจะได้มาด้วยวิธีใด การกล้าทำในสิ่งที่ถูกต้อง กล้าไม่เหมือนไม่คล้อยตามผู้ที่ปฏิบัติตนไม่ถูกต้อง กล้าที่จะ “ไม่ทำตามความหย่อนของจิตใจตนเอง” จะเป็นการดึงในใจตนเองกลับมาตั้งมั่นในความถูกต้อง เป็นความพอดีในความเหลวแหลกของสังคม สร้างภูมิคุ้มกันให้ตนเอง ซึ่งปรัชญาของพระเจ้าอยู่หัวก็เป็นแนวเดียวกันนี้แหละ

**“ข้าพเจ้าไม่ได้บ่นถึงความขัดสน เพราะข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม
ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วที่จะพอใจอยู่อย่างนั้น” ฟิลิปปี 4:19**

“อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำความดี” กาลาเทีย 6:9

ผู้ที่ติดตามเรื่องการบริหารประเทศจะทราบว่า ผู้คนทุกวันนี้เปลี่ยนแปลงไปมาก ไม่ว่าจะในระดับไหนหรือฐานันดรใด เขียวชนมีความเห็นว่าการโกงกินคอร์รัปชันเป็นสิ่งที่ยอมรับกันได้ ฯลฯ เพราะทุกคนเห็นว่าผู้ที่ได้มาซึ่งทรัพย์สินเงินทองนั้น แม้จะมาจากวิธีที่ไม่ถูกต้อง แต่ก็มีความสุขสบาย มีคนนับหน้าถือตา แล้วทำไมพวกเขาจะทำบ้างไม่ได้ละ สรุป “หย่อน” กันทั้งหมด ในด้านศีลธรรม จริยธรรม และ คุณธรรม พระเจ้าอยู่หัวทรงพยายามเน้นเรื่องคุณงามความดี ทรงสนับสนุนให้ประชาชนเลือก “คนดี” เข้ามาบริหารประเทศ นี่คือการดึงกลับมาจาก “ความสุดโต่ง” ของความไม่ถูกต้อง ให้มาอยู่กับ “ความพอดี” และการทำดี

ยังมีเรื่องที่คุณจะเขียนอีกมากมายเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่เนื่องจากเป็นเรื่องหลักปรัชญา ลูกไม่ทราบจะเขียนให้อ่านแล้วเข้าใจได้ง่ายๆ ได้อย่างไร แต่ลูกขอจบบทสวดนี้เพียงแคกราบพูลพระองค์ว่า

การค้นพบพระองค์และการดำรงชีวิตโดยมีพระองค์ทรงเป็นศูนย์กลางในใจ ตลอดจนการทำทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตประจำวันเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ เป็น “ความเพียงพอ” ที่สุดในชีวิตของลูกแล้ว พระเจ้าข้า ☺

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 276

AACOM 2012

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ยิ่งวันลูกก็ยิ่งได้สัมผัสพระคุณการุณย์ของพระองค์และความยิ่งใหญ่ของพระองค์จนลูกรู้สึกว่าช่างเป็นบุญของผู้ที่พระองค์ทรงรับเป็นลูกของพระองค์เสียจริงหนอ 😊

ราว 3 เดือนก่อน คุณพ่อเจ้าอาวาสวัดที่ลูกไปเป็นประจำขอให้ลูกไปพูดในงาน AACOM 2012 (2nd Asian Apostolic Congress of Mercy) หรืองานพระเมตตาในระดับเอเชียที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพ 27-29 ต.ค. 2012 เมื่อลูกทราบว่า Speakers จากประเทศอื่นจะมีทั้งพระสังฆราชและพระสงฆ์ ลูกไม่กล้ารับ คุณพ่อบอกว่าประเทศไทยเราเป็นเจ้าภาพ ควรที่จะมีฆราวาสแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตเป็นพยานและคุณพ่อคิดว่าลูกเหมาะสมที่สุด

เมื่อลูกกลับบ้าน ลูกกราบ ณ พระแท่นในห้องนอนและกราบทูลขอพระพรจากพระองค์และพระจิตเจ้าในการถวายเกียรติแด่พระองค์ในครั้งนี้เทอญ หลังจากนั้นลูกรู้สึกว่าลูกต้องเตรียมตัวให้ดีและให้พร้อมเพราะนี่เป็นการพูดแบ่งปันต่อหน้าผู้แทนจากประเทศต่างๆ เกือบ 10 ประเทศและภาษาที่พูดก็เป็นภาษาอังกฤษ ไม่ใช่ภาษาไทย แต่สิ่งสำคัญที่สุด ลูกยังไม่มีความรู้ลึกซึ้งเรื่องพระเมตตาเลย ต่อมาลูกจึงตัดสินใจไปหาคุณพ่อเพื่อขอเอกสารเกี่ยวกับพระเมตตา คุณพ่อใจดีมากให้เอกสารที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งหนังสือไดอารี่ของนักบุญฟาस्टินา ฉบับแปลเป็นภาษาอังกฤษให้ลูกอ่าน กลับถึงบ้านลูกเปิดดูหนังสือมีทั้งหมด 689 หน้า! และลูกมีเวลาเพียง 2 เดือนก่อนวันงาน ลูกตั้งใจจะอ่านหนังสือเล่มนี้ให้จบก่อนเริ่มเขียนบทที่จะไปพูด จะมีเวลาอ่านทันไหมหนอ?

มีเพื่อนคาทอลิกพูดกับลูกว่า การไปพูดเกี่ยวกับเรื่องพระนั้น ไม่เห็นต้องเตรียมตัวอะไรเลย ถึงเวลาพระจิตเจ้าก็ดลใจให้พูดออกมาเอง

สำหรับลูกแล้ว ลูกตระหนักในใจตลอดเวลาว่าลูกเป็นเพียงเครื่องมือเล็กๆ ที่พระองค์ทรงใช้ ลูกสวดทูลพระองค์เสมอว่า ลูกขอเป็นปลายปากกาเล็กๆ ปลายกระบอกเสียงเล็กๆ และพู่กันด้ามเล็กๆ ที่ให้พระองค์ทรงใช้เขียน พูดประกาศและวาดภาพเกี่ยวกับข่าวดีและเรื่องราวอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ แต่เครื่องมือเล็กๆ เหล่านี้ควรจะอยู่ในสภาพสมบูรณ์ พระองค์จึงจะทรงใช้ได้สะดวก หากเป็นปากกาที่ไม่มีน้ำหมึก โทรงขงที่ไม่มีถ่าน หรือพู่กันที่ไม่ล้างให้สะอาดแล้ว ผู้ใช้ก็คงจะใช้เครื่องมือเหล่านี้ได้ไม่เต็มที่ ลูกจึงจะเตรียมตัวอย่างดีทุกครั้งที่ถูกเชิญไปพูดไม่ว่าที่ใด ผู้ฟังก็คน หรือเป็นหัวข้อเดิมที่พูดมาแล้วเป็นสิบๆ ครั้งก็ตาม และที่สำคัญที่สุดลูกจะทูลขอพระพรจากพระองค์และพระจิตเจ้าทุกครั้งที่คุณพ่อเลือกให้ลูกเป็นหนึ่ง

ลูกอ่านหนังสือเกี่ยวกับพระเยซูเจ้าทรงประจักษ์แก่นักบุญฟาस्टินาด้วยความสนใจ ตอนอ่านจบหมดเล่มโดยไม่ทราบเหตุผล น้ำตาลูกไหลพราก ลูกรู้สึกว่าสิ่งที่พระเยซูเจ้าตรัสสอนนักบุญฟาस्टินา พระองค์ได้ทรงสอนลูกด้วยและลูกรู้สึกว่าลูกได้ใกล้ชิดกับพระองค์มากขึ้นไปอีกหลังจากอ่านหนังสือเล่มนี้นั้นจบ นี่กระมังที่คุณพ่อเลือกให้ลูกเป็นหนึ่งใน

Speakers ในงานนี้ พระองค์ทรงต้องการให้ลูกศึกษาและทราบเรื่องพระเมตตามากขึ้น!

พอดีลูกต้องไปต่างประเทศกลับมาถึงบ้านเป็นคืนวันจันทร์ ลูกต้องพูดวันเสาร์ ลูกยังไม่ได้เขียนสิ่งที่จะพูดเลย วันอังคารเป็นวันหยุด ลูกเขียนบทพูดเสร็จคืนนั้นในหัวข้อ “A Life Reborn” เนื่องจากตึกมากแล้ว ลูกจึงไม่ได้จับเวลา แต่พิมพ์ออกมาได้ 10 หน้า A4 วันรุ่งขึ้นลูกจับเวลาดู พอดีกับเวลา 40 นาทีที่ได้กำหนดไว้ให้ลูกพูดเปะ จนลูกไม่ต้องตัดหรือเติมแม้แต่คำเดียว (1)!

ช่วงที่ลูกไม่อยู่ คุณพ่อได้บอกกับลูกชายของลูกว่าต้องการเปลี่ยนกำหนดวันที่ลูกจะพูดจากวันแรกซึ่งเป็นวันเสาร์ มาเป็นวันสุดท้ายซึ่งเป็นวันจันทร์ (2) คุณพ่อต้องการให้วันจบการประชุมไม่ใช่เป็นวันแห่งการพูดทางวิชาการมากไป ลูกบอกคุณพ่อว่า ลูกยินดีไม่ว่าจะเป็นวันใด เวลาใด

พอจบรายการวันแรก เพื่อนรักของลูกในกลุ่มแพร์ธรรม 2 คนได้เข้ามาบอกลูกว่าเนื่องจากห้องประชุมซึ่งเป็นโรงยิมขนาดใหญ่มาก เสียงจึงก้อง ลูกควรจะมี PowerPoint ช่วยในตอนพูดวันจันทร์ มิฉะนั้น ผู้ที่นั่งอยู่ข้างหลังจะฟังไม่รู้เรื่อง (3) ลูกฟังเสร็จเกิดความกังวล ลูกพูดมา 16 ปีแล้ว ลูกยังไม่เคยใช้เครื่องมือระบบ IT สมัยใหม่เลย และหากลูกจะต้องมากังวลกับการใช้เครื่องมือนี้ สมาชิกของลูกจะไม่สามารถอยู่ที่เนื้อหาที่จะพูดได้

คืนนั้นลูกสาวคนเล็กของลูกเมื่อทราบเช่นนั้น พุดกับลูกว่าหม่ามี้ไม่ต้องกังวล เขาจะจัดการเอง และเวลาพูดหม่ามี้ก็ไม่ต้องสนใจเลย เขาจะเป็นคนคลิกให้ ลูกดีใจมาก ขอบพระคุณพระที่มีลูกเช่นลูกสาวคนเล็กคนนี้ มีลูกดีเป็นศรีแก่แม่ ก็เป็นเช่นนี้แหละ 😊

เช้าวันจันทร์ ลูกถูกกำหนดให้พูดเป็นคนแรก แต่เพื่อนรุ่นพี่ที่ลูกรักนับถือมากได้ไปขอให้คุณพ่อเปลี่ยนให้ลูกพูดเป็นคนสุดท้าย (4) คุณพ่อผู้จัดถามความเห็นของลูก ลูกบอกว่าลูกไม่มีปัญหาอยู่แล้ว เมื่อไร เวลาใด ได้ทั้งนั้น

ตลอดเวลา 40 นาทีที่ลูกอยู่บนเวทีนั้น สิ่งที่ลูกรู้สึกเพียงอย่างเดียวคือ ลูกกำลังเฝ้าพระองค์อยู่ และกำลังกราบทูลพระองค์ถึงเรื่องราวชีวิตของลูกที่เป็น “Journey of my Faith” ลูกมารู้สึกตัวว่าตัวเองยืนอยู่ต่อหน้าผู้ฟังซึ่งเป็นผู้แทนจากประเทศต่างๆ เกือบ 10 ประเทศ ก็คือตอนจบและผู้ฟังทุกคนได้ลุกขึ้นยืนและปรบมือให้กำลังใจลูก สิ่งที่ลูกอยากจะทำในวินาทีนั้นคือ ก้มลงกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์

หลังพูดจบ มีผู้ฟังจำนวนมากมาขอบทพูดของลูกและลูกก็ได้รับปากผู้แทนจากประเทศต่างๆ เหล่านั้นที่ขอซื้อหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ของลูกว่าจะเขียนเป็นภาษาอังกฤษ ลูกรู้สึกได้ถึงเวลาที่ลูกจะต้องพิจารณาพันธกิจข้อนี้อย่างจริงจัง

ประสบการณ์ครั้งนี้ยิ่งพิสูจน์ให้ลูกเห็นว่า พระองค์ทรงอยู่เหนือทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของพวกเรา และจะประทานพระพรให้สิ่งที่เราทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์อย่างจริงใจและสัตย์ซื่อให้สำเร็จลุล่วงเกินการวางแผนของพวกเราซึ่งเป็นมนุษย์เสียอีก

ลูกขอจบบทสวดนี้โดยใช้ประโยคที่ลูกจบการพูดในวันนั้นว่า

“Jesus, I trust in You.”

“ทั้งนี้มิใช่เพราะเราคิดว่า เราทำสิ่งใดได้ด้วยตนเอง แต่การทำได้นั้นมาจากพระเจ้า” 2 โครินธ์ 3:5

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 277

ศิลปะเพื่อพระเป็นเจ้า (3)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเขียนบทสวดบทนี้เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์และเพื่ออวดพระองค์ พระเจ้าข้า

“ถ้าผู้ใดจะอวด ก็จงอวดพระผู้เป็นเจ้าเถิด” 2 โครินธ์ 10:17

เมื่อหลายเดือนก่อน ลูกได้รับการติดต่อจากเพื่อนคนหนึ่งให้ลูกนำรูปถ่ายเข้ารับการคัดเลือก ประเทศไทยจะเป็นเจ้าภาพจัดงานคนตาบอดโลกรหว่างวันที่ 12-18 พ.ย. 2012 และกลุ่มถ่ายภาพ 3 องค์กรร่วมมือกันจะจัดนิทรรศการภาพถ่ายสำหรับคนตาบอด สิ่งแรกที่ลูกถามก็คงจะเป็นเช่นเดียวกับคนทุกคนที่ทราบข่าวนี้ “ได้อย่างไร?” คำตอบคือ ม.ศิลปากรจะเชิญศิลปินแห่งชาติด้านปูนปั้นตลอดจนศิลปินแขนงนี้มาทำภาพปูนปั้นสูงต่ำจากภาพถ่ายที่ได้รับการคัดเลือกแล้ว เพื่อให้คนตาบอดที่มาจากทั่วโลก ตลอดจนผู้บกพร่องทางสายตาในประเทศไทยได้มีโอกาสรับทราบศิลปะภาพถ่าย โดยการสัมผัสทางมือ เป็นการจัดนิทรรศการเช่นนี้เป็นครั้งแรกในประเทศไทยและเป็นครั้งที่ 2 ของโลก แต่ครั้งแรกทราบว่ามีเพียงไม่กี่ภาพในนิทรรศการเท่านั้น

ทันทีที่ลูกทราบข้อมูลรายละเอียด ลูกนั่งอึ้งไปด้วยความใจมัว “แต่ฝีมือถ่ายภาพของพี่เป็นแค่ระดับมือสมัครเล่นเท่านั้นนะ” ลูกรีบบอกเพื่อนคนนั้น “ผมเคยเห็นฝีมือภาพถ่ายของพี่แล้ว ผมจึงมาชวนไง ไม่เป็นไร พี่ก็สมัครในประเภทมือสมัครเล่นซิ” เอา ก็เอา อย่างมากก็แค่ไม่ได้ถูกเลือก 😊 “ขอเป็นภาพ Thailand Thailand หน่อยนะครับ เพราะจะให้คนต่างชาติรู้จักประเทศไทยเราด้วย”

สองเดือนต่อมา ลูกได้รับแจ้งว่าภาพหนึ่งที่ถูกส่งเข้าไปได้ผ่านการคัดเลือกรอบแรกไปแล้ว (เนื่องจากเป็นกลุ่มสมัครเล่น เขาจึงอนุญาตให้ส่งได้ 5 ภาพ) ภาพที่ผ่านเป็นภาพที่ลูกถ่ายที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นภาพของพระพุทธรูปหลายองค์ที่สร้างด้วยปูนเรียงรายกันเป็นแถวยาว เก๋ามากแล้ว ความเก๋เก๋ทำให้สภาพปูนมีร่องรอยของน้ำเพราะน้ำเซาะและปรากฏคราบสีดำ แต่แต่ละองค์มีสีไปจิวรสีส้มแสดหม่นอยู่ ยามลมพัดจึงปลิวสะบัดตัดกับสีดำคร่ำบนเนื้อปูนขององค์พระพอดี

จังหวะที่ลูกจะถ่าย แสงแดดกำลังส่องมาจากด้านหลัง ลูกจึงใช้วิชาที่เรียนมาปรับการชดเชยแสงและกดโฟกัสให้ชัดเฉพาะพระพุทธรูปองค์กลางๆ ภาพที่ออกมาจึงค่อนข้างมีมิติ และมี Contrast ทั้งในด้านสีและแสง อีก 2-3 เดือนต่อมาจนลูกลืมเรื่องภาพถ่ายนี้ไปแล้ว ลูกก็ได้รับแจ้งว่า ภาพนี้ที่ลูกตั้งชื่อว่า “พระธรรม” ได้รับคัดเลือกให้เป็น 1 ใน 65 ภาพที่จะมีศิลปินมาทำรูปปูนปั้นเพื่อแสดงในงานนิทรรศการครั้งนี้ นอกจากนี้ ลูกยังได้รับแจ้งว่าสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีได้พระราชทานภาพถ่ายฝีพระหัตถ์ของพระองค์ท่าน 1 ภาพ ตลอดจนมีศิลปินแห่งชาติในด้านการถ่ายภาพ

หลายท่านได้มอบภาพถ่ายมาร่วมในงานนี้และภาพถ่ายพร้อมภาพปูนปั้นทั้งหมดจะมีการให้ประมูลและรายได้ทั้งหมดจะมอบให้องค์กรกุศลโดยเฉพาะมูลนิธิเพื่อคนตาบอดแห่งประเทศไทย

ด้วยความตื่นเต้นและดีใจ ลูกก็มั่นใจว่าคงไม่มีใครจะมาซื้อภาพของลูกซึ่งเป็นฝีมือของอนุบาล 1 เป็นแน่ ลูกเตรียมจะซื้อภาพตัวเองกลับไปแขวนไว้เป็นเกียรติประวัติที่บ้านทั้งภาพถ่ายและภาพปูนปั้น เพราะนี่คงเป็นครั้งแรกและครั้งเดียวในชีวิตของลูกที่จะมีศิลปินมาปั้นรูปปูนปั้นจากภาพถ่ายของลูก

“พีครับ ภาพถ่ายของพีถูกซื้อไปแล้วนะครับ” ก่อนงานนิทรรศการจะเริ่มขึ้น 1 เดือน ลูกได้รับแจ้งจากผู้จัดงานวินาทีนั้น ลูกรู้สึกดีใจแล้วก็ตามด้วยความเสียดาย ตกงเลยไม่ทราบจะดีใจหรือเสียดายดี แล้วลูกก็นึกได้ว่าเป็นสิ่งที่ตัวเองต้องการทำมาตลอดมิใช่หรือ ทำทุกอย่างเพื่อถวายแด่พระ?

เมื่อไม่กี่ปีก่อน ตอนที่ลูกเพิ่งเริ่มถ่ายรูป ลูกถ่ายจากกล้องเล็กๆ กดเป็นแค่ Auto Mode ต่อมาลูกๆ ซื้อมือถือใหญ่ให้เป็นครั้งแรก เป็นของขวัญวันเกิดและซื้อรุ่นและยี่ห้อเดียวกับลูกสาวคนโต เพื่อลูกเขยจะได้สอนหม่ามี้ให้ใช้ได้ แม้ลูกจะยังไม่คล่องในการใช้กล้องใหญ่ แต่เช่นเดียวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำในชีวิต ลูกคิดหาทางมาตลอดที่ลูกจะใช้งานอดีตเรกในด้านถ่ายภาพมารับใช้พระองค์...

งานนิทรรศการนี้มีชื่อว่า “From My Eyes to Your Heart” ผ่านพ้นไปด้วยดีโดยผู้มีผลงานในงานทุกคนได้รับประทานเหรียญจากพระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชินีตามมา ผู้จัดงานได้บอกกับลูกว่า ศิลปินทั้งหมดได้รับการจารึกลงในประวัติศาสตร์การถ่ายภาพของประเทศไทยแล้วว่าเป็นผู้มีผลงานถูกถ่ายทอดเป็นรูปปูนปั้นสำหรับผู้บกพร่องทางสายตาทั้งไทยและต่างประเทศเป็นครั้งแรก

คืนนั้นลูกกลับบ้านด้วยความรู้สึกที่ดีใจและตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง ศิลปิน! เราเป็นศิลปินด้านถ่ายภาพไปแล้วหรือ เป็นไปได้หรือนี่? 😊

แล้วลูกก็มาไตร่ตรองถึงชีวิตของลูกในช่วงหลังๆ นี้ มีหลายสิ่งหลายอย่างเหลือเกินที่เกิดขึ้นกับลูกที่นำความชื่นชมยินดี ความสุข และความตื่นเต้นมาสู่หัวใจของลูก และที่น่าอัศจรรย์เป็นอย่างยิ่งคือ แต่ละอย่างเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองโดยลูกไม่ได้เป็นผู้เฝ้าหาสิ่งเหล่านี้เลย มันมาเอง มาอย่าง Amazing ทุกครั้ง!

ในบริบทของความเชื่อของลูกแล้ว นี่คือ “ของขวัญ” เล็กๆ น้อยๆ ที่พระองค์ประทานให้แก่ลูกเพื่อจะสื่อว่าพระองค์ทรงทราบว่าไม่ว่าลูกจะทำอะไร ไม่ว่าฝีมือในการทำงานนั้นจะต่ำต้อยเพียงใด ลูกก็จะทำอย่างเต็มที่และหาทางนำทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำมาถวายเกียรติแด่พระองค์ ความคิดที่ว่าทุกอย่างเป็นของขวัญจากพระองค์ข้อนี้แหละที่ทำให้ลูกมีความสุขจนล้นปริ่มหัวใจ 😊 😊 😊

ปกติศีรษะไม่ทันถึงหมอน ลูกก็จะหลับปุ๋ยแล้ว แต่ช่วงหลังๆ นี้ ลูกใช้เวลาตั้งหลายนาทีกว่าจะหลับได้ หัวใจมันมีแต่ความตื่นเต้นยินดีกับ “ของขวัญ” จากพระองค์ แล้วลูกก็จะหลับโดยมีความรู้สึกที่ว่าพระองค์ทรงยิ้มให้ลูก เป็นการจบแต่ละวันด้วยพระพรอย่างสมบูรณ์

ลูกรักพระองค์ที่สุดพระเจ้าข้า 😊

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดนแล้ว

My Little Prayers

บทสวดของวัน

บทที่ 278

วัย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันอาทิตย์ที่ 25 พ.ย. 2012 ที่ผ่านมา พระสงฆ์ผู้ประกอบพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณได้พูดว่า เวลาได้ผ่านไปเร็วเหลือเกิน เหมือนมีปีกบิน เผลอแป็บเดียว สัปดาห์นั้นเป็นสัปดาห์สุดท้ายของเทศกาลปกติ เพราะอีก สัปดาห์ต่อมาก็จะเข้าสู่เทศกาลการเตรียมต้อนรับพระคริสตสมภพแล้ว

ลูกกลับมาบ้านคิดถึงคำพูดที่คุณพ่อพูดและเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งว่าเวลาผ่านไปเหมือนติดปีกบินและควบคู่กับการ ผ่านไปอย่างรวดเร็วของกาลเวลา สิ่งที่มาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้คือ การเพิ่มขึ้นของ “วัย”

คนส่วนใหญ่ในโลกนี้กลัวคำว่า “แก่” หลายคนชวนลูกไปพบแพทย์เพื่อทำทริทเมนต์ชะลอ “ความแก่” เป็นต้นว่า การฉีดสเต็มเซลล์จากรกแกะ การไปดิงหน้า ฯลฯ ทุกครั้งลูกจะยิ้มและตอบเพียงสั้นๆ ว่า “ไม่ละคะ ขอขอบคุณ”

กลัวอะไรกันนักหนานักกับ “ความสูงวัย” ขึ้น? ลูกคิดกับตัวเอง

เป็นเรื่องฟังดูแล้วบางคนอาจจะคิดว่าเป็นแค่วาทีศิลป์ แต่ลูกมีความรู้สึกจริงๆ ในใจว่าสำหรับลูก ชีวิตเริ่มต้นที่วัย 60 😊 วัยที่สำหรับคนส่วนใหญ่แล้วเป็นวัยเกษียณอย่างเป็นทางการ แต่เป็นวัยที่ลูกได้ “ค้นพบ” อะไรหลายๆ อย่างทั้ง เกี่ยวกับตัวเองและชีวิตโดยทั่วไป

เป็นวัยที่ ลูกรู้จักตัวเองดีขึ้น ใจดีกับตัวเองมากขึ้นและเป็นมิตรกับตัวเองมากขึ้น 😊

เป็นวัยที่ ลูกค้นพบอิสรภาพของจิตใจ เป็นที่น่าเสียดายว่ามีคนหลายคนในวัยเดียวกันที่ได้จากโลกนี้ไปแล้วโดยยัง ไม่ได้ค้นพบความรู้สึกอิสระเสรีในจิตใจเช่นนี้ที่พัฒนามาตามวัย 😊

เป็นวัยที่ ลูกสามารถทำตามใจลูกได้โดยไม่ต้องกังวลว่าใครจะมาว่าหรือบ่น ไม่ว่าจะอ่านจะเขียนจะนั่งอยู่หน้า จอคอมพิวเตอร์ถึงเที่ยงคืนหนึ่ง หรือชอบที่จะตื่นเวลาบ่าย 2 โมงในวันหยุด 😊

เป็นวัยที่ ลูกอาจจะเลือกใส่เสื้อยืดและกางเกงยวมที่ลูกไปขายทะเล แทนที่จะต้องใส่ชุดว่ายน้ำในวันพีชหรือพูพีช คง ไม่มีใครสนใจหรอกนะว่าคุณมาที่เล่นกับหลานๆ จะใส่ชุดอะไร 😊

เป็นวัยที่ บางครั้งลูกก็เริ่มหลงลืม แต่ก็อีกนั่นแหละ บางอย่างในชีวิตดีๆ มันจะ ลบล้างมันจาก memory ของดีสิ่ก ของสมอง ก็จะทำให้เพิ่มพื้นที่ในความทรงจำให้จำในสิ่งที่ควรจำแทน (เป็นการปลอบใจตัวเองได้ดีที่สุดใน เรื่องการหลงลืม) 😊

เป็นวัยที่ แม้หัวใจจะเคยแตกสลายบ้าง แต่ถ้าไม่เคยมีความเจ็บปวดมาก่อน โฉนเลยจะทราบถึงคุณค่าของความสุข ถ้าไม่เคยผิดหวังมาก่อน โฉนเลยจะทราบว่าความสมหวังหอมหวานแค่ไหน หัวใจที่เคยบอบเคยบั้นนี้แหละ จะนำมาซึ่งความแข็งแกร่งและความเข้าใจชีวิตของดวงใจ ส่วนหัวใจที่ไม่เคยได้รับแรงกระแทกใดๆ เลย

- ในชีวิตต่างหากที่เป็นหัวใจที่เปราะบาง และจะไม่มีทางทราบเลยว่าแม้ในความไม่สมบูรณ์ของชีวิต ก็มีความสุขสดชื่นอยู่ทุกหย่อมหญ้า 😊
- เป็นวัยที่
ความคิดเห็นของผู้อื่นเกี่ยวกับตัวเราเริ่มมีความหมายน้อยลง ตัวของเราเอง ความเป็นจริงเป็นคนอย่างไรต่างหากที่มีความหมาย หากใครจะมองเราในแง่ที่เราไม่เป็น นั่นเป็นปัญหาของเขาผู้นั้น ไม่ใช่ปัญหาของเรา 😊
- เป็นวัยที่
แม้ลูกจะยังคงเป็นคนเชอบริสุทธิ แต่ก็ยังเป็นความเชอบริสุทธิที่ลูกรู้ตัวและเลือกที่จะเป็นคนเช่นนั้นต่อไป 😊
- เป็นวัยที่
ลูกค้นพบแล้วว่า ที่แท้ พระเจ้ามิได้ทรงอยู่บนสวรรค์ไกลโพ้นโน่นเลย แต่ทรงประทับอยู่ในใจของพวกเรา มนุษย์ต่างหาก 😊
- เป็นวัยที่
ลูกค้นพบอีกเช่นกันว่า พระเจ้าคือองค์แห่งความจริง และความจริงจะทำให้ชีวิตของเราเป็นอิสระ ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือการทำความดีเพื่อถวายแด่พระองค์ ไม่ใช่เพราะอยากได้การตอบแทนจากมนุษย์ แค่นี้ก็พอแล้ว ลูกก็เป็นอิสระเสรีเหนือใจตัวเองแล้ว 😊
- เป็นวัยที่
ลูกได้ค้นพบว่า การทำงานรับใช้พระองค์ที่มีความหมายอันแท้จริงนั้น “เราควรต้องเลือกพระเป็นเจ้า ไม่ใช่เลือกงานของพระองค์” กว่าลูกจะค้นพบสัจธรรมข้อนี้ได้ ลูกต้องหกล้มหกลุก หัวเข่าถลอกปอกเปื้อนไปไม่รู้กี่รอบ แต่เมื่อได้เข้าใจถึงสัจธรรมข้อนี้ได้อีกข้อหนึ่ง หัวใจของลูกก็เป็นอิสระเสรีขึ้นมากกว่าเดิมอีก ซ้ำยังบังเกิดความอึดในหัวใจในการรับใช้พระองค์ เป็นความอึดบนความอิสระปลอดโปร่งโล่งของจิตใจ ซึ่งเป็นความสุขที่หาซื้อไม่ได้ ไม่ว่าจะด้วยเงินจำนวนเท่าไรก็ตาม 😊
- เป็นวัยที่
ลูกค้นพบประโยชน์ของดนตรีกันแล้ว

“พระเยซูเจ้าข้า ลูกวางใจในพระองค์”

- เป็นประโยชน์ที่อยู่เหนือคำบรรยายใดๆ 😊
- เป็นวัยที่
ลูกได้ค้นพบคุณทรัพย์อันล้ำค่าที่สุดสำหรับมนุษยชาติ แล้วลูกจะยังต้องกังวลในสิ่งใดในชีวิตอีกเล่า 😊

ลูกรักพระองค์ที่สุด พระเจ้าข้า

“ความสว่างแจ้งขึ้นแก่คนชอบธรรม และความซึ้นบานมิขึ้นแก่คนใจเที่ยงธรรม” สดุดี 97:11

อาแมน

ลูกขอพร: อดทน

แล้วลูกก็สรุปกับตัวเองว่า เพราะในใจของเขาไม่มีหลักธรรมของศาสนาของเขาเป็นหลักยึดเหนี่ยวอย่างแท้จริง

มนุษย์ทุกคนเกิดมามีความต้องการไขว่คว้าหา “ความสุข” ซึ่งเจ้าความสุขนี้มีความหมายต่างกันในแต่ละคน ผู้ที่เข้าถึงหลักธรรมของศาสนาแล้ว จะพบความสุขที่สงบและสันติ เป็นความสุขที่ “เย็น” และ “อึด” อย่างคริสตชนที่ค้นพบพระเจ้าแล้วและดำรงชีวิตโดยมีพระองค์เป็นศูนย์กลางในทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำ เขามีชีวิตที่เปี่ยมไปด้วย “สันติสุข” และ “ปิติสุข” ไม่ว่าจะมามีอาชีพอะไร เขาจะปฏิบัติหน้าที่การงานและอาชีพอย่างซื่อสัตย์ เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าที่เขายึดเหนี่ยว

ส่วนพวกที่ไม่มีหลักธรรมในจิตใจเป็นหลักยึดมั่นแล้ว การได้มาซึ่งอำนาจและเงินตราเป็นความสุข ยิ่งได้มากเท่าไรยิ่งดี ยิ่งถ้าสามารถได้เงินโดยไม่ต้องเหนื่อยยากจากหยาดเหงื่อและแรงกายของตัวเองแล้ว ยิ่งรู้สึกสะใจ จากการมีเงินก็ได้มาซึ่งอำนาจ จากการมีอำนาจก็ยังมีโอกาสให้ได้อำนาจเงินทองได้ง่ายยิ่งขึ้นอีก และยิ่งรู้สึกว่าคุณเองเป็นผู้ชนะอีกด้วย มีประโยคคมตะในภาษารัฐศาสตร์ที่ว่า “Power corrupts. Absolute power corrupts absolutely.”

ซึ่งลูกไม่ทราบจะแปลเป็นภาษาไทยอย่างไรดีจึงจะได้ใจความที่กินใจเหมือนภาษาอังกฤษ

ลูกไม่ทราบว่าความสุขที่คนเหล่านี้ได้จะปั่นความสุขเย็นหรือไม่ ลูกไม่มีทางรู้ได้ ลูกเพียงแต่มองประเทศไทยอันเป็นที่รักยิ่งและมองลูกมองหลานคนไทยในองค์กรร่วมด้วยความเป็นห่วงว่า “ความสุข” ของผู้ที่มีอำนาจในการบริหารประเทศจะนำมาซึ่งความทุกข์ระดับไหนแก่พวกเขาในอนาคตหนอ?

ในฐานะที่ลูกมีความเชื่อในพระองค์ และทราบว่าพระองค์ทรงเป็นองค์แห่งความรักและองค์แห่งความดีบริบูรณ์ ลูกขอสวดวิงวอนต่อพระองค์ว่า ขอได้โปรดประทานพระพรแก่ประเทศไทย และโปรดพิทักษ์ประเทศชาติของเราให้พ้นจากภัยที่อาจเกิดขึ้นสักวันหนึ่งเทอญ ส่วนกับพวกที่ทำลายประเทศชาติด้วยวิธีใดก็ได้แล้วแต่ ขอให้พระองค์โปรดประทานพระพรให้เขาเหล่านั้นได้เห็นแสงสว่างแห่งธรรมะและกลับใจมาเป็นพลเมืองดีของประเทศชาติสักวันเทอญ

“อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว จงพยายามทำดีต่อมนุษย์ทุกคน ในส่วนของท่าน จงอยู่อย่างสันติกับทุกคนถ้าเป็นไปได้ พี่น้องที่รักยิ่ง อย่าแก้แค้นเลย แต่จงให้พระเจ้าทรงตัดสินลงโทษเถิด ดังที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่าการแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบแทนการกระทำของทุกคน” โรม 12: 17-19

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 280

ภูเขาเคลื่อนได้ ... อย่างต่อเนื่อง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ใน 2 เดือนที่ผ่านมา มีเพื่อนฝูงหลายคนต่างถามลูกว่า ลูกหยุดเขียน “บทสวดของฉัน” ถวายพระแล้วหรือ? ลูกตอบทุกคนว่า ลูกจะไม่มีวันหยุดเขียนบทสวดถวายแด่พระองค์ แต่ที่หยุดเขียนไปเพราะมีเหตุผลสำคัญจริงๆ และเป็นเหตุผลที่พระองค์ทรงทราบดี

ในปลายเดือนตุลาคม 2012 ที่ผ่านมา ลูกได้ถูกเชิญไปพูดแบ่งปันในงานพระเมตตาระดับเอเชีย (AACOM2012) ที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพ ปรากฏว่าหลังจากพูดจบมีคนขอให้ลูกเขียนหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ของลูกเป็นภาษาอังกฤษจำนวนมาก ลูกตอบทุกคนว่า “One day I will.” แล้วก็จบแค่นั้น

อีกเดือนต่อมา ลูกได้รับการติดต่อจากเลขาธิการของคณะพระเมตตาของประเทศที่เป็นหมู่เกาะในกลุ่มอาเซียนและที่มีประชากรเป็นคาทอลิกเกือบทั้งประเทศ ขอเชิญลูกไปพูดแบ่งปันที่ประเทศของเขาในวันที่ 2 พ.ค. 2013 ซึ่งเป็นวันงานพระเมตตาระดับประเทศของเขา (2 ปีครั้ง) และจะเชิญคาทอลิกที่สนใจมาร่วมงานจากทั่วโลกหลายพันคน เนื่องจากลูกพร้อมและยินดีในการรับใช้พระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจอยู่แล้ว จึงตอบตกลงไปทันที หลังจากนั้นก็มีอีเมลจากอัครสังฆราชจากประเทศของเขาเชิญลูกมาอย่างเป็นทางการ เป็นอันสรุปว่าลูกจะไปพูดแบ่งปันที่ประเทศนี้ในวันที่ 2 พ.ค. 2013

หลังจากที่ลูกได้ตกปากรับคำไปเรียบร้อยแล้ว พลันก็เกิดความคิดขึ้นมาว่า ทำไมไม่เขียนหนังสือเล่มนี้ของลูกเป็นภาษาอังกฤษล่ะ ขณะนั้นเป็นเวลาใกล้คริสต์มาส 2012 แล้ว

ลูกคำนวณเวลาดู ในเดือนก.พ.และเม.ย.2013 ลูกต้องเดินทางไปต่างประเทศเกือบทั้ง 2 เดือนเต็มๆ และทางผู้จัดงานขอให้ลูกไปถึงประเทศของเขาตั้งแต่วันที่ 28 เม.ย. 2013 เพราะจะได้เข้าร่วมงานนี้ตั้งแต่วันแรก เป็นอันสรุปกับตัวเองว่าถ้าลูกจะเขียนหนังสือเล่มนี้เป็นภาษาอังกฤษ ลูกมีเวลาคร่าวๆ เพียง 60 วัน หนังสือเล่มภาษาไทยของลูกมี 335 หน้า

สิ่งที่ลูกทำสิ่งแรกคือ ลูกเข้าสวดทูลถามพระองค์ว่าเป็นน้ำพระทัยของพระองค์หรือไม่ที่จะให้ลูกเขียนหนังสือเล่มนี้เป็นภาษาอังกฤษ สวดภาวนาเสร็จ คำตอบคือใช่ เมื่อเป็นเช่นนั้น ลูกจึงวางแผนในใจ ลูกจะต้องใช้ทุกเวลาานาทีของแต่ละวันให้ถึงที่สุด เพราะลูกยังต้องเข้าโรงเรียน เดือนม.ค. 2013 ยังเรียนหนังสืออีกหลักสูตรหนึ่ง ยังมีงานสังคม ฯลฯ ลูกตัดสินใจไม่รับโทรศัพท์ใดๆ ทั้งสิ้น รวมทั้ง emails, line ฯลฯ จนเพื่อนฝูงโทรไปหลายคน รวมทั้งงานศพ งานแต่งงาน และงานอื่นใดที่ไม่จำเป็นจริงๆ ลูกตัดหมด อีกทั้งกิจกรรมที่ปวงไม่ว่าการวาดรูป การถ่ายภาพ แม้แต่การเขียน “บทสวดของฉัน” ลูกมีถุงเอกสาร 1 ถุง ซึ่งมีหนังสือของลูกฉบับภาษาไทย สมุดเขียน 1 เล่ม และน้ำหมึก 1 ขวด (เพราะลูกใช้ปากกาหมึกซึม) หัวติดตัว แม้ในช่วงที่จ้ะรอพบแพทย์เพื่อทำฟัน ลูกก็ใช้เวลาช่วงรอแพทย์เขียนหนังสือของลูก ลูกตัดสินใจไม่ใช้นักเขียนมืออาชีพช่วยแปล เพราะการเขียนเป็นภาษาอังกฤษของลูก ลูกไม่ได้แปลตรงตัวตามอักษร บางอย่างลูกตัดทิ้งเพราะคนอ่าน

นานาชาติคงจะไม่สนใจชื่อเสียงเรียงนามนายคนนี้หรือนางสาวคนนั้น ในเวลาเดียวกันบางสิ่งบางอย่างที่ลูกไม่ได้เขียนในฉบับภาษาไทย ลูกก็นำมาเขียนในฉบับภาษาอังกฤษนี้

พระเจ้าทรงเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับการรับใช้พระองค์ของผู้ที่มอบถวายชีวิตในการรับใช้พระองค์จริงๆ

ตอนที่สำนักพิมพ์แห่งหนึ่งขอซื้อลิขสิทธิ์ของลูกในการพิมพ์หนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” นั้น ตามสัญญาแล้วสำนักพิมพ์นี้จะได้รับสิทธิ์ในการพิมพ์หนังสือเล่มนี้ในทุกภาษา แต่ด้วยความที่ลูกมีความรู้สึกเล็กๆ ว่าลูกอยากเขียนเป็นภาษาอังกฤษเองสักวัน ลูกจึงขอสงวนสิทธิ์ในการแปลเป็นภาษาอังกฤษไว้ 1 ภาษา!

วันหนึ่งขณะรับประทานอาหารเช้าอยู่ด้วยกัน ลูกชายของลูกพูดขึ้นมาว่า “หม่ามี สมัยนี้ใครพิมพ์หนังสือเป็น Paperback ละ? และยิ่งหม่ามีจะนำไปจำหน่ายตั้งหลายประเทศ หม่ามีจะแบกไปอย่างไร? หม่ามีควรจะพิมพ์เป็นออนไลน์เพื่อให้คนอ่านได้ทั่วโลก” ทันใดนั้น ลูกทราบทันทีว่าพระตรัสผ่านลูกชายแน่นอน คนวัยอย่างลูกซึ่งคนสมัยใหม่อาจเรียกว่าเป็น “IT illiterate” จะพิมพ์หนังสือออนไลน์ มันเป็นเรื่องเป็นไปได้หรือ? “เธอไปหาข้อมูลให้หม่ามีหน่อยซิ”

หลังจากนั้นเราก็ถกกันอีกถึงเรื่องราคาที่จะจำหน่าย ลูกชายถามว่าวัตถุประสงค์หลักของการเขียนหนังสือเล่มนี้เป็นภาษาอังกฤษคืออะไร ลูกตอบว่า เพื่อถวายเกียรติแด่พระ ส่วนการที่จะบริจาคเงินที่ได้ให้แก่องค์กรที่ช่วยเหลือสตรีที่ถูกกระทำนั้น เป็นการรับใช้พระอันดีบรรจบ สรุปล่าสุด ลูกยอมตั้งราคาไว้ที่ 99cent จากที่เดิมคิดว่าจะตั้งไว้ตามราคาขายของเล่มภาษาไทย (ต่อมาทราบว่าตัวเลขต่ำสุดที่ถูกกำหนดไว้คือ USD1.99 สำหรับผู้อ่านในสหรัฐอเมริกาและ USD3.99 สำหรับประเทศอื่นๆ)

เงื่อนไขข้อหนึ่งของศูนย์จำหน่ายหนังสือออนไลน์ที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่ง amazon.com คือผู้เขียนจะต้องมีบัญชีอยู่ใน 3 ประเทศที่เขากำหนดไว้เท่านั้น หนึ่งในประเทศนั้นคือ ประเทศที่ลูกและลูกสาวคนเล็กจะเดินทางไปในเดือนก.พ. 2013 พอดี! เป็นเรื่องบังเอิญเช่นนั้นหรือ? ไม่ใช่แน่นอน 😊

วันที่ 31 มี.ค. 2013 ซึ่งเป็นวันฉลองปีศาจและเป็นวันที่ลูกกำหนดให้ตัวเองว่าทุกอย่างต้องเสร็จสมบูรณ์ หลังจากกลับจากการฉลองปีศาจที่โบสถ์ ลูกกลับมาถึงบ้าน ตรวจสอบและ edit เป็นครั้งที่ 4 โดย 2-3 เดือนที่ผ่านมา ลูกสาวทั้ง 2 คนเป็นคนช่วยพิมพ์ พอดตรวจจบถึงค่าสุดท้าย เป็นเวลา 15:15น.พอดี ลูกเดินไปห้องนอน กราบ ณ พื้นหน้าพระแท่นและทูลต่อพระเจ้าว่า “ลูกทำส่วนของลูกเสร็จแล้ว จากนี้ไปขอให้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ” แล้วก็กระโดดขึ้นเตียง หลับปุ๋ยไปทั้งบาย 😊

การที่ amazon.com จะรับหนังสือใครขึ้นพิมพ์นั้น ต้องมีการพิจารณา 2 ประการคือ 1.เนื้อหาสาระของหนังสือต้องน่าสนใจและไม่เป็นภัยต่อใครหรือประเทศใดประเทศหนึ่ง 2.ภาษาอังกฤษที่ใช้จะต้องอยู่ในเกณฑ์ที่ดีพอ

เช้าวันที่ 2 เม.ย. 2013 ลูกชายของลูกโหลดไฟล์หนังสือทั้งเล่มของลูกเพื่อให้คณะกรรมการของ amazon.com ตรวจสอบว่าจะผ่านให้หรือไม่

ลูกรอทั้งวัน ปรากฏว่าเช้าตรู่วันที่ 3 เม.ย. 2013 เวลา 6:00น. เช้า มีอีเมลล์แจ้งมาว่า “Congratulations! ...” ลูกตื่นเต้นจนไม่ไปนอนต่อ ทั้งๆ ที่ปกติลูกเป็นคนตื่นสาย 😊

ณ วันนี้ หนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ในภาษาอังกฤษ “Moving the Mountain: A real life story more intriguing than a novel” by Mary Sarindhorn ก็ปรากฏอยู่บน amazon.com พร้อมทั้งจะให้คนทั่วโลกอ่านถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้ เป็น “สิ่งที่เป็นไปไม่ได้” อีกครั้งหนึ่งที่พระองค์ประทานให้แก่ผู้ที่มีความเชื่อและมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะรับใช้พระองค์

พระองค์ยิ่งใหญ่ที่สุด พระเจ้าข้า

“ผู้มีความหวังในพระยาห์เวห์จะได้รับพลังใหม่ เขาจะกางปีกบินขึ้นเหมือนนกอินทรี
เขาจะวิ่งและไม่เหน็ดเหนื่อย เขาจะเดินและไม่อ่อนเปลี้ย” อลียาห์ 40:31

อาแมน

คุณวอพระ: อดคิดนนี้

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 281

การกลับใจและกระแสรียก

ข้าแต่พระเจ้า เป็นเจ้า ยามเรามีความสุข เวลาดูเหมือนจะติดปีกบิน เผลอแปปเดียว วันที่ 2 มิ.ย. 2013 นี้ ลูกก็จะเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งครบ 17 ปีเต็ม หากเป็นอายุของการเป็นมนุษย์ ลูกกำลังเข้าสู่วัยต้นของวัยผู้ใหญ่แล้ว 😊!

17 ปีที่ผ่านมา ลูกได้เรียนรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับการเป็นลูกของพระองค์?

ในบทสวดบทนี้ ลูกขอเขียนถึงคำ 2 คำ คำแรกเป็นคำที่ลูกเข้าใจแต่ไม่ยอมรับ (เป็นเวลานาน) คำที่สองคือคำที่ลูกไม่เข้าใจ แต่ลูกค้นหา (เป็นเวลานานเช่นกัน)

“การกลับใจ” ตอนที่ลูกรับศีลล้างบาปใหม่ๆ ลูกได้ยินคำว่า “กลับใจ” ที่ใช้กับคริสตังยีนอย่างลูก ในใจของลูก ลูกรู้สึกว่าคำว่า “กลับใจ” มันแรงเกินไป มันน่าจะใช้กับคนที่เคยทำผิดร้ายแรง เป็นต้นว่า เคยเป็นโจร แล้วต่อมา “กลับใจ” เป็นคนดี เป็นต้น แต่สำหรับผู้ที่ไม่ได้มีความเชื่อในพระเจ้า แล้วกลับมาเชื่อในวัยต่อมาของชีวิต คนเหล่านี้เชื่อว่าช่วงที่เขาไม่เชื่อพระเจ้าจะเป็นคนเลวร้าย ดังนั้นในการแบ่งปันและการเขียน ลูกจะเลี่ยงใช้คำว่า “กลับใจ” แต่ลูกก็ได้แต่เก็บความรู้สึกนี้เงียบๆ ในใจ ไม่กล้าบอกกับผู้ใด

ในเวลาเดียวกัน ลูกเองก็ค่อยๆ ศึกษาเกี่ยวกับศาสนาของเรา ส่วนใหญ่จะศึกษาจากพระคัมภีร์ หนังสือเล่มอัศจรรย์ที่สุดของโลก แล้วลูกก็เคยทูลถามพระองค์ว่าความหมายของคำว่า “กลับใจ” คืออะไร สิ่งที่ลูกได้รับตอบจากพระองค์คือการทรงยิ้ม แต่ไม่มีคำตอบ ซึ่งก็เป็นเช่นเดียวกับทุกครั้งที่ลูกมีคำถามอะไร ลูกไม่ทราบจะถามใคร จึงได้แต่ทูลถามพระองค์ แล้วพระองค์จะทรงยิ้ม แต่ลูกต้องค้นหาคำตอบเอง

เวลาผ่านไป วัยการเป็นลูกของพระองค์ก็ค่อยๆ เจริญเติบโตขึ้น ลูกรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงในการดำรงชีวิตของลูก สิ่งที่ลูกทราบชัดคือ การที่ลูกยอมทำหลายๆ อย่างในชีวิตของลูกเพื่อพระองค์ ทั้งๆ ที่ในใจของลูกบางครั้งก็ไม่ยอมเพราะมันตรงข้ามกับความต้องการของลูก และแล้วมีอยู่วันหนึ่ง ลูกต้องถกเถียงกับตัวเองเป็นเวลานาน ในที่สุดก็ยอมเลือกทำสิ่งที่จะทำให้พระองค์พอพระทัย ทันใดนั้น ลูกรู้สึกเหมือนกับพระองค์ทรงยิ้มกับลูกอีก แต่คราวนี้ตรัสกับลูกด้วย “นี่คือการกลับใจของลูกไง!”

ลูกตะลึง ทุกสิ่งทุกอย่างชัดเจน “การกลับใจ” ไม่ใช่เป็นคำที่เราใช้เฉพาะในวันที่ผู้ใหญ่รับศีลล้างบาป แต่เป็นสิ่งที่ผู้เป็น “ลูกของพระองค์” ทุกคนต้องทำ **ทุกวันในชีวิตเป็นการกลับใจ** ไม่ทำตามใจของตนเอง แต่ทำตามน้ำพระทัยของพระองค์

เป็นอันว่าในที่สุดพระองค์ก็ทรงสอนให้ลูกน้อยผู้เฝ้าเวลาบาปบุญผู้เฝ้าใจความหมายของคำว่า “การกลับใจ” แล้ว พระเจ้าข้า 😊

อีกคำหนึ่ง “กระแสรเรียก” ตอนที่ลูกกลับใจใหม่ๆ 😊 ลูกไม่เข้าใจความหมายของคำคำนี้ ลูกมีแต่ความร้อนรนที่จะรับใช้พระองค์ และเข้าใจว่า การรับใช้พระองค์นั้น ต้องทำผ่านองค์กรทางศาสนาเท่านั้น ลูกจึงพยายามอย่างเต็มที่ เป็นทั้งสมาชิกและกรรมการขององค์กรต่างๆ มากมาย แต่ที่น้ำประหลาดใจ ลูกกลับรู้สึกลึกๆ ในใจว่าลูกไม่ได้รับใช้พระองค์อย่างเต็มที่ ลูกเริ่มสวดภาวนาทูลต่อพระองค์อีกว่า “ข้าแต่พระเป็นเจ้า ไม่ทราบว่กระแสรเรียกที่พระองค์ทรงมีต่อลูกในการรับใช้พระองค์คืออะไร?” ตอนนั้นลูกเริ่มเข้าใจคำว่า “กระแสรเรียก” แต่ไม่ทราบว่ากระแสรเรียกสำหรับตัวเองคืออะไร

เวลาผ่านไป เช่นเดียวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทูลถามพระองค์ มันใช้เวลานานเป็นปีๆ กว่าพระองค์จะทรงโปรดให้ลูกค้นพบคำตอบเอง

ในที่สุด ลูกก็ค้นพบคำตอบแล้ว! กระแสรเรียกในการรับใช้พระองค์ของลูกนั้นไม่จำเป็นต้องมีตำแหน่ง ไม่จำเป็นต้องมีชื่อเสียง เพียงเป็นแค่คริสตชนตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่ดำรงตนให้คนรอบข้างเห็นองค์พระคริสต์ในตัวลูก และกล้าเป็นพยานในความยิ่งใหญ่และความรักความเมตตาของพระองค์ ตอนที่ลูกคิดว่าลูกค้นพบกระแสรเรียกของตนเองนั้น ลูกยังไม่แน่ใจ ลูกก็ได้แต่ทูลพระองค์ให้ทรงนำลูกในการรับใช้พระองค์ให้ถูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ ลูกสวดภาวนาของลูกเช่นนี้ทุกวันๆ วันแล้ววันเล่า

ณ บัดนี้ ในวัย 17 ปีแห่งการเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่ง ลูกขอกราบทูลต่อพระองค์ว่า ลูกขอ “กลับใจ” ต่อพระพักตร์พระองค์ และขอรับใช้พระองค์ตาม “กระแสรเรียก” ของพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจทุกวัน จนกว่าจะไปรับใช้พระองค์บนสวรรค์

ลูกเข้าใจความหมายของคำสองคำนี้แล้ว พระเจ้าข้า 😊

“ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงทราบดีว่าข้าพเจ้าโง่เขลาเพียงใด” สดุดี 69:5

**“จงวางใจในพระยาห์เวห์และเดินตามวิถีทางของพระองค์
พระองค์จะทรงยกย่องท่านให้รับแผ่นดินเป็นมรดก” สดุดี 37:34**

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 282

พระองค์ทรงเปี่ยมมนุษย์ไหม?

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันนี้ลูกขอถวายบทสวดแด่พระองค์เป็นกลอนพระเจ้าข้า

ทุกวันนี้	ลูกมอง	รอบรอบกาย
แต่เช้าสาย	จนค่ำ	ไม่หน่ายหนี
ในประเทศ	รอบโลก	ทุกนาที่
มากซีวี	มากล้น	ทุกข์ระทม
บ้างเช่นฆ่า	ว่าเล่น	เป็นผักปลา
อะไรหนา	เคียดแค้น	แสนขื่นขม
พ่อแม่ลูก	ผิวเมีย	ต้องตรอมตรม
สุคระทม	เพราะตาย	พราวจากกัน
ในประเทศ	เปิดดู	ข่าวทุกช่อง
ให้ขุ่นข้อง	หมองจิต	สุดเดียดฉินท์
ข่าวที่ให้	โกหก	เป็นรายวัน
ฟังทุกวัน	จนเกือบ	คล้อยจิตตาม
คนที่มี	อำนาจ	ก็บ้าคลั่ง
ทำชาติพัง	ไม่สน	ใครสอบถาม
กินทุกอย่าง	ที่ขวางหน้า	สวาปาม
คนทำตาม	เพราะเห็นโกง	กลับได้ดี
หนุ่มสาวไทย	วันนี้	เห็นดีด้วย
ขอให้รวย	คอร์รัป	ไม่บัดสี

ทำทุกอย่าง ขอให้	โก่งกิน เงินทอง	ทุกกรณี ก็ยอมกัน
ผิดเป็นถูก อลवाल	ชาวเป็นดำ สังคม	ช่างสับสน มีสี่สัน
ศีลธรรม สิ่งเหล่านั้น	ความรัก ห่างไกล	การแบ่งปัน ไม่นำพา
เงิน เงิน เงิน คนก้มเกล้า	เงินเท่านั้น ศักดิ์ศรี	คือพระเจ้า ไม่ผวา
กราบแทบเท้า นายว่ามา	ศิโรราบ ข้าชาย	ณ บาทา แม่วิญญาน
โอ้ละหนอ มนุษย์เรา	อ่อนจิต โลกนี้	คิดแล้วเศร้า น่าสงสาร
มุ่งกอบโกย แต่วิญญาน	โหยหา เป็นเพียง	ศฤงคาร คำเล่าลือ
สุดท้ายแล้ว จะฝังโอง	ทุกคน เพชรพลอย	บรรจูลอง กระนั้นหรือ
รวยล้นฟ้า พอสิ้นชื่อ	โด่งดัง สิ้นชีพ	สุดรำลือ ศพเช่นกัน
ลูกมองโลก ได้แต่คิด	รอบข้าง โง่งเงลา	แล้วเหนื่อยจิต เบาสุขสันต์
กราบทูลถาม พระองค์นั้น	พระองค์ ทรงเปื้อ	จอมราชันย์ มนุษย์ใหม่? ... เอย

“เราไม่ได้นำสิ่งใดติดตัวมาในโลก และเราก็นำอะไรออกไปไม่ได้” 1 ทิโมธี 6:7

“คนที่อยากรวยก็ตกเป็นเหยื่อของการทดลอง ติดกับดักและตกลงไปในต้นหาชั่วร้ายโง่งเงลามากมาย
ซึ่งทำให้มนุษย์จมลงสู่ความพินาศย่อยยับ” 1 ทิโมธี 6:9

“ความรักเงินตราเป็นรากเหง้าของความชั่วร้ายทุกประการ” 1 ทิโมธี 6:10

อาแมน

ลูกขอพร: องค์คุณพระเจ้า

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 283

“ประชาธิปไตย” นั้นไซ้ร้ คืออะไร

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกมีนิสัยแปลกประหลาดอย่างหนึ่ง ยามที่ลูกมีความรู้สึกใดเลยเส้นของความพอดี เป็นต้นว่า รักมาก โกรธมาก เบื่อมาก สมองของลูกจะมีคำกลอนวิ้งพรั่งพรูออกมา วันนี้ลูกจึงขอเขียนกลอนอีกครั้งหนึ่ง เป็นบทสวดถวายแด่พระองค์ พระเจ้าข้า

มาจะกล่าวบทไป

จะเล่าให้	ฟังกัน	ให้ทั่วถึง
ยังเรื่องราว	เขาเล่า	ครบครันหนึ่ง
แม่ใจถึง	มีลูก	ตั้งสิบคน
ลูกชายหก	ลูกสาวสี่	มีถ้วนหน้า
ต้องตำรา	บุญหนัก	ไม่สับสน
ทุกทุกวัน	แม่เฝ้า	ช่างปรือปรน
ลูกชายนั้น	ทุกคน	แม่เอาใจ
ส่วนลูกสาว	ทั้งสี่	น่าสงสาร
ดั่งเปรียบปาน	มิใช่	ลูกที่ไหน
มีชีวิต	ทุกวัน	อยู่กันไป
พูดเมื่อไร	แม่หัน	เอ็ดพรั่งพรู
มีวันหนึ่ง	ลูกชาย	คิดอยากซ่า
ร้องรำหา	อยากได้	รถคันหรู
ลูกชายทั้ง	หกคน	อ่อนแม่ดู
ไอ้ดูตุ้	แม่จำ	ซื้อให้ที

แต่ครอบครัว	หามี	เงินพอไม่
ทำอะไร	แม่คิด	ไม่หน่ายหนี
ฝ่ายลูกสาว	ทั้งสี่	ค้านทันที
อันเรานี้	ไม่มี	เงินพอเพียง

แต่ฝ่ายแม่	แสนดี	ฉลาดยิ่ง
ไม่ประวิง	ไม่ฟัง	คำค้านเสียง
เงินไม่พอ	กู่ชิว	ขึ้นสำเนียง
ลูกสาวเถียง	เท่าไร	แม่ทวนลม

อันลูกสาว	ทั้งสี่	ร้อนใจยิ่ง
ไม่ท้วงติง	ครอบครัว	ถูกถาถม
หนี่ท่อมหัว	จมดิ่ง	สู่โคลนตม
ใช้ว่าจม	แค่ฝ่าย	ของลูกชาย

แต่น่าเศร้า	พูดเท่าไร	แม่ฟังไม่
กลับขับไส	ไปพัน	เธอทั้งหลาย
น่ารำคาญ	พูดมาก	เปลืองน้ำลาย
พูดให้ตาย	แม่ไม่	สนใจเลย

อันลูกสาว	ทั้งสี่	ทนไม่ไหว
พลันฉับไว	ถามแม่	ไม่วางเฉย
เราทั้งสี่	ก็ลูก	โยเฉยเมย
ช่วยเฉลย	ใยแม่	ไม่นำพา

อันตัวแม่	ผู้คิด	ตนฉลาด
ตั้งนักปราชญ์	เฉลย	ซึ่งปัญหา
ตอบลูกสาว	ทันที	จำนรรจา
นี้แหละหนา	“ประชาธิปไตย”	ไม่ว่กวน

อันเสียงนั้น	ข้างมาก	ย่อมชนะ
จะปะทะ	ถูกผิด	แม่ไม่สน
อันพวกเธอ	เสียงน้อย	ย่อมอับจน
ต่อดิ้นรน	ให้ตาย	แม่ไม่ฟัง

ได้ฟังแม่	เฉลย	น้ำตาร่วง
ทราบผลพวง	ผลร้าย	ที่ถูกฝัง
เสียงส่วนใหญ่	ปล้นก็ได้	เพราะพลัง
อนิจจัง	นี้แหละหนา	“ประชาธิปไตย”

ขอบพระคุณพระองค์ที่ประทานพระพรให้ลูกเขียนกลอนเป็น ลูกหายเบื่อ (ช่วงขณะนี้) แล้ว พระเจ้าข้า 😊

“เราเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี ผู้เลี้ยงแกะยอมสละชีวิตเพื่อแกะของตน ลูกจ้างที่ไม่ใช่ผู้เลี้ยงแกะ และไม่เป็นเจ้าของแกะ
เมื่อเห็นสุนัขป่าเข้ามาก็ละทิ้งบรรดาแกะและหนีไป สุนัขป่าแย่งชิงแกะ และฝูงแกะก็กระจัดกระจายไป
ลูกจ้างวิ่งหนีเพราะเขาเป็นเพียงลูกจ้าง ไม่มีความหวังใยฝูงแกะเลย
เราเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี เรา รู้จักแกะของเรา และแกะของเราก็รู้จักเรา” ยอห์น 10: 11-14

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 284

ปราสาทแห่งจิต ... (1)

ข้าแต่พระเจ้า เป็นเจ้า ในช่วงปีที่ผ่านมา ลูกรู้สึกว่พระองค์ทรงกำลังสอนลูกให้มีความรู้เกี่ยวกับพระองค์และพระศาสนจักรอย่างชนิดก้าวกระโดด จนลูกรู้สึกว่ลูกต้องก้าวกึ่งวิ่งเพื่อให้ตามพระองค์ให้ทัน พระองค์ทรงยื่นหนังสือหลายเล่มใส่มือของลูกเลยทีเดียว เป็นหนังสือที่โดยธรรมดาแล้วเป็นไปไม่ได้เลยที่ลูกจะไม่มีทางไปหาซื้อหรือยืมมาอ่านเองได้

เมื่อเดือนมิ.ย. 2013 ที่ผ่านมา หลังจากลูกได้แบ่งปันในองค์กรหนึ่งเสร็จ พระสังฆราชของคณะประธานของงานฆราวาสนั้นได้บอกกับลูกว่ ท่านมีหนังสือเล่มหนึ่งอยากให้ลูกอ่าน เป็นหนังสือเกี่ยวกับการสวดภาวนาแบบ “ฌานภาวนา” ที่เขียนโดยนักบุญองค์หนึ่ง ท่านบอกว่จากการที่ฟังลูกแบ่งปัน ลูกมีวิธีการสวดภาวนาเข้าทำนองที่นักบุญองค์นี้เขียนไว้ในหนังสือเล่มนั้น ลูกดีใจมาก มีความรู้สึกกระตือรือร้นอยากอ่านหนังสือเล่มนั้นทันที

หนังสือชื่อ “ปราสาทแห่งจิต” เขียนโดยนักบุญเทเรซาแห่งอาวิลา ลูกอ่านด้วยความตื่นเต้น แม้ว่าหลายๆ บทลูกต้องอ่านทวนแล้วทวนอีกหลายครั้งกว่าจะเข้าใจได้ ที่ลูกตื่นเต้นนั้นเพราะลูกรู้สึกว่หลายสิ่งหลายอย่างที่ท่านนักบุญเขียนนั้นคือสิ่งที่ลูกได้ปฏิบัติมาโดยลูกไม่ทราบว่านั้นคือขั้นตอนของการสวดภาวนาแบบใด หรือจะนำพาให้จิตของผู้ปฏิบัติเข้าสู่ห้องใดของปราสาทที่ท่านสมมติขึ้น อีกอย่างลูกนั้นตัวเล็กและต่ำต้อยเกินกว่าที่จะกล้าพูดว่ ขณะนี้ตนเองอยู่ในห้องพำนักที่เท่าไรแล้วของปราสาทแห่งจิตนั้น แต่ลูกมีประสบการณ์การสวดภาวนาเช่นที่ท่านนักบุญเขียนในหลายจุด เป็นต้นว่ การสวดภาวนาในความเงียบ การสวดภาวนาโดย “เห็น” พระองค์อยู่ในใจของลูก การเห็นพระองค์ทรงยิ้มให้ลูกทุกครั้งทีลูกกราบทูลว่ “ลูกรักพระองค์ ลูกรักพระแม่ พระเจ้าข้า” ก่อนนอนทุกคืน ฯลฯ

ด้วยสติปัญญาอันน้อยนิด ลูกจะพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะเขียนสรุป “หนังสือปราสาทแห่งจิต” ซึ่งมี 263 หน้า A4 เพื่อถวายแด่พระองค์เป็นบทสวดบทนี้ของลูก พระเจ้าข้า

นักบุญเทเรซาใช้ปราสาทเป็นสัญลักษณ์ของชีวิตภายในที่มีที่พำนักรวมทั้งหมด 7 หลัง ที่จุดศูนย์กลางของปราสาทคือ หลังที่ 7 ซึ่งเป็นที่พำนักของพระเยซูเจ้า ผู้ซึ่งประทับอยู่ท่ามกลางความเจิดจรัสและสว่างไสว

ประตูเข้าสู่ปราสาทนี้คือ การสวดภาวนา

ที่พำนักหลังที่หนึ่ง หมายถึงผู้ที่สวดภาวนาเป็นครั้งคราว มีหลายสิ่งหลายอย่างทีล่อหลอกและขัดขวางไม่ให้วิญญานสละเวลาเพื่อแสวงหาแสงสว่างแท้

ที่พำนักหลังที่สอง ในที่พำนักนี้คือ ผู้ที่เริ่มต้นดำเนินชีวิตภาวนาแล้ว และพร้อมมากขึ้นที่จะยอมรับคำเชิญชวนจากพระพรหมทานของพระคริสตเจ้า ซึ่งเขาได้รับโดยผ่านทางสื่อกลางต่างๆ เช่น หนังสือ บทเทศน์ เพื่อนที่ดี และการทดลองต่างๆ

ที่พำนักหลังที่สาม ผู้ที่บรรลุถึงขั้นนี้จะเริ่มรู้สึกว่าจะไม่ต้องการทำให้พระเจ้าเคืองพระทัย เขาจะป้องกันตนเองไม่
ให้ทำแม้แต่บาปเบา และรักการบำเพ็ญพรตและหาเวลาสำรวมจิตใจ พยายามใช้เวลาอย่างมีประโยชน์และใช้คำพูด
แต่งกาย และปกครองสมาชิกในครอบครัวอย่างพอเหมาะพอควร

ที่พำนักหลังที่สี่ เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องการภาวนาเหนือธรรมชาติ การเพ่งพินิจภาวนาเริ่มต้นจากการสำรวม
จิต เป็นการเพ่งพินิจภาวนาขั้นต้น ในที่พำนักหลังนี้เป็นการภาวนาที่พระเจ้าประทานให้ (infused prayer) ต่างกับ
การภาวนาด้วยความพยายามของมนุษย์ (acquired prayer)

ที่พำนักหลังที่ห้า เป็นห้องของการภาวนาแห่งการสนิทเป็นหนึ่งเดียว (prayer of union) เป็นประสบการณ์
ที่สมรรถภาพทั้งหลายอยู่ในความเงียบอย่างสมบูรณ์และทำให้วิญญาณมั่นใจว่า “เขาได้อยู่ในพระเจ้าและพระเจ้าได้
อยู่ในตัวเขา”

ที่พำนักหลังที่หก ณ ห้องนี้ เราจำเป็นต้องมีความกล้าหาญมากกว่าที่คิด ความเข้มแข็งอดทนนี้เกิดจากการ
ทดลองมากมาย ทั้งภายนอกและภายใน มาจากการต่อต้านจากผู้อื่น มาจากคำสรรเสริญ (ซึ่งกลายเป็นการทดลองใน
ตัวเอง) โรคภัยไข้เจ็บที่หนักที่สุด ความทุกข์ทรมานภายใน ความกลัวและความเข้าใจผิดของพระสงฆ์ผู้ฟังสารภาพ
บาปด้วย แต่ท้ายที่สุด วิญญาณจะเกิดความยินดีมาก จนวิญญาณต้องการป่าวประกาศให้คนทั้งโลกรับรู้ เพื่อให้ทุกคน
ช่วยเขาสรรเสริญพระเจ้า

ที่พำนักหลังที่เจ็ด การเข้าสู่ที่พำนักหลังสุดท้าย ซึ่งสว่างไสวกว่าหลังอื่นๆ เกิดขึ้นผ่านทางนิมิต ทางสติปัญญา
เมื่อวิญญาณเห็นพระตรีเอกภาพ วิญญาณแลเห็นพระองค์ ในส่วนที่ลึกที่สุด ในสถานที่ลึกลงไปภายในตนเอง การเป็น
หนึ่งเดียวกับพระคริสตเจ้านี้จะแสดงผลออกมาเป็นกิจการดี ความสงบภายในจะเสริมความเข้มแข็งให้แก่คนเหล่านี้
เพื่อให้เขารับมือได้กับเหตุการณ์ภายนอกในชีวิตของเขา เพื่อให้เขามีกำลังจะรับใช้ผู้อื่น

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า ลูกขออนุญาตเขียนต่อในบทสวดของลูกบทหน้าว่ามีอะไรที่ลูกได้ปฏิบัติตัวอย่างสัตย์ซื่อมาตลอด
ที่ใกล้เคียงกับสิ่งที่ท่านนักบุญเทเรซาได้เขียนถึงวิธีการสวดภาวนาแบบ “ฌานภาวนา” และผลที่ได้เกิดตามมา พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 285

ปราสาทแห่งจิต ... (2)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดของลูกบทที่แล้ว ลูกได้พยายามย่อคำอธิบายที่พำนักทั้ง 7 หลังใน “ปราสาทแห่งจิต” ที่ท่านนักบุญเทเรซาแห่งอาวีลาได้เขียนไว้ และในบทนี้ ลูกจะขออนุญาตนำคำอธิบายของท่านนักบุญหลายบทหลายตอนที่ “โดนใจ” ลูกและนำความตื่นเต้นมาอย่างจิตใจของลูกเป็นอันมาก มาเขียนถวายแด่พระองค์ พระเจ้าข้า

“ทุกคนที่ภาวนาไม่ว่าจะอยู่ในชั้นใด หรือก้าวหน้าไกลเพียงใดแล้ว สามารถเริ่มต้นการภาวนาได้ดีที่สุดด้วยการภาวนาแบบสำรวมจิตนี้คือ ให้ตระหนักว่าพระคริสตเจ้ากำลัง “ประทับอยู่” กับเรา”

ใช่แล้ว พระเจ้าข้า ทุกๆ ครั้งที่ลูกสวดภาวนา โดยลูกไม่เคยทราบวิธีอะไรมาก่อน ลูกจะนึกภาพในใจเสมอว่า พระองค์ประทับในใจของลูก และลูกจะรู้สึกถึงการสัมผัสหรือการสื่อสารกับพระองค์ทุกครั้งทีลูกสวดภาวนา เป็นความรู้สึกที่ส่วนตัวของลูกกับพระองค์มากทีลูกไม่สามารถอธิบายให้ผู้ใดฟังให้เข้าใจได้ 😊

“ความเชื่อคือ พระพรที่พระเจ้าทรงหลังลงมาในวิญญานและทำให้เรารู้และยอมรับทุกสิ่งทีพระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เราเกี่ยวกับพระองค์เองและเกี่ยวกับวิธีการที่เราสามารถใช้เพื่อเข้าถึงพระองค์”

ความเชื่อของลูกที่มีต่อพระองค์ในตอนต้นทีลูกเพิ่งกลับใจใหม่ๆ นั้น เป็นความเชื่อแบบเกรงกลัว แต่ด้วยการสวดภาวนาควบคู่กับการอ่านและปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์ตลอด 17 ปีที่ผ่านมาทำให้ลูกรู้จักพระองค์มากขึ้นๆ และพระองค์ก็ทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่ลูกในเหตุการณ์และด้วยวิธีทีลูกต้องเรียกว่า “อเมซิ่ง” หรือบางครั้งก็ต้องขอใช้ศัพท์คำว่า “อัศจรรย์” เลยทีเดียว

“การสนิทเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้านี้อยู่เหนือความยินดีฝ่ายโลกทั้งมวล วิญญานที่บรรลุดังขั้นนี้ได้เป็นผู้มีความสุข เขาจะดำเนินชีวิตท่ามกลางความสงบราบรื่น ทั้งในชีวิตนี้และชีวิตหน้า ไม่มีเหตุการณ์ใดในโลกทำให้เขาเป็นทุกข์ได้”

ลูกมีบ้างทีจะเขียนว่าลูก “บรรลุด” ถึงขั้นไหนทั้งสิ้น แต่บ่อยครั้งยามทีลูกสวดภาวนาในความเงียบและบางครั้งในกลางดึกลูกตื่นขึ้นมา สมองของลูกก็ยังคงกำลังสวดภาวนาอยู่ ลูกจะรู้สึกว่พระองค์ประทับอยู่กับลูกนั้น เป็นความรู้สึกทีลูกใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษว่า “Ecstasy” อธิบายมาตลอด เพราะลูกไม่ทราบว่จะใช้ศัพท์ภาษาไทยว่อย่างไรดี มาบัดนี้ลูกทราบแล้วพระเจ้าข้า นักบุญเทเรซาใช้ศัพท์คำนี้ในการอธิบายถึงความรู้สึกนี้ หลายครั้งโดยคำแปลภาษาไทยคือ **“ประสบการณ์ปีติศานต์”**

สิ่งทีจำเป็นทีสุดและสพพระทัยพระเจ้าคือ เราต้องคำนึงเสมอถึงพระเกียรติและพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์ และลืมนตนเอง ลืมประโยชน์ของตนเอง ลืมความสบายและความยินดีของเรา

ในเดือนธันวาคม 2012 ตอนที่ลูกทราบว่าจะถูกเชิญไปพูดแบ่งปันที่ประเทศฟิลิปปินส์ในเดือนพฤษภาคม 2013 นั้น ลูกมีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าลูกจะเขียนหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ของลูกเป็นภาษาอังกฤษเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ลูกหยุดกิจกรรมของลูกทุกอย่างและใช้เวลาทุกนาทีที่ลูกสามารถจะจัดได้เขียนหนังสือเล่มนี้เป็นภาษาอังกฤษ และในที่สุดลูกก็สามารถนำหนังสือของลูกฉบับภาษาอังกฤษขึ้น amazon.com เป็นผลสำเร็จภายในเวลาที่ลูกกำหนดไว้ โดยลูกไม่คาดหวังว่าจะมีผู้อ่านหรือไม่ จำนวนกี่คน เพราะวัตถุประสงค์หลักของลูกคือ ต้องการถวายเกียรติแด่พระองค์เท่านั้น

“ขอให้เราพิจารณาข้อบกพร่องของตนเองและอย่าสนใจข้อบกพร่องของผู้อื่น เพราะเป็นธรรมดาที่ผู้ที่ดำเนินชีวิตอย่างเป็นระเบียบที่จะสะดุ้งตกใจกับทุกสิ่ง”

ข้อความนี้ “โดนใจ” ลูกมากที่สุด บ่อยครั้งเมื่อลูกมองรอบๆ ตัว รอบๆ สังคม และสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในบ้านเมืองของเราในขณะนี้ แล้วลูกก็รู้สึกหงุดหงิดและหดหู่ใจ แต่แล้วลูกก็ถามตัวเองว่าลูกเองจะสามารถทำอะไรให้ประเทศชาติดีกว่าปัจจุบันไหม? แล้วลูกก็ได้แต่สวดภาวนาต่อ ทูลขอให้พระองค์โปรดประทานพระพรให้แก่ประเทศไทยของเราเทอญ

“นักบุญเทเรซาเปรียบเทียบกับตัวเม่นที่ขดตัวหรือเต่าที่หดตัวเข้าไปในกระดอง เมื่อยามต้องเผชิญกับสิ่งชั่วร้ายต่างๆ รอบตัว”

ลูกชอบข้อเปรียบเทียบนี้มาก เพราะบ่อยครั้งลูกก็เปรียบตัวเองเป็นเต่าเช่นเดียวกัน 😊 ยามใดที่ลูกแต่งกลอนแล้วความรู้สึกยังเกินเส้นปกติดอยู่ ลูกจะนึกภาพตัวเองเป็นเต่าแล้วหดตัวเข้าไปในกระดอง ไม่รับรู้ ไม่สนใจกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นรอบตัวลูก ไม่เคยทราบเลยว่าท่านนักบุญเทเรซาก็เปรียบตัวท่านเองในลักษณะเช่นนี้ 😊 😊 😊

“เมื่อวิญญูณได้รับพระคุณมากขึ้น เขาจะประทับใจกับการทดลองมากขึ้นด้วย”

แน่นอนที่สุด ลูกขอเป็นพยานในประโยชน์ของท่านนักบุญด้วยชีวิตของลูกเลยทีเดียวนะ มีเพื่อนคาทอลิกเคยพูดกับลูกว่า พระเจ้ามักจะประทานพระพรให้แก่คาทอลิกอื่น คาทอลิกอื่นอนอย่างเขาไม่เห็นเคยได้รับสิ่งที่เขาขอเลย ลูกตอบเขาว่าเพราะลูกขอบพระคุณและโมทนาคุณพระเจ้าสำหรับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นที่เป็นผลดีกับลูก แต่ยอมรับปัญหาและความทุกข์ยากต่างๆ ที่เกิดขึ้นด้วยว่าเป็นธรรมดาของชีวิตมนุษย์ มุมมองชีวิตในลักษณะนี้กระมังที่ทำให้เขาเห็นพระคุณที่ลูกได้รับเด่นชัดกว่าปัญหาหรือการทดลองที่ลูกประสบในเวลาเดียวกัน

“เธอเคยได้รับใช้พระเจ้าด้วยการทนรับการทดลองรุนแรงนานหลายปี เธอก็ยังรู้สึกว่าเธอได้รับการตอบแทนอย่างงามแล้ว ขอพระองค์ทรงได้รับการถวายพระพรตลอดกาลเทอญ”

ลูกมีเพื่อนหลายคนทั้งที่เป็นคริสตชนและไม่เป็นพูดกับลูกว่า ทำไมพระเจ้าจึงให้ลูกผ่านการทดลองรุนแรงถึงเพียงนั้น ทุกครั้งลูกจะตอบว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นผู้ทำให้ฉันต้องมีความทุกข์เช่นนั้น มนุษย์นั้นแหละเป็นผู้ทำร้ายฉัน พระเจ้าทรงช่วยให้ฉันรอดจากความทุกข์ทั้งปวงต่างหาก 😊

อันที่จริง ลูกยังมีบทความที่ลูกคัดจากหนังสือเล่มนี้อีกมากโข แต่ด้วยพื้นที่ของบทสวดบทนี้ ลูกจึงขอจบด้วยประโยคสรุปของหนังสือเล่มนี้ ดังนี้

“จุดมุ่งหมายทั้งหมดของผู้เริ่มต้นดำเนินชีวิตภาวนาควรเป็นความมุ่งมั่นพยายามด้วยทุกวิถีทางที่ทำได้ เพื่อปรับน้ำใจของตนให้สอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้า”

ลูกจะพยายามอย่างเต็มที่ในการดำรงชีวิตที่เหลือให้สอดคล้องกับพระประสงค์ของพระองค์ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 286

ภูเขาเคลื่อนได้ ... ข้ามทะเล

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเริ่มต้นบทสวดบทนี้ด้วยพระวาจาบทนี้พระเจ้าข้า

“เพราะไม่มีสิ่งใดที่พระเจ้าจะทรงกระทำไม่ได้” ลูคา 1:37

เพราะสิ่งต่างๆ ที่ได้เกิดขึ้นและกำลังเกิดอยู่กับลูกในขณะนี้ เป็นสิ่งที่ลูกไม่เคยคาดคิดหรือคาดหวังว่าจะเป็นไปได้ แต่เป็นพระประสงค์และน้ำพระทัยของพระองค์โดยแท้ ทุกสิ่งทุกอย่างถึงไปได้ไกลเช่นนี้

หลังจากงาน AACOM2012 (Asian Apostolic Congress on Mercy) ที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพได้จบลงในเดือน ต.ค.2012 ที่ผ่านมา โดยลูกได้เป็นผู้แทนประเทศไทยในการพูดแบ่งปัน ไมถึงเดือน ลูกก็ได้รับอีเมลล์ฉบับหนึ่งจากประเทศฟิลิปปินส์ ถามลูกมาว่าลูกจะยอมไปพูดแบ่งปันที่ประเทศของเขาไหมหากเขาเชิญมา ลูกตอบกลับไปทันทีว่า ลูกยินดีไปทุกหนทุกแห่งในโลกนี้ สุดหล้าฟ้าดินเพื่อไปเป็นพยานในความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า โดยเฉพาะพระเมตตาของพระองค์ที่ได้ประทานให้แก่ชีวิตของลูก ทางฝ่ายฟิลิปปินส์จึงส่งข่าวเพิ่มเติมว่า ประเทศของเขาจะจัดงานพระเมตตาาระดับประเทศ PACOM2013 (The Philippines Apostolic Congress on Mercy) ในวันที่ 29 เม.ย. – 2 พ.ค. 2013 โดยจะมีผู้เข้าร่วมงานนี้ราว 5,000คน และคณะกรรมการจัดงานของประเทศเขาลงมติเป็นเอกฉันท์เชิญลูกไปพูดแบ่งปันในงานนี้ หลังจากได้ฟังลูกพูดที่ประเทศไทยในเดือนก่อนนั้น หลังจากนั้น ลูกก็ได้รับอีเมลล์จากอัครสังฆราชของคอปัลัมภ์ของงาน PACOM2013 เชิญลูกอย่างเป็นทางการ ตอนที่ทุกอย่างสรุปเสร็จสรรพ เป็นเวลากลางเดือนธ.ค. 2012 ลูกตัดสินใจเขียนหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ของลูกเป็นภาษาอังกฤษเพื่อไปเปิดตัวที่นั่น และในที่สุด หนังสือเล่มนี้ฉบับภาษาอังกฤษก็เสร็จทันเวลาก่อนลูกเดินทาง 1 เดือน โดยลูกได้ขึ้นเป็น e-book บน amazon.com ในชื่อว่า “Moving the Mountain: a real life story more intriguing than a novel, by Mary Sarindhorn”

เมืองที่จัดงาน PACOM2013 ชื่อ El Salvador City อยู่บนเกาะมินดาเนา ทางใต้ของประเทศฟิลิปปินส์ สถานที่นี้เป็นสักการะสถานที่มีรูปปั้นพระเมตตาใหญ่ที่สุดในโลก สูงราว 50ฟุต หันไปทางทะเล ด้านหลังของรูปพระเมตตาเป็นโบสถ์ทรงกลม มีพื้นที่ภายในโบสถ์จุคนได้หลายพันคน ซึ่งเป็นสถานที่จัดงานครั้งนี้ ตั้งอยู่บนเนินเขา ทราบว่าคริสตชนทั่วโลกที่ศรัทธาในพระเมตตาต่างเดินทางไปแสวงบุญกันที่นี่

ตั้งแต่วันแรกที่ลูกตอบตกลงไปพูดแบ่งปันที่นั่น ลูกสวดทูลขอพระพรจากพระองค์ว่า ขอให้การไปปฏิบัติหน้าที่เป็นเครื่องมือเล็กๆ ของพระองค์ในครั้งนี้ ตลอดจนการเขียนหนังสือของลูกเป็นภาษาอังกฤษเป็นไปตามน้ำพระทัย ลูกตามน้ำ

พระทัยและเป็นที่พักพระทัยของพระองค์เทอญ ลูกสวดภาวนาเช่นนี้เข้าเย็น ทุกๆ วัน

และพระองค์ทรงเป็นผู้วางแผนที่เหนือกว่ามนุษย์ทุกคนในโลกนี้จริงๆ ในช่วงวันสงกรานต์เดือนเม.ย.2013 ที่ผ่านมา ลูกและครอบครัวได้เดินทางไปแสวงบุญที่ประเทศโปแลนด์และได้ไปนมัสการ ณ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของนักบุญฟาสดินา เป็นการเที่ยวแสวงบุญที่ครอบครัวของลูกได้วางแผนกันตั้งแต่เม.ย. 2012 ก่อนที่ลูกจะทราบเรื่อง AACOM2012 เสียอีก การไปโปแลนด์ของลูกและครอบครัวครั้งนี้ จึงนำความตื่นเต้นเป็นพิเศษมาสู่ใจของลูก เพราะลูกทราบแล้วว่า นี่คือน้ำพระทัยของพระองค์จริงๆ ที่ทรงต้องการให้ลูกเข้าใจและตีความในเรื่องของพระเมตตาที่ลูกจะไปทำภารกิจประกาศความยิ่งใหญ่ของพระองค์ถึงต่างประเทศ

ลูกเองตั้งใจว่า ลูกจะต้องมีเนื้อหาสาระไปพูดแบ่งปันที่ PACOM2013 มากกว่าที่ AACOM2012 โดยลูกตั้งใจจะได้อะไรจากการไปแสวงบุญที่ประเทศโปแลนด์ครั้งนี้ และพระองค์ก็ทรงจัดเตรียมข้อมูลไว้ให้ลูกจริงๆ มีข้อความติดประกาศไว้ที่หน้าโบสถ์พระเมตตา ทั้งภาษาโปแลนด์และอังกฤษซึ่งลูกได้คัดลอกด้วยความตื่นเต้นและนำไปกล่าวเป็นบทนำของการพูดแบ่งปันของลูกที่งาน PACOM2013

ลูกได้ถูกกำหนดให้พูดเป็นคนสุดท้ายของวันสุดท้ายเช่นเดียวกับงาน AACOM2012 โดยผู้จัดงานแจ้งว่าเป็นการให้เกียรติ ตอนที่ลูกพูดนั้น มีผู้ฟังประมาณ 3,000คน พูดเป็นเวลา 1ชั่วโมงเต็ม

คืนนั้น ทันทีที่กลับเข้าห้องพัก ลูกรีบสวดทูลต่อพระองค์ว่า “ขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงประทานพระพรดูแลลูกจนการพูดผ่านไปด้วยดี The Glory is for You, not for me, my Lord.” ลูกยกทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกลายเป็นเกียรติแต่พระองค์ ทั้งครบ ตั้งแต่การปรับมืออย่างต่อเนื่องของผู้ฟัง การยืนขึ้นของผู้ฟังทั้งหมดตอนลูกพูดจบ ตลอดการมาขอถ่ายรูปกับลูกเป็นเวลาชั่วโมงกว่าของผู้ฟังหลังลูกพูดจบ

บ่ายวันนั้น คุณพ่อชาวโปแลนด์องค์หนึ่งที่ประจำอยู่ที่นั่นและได้มาร่วมงาน AACOM2012 ได้เชิญลูกไปที่บ้านของคุณพ่อ ท่านบอกกับลูกว่าขอถามเป็นข้อๆ ได้ไหม ถึงความทุกข์แต่ละเรื่องของคุณ และวิธีก้าวข้ามความทุกข์นั้นๆ เพราะสิ่งที่ลูกประสบมาในชีวิต เป็นสิ่งที่สตรีชาวฟิลิปปินส์เป็นจำนวนมากกำลังประสบอยู่ และคุณพ่อเองบางครั้งไม่ทราบจะแนะนำพวกเขาอย่างไร เราได้พูดคุยกันถึงเย็น สุดท้ายคุณพ่อถามลูกว่าถ้าจะขออนุญาตพิมพ์หนังสือของคุณฉบับภาษาอังกฤษที่นั่น ลูกจะอนุญาตไหม เพราะชาวฟิลิปปินส์ส่วนใหญ่ยังไม่มีเครื่องมือ IT ในการอ่านหนังสือออนไลน์ ลูกตอบตกลงทันที คุณพ่อดีใจมาก บอกว่าจะหาโรงพิมพ์ของวัดใดวัดหนึ่ง หรือคณะใดคณะหนึ่ง เพื่อจะได้ประหยัดต้นทุนการพิมพ์ เพราะคุณพ่อต้องการจำหน่ายหนังสือไปทั่วประเทศฟิลิปปินส์ โดยไม่ต้องการเอากำไรเป็นพื้นฐานในการพิมพ์ครั้งนี้

ก่อนนอนคืนนั้น หลังจากลูกได้สวดภาวนาขอบพระคุณพระองค์เสร็จ ลูกกระโดดขึ้นเตียง หลับปุ๋ยอย่างมีความสุข พระองค์ทรงยิ่งใหญ่จริงๆ พระองค์ทรงกำลัง “เป่า” ให้ภูเขาของลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ คนนี้ให้เคลื่อนไป...ข้ามทะเลแล้ว... โดยลูกเป็นเพียงตัวประกอบเล็กๆ เท่านั้น

พระองค์ทรงพระเมตตาและทรงยิ่งใหญ่ที่สุด พระเจ้าข้า ☺

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 287

ปลง ... อนิจจัง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกไม่ทราบว่าคุณ “อนิจจัง” เป็นศัพท์ที่ใช้กับศาสนาของเราได้หรือไม่ แต่เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศรอบโลกทำให้ลูกเกิดความรู้สึกปลง...อนิจจัง ซึ่งลูกไม่ทราบจะใช้ศัพท์คำอื่นอย่างไร จึงจะอธิบายถึงความรู้สึกเช่นนี้ของลูกได้ดีกว่าคำนี้แล้ว พระเจ้าข้า

วันก่อนลูกไปงานๆ หนึ่ง เจอรุ่นพี่คนหนึ่ง ก่อนนี้เธอผู้นี้มีตำแหน่งใหญ่โตและมีบทบาทมากมาย แต่คืนนั้น เธอถือไม้เท้า สภาพร่างกายอิดโรย ไม่มีสง่าราศีเดิมเหลืออยู่เลย ลูกเข้าไปทักทายสวัสดี เธอบอกกับลูกว่าเธอได้ไปทำการผ่าตัด เลยทำให้เธอกลายเป็นสภาพที่เห็น คืนนั้นลูกกลับบ้าน เห็นและเข้าใจชีวิตดีขึ้นอีกขั้นหนึ่ง มนุษย์ทุกคนเกิดมาแล้วก็แก่ แล้วก็เจ็บ ในที่สุดก็ต้องจากโลกนี้ไป ทั้งไว้แต่สิ่งที่ตนเองได้ทำไว้ในช่วงเวลาที่ยังมีชีวิตอยู่บนโลกนี้

แล้วลูกก็ปลง...อนิจจัง

ราวต้นเดือนสิงหาคม 2556 ที่ผ่านมา มีข่าวเกี่ยวกับดาราสาวคนหนึ่งจดทะเบียนสมรสกับชายมีชื่อเสียงในสังคมไทยที่เคยมีครอบครัวกับนักร้องหญิงที่มีชื่อระดับชาติคนหนึ่ง ข่าวดังกล่าวปรากฏบนหน้า 1 ของหนังสือพิมพ์หัวสีทุกฉบับเป็นเวลาหลายวัน เบียดข่าวอื่นตกขอบกระเด็นไปหมด แม้แต่โทรทัศน์ก็ไม่ละเว้น เปิดช่องใดเห็นแต่ข่าวนี้ทุกช่อง เป็นเวลาหลายวันติดต่อกัน

แล้วลูกก็คิดอะไรในใจจะนำเสนอเกี่ยวกับข่าวนี้หนอ? แล้วลูกก็ปลง...อนิจจัง

ปลายเดือนที่แล้ว หุ่นส่วนของลูกทั้งคณะได้มาประชุมประจำปีกับลูก หลังจากร่วมมือกันมา 2 ทศวรรษ เราทั้งสองฝ่ายได้ถือเสมือนเป็นญาติสนิทกันไปซะแล้ว พวกเขาพาครอบครัวมาและครอบครัวของลูกก็ดูแลพวกเขาจัดตั้งครอบครัวของเราเอง ระหว่างรับประทานอาหารด้วยกัน ประธานกลุ่มพวกเขายื่นโทรศัพท์มือถือของเขาพร้อมภาพ 2 ภาพให้ลูกดู ภาพทางซ้ายเป็นประธานาธิบดีคนปัจจุบันของประเทศเขา ส่วนชายหนุ่มทางขวาน้ำตาดีหล่อเหลาขนาดเป็นดาราได้เลย ลูกถามเขาว่าชายหนุ่มผู้นี้เป็นใคร ทำไมเขาจึงโหลดภาพของเขาคู่กับประธานาธิบดีของเขา หุ่นส่วนของลูกเฉลยว่า ชายหนุ่มทางขวาเป็นดาราจริงๆ ขณะนี้เขากำลังตั้งคือ ด้วยความเจ้าชู้ของเขา เขาเที่ยวไปหลอกผู้หญิงทั่วไปหมด ในที่สุดก็ถูกจับได้สื่อประเทศเขาก็เลยนำรูปคนทั้งสองลงคู่ประกบกัน แล้วพาดหัวข่าวว่า “คนโกหกเหมือนกัน”

ลูกฟังแล้วยิ้มด้วยความขำ แต่ในใจอดคิดไม่ได้ว่าทำไมหนอ อาชีพที่เรียกว่า นักการเมือง จึงมีอุปนิสัยใกล้เคียงกันเหลือเกิน ไม่ว่าจะอยู่ในประเทศใด หรือว่าอาชีพนี้สืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษเดียวกัน คิดไปอีกที อ้อ! ก็ไชนะสิ อาตัมและเอวาไงละ ☺

แล้วบนความคิดที่พยายามทำให้ตัวเองไม่ซีเรียส ลูกก็รู้สึกปลง...อนิจจัง

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เราจะได้อ่านข่าว ดูข่าวการสู้รบในประเทศต่างๆ ทั้งระหว่างประเทศและในแต่ละประเทศกันเอง แล้วก็มีเสียงข้างน้อย แล้วก็มีเสียงข้างมากแย่งชิงอำนาจกัน อีรุงตุงนัง

แล้วลูกก็แอบคิดเองคนเดียวเงียบๆ ในฐานะผู้เฒ่าเฒ่าป้าป้า ไม่กล้าไปพูดกับใครที่ไหน สมมติในห้องเรียนของเด็กประถม คุณครูบอกกับเด็กๆ ว่า “อ้าวทุกคน! ครูให้พวกเธอโหวตกัน ชั่วโมงนี้จะไปเล่นกันข้างนอกหรือจะเรียนหนังสือ” ลูกค่อนข้างแน่ใจว่า เสียงส่วนใหญ่ของเด็กๆ จะโหวตให้ออกไปเล่น ถ้าเป็นเช่นนี้ ทุกๆ ชั่วโมงผลที่ได้ เด็กๆ ก็จะได้เรียนหนังสือ เพราะสำหรับเด็กๆ แล้ว เสียงส่วนใหญ่ไม่ทราบว่าการเรียนหนังสือมันให้ประโยชน์แก่พวกเขามากกว่าการเล่น

นั่นนะสิ! แล้วมนุษย์ที่เป็นผู้ใหญ่ในโลกนี้ ทุกวันนี้ส่วนใหญ่เผลอทำดีหรือไปอีกทางหนึ่งละ ถ้าการทำดีต้องหมายถึงการมีวินัย การรู้จักอดออม ฯลฯ สู้ไปอีกทางหนึ่งง่ายกว่า ชีวิตสุขสบายกว่า เรื่องความถูกต้อง เรื่องของศีลของธรรมเป็นสิ่งมองไม่เห็น

นี่คือสิ่งที่กำลังเกิดกับประเทศต่างๆ ทั่วโลกอยู่ในขณะนี้ ลูกก็ได้แต่คิด แล้วลูกก็ปลง...อนิจจัง

แต่ข่าวทั้งหลายทั้งปวง ไม่มีข่าวใดที่เลวร้ายเท่ากับเรื่องนี้ มีชายสองคน ประเภทขบไม่ป่าเดียวกันในประเทศแถบตะวันตกประเทศหนึ่ง ใช้วิธีอุ้มบุญ ได้ลูกชายมาคนหนึ่ง ทั้งคู่เลี้ยงดูเป็นบุตรจนอายุ 6 ขวบ ก็เริ่ม abuse เด็กคนนี้มีหน้าซำยังให้บรรดาเพื่อนฝูงประเภทเดียวกันมารุมเด็กคนนี้ด้วย ขณะนี้ชายทั้งสองถูกจับและเด็กชายผู้เคราะห์ร้ายคนนี้อยู่ภายใต้การดูแลของกรมสงเคราะห์ของประเทศเขา

ลูกอ่านข่าวนี้นี้ด้วยความเศร้าสลดใจที่สุด รู้สึกเจ็บปวดในหัวใจเป็นเวลาหลายวัน เป็นความรู้สึกที่เศร้าสลดและหดหู่ใจในการกระทำที่เป็น “อมนุษย์” ของชายสองคนนี้ เกินกว่าจะบรรยายเป็นคำพูดได้

แล้วลูกก็ปลง...อนิจจัง

นับวันมนุษย์ก็ยิ่งเดินห่างจากการทำความดี การมีศีลธรรมในกลางใจ ผู้ที่รู้จักพระเจ้าส่วนหนึ่งก็เริ่มรู้สึกว่าพระองค์ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับชีวิตของพวกเขาอีกต่อไป

สำหรับลูกในวัยนี้ของชีวิต ทุกครั้งที่ลูกรู้สึกปลง...อนิจจัง ลูกไม่ทราบจะทำอย่างไรดี ลูกจะทำตัวเป็นเต่าคือ หดหัวเข้าไปในกระดอง ดังเช่นที่นักบุญเทเรซาแห่งอาวีลาได้เขียนไว้ แล้วก็สวดภาวนาต่อพระองค์ และการกระทำของลูกเช่นนี้เท่านั้นที่ยังจะทำให้ลูกเกิดความรู้สึก “หวาน” และยังมีพลังในหัวใจ เป็นความรู้สึกว่าลูกยังมีที่หลบภัยจากสภาวะที่น่าปลง...อนิจจังจริงๆ นั่นคือ ในพระองค์นั่นเอง 😊

“พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยและเป็นกำลังของข้าพระองค์ทั้งหลาย” สดุดี 46:1

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 288

ความรู้ที่ได้จากการเป็นศาล

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เวลาช่างผ่านไปเร็วเหลือเกิน ลูกทำงานไปเรื่อยๆ รับผิดชอบไปเรื่อยๆ เผลอแป็บเดียว ลูกได้เป็นผู้พิพากษาสมทบมาสองปีครึ่ง อีกครึ่งปีก็จะหมดวาระแล้ว วันก่อนขณะที่ลูกปฏิบัติหน้าที่นั่งบัลลังก์อยู่ ฟังคดีที่ยืดเยื้อมาเป็นเวลาหลายเดือนคดีหนึ่ง เป็นคดีที่พวกเราผู้พิพากษาทั้งสามพยายามไกล่เกลี่ยมาเป็นเวลาหลายเดือนแต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ คดีจึงต้องดำเนินไปและพวกเราก็ต้องให้คำพิพากษาในเร็ววันนี้

ขณะที่ลูกนั่งเบาะอยู่บนบัลลังก์ ลูกถามตัวเองว่าได้เรียนรู้อะไรบ้างจากการมาเป็นศาลสองปีที่ผ่านมา แล้วลูกก็สรุปกับตัวเองว่าศาลเป็นที่ที่มนุษย์มาเผชิญหน้ากันในยามมีความขัดแย้ง ดังนั้นบรรยากาศทั่วไปจึงไม่ใช่เป็นสถานที่ที่ผู้คนจะไปจะยิ้มแย้มแจ่มใส เต็มไปด้วยความรักความห่วงใยกัน แต่เป็นสถานที่ที่คนฝ่ายหนึ่งจะไป “ฟ้อง” เพื่อเรียกร้องความยุติธรรมหรือสิ่งที่คิดว่าตนเองควรจะได้รับแต่ไม่ได้รับ จึงเป็นสถานที่ที่นิสัยอันแท้จริงของมนุษย์จะถูกเปิดเผยออกมาโดยที่เจ้าตัวจะทราบหรือไม่ก็ตาม

ลูกสรุปกับตัวเองว่า สาเหตุหลักๆ ในกรณีที่ต้องมีคดีขึ้นสู่ศาลนั้นมี 4 ประการในอุปนิสัยขั้นพื้นฐานของมนุษย์

1. ความโลภ ทุกคดีที่ขึ้นสู่ศาลที่ลูกนั่งบัลลังก์อยู่ มีมูลเหตุจากความโลภของมนุษย์ทั้งสิ้น ผู้ไปฟ้องหรือโจทก์คิดว่าตนเองควรจะได้รับสิทธิหรือผลประโยชน์ตรงนี้ตรงนั้น แต่ฝ่ายจำเลยไม่ให้จึงต้องไปฟ้องศาล ในหลายๆ กรณีก็อาจจะเป็นอย่างนั้นจริง ซึ่งถ้าฝ่ายจำเลยไม่โลภตั้งแต่แรก แบ่งปันให้ผู้ที่ทำงานให้กับเขาเสียตั้งแต่แรก ก็ไม่ต้องเกิดคดีขึ้น

แต่ในบางกรณี ผู้ไปฟ้องหรือโจทก์ก็ไม่สมควรจะได้ในสิ่งที่ตัวเองไปฟ้อง แต่คิดว่าฟ้องไปเถอะ เพื่อปลุกได้มา ไม่ว่าในกรณีใด ความโลภคือปัญหาขั้นพื้นฐานของการฟ้องทุกคดีเลยทีเดียว

2. ไม่เคยเห็นความผิดของตัวเอง ตอนแรกที่ลูกไปปฏิบัติหน้าที่ใหม่ๆ ตอนอ่านสำนวนคำฟ้องก่อนขึ้นนั่งบัลลังก์ จะมีความรู้สึกว่า โอ้! ทำไมจำเลยถึงทำเช่นนั้น แย่จัง! แต่พอได้ฟังคำชี้แจงและคำแก้ต่างของฝ่ายจำเลยในขณะคดีดำเนินไป ทำให้ทราบว่า อ้าว! ที่แท้มีเรื่องราวเบื้องหลังที่เราไม่ทราบเลยนี่นา

ทุกวันนี้ การโทษคนอื่นดูเหมือนจะกลายเป็นนิสัยประจำชาติของคนไทยไปซะแล้ว ไม่ว่าจะอ่านข่าวในหนังสือพิมพ์หรือดูข่าวทางโทรทัศน์ ผู้ใหญ่ในบ้านในเมืองจะมีเหตุผลสำหรับปัญหาทุกอย่างที่เกิดขึ้นทุกครั้ง ความผิดของคนนี้คนโน้นนั่นไง! ลูกยังไม่เคยได้ยินผู้มีอำนาจท่านใดในบ้านนี้เมืองนี้ออกมารับผิดกับประชาชนว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นความผิดของเขาเอง การโทษคนอื่นจึงเป็นสิ่งที่คนไทยทั่วไปประพฤติปฏิบัติตามผู้ใหญ่ในชาติบ้านเมืองอย่างไม่ตะขิดตะขวงใจแต่อย่างใดในสมัยนี้

3. ความหมายของคำว่า ศักดิ์ศรี ลูกไม่ทราบว่าคนในประเทศอื่นจะเป็นเช่นคนไทยหรือไม่ แต่ในหลายๆ กรณี คู่

กรณีที่ถูกฟังคดียกคำว่า “ศักดิ์ศรี” ขึ้นมาอ้าง มีอยู่กรณีหนึ่ง ลูกพยายามไกล่เกลี่ยเพราะทราบว่าผลของคดีจะออกมาเป็นอย่างไร ฝ่ายโจทก์ก็อ้างเรื่องศักดิ์ศรีจนลูกต้องถามเขาว่า ในความเห็นของเขา คำว่าศักดิ์ศรีคืออะไร ในที่สุดเราก็ต้องให้คำพิพากษา ซึ่งพิสูจนว่าการนำคำว่า “ศักดิ์ศรี” ไปใช้ในทางที่ไม่ถูกนั้น มีแต่จะนำความหายนะมาสู่ตน

4. การไม่รู้จักรักการให้อภัย ทุกกรณีที่คดีจบลงได้ด้วยวิธีการไกล่เกลี่ย ไม่ใช่เพราะคู่กรณียอมให้อภัยซึ่งกันและกัน แต่เป็นเพราะเกรงว่าตนจะไม่ได้รับสิ่งที่ตนจะได้หรืออาจจะต้องจ่ายมากกว่านี้ จากที่ลูกนั่งบัลลังก์มาสองปีครึ่ง ยังไม่เห็นแม้แต่รายเดียวที่ยอมให้อภัยซึ่งกันและกันเลย

จากข้อสรุปทั้ง 4 ข้อของลูก ทำให้ลูกรู้สึกว่าการเป็นศาลทำให้ลูกรู้จักความเป็นมนุษย์ดีขึ้น จนลูกพูดกับเพื่อนๆ ว่า “ที่ใดมีมนุษย์ ที่นั่นมีความขัดแย้ง” แล้วลูกก็พูดต่อว่า “ที่ใดมีพระเจ้า ที่นั่นมีแต่ความรัก” ลูกเห็นเพื่อนๆ หลายคนนำประโยคแรกของลูกไปพูดต่อหลายคนในหลายโอกาส แต่ลูกยังไม่เคยได้ยินพวกเขาพูดประโยคหลังกันเลย เพราะพวกเขาไม่รู้จักระองค์นั่นเอง!

แต่ไม่เป็นไร ลูกพูดของลูกคนเดียวไปก็แล้วกัน เพราะในท่ามกลางความขัดแย้งทั้งหลายทั้งปวงในสังคมไทยเราและแม้แต่ในสังคมโลก ลูกได้ค้นพบ “แหล่งหลบภัย” และ “ความหวาน” นั่นคือ ความรักของพระองค์ แล้วลูกก็สามารถลุกขึ้นมาท่ามกลางความขัดแย้งและความไม่ชอบธรรมอะไรต่อมิอะไรทั้งหลาย ทำหน้าที่ของลูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ด้วยหัวใจที่เปี่ยมไปด้วยพลังและความรักของพระองค์ต่อไปและต่อๆ ไปได้เสมอ

ขอบพระคุณพระองค์ พระเจ้าข้า

“พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยและเป็นกำลังของข้าพระองค์ทั้งหลาย” สดุดี 46:1

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดนินทา

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 289

ไฟล์ทบังคับ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกได้ยินคำพูดเช่นนี้บ่อยๆ ว่า “เขาผู้นี้มีความรู้เกี่ยวกับพระศาสนจักร แต่เขาไม่มีความเชื่อ” สำหรับลูกเอง ใน 2 ทศวรรษที่ผ่านมา ลูกมีแต่ความเชื่อ แต่ลูกไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระศาสนจักรมากมายเลย

ปรากฏว่า ตั้งแต่ปีที่แล้ว 2012 เป็นต้นมา มีเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกือบจะเป็น “ไฟล์ทบังคับ” ให้ลูกต้องอ่านหนังสือหลายเล่ม แต่ละเล่มหนาเป็นร้อยๆ หน้า และเป็นหนังสือที่ธรรมดาแล้ว ลูกจะไม่มีทางชวนขวยหาอ่านเอง เริ่มต้นจากเรื่องราวที่พระองค์ทรงประจักษ์แก่ซิสเตอร์ท่านหนึ่งเป็นเวลาต่อเนื่องกันถึง 17 ปี ต่อมาซิสเตอร์ท่านนี้ก็ได้รับแต่งตั้งเป็นนักบุญ แล้วก็หนังสือเกี่ยวกับการสวดภาวนาด้วยจิตที่พระสังฆราชองค์หนึ่งที่ลูกเคารพยกย่องให้กับมือ ต่อมาเมื่อ 4 เดือนก่อน ลูกถูกเชิญจากมหาวิทยาลัยที่เก่าแก่และมีชื่อตามพระนามของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ให้ไปบรรยายให้หลักสูตรสำหรับผู้บริหารระดับสูงรุ่น 2 ที่ลูกเองได้ไปศึกษารุ่น 1 ฟังในวันที่ 26 กันยายน 2013 เป็นหลักสูตรที่เกี่ยวกับพระราชกรณียกิจของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวโดยเฉพาะ และหนึ่งในวิชานั้นเกี่ยวกับศาสนาในประเทศไทยที่พระองค์ท่านทรงเป็นองค์อัครศาสนูปถัมภกของทุกศาสนาในประเทศ

ลูกต้องยอมรับว่า 17 ปีที่ผ่านมา ลูกไปพูดแบ่งปันมากมายหลายที่ แต่ส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับเรื่องราวชีวิต ความเชื่อความศรัทธาของตัวเอง ประกอบกับพระวาจาจากพระคัมภีร์ แต่ครั้งนี้ลูกจะต้องไปบรรยายให้ผู้ฟังราว 120 คนที่มีตำแหน่งระดับสูงจากทุกหน่วยของสังคม ไม่ว่าจะเป็นข้าราชการ ทหาร ตำรวจ แพทย์ ตลอดจนภาคเอกชน ฯลฯ ในเรื่องราวของศาสนาคริสต์ ประวัติศาสตร์ของพระศาสนจักรในประเทศไทย และความสัมพันธ์ของกษัตริย์ไทยกับศาสนาของเรา ซึ่งล้วนแต่เป็นเรื่องราวทางวิชาการของศาสนาที่ลูกไม่มีความรู้เลย

สิ่งที่ลูกทำสิ่งแรกคือ สวดภาวนาขอพรจากพระองค์ทันทีที่ได้รับการเชิญเป็นทางการ เพื่อขอให้พระองค์ประทานพระพรให้ลูกสามารถไปพูดบรรยายในสิ่งที่จะถวายเป็นเกียรติแด่พระองค์ แล้วลูกก็เริ่มหาหนังสือมาอ่าน ขอบพระคุณคุณพ่อที่ลูกเคารพรักท่านหนึ่งที่ได้แนะนำให้ลูกไปยืมหนังสือจาก Archives หลังมัสซิง ซึ่งลูกไม่เคยทราบว่ามี ปรากฏว่ายืมมาได้ทั้งหมด 12 เล่ม บวกกับที่บ้านลูกเองมีอีก 2 เล่ม รวมเป็น 14 เล่ม ลูกมีเวลา 4 เดือนในการเตรียมตัว เนื่องจากเวลาที่ลูกจะบรรยายเป็นเวลาบ่ายถึงเย็น เป็นช่วงที่ลำบากที่สุดในการบรรยาย เพราะหนังสือที่ตั้ง หนังสือตาของผู้ฟังก็จะหยาบ อีกอย่างวิชาที่จะบรรยายจะเกี่ยวกับศาสนา ลูกจะบรรยายอย่างไรดีหนอจึงจะเป็นเรื่องน่าสนใจและผู้ฟังซึ่งเกือบทั้งหมดไม่ได้นับถือศาสนาคริสต์จึงจะไม่เบื่อ?

ลูกเริ่มต้นด้วยการพูดถึงศาสนาต่างๆ โลกนี้และว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดในการนับถือศาสนา คือ การเข้าถึงหลักธรรมของศาสนานั้น ศาสนาไม่ควรมีการเปรียบเทียบ เพราะความเชื่อความศรัทธาเป็นเรื่องของปัจเจกบุคคลที่สุด และเป็นสิ่งที่

ไม่สามารถบังคับกันหรือซื้อขายด้วยเงินได้

ลูกได้เล่าให้ฟังถึงประวัติศาสตร์แห่งความเชื่อของชาวคริสต์ (History of Salvation) เรื่องราวการสร้างโลกของพระเจ้า การสร้างอาดัมและเอวา การไถ่กู้มนุษยชาติของพระเยซูโดยการมาบังเกิดเป็นมนุษย์และสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน อัครสาวกเริ่มต้น 12องค์ของพระองค์ โดยนักบุญเปโตรคือพระสันตะปาปาองค์แรกของพระศาสนจักร มาถึงพระสันตะปาปาองค์ปัจจุบัน วิธีการเลือกพระสันตะปาปาจากและโดยพระคาร์ดินัลจากทั่วโลก ซึ่งลูกเล่าด้วยความภาคภูมิใจว่าประเทศไทยเรามีพระคาร์ดินัล 1องค์ ที่ได้มีโอกาสไปร่วมในการเลือกพระสันตะปาปาถึง 2องค์เลยทีเดียว

นอกจากนี้ ลูกยังได้บรรยายให้ฟังถึงเรื่องอื่นๆ ของศาสนาคริสต์ของเราที่คนไทยทั่วไปอาจไม่ทราบเลยคือ บาทหลวงของเรานั้น “เรียนเพื่อบวช” ในขณะที่พระสงฆ์ของศาสนาหลักของประเทศไทยนั้น “บวชเพื่อเรียน” ฯลฯ และเกี่ยวกับการสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2 ที่ได้เปลี่ยนความคิดที่ว่า “นอกพระศาสนจักรไม่มีใครรอดได้” มาเป็นการ “แสวงจุดร่วม สงวนจุดต่าง” ในปัจจุบัน ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ

เพื่อไม่ให้ผู้ฟังเบื่อและง่วง ลูกมีวิธีที่ค้นไปมาให้ดู หลายช่วงในประวัติศาสตร์ของศาสนาของเรา ตั้งแต่การเสด็จเยือนกรุงวาติกันของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลปัจจุบัน พร้อมด้วยสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ การมาเสด็จเยือนประเทศไทยของพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 การล้างและจูบเท้าของนักโทษซึ่งมีสตรีถึง 2 คนของพระสันตะปาปาฟรังซิส ฯลฯ ซึ่งลูกต้องขอขอบพระคุณพระสังฆราชและคุณพ่ออีกท่านหนึ่งที่ได้กรุณาจัดทำให้

ปรากฏว่าตลอดเวลาชั่วโมงครึ่งที่ลูกนั่งบรรยายอยู่บนเวที ลูกไม่เห็นมีใครหลับหรือลุกออกไปก่อนเลยและเมื่อลูกบรรยายจบ มีหลายคนมาบอกลูกว่า พวกเขาเพิ่งมารู้จักศาสนาคริสต์ก็วันนี้แหละ

สำหรับผู้ที่ไม่รู้จักหรือยังไม่ได้ค้นพบพระองค์คงจะไม่เข้าใจถึงความรู้สึกของการที่ได้รับใช้พระองค์ตามกระแสเรียกของพระองค์ เป็นความรู้สึกที่อธิบายไม่ได้ด้วยคำพูด แต่เป็นความสุขและความชื่นชมยินดีที่เอ่อล้นหัวใจเมื่อเรารู้สึกว่าพระองค์ทรงยิ้มให้เราด้วยความพอพระทัยในสิ่งที่เราทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ 😊 😊 😊

เป็นความรู้สึกที่ดีใจพร้อมกับการสำนึกในบุญคุณที่คุณพ่อคุณแม่เคี้ยวข้าวเชิญให้เราท่องหนังสือก่อนสอบไล่ฉันใดฉันนั้นเลย พระเจ้าข้า 😊

“แต่ข้าพเจ้าไม่คิดว่าชีวิตของข้าพเจ้ามีค่าสำหรับข้าพเจ้าเท่ากับการที่ข้าพเจ้าได้วิ่งถึงปลายทางและทำให้ภารกิจที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายจากพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าสำเร็จไปคือ การเป็นพยานประกาศข่าวดีแห่งพระหรรษทานของพระเจ้า” กิจการอัครสาวก 20:24

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 290

พระองค์...ทุกขณะจิต

ข้าแต่พระเป็นเจ้า หากผู้ใดมีพระองค์ประทับอยู่ในใจของเขาตลอดเวลาเป็นหลักแล้ว ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น เขาก็จะสามารถผ่านพ้นวิกฤตนั้นได้...เสมอ

นิคมอุตสาหกรรมที่บริษัททั้งสองของลูกตั้งอยู่นั้นอยู่ฝั่งตะวันออกของประเทศไทย เปิดมาก็ไม่นานโฆและลูกเองก็ไปสร้างโรงงานของลูกที่นั่น ปีนี้เป็นปีที่ 10 แล้ว เจ้าของนิคมฯ ประกาศตลอดเวลาว่านิคมแห่งนี้จะไม่ท่วม หลังจากเหตุการณ์มหาอุทกภัยของประเทศที่นำความเสียหายมหาศาลไปสู่นิคมอุตสาหกรรมทางทิศตะวันตกและทิศใต้ของประเทศไทยเมื่อ 2 ปีก่อนนั้น จึงมีชาวต่างชาติไปซื้อที่ดินของนิคมที่ลูกอยู่เป็นจำนวนมากในช่วง 2 ปีที่ผ่านมา ด้วยความวางใจว่านิคมฯ นี้จะปลอดภัยจากอุทกภัย ลูกเองก็เชื่อเช่นนั้น จนกระทั่ง ...

ต้นเดือนต.ค. 2013 ที่ผ่านมาน้ำเริ่มท่วมทางภาคอีสานและมลน้ำก็ไหลลงมาเรื่อยๆ ที่แรกผู้บริหารของนิคมฯ ก็ประกาศให้บรรดาโรงงานทั้งหลายสบายใจว่านิคมนี้ปลอดภัยแน่นอน ต่อมาในสัปดาห์ที่สองของเดือน เขตหลายเขตรอบนิคมเริ่มถูกท่วม ลูกน้องบางรายของโรงงานของลูกมาทำงานไม่ได้เพราะบ้านได้ถูกน้ำท่วมเสียแล้ว มีข่าวมาว่าเฟสท้ายๆ ของนิคมฯ น้ำเริ่มเข้าแล้ว ลูกตัดสินใจออกไปสำรวจเหตุการณ์ด้วยตนเอง ปรากฏว่าพอไปถึงเฟสท้ายนิคม การจราจรเริ่มไม่ขยับ รถติดเป็นแถวยาว รถของลูกไม่สามารถไปต่อได้ และลูกเห็นน้ำเริ่มเอ่อล้นขึ้นบนถนน แม้ว่าในขณะนั้นจะดูเหมือนถนนเปียกเนื่องจากฝนเพิ่งตกเท่านั้น ลูกสั่งคนขับรถให้เลี้ยวกลับโรงงาน ทันทีที่กลับถึงโรงงาน ลูกบอกกับลูกๆ และทีมบริหารว่า คงเชื่อทางนิคมฯ ไม่ได้แล้วว่าน้ำจะไม่ท่วม เราไม่ทราบว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น เพราะน้ำมาถึงเฟส 7 ของนิคมแล้ว พวกเขาจึงประชุมหาวิธีที่จะป้องกันโรงงานของเราหากน้ำหลากมาท่วมเฟสของเราจริงๆ และเนื่องจากเครื่องจักรของเราหนักเป็นต้นๆ การเตรียมยกเครื่องจักรขึ้นที่สูงจึงเป็นสิ่งเป็นไปได้ ในขณะนั้น ทางนิคมก็ยังประกาศไม่ให้บรรดาโรงงานทั้งหลายตกใจและให้ความมั่นใจว่าน้ำจะไม่ท่วมนิคมฯ อย่างแน่นอน

สองวันหลังจากที่เราได้เตรียมการที่คิดว่าดีที่สุดในการป้องกันไม่ให้น้ำเข้าโรงงานของเราได้ ฝนก็ตกเอาก็ บางวันก็ตกหนักและตกเกือบทั้งวัน ระดับน้ำในลำน้ำหน้าโรงงานของลูกก็สูงขึ้นเรื่อยๆ ลูกเริ่มกังวล ปกติเวลาฝนตกโดยเฉพาะหากลูกนั่งอยู่ในรถ ลูกจะมีความสุขมาก เพลง “Rain Drops Keep Falling on My Head...” จะดังเบาๆ ในสมองของลูก แต่ในช่วงนั้น ฟังครึมที่ไร ลูกจะใจแป้วทุกที

ทุกเช้า ตอนที่ลูกเข้าถึงโรงงาน ลูกจะจุดเทียนสวดภาวนาขอพรจากพระองค์เป็นประจำทุกครั้งอยู่แล้ว ภายใต้สถานการณ์เช่นนั้น แน่ใจว่าลูกหันเข้าหาพระองค์เพื่อทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์ “ข้าแต่พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าให้น้ำท่วมโรงงานของลูกเลย” สวดภาวนาเช่นนั้น 2-3 ครั้ง ก็รู้สึกว้าว! เราจะเห็นแก่ตัวไปหรือเปล่า และหากน้ำท่วม

บริเวณนั้นทั้งหมด จะขอให้พระเจ้าช่วยเฉพาะโรงงานของเราเท่านั้นหรือ? ในขณะที่นั้นฝนก็ตกเอวๆ พร้อมกับการประกาศของทางการว่า น้ำทะเลก็จะหนุนด้วย ระดับน้ำหน้าโรงงานก็สูงขึ้นๆ ปรากฏว่าทางนิคมส่งอีเมลล์ให้ทุกโรงงานคราวนี้ให้แต่ละโรงงานช่วยตัวเอง!

ลูกหาคำสวดภาวนาอ่อนนวยพระใหม่ได้แล้ว

“ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้สร้างฟ้าดินและทุกสิ่งทั้งในจักรวาลและในโลกนี้ และพระองค์ก็ทรงห้ามฝนห้ามทะเลได้ ขอพระองค์ได้โปรดเมตตาพวกลูกๆ เทอญ ขอโปรดให้ฝนไปตกในถิ่นที่แล้ง ที่ชาวนาชาวสวนต้องการน้ำฝน และโปรดให้น้ำทะเลไหลออกไปกลางทะเล ไม่ต้องไหลเข้าฝั่ง ทั้งนี้ลูกสวดโดยขอพึ่งพระบารมีพระมหาเยซูคริสตเจ้า พระเจ้าของเรา ด้วยความเชื่อและความกตัญญูสูงสุด พระเจ้าข้า อาแมน”

ลูกสวดภาวนาเช่นนั้น โดยคิดถึงโรงงานทั้งหลายรอบๆ โรงงานของลูกว่า ลูกสวดแทนพวกเขาด้วย แม้จะไม่มีใครทราบก็ตาม

วันใดที่ฝนตกทั้งวัน ลูกจะเดินไปสวดอ่อนนวยพระที่หน้าพระแท่นในออฟฟิศข้างล่าง แล้วก็ขึ้นไปสวดในห้องทำงานของลูกชั้นบน แล้วก็เดินไปสวดขอแม่พระที่ถ้ำ เช่นนี้ทั้งวัน จนลูกรู้สึกว่บางครั้ง พระองค์ทรงยิ้มเข้าลูก ที่ลูกทำตัวเช่นเดียวกับเด็กเล็กๆ ที่กอดขาพ่อแม่ไม่ยอมปล่อย ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม

ระหว่างนั้น มีเพื่อนฝูงที่เป็นห่วงโทรมาให้กำลังใจ ในยามสถานการณ์วิกฤตเช่นนั้น ความห่วงใยของผู้หวังดีเป็นเหมือนยาชูกำลัง โดยเฉพาะถ้าผู้โทรมาคือพระสงฆ์และบอกว่าจะสวดภาวนาให้ ลูกทราบทันทีว่าพระองค์ตรัสผ่านคุณพ่อเพื่อประโลมใจลูก 😊

ระดับน้ำสูงขึ้นทุกวันๆ ลูกก็ยังคงสวดภาวนาอย่างต่อเนื่องทั้งวันทุกวัน จนอีกเพียง 1 ชม. น้ำก็จะขึ้นถึงขอบรั้ว แล้ววันรุ่งขึ้นฝนไม่ได้ตก แต่ยังเป็นช่วงที่น้ำทะเลหนุนอยู่ ระดับน้ำคงอยู่ที่ 1 ชม. ต่ำจากขอบรั้วอีก 3 วัน วันก่อนลูกเขียนบทสวดนี้ ลูกเข้าโรงงานสายและได้โทรถามลูกน้องว่าระดับน้ำหน้าโรงงานเป็นอย่างไรบ้าง “ต้นพังพวยหน้ารั้วหายไปทั้งแนวคะ น้ำลดจนเห็นระดับดินที่ปลูกแล้วคะ” “เรื่องเล็กมากเลย!” ลูกตอบ

ลูกคิดว่าบางครั้งพระองค์ทรงอนุญาตให้เกิดวิกฤตเล็กบ้างใหญ่บ้าง เพื่อให้ลูกที่อาจจะลืมพระองค์หันเข้าหาพระองค์ และสำหรับลูกที่มีพระองค์อยู่กลางใจแล้ว เข้ากอดพระบาทของพระองค์แบบไม่ปล่อย เช่นที่ลูกได้ทำ 😊

ลูกขอกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยความขอบพระคุณและความกตัญญูจากใจผ่านบทสวดของลูกบทนี้ อีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าข้า และขอขอบพระคุณคุณพ่อที่ช่วยสวดภาวนาให้ลูกอีกครั้งหนึ่งเช่นเดียวกัน

“คำอธิษฐานของผู้ขอบธรรมนั้น มีพลังทำให้เกิดผล” ยากอบ 5:16

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 291

ความดี

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเริ่มเขียนบทสวดบทนี้ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2013 ที่ผ่านมา ในหัวข้อนี้แหละ “ความดี” เขียนยังไม่ทันเสร็จ ประเทศไทยเราก็เกิดปัญหาวิกฤตทางการเมือง ลูกเลยหยุดเขียนชั่วคราวและหันมาสวดภาวนาให้ประเทศไทยของเราแทน ปรากฏว่าจากวิกฤตน้อยไปหามากจนเลยทะเล้นจุดเดือดไปแล้ว เหตุการณ์ก็ยังไม่ยุติ ลูกจึงขอกลับมาเขียนบทสวดนี้ต่อ แม้ว่าจะยังสวดทูลขอพระองค์ให้โปรดประทานผู้นำที่ดีและเก่งมาบริหารประเทศไทยอันเป็นที่รักยิ่งของเราอยู่ทุกวันตลอดเวลา

ลูกได้รับบทความบทหนึ่งทีพูดถึง “ความดี” ว่า “ความดี” ที่แท้จริงนั้น ต้องทำในความเงียบ เมื่อใดที่มีการประกาศว่าตนเองได้ทำความดี เมื่อนั้น ความดีนั้นก็จจะอันตรธานระเหยไปกับอากาศทันที

“ความดี ความงาม และความยิ่งใหญ่ นั้นช่างเงียบเชียบ เมื่อเราเข้าไปใกล้สิ่งเหล่านี้ เราจะได้ยินเสียงใดๆ ทว่า... รู้สึกได้ถึงความเยือกเย็น กระแสแห่งความดีเป็นกระแสแห่งความบริสุทธิ์ที่สื่อส่งถึงกันได้โดยไม่ต้องประกาศ จากจิตถึงจิต จากใจถึงใจ แม้ไม่มีเสียงใด ก็ย่อมรู้สึกถึงสัมผัสแห่งความดีที่มีอยู่

แต่...ถ้าคุณทวงบุญคุณเมื่อไร บุญคุณนั้นจะหมดลง ถ้าคุณประกาศตัวว่าเป็นผู้ปิดทองหลังพระเมื่อไร คุณจะกลายเป็นคนประกาศความดีของตัวเองทันที ถ้าคุณบอกว่าคุณเป็นคนฉลาด แปลว่า คุณยังโง่อยู่อีกมากและถ้าคุณพูดมาก แต่บอกว่าตัวเป็นคนสงบนิ่ง ก็ย่อมหมายความว่า คุณเป็นแค่เด็กที่ไม่รู้จักโต”

ลูกเห็นด้วยกับบทความนี้ทุกประการ อีกทั้งก็ตรงกับบทสอนของพวกเราชาวคริสตชนด้วย แต่... พระองค์เจ้าข้า ในบริบทสังคมปัจจุบัน ปัญหามีอยู่ว่า ผู้ที่ทำความไม่ดีหรือใช้ศัพท์แรงหนอยคือ ผู้ที่ทำความชั่ว สมัยนี้เขาทำกันอย่างเปิดเผย อย่างชัดเจน ทั้งเวลากลางวันและกลางคืน (เป็นศัพท์ทางกฎหมาย พระเจ้าข้า) และผู้ที่ทำชั่วนั้น ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีอำนาจในแผ่นดินซะด้วย ดังนั้น สิ่งที่พวกเขาทำ จึงค่อยๆ ซึมซับเข้าไปในใจของประชาชนคนไทยทั้งหลาย ทีละเล็กทีละน้อย การเห็นผู้ใหญ่ในบ้านเมืองทำสิ่งไม่ถูกต้องเหล่านั้นวันแล้ววันเล่า แล้วพวกเขาก็ยังมีอำนาจใหญ่โต มีเงินทองอู้ฟู่ ทำให้คนไทยจำนวนไม่น้อยเริ่มมองเห็นว่าการกระทำในลักษณะเช่นนั้น ไม่เห็นจะเสียหายตรงไหน นานวันเข้า สิ่งไม่ถูกต้องกลายเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ และในที่สุด ความชั่วเหล่านั้นก็กลายเป็นแฟชั่นที่หากผู้ใดไม่ปฏิบัติด้วยกลายเป็นคนโง่ในสังคมไปซะแล้วที่น่าเศร้าที่สุด เยาวชนในสังคมไทยปัจจุบันกำลังเกิดความบกพร่องในวิจารณญาณ เพราะผู้ใหญ่กำลังทำให้เขาทั้งหลายสับสนระหว่างการเลือกในการทำความดีหรือความชั่วในการดำรงชีวิต

ลูกเองก็แอบมาคิดเสียบๆ ในใจ พร้อมทั้งรำพึงทูลถามพระองค์ว่า การที่ผู้ทำความไม่ดีแต่ทำอย่างอีกทีก็กรีกโครง แต่ผู้ทำความดีต้องทำอย่างอ่อนน้อมถ่อมตน และทำในความเงียบเช่นนี้ สังคมในอนาคตจะเป็นอย่างไรต่อไป ลูกตอบ

ตัวเองได้เพียงว่า ผู้ที่จะทำความดีได้อย่างคงเส้นคงวาตลอดชีวิตของเขาโดยไม่ถูกเสียงอึกทักครีโกโรมแห่งความชั่วกลบมืด
ไปได้ นั่น ต้องเป็นผู้ที่เข้มแข็งเป็นอย่างมาก และเขาผู้นั้นจะต้องมีหลักยึดเหนี่ยวในใจอย่างหนักแน่น

สำหรับลูกแล้ว ผู้ใดจะทำเช่นนั้นได้ต้องได้รับพระพรและที่สำคัญที่สุด ต้องได้รับ “พลังทางใจ” จากพระองค์เท่านั้น
ขณะที่ประเทศไทยยังอยู่ในภาวะวิกฤตทางการเมือง แต่จะใกล้วันฉลองพระคริสตสมภพอีกปีหนึ่งในสัปดาห์หน้า
นี้แล้ว ลูกจึงขอใช้โอกาสนี้กราบวิงวอนต่อพระองค์ ขอได้โปรดประทานพระพรและพละกำลัง ทั้งใจและกายแก่ลูกของ
พระองค์ทั้งหลาย ทั้งในประเทศไทยอันเป็นรักยิ่งของเราและในโลกนี้ ให้มีความเข้มแข็งในการทำ ความดี กล้าสู้และหันหลัง
ให้กับความชั่วทั้งมวลในโลกนี้เทอญ

“จงแสวงหาความดีให้แก่กันและกัน และให้แก่ทุกคน” 1 เธสะโลนิกา 5:15

“จงทดสอบทุกสิ่งและยึดสิ่งที่ดีงามไว้” 1 เธสะโลนิกา 5:21

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 292

บทสวดวันปีใหม่ 2014

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกกำลังเขียนบทสวดบทนี้ซึ่งเป็นบทสวดบทแรกของปีใหม่ 2014 ด้วยจิตใจที่ปลอดโปร่ง โล่ง สะอาด และเป็นสุข ที่ลูกกล้าเขียนเช่นนี้ เพราะลูกรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ

ปีนี้จะเป็นปีที่ 18 ที่ลูกได้มาเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่ง การค้นพบพระองค์ทำให้ชีวิตของลูกเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง เคยมีเพื่อนพูดกับลูกเสมอๆ ว่า “พระเจ้าจะประทานพระพรแก่คาทอลิกยิ่งกว่าคาทอลิกนอกรายพวกเรานั่นขออะไรแล้วไม่เห็นได้อย่างเธอเลย!” จริงอย่างนั้นหรือที่พระเจ้าจะประทานพระพรแก่ลูกของพระองค์คนใหม่มากกว่าแก่ลูกของพระองค์คนเก่า?

ลูกมองย้อนหลังด้วยจิตพิเคราะห์ ขึ้นชื่อว่าเป็นมนุษย์ปุถุชนแล้ว ไม่ว่าจะอยู่ในฐานะใด ตำแหน่งใด หรือยศฐาบรรดาศักดิ์ใด ย่อมต้องมีปัญหาในการดำรงชีวิตทั้งนั้น แต่การมีปัญหาในชีวิตนั้น ไม่ได้หมายความว่าเราต้องมีความทุกข์นี้แน่แท้! ประเด็นอยู่ตรงนี้นี่แหละ

สำหรับผู้ที่ค้นพบพระเจ้าแล้ว และดำรงชีวิตโดยมีพระองค์เป็นศูนย์กลางสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง ยามเขามีปัญหา เขาจะยึดพระองค์เป็นหลักด้วยความไว้วางใจในพระองค์ เขาจะสวดภาวนาขอให้พระองค์ประทานพระพรและสติปัญญาแก่เขาในการแก้ไขปัญหานั้น การสวดภาวนาทำให้เขามีจิตใจที่สงบและเกิดสมาธิ และท่ามกลางการมีสมาธินั้น พระองค์จะประทานปัญญาให้เขาได้แก้ไขปัญหานั้นที่เกิดขึ้นได้ ผลที่ตามมาคือ เขาจะไม่มีปัญหาใดๆ แม้ในยามมีปัญหา เขาจะสามารถนำปัญหาออกมาตั้งไว้นอกหัวใจและมองปัญหานั้นจากจุดห่าง เขาได้เรียนรู้ว่าหัวใจไม่ใช่เป็นที่เก็บปัญหา แต่เป็นที่เก็บความรักของพระต่างหาก ☺ ☺ ☺

ยิ่งกว่านั้น การสวดภาวนาทุกคืนๆ ให้แก่ผู้ที่เจ็บป่วย ไม่ว่าจะป่วยเป็นเพื่อนฝูง คนรู้จัก หรือเป็นเพียงคนที่เราเคยไปเยี่ยมที่โรงพยาบาลหรือทราบว่าป่วย ทำให้เราเห็นพระคุณของพระองค์ในตัวเราเองที่มีสุขภาพแข็งแรง การสวดภาวนาให้ผู้ที่ผิดหวังในการทำงาน ทำให้เราขอบคุณพระองค์ที่เราเองได้ผ่านพ้นวิกฤตเช่นนั้นมาแล้ว และการสวดภาวนาให้กับผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์ไม่ว่าในเรื่องใดและที่ไหนในโลกนี้ ทำให้เรารู้สึกว่าน้ำพระทัยดีของพระองค์นั้นกว้างใหญ่ไพศาลเพียงพอและเหลือเฟือสำหรับผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์ทั่วโลกของเรา

การสวดภาวนาทุกคืนและทุกครั้งที่มีโอกาสในกลางวัน ตลอดจนการอ่านพระวาจาของพระองค์เป็นประจำ ทำให้ลูกรู้สึกได้ว่า ลูกมีเสอาอากาศที่จะรับคลื่นกระแสรับสั่งจากพระองค์ได้อย่างชัดเจน โดยไม่มีเสียงหรือคลื่นรบกวนใดๆ ผลที่ตามมาคือ ลูกรู้สึกได้ว่าตัวของลูกค่อยๆ เล็กลง ในขณะที่หัวใจค่อยๆ ใหญ่ขึ้น ใหญ่พอที่จะซึมซับสิ่งไร้สาระในชีวิต ในสังคม และในประเทศได้ โดยพระวาจาของพระองค์จะทรงเป็นออกซิเจนฟอกให้หัวใจคงเหลือไว้แต่โลหิตบริสุทธิ์ไหลไปหล่อเลี้ยงจิต

วิญญาณให้สดชื่นต่อไป 😊

พระสงฆ์องค์หนึ่งที่ถูกเคาะพรัก ได้สอนลูกเสมอมาว่า “ตัดใจให้ได้ ทำใจให้เป็น” คือกุญแจไปสู่ความสุขในชีวิต
ช่างถูกต้องทีเดียวค่ะ คุณพ่อ 😊

นอกจากนี้ สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับการเป็นลูกของพระองค์คือ การค้นหาคำตอบให้เจอว่า มนุษย์นั้นเกิดมาทำไม?
ลูกพบคำตอบแล้วว่า พระองค์ทรงให้มนุษย์ทุกคนเกิดมาบนโลกนี้เพื่อรับใช้พระองค์ เมื่อทราบเช่นนั้น ก็ต้องค้นหาต่อไป
ว่า กระแสเรียกในการรับใช้พระองค์คืออะไร ณ จุดนี้ในชีวิต ลูกคิดว่าลูกค้นพบแล้ว พระเจ้าข้า ว่ากระแสเรียกสำหรับลูก
ในการรับใช้พระองค์นั้นคือ การเป็นลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ ที่ดำรงชีวิตเพื่อให้ผู้อื่นเห็นพระเยซูคริสต์ในตัวลูกและกล้าเป็น
พยานถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ไม่ว่าในโอกาสใดและสถานที่ใด และท่ามกลางผู้ใด

การค้นพบ “กระแสเรียก” ของตัวเองนี้ ซึ่งดูเหมือนจะเป็นสิ่งพื้นๆ และเป็นประโยชน์ที่ช่างธรรมดาเหลือเกิน แต่
กว่าลูกจะค้นพบกระแสเรียกของตัวเอง ซึ่งลูกถือว่าเป็นกุญแจดอกสำคัญที่สุดในการมาเป็นลูกของพระองค์ได้นั้น ลูกก็ได้
ผ่านขวากหนาม แม้กระทั่งกองเพลิงตามระหว่างทางมานักต่อนักแล้ว มาบัดนี้ ลูกมองย้อนหลัง ขวากหนามและกองเพลิง
เหล่านั้นแหละที่ทำให้ลูกสามารถค้นพบ “กระแสเรียก” ที่แท้จริงของตนเองได้

ทุกวันนี้ เพียงแค่ช่างทำผมบอกกับลูกว่า “รู้จักพี่แล้ว ทำให้รู้จักศาสนาคริสต์ดีขึ้นแยะเลย” หรือ “ศาสนาพี่นี่ดีจัง
เลยนะ ทุกวันอาทิตย์พ่อแม่จะพาหลายๆ ไปโบสถ์ ฟังพระเทศน์” ที่เพื่อนที่ศาลปรารภหรือ “ตั้งแต่รู้จักพี่ ทำให้มุมมองเกี่ยว
กับศาสนาคริสต์เปลี่ยนไปเลย” ที่เพื่อนคนหนึ่งที่เป็นข้าราชการระดับซี 10 พุดกับลูก ฯลฯ เพียงแค่นี้ หัวใจของลูกก็เบิก
บานพองโต สุขฉืดโลहितไปทั่วร่างกายแล้ว 😊

ลูกรู้สึกว่าการดำรงชีวิตให้คนอื่นเห็นและรู้จักพระองค์ ก็เป็นสิ่งทีพระองค์ทรงพอพระทัยแล้ว ส่วนการที่จะมีใครสนใจ
หรือกลับใจมาเป็นลูกของพระองค์นั้น มันเป็นเรื่องพระพรของพระองค์กับคนเหล่านั้นโดยตรง

ด้วยเหตุฉะนี้ ลูกจึงขอจบบทสวดบทนี้ด้วยจิตใจที่ปลอดโปร่ง โล่ง สะอาด และเป็นสุข พร้อมทั้งจะเดินและวิ่งข้าม
ขวากหนามหรือกองเพลิงในการรับใช้พระองค์ต่อไปและต่อไป จนกว่าลูกจะไปรับใช้พระองค์บนสวรรค์...

“บรรดาผู้ที่ต้อนรับในทางของเขาก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินตามพระธรรมของพระเจ้า” สดุดี 119:1

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

*ขอบคุณพี่น้องที่ส่งของมาให้ เป็นของขวัญเล็กๆน้อยๆที่มีค่ามากค่ะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 293

เมื่อเงินเข้าประตู จริยธรรมก็บินออกนอกหน้าต่าง (?)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวัยนี้ของลูก ลูกได้เดินทางไปยังประเทศต่างๆ ในหลายทวีป ได้เห็นประเทศที่เจริญกว่าเรา และทั้งด้อยพัฒนากว่าเรา แล้วลูกก็อดไม่ได้ที่จะเปรียบเทียบถึงความเป็นอยู่ของประชาชนของประเทศต่างๆ ว่าประชาชนในประเทศไทยแบบไหนถึงจะมีความสุข (ที่แท้จริง) กว่ากัน

เอาประเทศมหาอำนาจเป็นตัวอย่างแรก ปัจจุบันนี้ประเทศที่เป็นมหาอำนาจในทุกๆ ด้าน กำลังประสบ “ภาวะสำคัญความเจริญด้านวัตถุ” ของประเทศตัวเอง เศรษฐกิจที่เคยอยู่ฟูเป็นทีหนึ่งของโลก กำลังถดถอย รัฐบาลต้องกู้หนี้เพื่อใช้หนี้ เมืองที่เป็นศูนย์กลางการผลิตรถยนต์อันดับหนึ่งของโลกก่อนหน้านี้ต้องฟ้องศาลล้มละลายตัวเอง (File Chapter 11) สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องไม่น่าเป็นไปได้เลยเมื่อ 2-3 ทศวรรษก่อน

แล้วลูกก็อดไม่ได้ที่จะถามว่า “ทำไม?”

เลยมาอีกประเทศหนึ่งที่เป็นต้นกำเนิดของระบอบการปกครองที่เรียกว่า “ประชาธิปไตย” นักปรัชญาคนต่างๆ และสำคัญๆ ในประวัติศาสตร์ที่คิดหลักปรัชญาต่างๆ รวมถึงหลักการปกครองทั้งหลายล้วนแล้วแต่มาจากประเทศนี้เป็นส่วนใหญ่ ทุกวันนี้ประเทศนี้เป็นประเทศล้มละลาย ประชาชนเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า บางคนทำงานมาทั้งชีวิต รัฐบาลไม่มีเงินจ่ายค่าบำนาญให้ ช่างตัวตายกันมามากต่อมากแล้ว

แล้วลูกก็อดไม่ได้ที่จะถามว่า “ทำไม?”

ลองมาดูประเทศเพื่อนบ้านทั้งทางตะวันตกและตะวันออก ถ้าเปรียบไปแล้วก็ต้องถือว่ายังเจริญไม่ถึงขั้นประเทศไทยของประชาชนในประเทศเพื่อนบ้านเหล่านี้ยัง “อินโนเซนต์” ต่อสิ่งยั่วชวนในประเทศทางตะวันตกเป็นอย่างมาก หากจะเทียบรายได้ต่อหัวกับประชาชนในประเทศทางตะวันตกแล้ว ยิ่งห่างไกลกันมาก แต่พวกเขามีชีวิตเรียบง่ายและสบายๆ

ลูกไม่สามารถจะไปพุดแทนประชาชนของประเทศเหล่านี้ได้ว่าพวกเขามีความสุขมากน้อยเพียงใด แต่ลูกกำลังเป็นห่วงว่าจากการที่ความเจริญทางด้านวัตถุกำลังถูกยึดเหยียดเข้าไปในประเทศเหล่านี้ด้วยสปีดที่เร็วและแรง ในที่สุด ประชาชนจะประสบกับภาวะสำคัญความเจริญอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ลูกวิเคราะห์มาตั้งยาวเหยียด แต่ก็สรุปกับตัวเองเพียงสั้นๆ ว่า ปัญหาทั้งหลายแหล่งที่เกิดขึ้นกับทุกประเทศนั้น เพราะสาเหตุมาจากคำว่า เดียว “เงิน”!!!

ประเทศที่คิดว่าตัวเองเจริญแล้วทั้งหลายมีแต่กำหนดว่า GDP ของประเทศจะโตขึ้นในปีหน้าก็เปอร์เซ็นต์ งบดุลของบริษัทต่างๆ ก็ต้องตั้ง Projection ว่าปีหน้าบริษัทต้องเติบโตกี่เปอร์เซ็นต์ ตลาดหลักทรัพย์ ตลาดการเงินก็พยายามคิดค้นเครื่องมือในการปั่นเงินในรูปแบบต่างๆ สรุปแล้ว ทุกอย่างก็คือ เงิน! เงิน! เงิน!

ประเทศที่เป็นเจ้านักคิดนักปรัชญาทั้งหลายที่กำลังพึ่งพิงศาสนาในด้านเศรษฐกิจ สาเหตุก็เพราะนักการเมืองออกนโยบายประชานิยม เพื่อให้ประชาชนเลือกพวกเขา ครั้นพอได้อำนาจ ก็โกงกินประเทศชาติสบายใจเฉิบ จนประเทศชาติล่มจมในที่สุด นี่ก็อีกนั่นแหละ เพราะ “เงิน” ไข่มุข?

ดูรอบโลก ย้อนดูประเทศของเราเองมั่ง ประเทศไทยอันเป็นที่รักยิ่งของพวกเราในปัจจุบันนี้กับประเทศไทยในสมัยที่ลูกยังเป็นเด็กต่างกันราวกับเป็นคนละประเทศ สมัยก่อนเราได้รับสมญานามว่าเป็นประเทศแห่งการยิ้มแย้ม (Land of Smile) ผู้คนมีใจโอบอ้อมอารี เผื่อแผ่กัน คำว่า “ไม่เป็นไร” เป็นสัญลักษณ์ประจำชาติของคนไทย

แล้วทุกวันนี้ละ ลูกขอเปรียบเทียบสั้นๆ ว่า ก่อนนี้ประเทศไทยเราอาจเปรียบเป็นลูกหมูตัวป้อมๆ ผิวสีชมพู น่ารัก น่ากอด แต่ทุกวันนี้ลูกหมูสีชมพูตัวนี้ถูกถลกหนัง สิ่งที่เราเห็นมีแต่ตัวโตใส่ฟุ้งของลูกหมูตัวนี้ มันน่าเศร้าและน่าเอ็นดูจนใจ

แล้วลูกก็วิเคราะห์อีก เพราะอะไรละ ก็ไม่ใช่เพราะ “เงิน” ตัวเดียวหรือที่มีอิทธิฤทธิ์จนสามารถควักเครื่องในของลูกหมูออกมาจนหมดสิ้นในลักษณะเช่นนี้?

แต่ไม่ใช่ว่าคนในโลกนี้จะถูกอิทธิพลของ “เงิน” ครอบงำจนพลิกใส่พลิกฟุ้งไปหมดทุกคน มาแหม่ที่เป็นผู้หวานเมลิ็ดความเชื่อใจใจของลูก พุดกับลูกเสมอว่า ให้ดูภรรยาของบรูซผู้หนึ่งที่เคยร่ำรวยที่สุดในโลกเป็นตัวอย่าง เธอเป็นคาทอลิก ได้รับการอบรมจากซิสเตอร์คณะเดียวกับมาแหม่ของลูก เธอสามารถเกลี้ยกล่อมให้สามีของเธอเกษียณจากบริษัทที่ตัวเองก่อตั้งและผลิตซอฟต์แวร์ที่ดังที่สุดในโลกตั้งแต่อายุเพียง 50 ปี และออกมาดำรงชีวิตในขณะนี้โดยใช้เงินจำนวนมหาศาลที่สร้างมาได้มาช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ผู้ยากไร้ในประเทศด้อยพัฒนาทั้งด้านสาธารณสุขและการศึกษา ลูกบอกกับมาแหม่ว่า แต่ลูกไม่ได้โชคดีที่มีสามีเป็นคนที่รวยที่สุดคนหนึ่งในโลกนี้จึงจะสามารถทำอย่างเธอได้ มาแหม่ตอบว่า “เธอทำได้ ทำใน Scale ของเธอไงล่ะ!”

และนั่นเป็นสิ่งที่ลูกจำใส่ใจมาตลอด ลูกไม่จำเป็นต้องรอนเงินมากที่สุดในโลก แต่ในระหว่างการทำงานหาเงินซึ่งก็เป็นสิ่งจำเป็นในชีวิต ลูกต้องไม่ใช่หาเงินเพียงเพื่อตัวเองและที่สำคัญที่สุด ลูกต้องไม่ให้เงินมาเป็นเจ้านายของลูก ลูกต้องเป็นเจ้านายของมัน และในการทำเช่นนี้ได้ ลูกต้องตระหนักถึงอิทธิฤทธิ์ของเจ้า “เงิน” ตัวนี้ตลอดเวลา โดยการเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ด้วยการสวดภาวนาและรำพึงกับพระองค์ทุกวัน หากคนในโลกนี้รู้จักพระองค์และทำเช่นนี้ได้ ลูกหมูตัวน้อยสีชมพูน่ารักนี้ก็จะสามารถกลับมาเป็นลูกหมูน่ารักได้อีก

โอ! พระองค์เจ้าข้า! ขอโปรดให้เป็นเช่นนั้นเทอญ

“ความรักเงินตราเป็นรากเหง้าของความชั่วร้ายทุกประการ” 1 ทิโมธี 6:10

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนัก

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 294

อำนาจของมนุษย์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ก่อนอื่นลูกต้องกราบขอภัยต่อพระองค์ที่ไม่ได้เขียนบทสวดถวายแด่พระองค์เป็นเวลาเกือบ 2 เดือนเศษ เพราะช่วงเวลาที่ผ่านไป ลูกได้เดินทางไปหลายที่ พอกลับมาเครื่องมือที่ใช้พิมพ์มีปัญหาลูกเชื่อไวรัสสุกรานอีก ขณะนี้ เจ้าไวรัสถูกกำจัดไปเรียบร้อยแล้วพระเจ้าข้า

สมัยก่อน ในการไปเที่ยวหรือเยือนประเทศต่างๆ ลูกมักจะมองประเทศนั้นๆ ด้วยบริบทของศิลปะ วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์บ้าง ไม่นับการลองอาหารพื้นเมืองของประเทศนั้น 😊 แต่ทุกวันนี้ ลูกเพิ่มการพิจารณาประเทศที่ลูกไปเยี่ยมเยือนในอีกบริบทหนึ่งคือ บริบทของศาสนา และลูกก็ค้นพบความยิ่งใหญ่ของพระองค์ในทุกหนแห่งที่ลูกไป ไม่ว่าจะมองในมุมมองใดของบริบทศาสนาก็ตาม

ในเดือนก.พ. 2014 ที่ผ่านมา ลูกได้ไปประเทศที่เขาขนานนามว่า “เมืองผู้ดี” แต่ลูกคิดว่าในปัจจุบันฉายานามนี้อาจจะไม่เหมาะกับเมืองหลวงของประเทศนี้ซะแล้ว ในกิจกรรมต่างๆ ที่นั่น ลูกกับลูกสาวคู่ชีพได้ไปเยี่ยมชมพระราชวังแห่งหนึ่งที่เป็นที่ประทับของกษัตริย์และพระราชินีหลายพระองค์ทั้งในอดีตและปัจจุบัน มีเรื่องราวของพระราชินี 2 พระองค์ที่ทำให้ลูกเห็นถึงสัจธรรมของขอบเขตของอำนาจมนุษย์ ไม่ว่าผู้้นั้นจะใหญ่โตหรือมีอำนาจเพียงใดก็ตาม

มีพระราชินีองค์หนึ่งที่ครองราชย์ในประวัติศาสตร์ของเมืองผู้ดีนี้ ลูกจำปีค.ศ.ไม่ได้ พระนางมีพระโอรสและพระธิดาถึง 18 องค์ แต่... เป็นที่น่าเศร้าเป็นอย่างยิ่งว่าพระโอรสและพระธิดาแต่ละองค์นั้นไม่มีใครที่มีอายุยืนยาวพอจะสืบราชสมบัติต่อจากพระนางได้เลย มีพระโอรสองค์หนึ่งเจริญพระชนม์ได้ถึง 11 พรรษา และคืนหนึ่งมีงานเลี้ยงในพระราชวัง เจ้าชายพระองค์น้อยนี้ได้ทรงเต้นรำและเต้นรำและเต้นรำ แล้วก็ล้มลง แล้วก็ไม่มีตื่นอีกเลย นอกนั้นแต่ละพระองค์น้อยก็มีเรื่องราวสาเหตุที่ทำให้ไม่สามารถเจริญพระชนม์ชีพได้ ที่แรกลูกเห็นโต๊ะเตี้ยๆ พร้อมเก้าอี้เรียงรายเป็นตับ กังง คิดว่าเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องราวของสโนว์ไวท์และคนแคระทั้งเจ็ดหรือเปล่าหนอ แต่พอทราบเรื่องราวของพระราชินีและการเสียชีวิตพระโอรสพระธิดาทั้ง 18 องค์ไป ลูกก็รู้สึกสงสารพระนางจับใจ พระนางคงจะเป็นสตรีที่มีความทุกข์ทรมานที่สุดในโลกคนหนึ่ง แม้ว่าจะได้เป็นถึงพระราชินีของประเทศมหาอำนาจในอดีต พระนางสวรรคตด้วยพระชนม์อายุเพียง 49 พรรษา ตามประวัติศาสตร์เล่าว่าร่างของพระนางใหญ่บวมจนถึงขั้นต้องใช้โลงศพสี่เหลี่ยมจตุรัสบรรจุพระศพ

พระราชินีอีกองค์หนึ่งเป็นพระราชินีที่ยิ่งใหญ่และครองราชย์ยาวนานที่สุดของเมืองผู้ดีนี้ (ไม่นับพระราชินีองค์ปัจจุบัน) พระนางและพระสวามีทรงรักกันมาก ดังจะอ่านได้จากไดอารี่ที่พระนางทรงลิขิตไว้ พระสวามีทรงดูแลพระนางในทุกๆ ด้านด้วยความรักและเทิดทูนขนาดคุกเข่าใส่ถุงน่องให้พระนางทุกวัน แต่แล้ว ... พระสวามีของพระราชินีองค์นี้ เกิดป่วยและสวรรคตในเวลาต่อมาด้วยวัยเพียง 42 พรรษา พระราชินีทรงโศกเศร้าไศกาลัยถึงขั้นไม่ออกจากพระราชวังเป็นเวลา

3 ปีเต็ม และทรงสวมใส่ชุดไว้ทุกข์สีดำตลอดพระชนม์ชีพที่เหลือของพระนางอีก ‘40 กว่า’ ปี

มีพระราชินีอีกองค์หนึ่งของประเทศนี้ที่มีชีวิตเรื่องราวเกี่ยวข้องกับพระศาสนจักรของเราโดยตรง ในสมัยก่อนประเทศนี้เป็นคาทอลิกและพระมหากษัตริย์ก็ยังคงขึ้นกับพระสันตะปาปา ด้วยความทะเยอทะยาน เธอทำให้กษัตริย์ในตอนนั้นประกาศแยกตัวออกจากพระศาสนจักรและตั้งพระศาสนจักรของตนเองขึ้นมาใหม่ สาเหตุเพียงเพราะพระนางต้องการให้กษัตริย์หย่าพระมเหสีเพื่อจะได้อภิเษกสมรสกับนางได้ เธอทำสำเร็จ แต่ต่อมาเพียง 3 ปีเศษ เธอก็ถูกกษัตริย์องค์นี้สั่งประหารชีวิตโดยการตัดศีรษะเพราะพระองค์ไม่ทรงโปรดพระนางอีกต่อไป อีกทั้งพระนางก็ไม่สามารถให้กำเนิดพระโอรสเพื่อสืบสันตติวงศ์ในเวลา 3ปีนั้นได้

ที่ถูกลกชีวประวัติของพระราชินีทั้ง 3พระองค์มาเขียนเป็นบทสวดในวันนี้ ก็เพื่อเป็นอุทาหรณ์ว่า อันว่ามนุษย์นั้น แม้จะมีอำนาจล้นฟ้าล้นแผ่นดินเพียงใด ก็ไม่สามารถที่จะต่อชีวิตให้แก่ผู้อื่นหรือแม้แต่ตนเองได้ สำหรับพระราชินีสององค์แรก เป็นพระราชินีที่ครองราชย์ ซึ่งในสมัยนั้น พระนางสามารถสั่งให้ประหารชีวิตใครก็ได้ แต่องค์แรกก็ไม่สามารถที่จะรักษาชีวิตของพระโอรสและพระธิดาทั้ง 18 องค์ของตนเองได้ ส่วนองค์ที่สองนั้นรักกับพระสวามีปานจะกลืนกิน แต่ก็ไม่สามารถเก็บชีวิตของคู่ชีวิตไว้ได้ และสำหรับพระราชินีองค์สุดท้ายที่ลูกกล่าวถึง พระนางมีความสามารถถึงขนาดให้พระราชินีแยกตัวออกจากพระศาสนจักรและตั้งนิกายใหม่ขึ้นมาได้ นับเป็นความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่มากสำหรับสตรีคนหนึ่งในยุคนั้น แต่สุดท้ายก็ยังไม่สามารถรักษาชีวิตของตนเองได้

บทสวดก็คือ อันว่ามนุษย์นั้นจะมีอำนาจมากมายเพียงใด แต่ก็ไม่มีใครสามารถมีอำนาจเหนือชีวิตของผู้ใด ไม่ว่าจะเป็นตนเองหรือผู้อื่น และจงจำไว้ว่า ชีวิตของเรานั้นเป็นของประทานมาจากพระเจ้า พระองค์ทรงต้องการเอาคืนเมื่อไรต่อให้มนุษย์ผู้นั้นเป็นเจ้าของฟ้าเจ้าแผ่นดินหรือรวยที่สุดในโลก หรือฉลาดที่สุดในโลก ฯลฯ ก็เป็นอันจบชีวิตเอวัง

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ทำไมมนุษย์ส่วนใหญ่ยังมัวแต่ไขว่คว้าหาอำนาจ หาเงิน หาบารมี หาอะไรต่อมิอะไรในโลกนี้ แต่ไม่ไขว่คว้าหาสิ่งที่จะทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัยเพื่อจะได้ประทานชีวิตนิรันดร์แก่ตนเองเล่า?

“ท่านใดบ้างที่กังวลแล้วต่ออายุของตนให้ยาวออกไปสักหนึ่งวันได้” มัทธิว 6:27

**“...แต่พระเจ้าตรัสกับเขาว่า ‘คนโง่เอ๋ย คินนี้เขาจะเรียกเอาชีวิตเจ้าไปแล้ว
สิ่งที่เจ้าได้เตรียมไว้จะเป็นของใครเล่า’” ลูคา 12:20**

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดนินหัว

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 295

วันที่ 27 เมษายน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันที่ 27 เมษายน 2014 ที่กำลังจะถึงนี้ เป็นวันแห่งความชื่นชมยินดีสำหรับพระศาสนจักรคาทอลิกของพวกเรา เพราะว่าเราจะมีนักบุญเพิ่มอีกถึง 2 องค์ และทั้งสององค์นั้นเป็นพระสันตะปาปาทั้งคู่ คือ พระสันตะปาปาจอห์นที่ 23 และพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 คริสตชนทั้งโลกคงจะตื่นเต้นเพราะทั้งสองพระองค์นั้นเป็นพระสันตะปาปาในยุคร่วมสมัย ไม่ใช่ในยุคประวัติศาสตร์

ลูกเองซึ่งเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งเพียง 18 ปีในปีนี้ จึงไม่มีโอกาสได้รู้จักพระสันตะปาปาจอห์นที่ 23 แต่ก็ได้รับพระพรอันยิ่งใหญ่ที่สุดที่ได้จากพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 ตั้งแต่ปีแรกของการรับศีลล้างบาปเลยทีเดียว

ลูกได้รับศีลล้างบาปในวันที่ 2 มิ.ย. 1996 ไม่กี่เดือนต่อมา ลูกทราบข่าวว่าผู้นำพระศาสนจักรของประเทศไทยเราจะไปกรุงวาติกัน เพื่อเข้าร่วมมิสซาเฉลิมฉลองปีสิริวรรษสมโภชของพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 ตอนนั้นลูกเพิ่งเป็นคาทอลิกใหม่ๆ ยังไม่รู้จักใครและยังไม่มีใครรู้จัก แต่ลูกตื่นเต้นและพูดกับเพื่อนๆ สมาชิกในองค์กรหนึ่งว่า ลูกอยากตามไปกรุงวาติกันมาก เป็นความฝันที่ไม่อาจจะเป็นไปได้ แต่หาก**เป็นพระพรของพระเจ้าแล้ว ทุกสิ่งเป็นไปได้เสมอ (มาระโก 10:27)** วันหนึ่งพระสงฆ์เจ้าอาวาสวัดที่ลูกไปเป็นประจำบอกกับลูกว่าผู้นำพระศาสนจักรอนุญาตให้ลูกตามไปกรุงวาติกันได้ ลูกยังจำความรู้สึกของลูกในวันนั้นได้จนถึงวันนี้ 😊 ลูกอยากจะตะโกนให้ทั้งโลกทราบเลยทีเดียว!!

คณะของเราซึ่งประกอบด้วยผู้นำพระศาสนจักร คุณพ่อ 2 องค์ ลูกและลูกสาวคนเล็กซึ่งขณะนั้นอายุ 12 ปี เรียนอยู่มัธยมปีที่ 2 และอีกครอบครัวหนึ่ง เดินทางไปถึงกรุงโรมเย็นวันพฤหัสบดีและด้วยพระพรของพระองค์อย่างที่สุด ผู้นำพระศาสนจักรของพวกเราก็สามารถไปขอให้พวกเราได้เข้าเฝ้าพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 เป็นการส่วนตัวเป็นผลสำเร็จ!! ไม่ต้องอธิบายว่าพวกเราตื่นเต้นเพียงไร 😊

เช้าวันเสาร์ที่พวกเราจะได้เข้าเฝ้านั้น พวกเราทั้งคณะได้ไปถึงพระราชวังที่ประทับเพื่อรอเข้าเฝ้าแต่เช้า เมื่อได้เวลาพระองค์ท่านทรงเสด็จออกมา ลูกคุกเข่าลงและได้กราบลงแทบพระบาทของพระองค์ตามธรรมเนียมประเพณีแบบไทยๆ เมื่อลูกเงยหน้าขึ้น สิ่งที่ลูกไม่ได้คาดคิดเลยก็ได้เกิดขึ้น สมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 ทรงโน้มองค์ลงมา ใช้พระหัตถ์ทั้งสองจับแก้มของลูก และก้มลงจูมพิศริษะของลูก ลูกตื่นเต้นจนบอกไม่ถูก น้ำตาแทบไหลด้วยความปิติยินดี การแสดงออกซึ่งพระเมตตาของพระองค์ในลักษณะเช่นนั้นเกิดขึ้นท่ามกลางความไม่คาดคิดของทุกคน รวมทั้งช่างภาพ จึงไม่มีใครกดกล้องจับภาพเหตุการณ์พระพรประวัติศาสตร์นั้นได้ แต่คุณพ่อท่านหนึ่งได้แอบเอากล้องติดตัวเข้าไป (เขาห้ามเอากล้องเข้าไปในการเฝ้าพระสันตะปาปา) และลูกรู้สึกว่าคุณพ่อได้ถ่ายรูปได้ทันจึงหวั่นพระพรสูงสุดนั้นพอที ลูกดีใจจนตัดสินใจไม่สละผมเป็นเวลา 2 สัปดาห์! ส่วนลูกสาวคนเล็กของลูกได้ถูกมอบให้ถวายหนังสือเกี่ยวกับประเทศไทยแก่พระองค์ท่าน ด้วยความเอ็นดู

พระองค์ท่านได้ทรงจุมพิตหน้าผากลูกสาวของลูกด้วย ต่อมามีการถ่ายรูปเป็นครอบครัว ลูกได้คุกเข่าข้างขวา ส่วนลูกสาว คุกเข่าข้างซ้ายของพระองค์ท่าน ขณะนั้น สมเด็จพระสันตะปาปาโยฮัน ปอล ที่ 2 ได้ทรงวางพระหัตถ์ขวาลงมาบนบ่าขวา ของลูก ลูกรู้สึกมีความร้อนแปล็บจากบ่าขวาวิ่งผ่านตัวลูกลงไป ลูกตื่นตื่นอีกครั้งหนึ่ง

วันหนึ่ง 3 ปีก่อนนั้น ผนต ลูกเดินออกจากห้องแห่งหนึ่ง พื้นลื่น ลูกหกล้มก้นกระแทกพื้นอย่างแรง ด้วยสัญชาตญาณ ลูกเอามือขวาลงไปดันกับพื้นเสมือนหนึ่งจะป้องกันตัวเอง ปรากฏว่าบ่าขวาถูกกระแทกกระเทือนอย่างแรง ลูกปวดมาก ผล ตรวจแพทย์แจ้งว่าเอ็นอักเสบและเนื่องจากวัยของลูกมีแต่จะสูงอายุขึ้น คงหายยาก ลูกต้องไปกายภาพบำบัด ได้แค่ทุเลา แต่มีความปวดบ่าขวาตลอดเวลา

วินาทีนั้น ลูกบอกกับตัวเองว่า บ่าขวาของลูกต้องหายแน่เพราะมีพระหัตถ์ของพระสันตะปาปามาสัมผัส แต่...เวลา ผ่านไป ลูกก็กลับเมืองไทยแล้ว บ่าขวาก็ยังปวดเหมือนเดิม อยู่มาวันหนึ่ง ราวหนึ่งเดือนหลังจากวันที่ได้เข้าเฝ้า ลูกตื่นขึ้นมา รู้สึกผิดปกติ ที่แรกลูกไม่ทราบว่าเป็นอะไร สักพักจึงจะตระหนักว่า บ่าขวาของลูกไม่ปวดแล้วและหลังจากวันนั้น บ่าขวาของ ลูกก็ไม่ปวดอีกเลย ลูกดีใจมาก รีบไปบอกคุณพ่อที่พาลูกไปโรม บอกกับคุณพ่อด้วยความดีใจว่า ลูกขอเป็นพยานว่า พระสันตะปาปาโยฮัน ปอล ที่ 2 ได้ทรงทำอัศจรรย์ให้ลูกหายจากอาการปวดบ่าที่แพทย์บอกว่าไม่มีทางหายเป็นปกติได้ นอกจากนั้น ลูกยังได้กลับไปบอกกับแพทย์ผู้นั้นพร้อมทั้งเอารูปที่พระสันตะปาปาทรงแตะบ่าขวาให้ดูว่าลูกได้หายเพราะ อัศจรรย์ จำได้ว่าแพทย์ได้แต่ยิ้ม

นอกจากนี้ พระสันตะปาปาโยฮัน ปอล ที่ 2 ยังทรงเป็นผู้ริเริ่มและให้พวกเราประกาศข่าวดีเกี่ยวกับ “พระเมตตา ของพระเยซูเจ้า” (Divine Mercy) ตามที่พระองค์ได้ทรงประจักษ์แก่นักบุญเฟาสตินา ลูกเองได้ประกาศข่าวดี ถึงความยิ่งใหญ่ของพระเป็นเจ้า โดยใช้ชีวิตของลูกเป็นพยานตลอดเวลา 18 ปีที่ผ่านมา ซึ่งแท้ที่จริงแล้ว พระพรต่างๆ ที่ลูกและมนุษย์ ทั้งหลายได้รับก็คือพระเมตตาของพระองค์นั่นเองและลูกก็ได้รับพระพรจากพระองค์ ได้รับเลือกให้เป็นกระบอกเสียงเล็กๆ แต่เป็นผู้ประกาศพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ทั้งในระดับเอเชียที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพในงาน AACOM II ในเดือน ต.ค. 2012 ในระดับประเทศของประเทศฟิลิปปินส์ในงาน PACOM II ในเดือนพ.ค. 2013 และในระดับโลกในงาน WACOM III ที่เมืองโบโกตา ประเทศโคลัมเบียในเดือนส.ค. 2014 ที่จะถึงนี้ ซึ่งเป็นเรื่องอัศจรรย์มาก แม้แต่ในความรู้สึกของลูกเอง

และที่น่าอัศจรรย์สำหรับลูกเป็นการส่วนตัวอีกเรื่องหนึ่งคือ ลูกได้เปิดตัวหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ที่ลูกเขียนเพื่อ ประกาศถึงพระเมตตาของพระเจ้าด้วยชีวิตของลูกในวันที่ 27 เม.ย. 2011!

ทั้งหลายทั้งปวงนี้ ลูกขอกราบและทูลต่อ “นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปาโยฮัน ปอล ที่ 2” ว่า พระพรของ พระองค์ที่ได้ประทานให้แก่ลูกซึ่งเป็นเพียงฆราวาสตัวเล็กๆ คนหนึ่ง จะเป็นพลังและแสงสว่างที่จะนำพาลูกในการรับใช้พระ เป็นเจ้าอย่างสิ้นสุดจิตใจและด้วยใจตัญญูจนกว่าชีวิตจะหาไม่

ลูกรักพระองค์ พระเจ้าข้า 😊

“พระเจ้าของเราทรงเมตตากรุณา” สดุดี 116:5

“พระเมตตาของพระองค์ไม่เคยหมดสิ้น” พคค 3:22

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดของวัน

บทที่ 296

ความหมายของ “ความศักดิ์สิทธิ์”

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า ในวันที่ 1 ก.พ. 2014 ที่ผ่านมา คณะนักบวชที่ปฏิบัติงานในสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ได้จัดงานวันนักบวชสากลประจำปี มีการเสวนาในหัวข้อ “แนวทางฟื้นฟูชีวิตนักบวชในปีนักบวชสากล ค.ศ. 2015” สำหรับสมาชิกนักบวชในการตระเตรียมจิตใจก้าวสู่ปีนักบวชและฟื้นฟูชีวิตที่อุทิศถวายแด่พระเจ้าให้ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งขึ้น ตามที่สมเด็จพระสันตปาปาฟรังซิสได้ทรงประกาศไว้

สำหรับการเสวนานั้น สหพันธ์อธิการเจ้าคณะนักบวชในประเทศไทยได้เชิญพระอัครสังฆราช ผู้แทนนักบวชชายหญิง ผู้แทนฆราวาสชายหญิง เป็นวิทยากร โดยมีคุณพ่อท่านหนึ่งเป็นผู้ดำเนินรายการ

หัวข้อที่คุณพ่อผู้ดำเนินรายการถามวิทยากรแต่ละท่าน ล้วนแล้วแต่เป็นประเด็นที่น่าสนใจ ยกตัวอย่างเช่น

1. ความท้าทายในเรื่องศีลบน 3 ประการในชีวิตนักบวชกับค่านิยมทางโลกในยุคปัจจุบัน
2. การคงไว้ซึ่งสภาพภาพของสถาบันนักบวชกับการแสวงหางานใหม่ๆ ในการประกาศข่าวดีของพระเจ้า
3. ความท้าทายในเรื่องปัจเจกบุคคลกับชีวิตหมู่คณะ
4. การมีส่วนร่วมของฆราวาสในการแพร่ธรรมของคณะนักบวช
5. การใช้อำนาจของสถาบัน/องค์กร/อธิการ ในทางที่ไม่ถูกต้องเหมาะสม
6. งานอภิบาลของคณะนักบวชในความหลากหลายของวัฒนธรรม
7. ภาพรวมของนักบวชในสังคมไทยจากอดีตถึงปัจจุบัน

ลูกเองถูกเชิญไปเป็นหนึ่งในวิทยากร ในฐานะผู้แทนฆราวาสหญิงและนอกจากจะถูกถามในประเด็นของการมีส่วนร่วมของฆราวาสในการแพร่ธรรมแล้ว ยังถูกถามว่า ในฐานะของฆราวาส มองพระสงฆ์ นักบวชชายหญิงอย่างไร ก่อนอื่นใดลูกได้บอกกับผู้ฟังว่า ลูกเป็นลูกของพระองค์เพียง 17ปีเศษ ดังนั้น สิ่งที่ลูกจะแบ่งปันจะเป็นความรู้สึกส่วนตัวที่อาจจะถูกหรือไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการของพระศาสนจักรและหากมีอะไรที่ลูกพูดแล้วไม่ถูกไม่ควร ก็ขอภัยและขออภัยด้วย หลังจากนั้น ลูกได้ตอบคำถามดังกล่าวไปว่า “ดิฉันมองว่า ท่านเหล่านี้คือ ผู้ศักดิ์สิทธิ์ แต่จะศักดิ์สิทธิ์แค่ไหน อยู่ที่การปฏิบัติตนของแต่ละท่าน” ลูกไม่ทราบว่าจะประโยคที่พูดไปนั้นสมควรจะพูดไหม แต่ลูกพูดจากใจและหวังว่าคงไม่มีท่านใดที่จะถือสา ลูกพูดต่อว่าความศักดิ์สิทธิ์นั้นเกิดขึ้นได้จากการปฏิบัติตนอย่างสม่ำเสมอในหัวข้อต่อไปนี้

1. ความศรัทธา พระสงฆ์ นักบวชชายหญิง ควรอย่างยิ่งที่จะเป็นแบบฉบับแก่ฆราวาสในเรื่องความเชื่อความศรัทธา เพราะความศรัทธาของท่านในฐานะนายชุมพาบาลที่ปรากฏชัดเจนจะเป็นพลังที่จะนำพาฝูงแกะของท่านให้มีความเชื่อความศรัทธาไปด้วย

2. ความสัตย์ซื่อ เป็นสิ่งสำคัญมากที่พระสงฆ์ นักบวชชายหญิงต้องมีความสัตย์ซื่อต่อพระเป็นเจ้า ต่อคำปฏิญาณตนและต่อตัวเอง ความสัตย์ซื่อนี้จะก่อให้เกิดวินัยในการดำรงตนเป็นไปอย่างผู้ศักดิ์สิทธิ์

3. ความสุภาพถ่อมตน ประโยชน์ชัดเจนในความหมายโดยไม่ต้องอธิบายมากมาย

หลังจากนั้น ผู้แทนฆราวาสชายได้เสริมว่าฆราวาสเองก็เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ได้ ซึ่งก็อยู่กับการดำรงชีวิตของแต่ละคนอีกเช่นกัน

เช้าวันที่ 9 พ.ค. 2014 ลูกได้ไปร่วมฟังเสนาในหัวข้อ “สองบิดา พระสันตะปาปาผู้ศักดิ์สิทธิ์” โดยวิทยากรกิตติมศักดิ์ 3 ท่าน ประกอบด้วยพระคุณเจ้าพระคาร์ดินัลสององค์และพระคุณเจ้าพระสังฆราช 1 องค์ ลูกดีใจมากที่มีโอกาสได้ฟังเรื่องราวความศักดิ์สิทธิ์ของพระสันตะปาปาร่วมสมัย 2 องค์ ซึ่งบัดนี้ได้รับการสถาปนาอย่างเป็นทางการให้เป็นนักบุญแล้ว หลังจากได้ฟังวิทยากรทั้งสามท่านเสร็จ ลูกได้รำพึงกับตัวเองอย่างเงียบๆ ในคืนนั้นว่า “ความศักดิ์สิทธิ์” นั้น ไม่ใช่สิ่งที่จะแสวงหาได้หรือเป็นสิ่งมาที่ตำแหน่ง แต่ “ความศักดิ์สิทธิ์” นั้นเกิดขึ้นเองแก่ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติตนบนพื้นฐานแห่งความรัก ความเรียบง่าย การรับใช้ การเสียสละ ความสุภาพถ่อมตน การให้อภัย และแน่นอน ต้องมีความเชื่อความศรัทธาอย่างแรงกล้า ลูกพิจารณาอีกซึ่งกว่านั้น องค์ประกอบของความศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทั้งปวงนี้ ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่พระเยซูเจ้าได้ทรงปฏิบัติพระองค์ให้บรรดาศิษย์ทั้งหลายได้เห็นและปฏิบัติตาม ดังนั้นจึงไม่น่าจะเป็นการผิดหากลูกจะพูดว่า “ผู้ที่จะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์นั้นคือ ผู้ที่ดำรงชีวิตตามพระเยซูคริสต์นั่นเอง” 😊

ยากไหม? ไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายแน่นอน แต่ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ปฏิบัติไม่ได้เสียเลย เพราะเราก็ได้เห็นตัวอย่างของ “ผู้ศักดิ์สิทธิ์” มากมายในพระศาสนจักรของเราแล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ เราต้องมีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะประพฤติปฏิบัติตนตามพระเยซูเจ้า พระผู้ไถ่ของเรา ไม่ว่าเราจะอยู่ในฐานะใดหรือตำแหน่งใด แต่ที่สำคัญที่สุด ในการที่จะดำรงตนให้เจริญรอยตามแบบอย่างของพระผู้ไถ่ของเราได้นั้น ก่อนอื่นใด เราต้องไม่ลืมน้ำใจที่สวดขอพรจากพระองค์เสียก่อน

“ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขอพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระพรให้แก่ลูกของพระองค์ทั้งหลาย ให้ประพฤติปฏิบัติตนตามแบบอย่างของพระองค์ เพื่อว่าความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์จะได้ประจักษ์แก่มวลมนุษยชาติอันจะก่อให้เกิดความรัก ความเข้าใจ และความสุขเพิ่มขึ้นบนโลกนี้เทอญ”

“ผู้ใดถ่อมตนลง จะได้รับการยกย่องให้สูงขึ้น” มัทธิว 23:12

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

บทที่ 297
18 ปีแห่งพระพร

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เพียงแค่หยิบปากกาเพื่อเขียนบทสวดบทนี้ถวายแด่พระองค์ ลูกก็มีความรู้สึกหัวใจเปี่ยมไปด้วยความสุข ไขแล้วพระเจ้าข้า ลูกกำลังจะเขียนถึงชีวิตของลูกที่ได้เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิงตั้งแต่ลูกกลับใจมาเป็นลูกของพระองค์ คนหนึ่งเมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 1996 ซึ่งจะครบ 18ปีเต็มในสัปดาห์หน้านี้

ลูกขออนุญาตใช้คำพูดของพระสงฆ์องค์หนึ่งที่ถูกเคารพมากและเป็นปรมาจารย์แห่งพระคัมภีร์ที่เขียนไว้ว่า คริสตชนควรมี “ประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้า” ลูกขอยกมือเป็นเด็กนักเรียนที่ได้ทำการบ้านพร้อมกับพูดว่า “หนูได้ค้นพบพระเจ้าแล้วค่ะ และทุกวันนี้ หนูก็มีประสบการณ์กับพระเยซูเจ้าทุกวันค่ะ” ที่ลูกกล้าประกาศเช่นนี้เพราะมันเป็นความจริง เป็นประสบการณ์ที่ลูกเสาะแสวงหามาตลอด แล้วก็ค้นพบโดยพระพรของพระองค์ 😊 และการ “ค้นพบ” นี้แหละที่ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของลูกโดยสิ้นเชิง

สิ่งแรกคือ ลูกใช้เวลาเกือบหนึ่งทศวรรษในการเข้าใจและยอมรับคำว่า “กลับใจ” โดยไม่ตะขิดตะขวงใจเหมือนตอนรับศีลล้างบาปใหม่ๆ เพราะ “การมีประสบการณ์กับพระเจ้า” นี้แหละ เราทุกคนต้อง “กลับใจ” ทุกๆ วัน ไม่ใช่แค่ในวันทำพิธีรับศีลล้างบาปเท่านั้น

ลูกจริงจังกับการมาเป็น “ลูกของพระองค์คนหนึ่ง” มาก ลูกไม่ต้องการเพียงเพื่อให้ตัวเองรอด โดยการไปวัด ฟังมิสซา รับศีล แก่บาป แล้วก็รู้สึกว่าร้อแล้ว ลูกอยากรู้จักพระองค์ ลูกค้นหาพระองค์ แม้ว่าในตอนต้นๆ ลูกจะรู้สึกว่าพระองค์ทรงเงิบและไม่ทรงตอบอะไรที่ลูกทูลถามหรือทูลขอละเลย แต่ลูกก็สวดภาวนาของลูกไปเรื่อยๆ ทุกๆ วัน และลูกก็ทูลถามพระองค์ไปเรื่อยๆ จนวันหนึ่ง พระองค์ก็ทรงเผยตอบแก่ลูกอย่างมากมายเหลือล้น เปรียบดังท่านบักนั้นน้ำได้ถูกเปิดออก โอ้โฮ! ที่แท้พระองค์ทรงตอบทุกอย่างที่ลูกทูลถาม แต่ลูกโง่เขลาเบาปัญญาเอง คำตอบของพระองค์ในทุกอย่างที่ลูกทูลถามที่แท้อยู่ในพระคัมภีร์นี่เอง!

แต่ก่อนนี้ ลูกรับใช้พระองค์โดยการเป็นตำแหน่งนี้ ตำแหน่งโน้นเต็มไปหมด เพราะลูกเข้าใจว่า นั่นเป็นวิธีเดียวที่ลูกจะรับใช้พระองค์ได้ แต่ลูกรู้สึกประหลาดใจว่า ทำไมหนอ ลูกจึงยังรู้สึกว่า ตนเองไม่ได้รับใช้พระองค์เลย หากลูกไม่มี “ประสบการณ์กับพระเจ้า” ลูกก็คงเดินหน้าต่อไปในการรับใช้พระองค์แบบเดิม แต่ลูกเริ่มสวดทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า กระแสเรียกของพระองค์ที่มีให้แก่ลูกคืออะไร” ลูกสวดทูลถามพระองค์เป็นปีๆ ...ในที่สุด ลูกก็ค้นพบกระแสเรียกที่พระองค์ทรงประทานแก่ลูกในการรับใช้พระองค์ โอ้โฮ! มันเป็น “ประสบการณ์” ที่ทำให้ลูกใกล้ชิดกับพระองค์มากขึ้นกว่าเดิมตั้งหลายร้อยเท่าทีเดียว

ลูกรู้สึกว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับมนุษย์เราในการรับใช้พระองค์มีเหตุผลในตัวมันเอง เป็นหน้าที่ของเราที่จะ

เจาะลึกแสวงหาเหตุผลนั้นให้พบ เมื่อเราค้นพบแล้ว จะเปรียบเสมือนการที่เราสามารถแกะรหัสธรรมในการดำรงชีวิตได้ เมื่อเราสามารถผ่านรหัสธรรมขั้นหนึ่งแล้ว พระองค์ก็จะทรงให้เราแสวงหาคำตอบในรหัสธรรมขั้นต่อไป แต่หากเราไม่มี “ประสบการณ์กับพระเจ้า” แล้ว ชีวิตของเราก็จะเปรียบเสมือนอยู่กับที่ อยู่ในห้องเดิมๆ ไม่ก้าวไกลไปจากที่เลย

การที่ลูกค้นพบพระองค์และทราบว่าที่แท้ พระองค์ประทับอยู่ในใจของลูก ไม่ใช่บนสวรรค์ไกลโพ้นนั้น ทำให้ลูกค่อยๆ เปลี่ยนลำดับความสำคัญของชีวิต เริ่มต้นโดยการที่ลูกต้องเถียงกับตัวเองในหลายๆ เรื่อง ที่บ่อยครั้งลูกจะทำเช่นนี้ แต่พระวาจาของพระองค์กลับเตือนให้ลูกทำอีกแบบหนึ่ง เอาละซิ จะทำอย่างไรดี ในที่สุด ลูกก็ยอมพระองค์ บ่อยๆ เข้า ลูกก็ไม่ต้องเถียงกับตัวเองมากเท่าก่อนนี้ เพราะทราบแล้วว่าพระองค์ทรงต้องการให้ลูกทำอะไร จนทุกวันนี้ ลูกมองเข้าไปไม่เห็นตัวเองซะแล้ว เห็นแต่พระองค์ทรงยิ้มทุกครั้งทีลูกทำตามพระวาจาของพระองค์ 😊

“การมีประสบการณ์กับพระองค์” ทำให้ลูกเข้าใจถึงความทุกข์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับลูก ทำให้ลูกสามารถเข้าใจถึงความทุกข์ของผู้อื่นได้ ทุกวันนี้ จึงมีผู้คนในสังคมที่มากบอกเล่าความทุกข์ของตนเองให้ลูกฟัง ทำให้ลูกเห็นว่า ความทุกข์กับมนุษย์เป็นของคู่กัน ไม่ว่าจะเกิดมาในฐานันดรใดก็ตาม

เมื่อหัวใจของลูกเปี่ยมไปด้วยการประทับอยู่ของพระองค์ ทำให้ลูกอยากตะโกนให้คนทั้งโลกรู้จักพระองค์ การดำรงชีวิตเพื่อให้คนที่พบปะกับลูก รู้จักลูก ได้เห็นพระคริสต์ในตัวลูกจึงเป็นความสำคัญอันดับหนึ่งของชีวิต ไม่มีอะไรที่จะทำให้ลูกมีความสุขไปกว่าการที่มีคนปรารถนากับลูกว่า เห็นความเชื่อความศรัทธาของลูกที่มีต่อพระเจ้าของลูกแล้ว ทำให้เขาต้องมองตนเองในความเชื่อความศรัทธาของเขาเอง หรือคำพูดที่ว่า “พระเจ้าของพี่ยิ่งใหญ่จริงนะ” แม้เขาจะไม่มี ความเชื่อในศาสนาของเราก็ตาม ฯลฯ

ลูกสามารถเขียนเกี่ยวกับ “ประสบการณ์กับพระองค์” ของลูกได้เป็นหน้าๆ อีกหลายๆ หน้า แต่ขอเป็นส่วนหนึ่งของคำกลอนที่ลูกเขียนใน “บทสวดของฉัน” บทที่ 100 มาเป็นตอนจบของบทสวดบทนี้ พระเจ้าข้า

.....

ฉันมิปรารถนาจะเป็นวีรบุรุษหรือผู้โด่งดัง
แต่ขอเป็นเพียงผู้หญิงตัวเล็กๆ
ที่ยิ้มให้กับคนทั่วไป
ร้องเพลงกับเหล่านกกาบนต้นไม้
ผิวปากกลางสายฝน
สวดภาวนาขอพรให้คนรอบข้าง
และสัมผัสจิตใจทุกคนด้วยความรักของพระเจ้า
ในเวลาเดียวกัน
ฉันหยุดการไขว่คว้า
หาเกียรติยศ ชื่อเสียง หรือการเอนินยอม
ฉันปล่อยให้ตัวฉัน
ล่องลอยขึ้นบนฟ้าดั่งปุยพุ่มเบาหวิว
คงเหลือไว้เพียง
หัวใจดวงน้อยที่เห็นคุณค่าของสิ่งเล็กๆ

ที่นำมาซึ่งความสุขอันยิ่งใหญ่และแท้จริง

18ปีแห่งพระพรอันยิ่งใหญ่ ขอบพระคุณพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ พระเจ้าข้า 😊

“ผู้ที่พบพลังของตนในพระองค์ย่อมเป็นสุข” สดุดี 84:5

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 298

กระแสรเรียก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ทุกๆ ปีในช่วงสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ ลูกและลูกๆ จะไปวัดร่วมพิธีในทุกๆ วันของสัปดาห์นั้นด้วยใจที่ศรัทธาและกตัญญู ปีนี้ในคืนวันเสาร์ศักดิ์สิทธิ์ มีเหตุการณ์ที่เพิ่มเติมให้หัวใจของลูกเปี่ยมไปด้วยความสุขมากขึ้น ลูกได้เป็นแม่ทูนหัวของหญิงสาวคนหนึ่งที่ไม่รู้จักมาก่อน แต่มีเพื่อนขอให้ลูกรับหน้าที่นี้ ซึ่งลูกก็รับปากด้วยความยินดี

ลูกทราบมาว่า ลูกทูนหัวของลูกซึ่งเป็นหญิงสาวอายุ 20 ปลายๆ และมาจากครอบครัวที่ดี แต่เธอประสบปัญหาบางอย่างในชีวิตจนเธอคิดว่าชีวิตไม่มีค่าที่จะอยู่ต่อไป โชคดีที่มีคนแนะนำให้เธอไปพบซิสเตอร์คนหนึ่งและต่อมาเธอได้รับมอบหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ของลูก ทำให้เธอทราบว่า คนอื่นในโลกนี้ก็เคยประสบปัญหาชีวิตมาแล้วเหมือนกัน และก็สามารถผ่านพ้นวิกฤตมาได้เพราะพระเจ้า เธอได้เรียนคำสอนกับคณะซิสเตอร์จนพร้อมที่จะรับศีลล้างบาป เพื่อนของลูกที่คุ้นเคยกับคณะซิสเตอร์นี้ ขอให้ลูกรับเป็นแม่ทูนหัว ลูกรับทันทีด้วยความเต็มใจและยินดี ทราบมาว่าพ่อแม่ของเธอไม่ค่อยเห็นด้วยกับการตัดสินใจของลูกสาว

ในคืนวันเสาร์ศักดิ์สิทธิ์นั้น ลูกไปถึงวัดก่อนพิธีเริ่มเป็นชั่วโมงเพื่อเตรียมความพร้อม และเห็นคุณพ่อคุณแม่ของเธอ ลูกเดินเข้าไปหา ทำความรู้จักกับเขาทั้งสอง พร้อมทั้งบอกกับเขาว่า ลูกเองก็เพิ่งรับศีลล้างบาปได้ 17 ปีกว่าเท่านั้น คุณไปคุยมา ทราบว่าคุณแม่ของเธอเป็นศิษย์เก่าโรงเรียนเดียวกับลูก สรุปรตอนจบกลายเป็นเรียกพี่เรียกน้องกัน 😊 วันรุ่งขึ้น ลูกได้คุยกับลูกทูนหัวทางโทรศัพท์ เธอบอกกับลูกว่า หลังจากการรับศีลล้างบาปเมื่อคืนแล้ว เธออยากบวชเป็นซิสเตอร์!

ลูกอึ้งไปเล็กน้อย แต่ได้แนะนำให้เธอไปสวดสายประคำทูลถามพระองค์ก่อนว่าเป็นกระแสรเรียกของพระองค์ที่มีให้แก่เธอหรือไม่ก่อนตัดสินใจจริงๆ

แล้วลูกก็ต้องอธิบายให้เธอฟังว่า กระแสรเรียกแปลว่าอะไร ลูกยกตัวอย่างชายหนุ่มคนหนึ่งที่เคยเป็นอาสาสมัครในองค์กรที่รับฟังปัญหาของคนมีความทุกข์ที่ลูกเป็นคนก่อตั้ง เขาอยากรับใช้พระโดยเป็นนักบวช ลูกก็ได้แนะนำให้เขาไปสวดภาวนาทูลถามพระเป็นเวลา 1 ปีก่อนตัดสินใจ หากเราสวดภาวนาและทูลถามพระองค์ทุกๆ วันด้วยความจริงใจและถ่อมตน และเปิดใจให้พระตรัสกับเรา แล้ววันหนึ่งพระเจ้าจะทรงส่องสว่างให้เราเห็นกระแสรเรียกของเราอย่างชัดเจนและแน่นอน

ลูกได้ทำมาแล้ว แต่ละอย่างทีลูกทูลถามพระองค์ ลูกจะสวดภาวนาทูลถามพระองค์ทุกๆ วัน พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ไม่ใช่พ่อหรือแม่ของเราที่จะต้องรีบมาโอ้อวดตอบลูกทันที เราต้องอดทนและเปิดหูเปิดตาคอยฟังพระสุรเสียงที่ตรัสตอบเรา ลูกใช้เวลาเป็นปีๆ กว่าจะได้คำตอบแต่ละอย่าง อย่างเรื่องกระแสรเรียกของลูก ลูกใช้เวลาสวดทูลถามพระองค์เป็นเวลา 6-7 ปี กว่าลูกจะค้นพบว่าที่แท้กระแสรเรียกที่พระองค์ทรงมีให้ลูกในการรับใช้พระองค์คืออะไร แต่ในระหว่างทาง ลูก

ก็ไม่ได้อยู่เฉยๆ ลูกทราบว่ พระองค์ทรงประทานตะลันต์ให้แต่ละคนในการรับใช้พระองค์ไม่เหมือนกันและไม่เท่ากัน แต่พระองค์ทรงให้แน่นอน จากประสบการณ์ของลูก ลูกไม่ทราบหรอกว่าตะลันต์ที่พระองค์ทรงเตรียมให้ลูกในการรับใช้พระองค์นั้นมีกี่ตะลันต์ แต่ทุกสิ่งทีลูกทำ ลูกจะทำเต็มที่ ทำดีกว่าดีทีสุด ลูกจะแสวงหาตะลันต์ในตัวลูกเอง เติมเข้าไปในตะลันต์ที่พระองค์ทรงเตรียมไว้ ผลก็คือ ทุกครั้งที่ลูกทำเช่นนั้น ลูกจะรู้สึกว่พระองค์ทรงพอพระทัยและในครั้งต่อไป พระองค์จะทรงเพิ่มตะลันต์ให้แก่ลูกอีก แล้วลูกก็จะค้นหาตะลันต์ในตัวลูกเอง เสริมเข้าไปอีก...

จากการเขียน “บทสวดของฉัน” ถวายแด่พระองค์เพราะลูกไม่ทราบจะไปปรับทุกข์กับใครดีเมื่อเกือบ 2 ทศวรรษก่อน ทำให้ลูกศึกษาพระคัมภีร์อย่างจริงจัง จังๆ ควบคู่กับการเป็นพยานไปพูดประกาศข่าวดีของพระองค์ทุกทีที่ทุกเวลาไม่เคยปฏิเสธ ต่อมาก็ได้เขียนหนังสือเกี่ยวกับเรื่องราวชีวิตของลูกเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ แล้วลูกก็ถูกเชิญให้เป็นผู้แทนประเทศไทยแบ่งปันในการประชุมระดับเอเชียที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพ ต่อมาลูกก็ถูกเชิญให้ไปพูดแบ่งปันเป็นพยานที่ประเทศที่เป็นหมู่เกาะในอาเซียน ทันททีลูกทราบ ลูกตัดสินใจเขียนหนังสือของลูกเป็นภาษาอังกฤษ ลูกทุ่มเททั้งกำลังกายกำลังใจอย่างสุดกำลัง ไม่ใช่เพื่อชื่อเสียงหรือเงินทอง เพราะไม่ใช่เพื่อจะขายเอาเงินหรือแม่แต่จะมีใครทราบ ลูกเขียนเอง และตรวจรูฟเอง 4 รอบทั้ง 300กว่าหน้า โดยลูกสาวเป็นคนพิมพ์ เสร็จสมบูรณ์ภายในเวลา 3 เดือน แล้วก็พิมพ์บน amazon.com เป็นผลสำเร็จ วัตถุประสงค์เดียวคือ เพื่อประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ไปทั่วโลก และแล้ว... โดยทีลูกไม่เคยคาดคิดมาก่อนในชีวิต ลูกก็ถูกเชิญไปพูดแบ่งปันในระดับโลกทีกำลังจะจัดขึ้นในประเทศหนึ่งที่ทวีปอเมริกาใต้ในเดือน ส.ค. 2014นี้

สิ่งต่างๆ เหล่านี้คือ “กระแสเรียก” ทีพระองค์ทรงมีให้แก่ลูกทีลูกไม่ทราบในตอนแรกของการเป็นลูกของพระองค์ คนหนึ่ง แต่มองย้อนหลัง ทุกอย่างมันชัดเจนสำหรับลูกแล้วในตอนนี ลูกแสวงหาน้ำพระทัยของพระองค์ แล้วลูกก็ทำถวายเต็มที่ ถวายอย่างสิ้นสุดจิตใจ แล้วพระองค์ก็ทรงพอพระทัยและเติมตะลันต์ให้แก่ลูกทุกครั้ง เป็นพระเมตตาของพระองค์ทีลูกสัมผัสได้ด้วยความอัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง ☺ ☺ ☺

ลูกขอจบบทสวดบทนี้ด้วยเพลงบทหนึ่งที่พวกเราร้องกันเป็นประจำทุกอาทิตย์

**“จงแสวงหาน้ำพระทัยพระเป็นเจ้า และความเที่ยงตรงของพระองค์
แล้วทุกๆ สิ่งจะบังเกิดแก่ตัวของท่าน อัลเลลู อัลเลลูยา...”**

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอذن

บทที่ 299

พระพรในความทุกข์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกนัดเจอกับลูกทูนหัวของลูก พร้อมกับเพื่อนของลูกที่แนะนำให้เราทั้งสองได้เป็นแม่ลูกทูนหัวกัน ลูกตั้งใจช่วงจากวันที่เธอรับศีลล้างบาปก่อนจะพบปะพูดคุยกับเธอ เพื่อให้เธอมีเวลาค้นพบตัวเองและแสวงหาพระเจ้าให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

เป็นครั้งที่สองที่ลูกได้พูดคุยกับลูกทูนหัวของลูก เธอรู้จักลูกดีจากหนังสือภูเขาเคลื่อนไหวได้ของลูก แต่ลูกยังไม่รู้จักเธอเลย จากการพูดคุยกับเธอ 2 ชั่วโมงกว่า ทำให้ลูกรู้จัก เธอดีขึ้น เธอค่อยๆ เล่าเรื่องราวชีวิตของเธอทีละช่วงให้ลูกฟังและจบลงตอนเธอได้รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระโดยสมบูรณ์ ยิ่งกว่านั้น เธอยังได้แสดงความจำนงค์แน่วแน่ว่าเธอต้องการบวชเป็นซิสเตอร์เพื่ออุทิศชีวิตในการรับใช้พระเจ้า เธอเล่าว่า แต่ตลอดเวลาที่ผ่านมามีอุปสรรคตลอดในความตั้งใจของเธอในเรื่องนี้จนเธอท้อใจมาก เมื่อคืนที่เธอรับศีลล้างบาป เธอก็ได้บอกกับลูกในคืนนั้น ถึงความตั้งใจของเธอในเรื่องนี้ แต่ลูกได้แนะนำให้เธอไปสวดภาวนาเพื่อหากระแสเรียกที่แท้จริงสัก 1 ปี แล้วค่อยมาคุยกับลูกใหม่ในเรื่องนี้

แต่ในครั้งนี่ หลังจากที่ได้คุยกับเธอและได้สัมผัสถึงตัวตนที่แท้จริงของเธอ ลูกเปลี่ยนใจ หญิงสาวที่นั่งอยู่ข้างหน้าของลูกคนนี่ เป็นหญิงสาวที่สุภาพ สාරวม อ่อนโยน เธอมาจากครอบครัวดีและได้รับการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนที่มีชื่อที่สุดแห่งหนึ่งในประเทศไทย พร้อมวุฒิปริญญาตรี เธอมีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ ที่จะอุทิศตนในการรับใช้พระเจ้า สำหรับลูกแล้ว เธอมีคุณสมบัติครบถ้วนที่จะบวชเป็นซิสเตอร์ ไม่ต้องรอถึง 1 ปีแล้ว ลูกบอกกับเธอ และลูกจะแนะนำเธอให้กับคณะซิสเตอร์ที่สอนโรงเรียนเก่าของลูกเอง

ทันทีที่ลูกพูดเช่นนั้น น้ำตาเธอไหลรินลงอาบแก้มด้วยความปลื้มปิติ ลูกเองก็ได้สัมผัสถึงความจริงใจในการต้องการบวชของเธอ ลูกเองก็กลืนน้ำตาไม่อยู่ เราทั้งคู่มองหน้าซึ่งกันและกันด้วยน้ำตาอาบแก้ม ในวินาทีนั้น ลูกรู้สึกว่าการที่ลูกได้มานั่งอยู่ต่อหน้าหญิงสาวลูกทูนหัวของลูกคนนี้นั้น เป็นน้ำพระทัยของพระเป็นเจ้าโดยแท้ เธอได้พยายามไปพบซิสเตอร์คณะนี้ อารามคณะนั้น แต่ดูเหมือนจะไม่มีใครเปิดประตูให้เธอ แต่แล้ว เธอก็โคจรมาพบกับลูกซึ่งดูไปแล้ว เส้นทางชีวิตเราไม่น่าที่จะโคจรมารู้จักกันได้

เธอได้เล่าให้ลูกฟังว่า มีพระวาจาบทหนึ่งในหนังสือของลูกที่ “โดนใจ” เธอมาก เป็นบทที่ 2:1-11 บุตรสิรา ซึ่งเขียนไว้ว่า คนที่พระเจ้าเลือกสรรจะต้องถูกทดลอง ทองแท้ต้องถูกพิสูจน์ด้วยไฟ ลูกได้แบ่งปันให้เธอฟังว่า จากประสบการณ์ของลูกเอง ทุกพระวาจาในพระคัมภีร์นั้น เป็นความจริงในชีวิตทั้งหมด และหากเราพยายามดำรงชีวิตตามพระวาจาให้มากที่สุดเท่าที่ความเป็นมนุษย์จะทำได้ สิ่งที่จะเกิดขึ้นกับชีวิตของเราก็จะเป็นไปตามพระคัมภีร์ทุกประการ ซึ่งลูกได้ประสบมาแล้วกับชีวิตของลูกเอง แม้กระทั่งในทุกวันนี้ก็เป็นเช่นนั้น

ลูกอธิบายให้เธอฟังต่อว่า ยามที่ใครประสบปัญหาในชีวิต จะรู้สึกว่ามีความทุกข์ ทำให้ไม่ถึงเกิดเรื่องเช่นนี้กับเขาอะ
 ฯลฯ แต่หากเราพยายามฟันฝ่าอุปสรรคหรือปัญหาเหล่านั้นได้ โดยการยึดพระองค์เป็นหลักแน่ๆ เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างผ่าน
ผ่านไปและมองย้อนกลับ เราจะเห็นว่าในทุกความทุกข์ ในทุกปัญหา มีพระพรของพระองค์ซ่อนอยู่ ขึ้นอยู่กับแต่ละคนว่าจะ
สามารถพลิกความทุกข์เป็นพระพรหรือในภาษารูริกที่ว่า พลิกวิกฤตเป็นโอกาสได้หรือไม่

เราจบการพบปะรับประทานอาหารเที่ยงด้วยกันด้วยการเสียน้ำตาไปไม่น้อย แต่เบื้องหลังของการหลั่งน้ำตานี้
เป็นความรู้สึกที่เราทั้งสองรู้สึกเปี่ยมไปด้วยพระพรของพระที่ประทับอยู่กับเรา และเพื่อนของลูกที่นั่งเป็นพยานในความ
อัศจรรย์แห่งเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น ก่อนลุกขึ้นจากกัน ลูกสัญญาว่าลูกจะพาเธอไปพบคุณแม่อธิการของคณะซิสเตอร์ที่
ดูแลโรงเรียนเก่าของลูกและที่สำคัญที่สุด ลูกจะสวดภาวนาให้กับเธอทุกๆ วันจากนั้นเป็นต้นไป

“ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้าคิดจะรับใช้พระเจ้า ก็จงเตรียมตัวไว้รับการถูกทดลอง
จงมีใจเที่ยงตรงและมั่นคงไม่หวั่นไหวในยามทุกข์ยากลำบาก
จงยึดพระองค์ไว้อย่าทอดทิ้ง เพื่อจะได้รับเกียรติในบั้นปลายชีวิต
เพราะทองคำอมพิสุจน์ด้วยไฟ คนรับเลือกสรรก็พิสุจน์ด้วยการถูกเหยียดหยาม
จงวางใจในพระเจ้าเถิดและพระองค์จะทรงช่วย จงเดินทางตรงและไว้ใจในพระองค์
เพราะพระเจ้าทรงมีพระทัยสงสารและเมตตา ทรงอภัยบาปและทรงช่วยให้รอด”
บุตรสิรา 2:1-11

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 300

My Journey of Faith ย้อนรอยเท้า จึงเข้าใจ ...

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บทสวดบทนี้ของลูกเป็นบทที่ 300 นับเป็น Milestone ของลูกในการเขียนบทสวดถวายแด่พระองค์เลยทีเดียว ลูกหยิบปากกาขึ้นเขียนด้วยความตื่นเต้นระคนกับความตื่นเต้นในสิ่งต่างๆ ที่ได้เกิดขึ้นกับชีวิตของลูก ตั้งแต่ลูกเริ่มเขียน “บทสวดของฉัน” บทที่ 1 ซึ่งแต่ละอย่างดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่ไม่น่าเป็นไปได้เลยในชีวิตของคนธรรมดาๆ คนหนึ่ง

หากการเดินทางหมื่นลี้เริ่มต้นด้วยการก้าวก้าวแรกตามสุภาชีวิตของคนจีน การเดินทางเพื่อการไฝ่หาความเชื่อของลูกก็ได้เริ่มต้นด้วยการก้าวของเท้าเล็กๆ คู่หนึ่ง

มองย้อนหลัง ลูกเห็นรอยเท้าเล็กๆ ของเด็กคนหนึ่งก้าวอย่างเข้าไปในดินแดนแห่งใหม่ แล้วรอยเท้าคู่เล็กๆ นั้นก็หายไป มีแต่รอยเท้าคู่ใหญ่เดินตามทางเป็นทางยาว ช่วงต่อมา รอยเท้าเล็กๆ คู่นั้นก็กลับมาปรากฏคู่กับรอยเท้าใหญ่ และมาใกล้ๆ นี้เอง รอยเท้าเล็กๆ คู่นั้นก็ได้เปลี่ยนตำแหน่งเป็นการเดินตามรอยเท้าคู่ใหญ่อย่างใกล้ชิดไม่ยอมห่างและเป็นเช่นนี้จนกระทั่งทุกวันนี้ ...

Those are the foot prints along the path of My Journey of Faith ☺

ตอนลูกก้าวอย่างเข้ามาในดินแดนแห่งใหม่ ลูกเปรียบตัวเองเสมือนเป็นเด็กกำพร้าที่กำลังจะเริ่มต้นชีวิตใหม่ในต่างแดน ลูกเปี่ยมไปด้วยความหวัง ความตื่นเต้น และความตั้งใจจริงที่จะเป็นประชากรใหม่ที่ดีของดินแดนแห่งนี้ ลูกมองว่าประชากรทุกคนในดินแดนนี้เป็นแบบฉบับที่ลูกจะยึดตามในการปฏิบัติตน พวกเขาทุกคนคือผู้ที่รักพระองค์และอุทิศชีวิตในการทำทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตเพื่อถวายแด่พระองค์

เวลาผ่านไป ... โลกใบกลมที่ลูกวาดไว้ในมโนภาพเริ่มปรากฏเด่นชัดขึ้น อ้าว! ทำไมโลกไม่เป็นทรงกลมอย่างที่เราคิดล่ะ?

ลูกเริ่มสับสน แต่ลูกไม่ทราบว่าจะหันไปปรึกษากับใครดีเพราะลูกมาดินแดนแห่งนี้คนเดียว ลูกรู้สึกเหงา แต่ลูกไม่เคยท้อแท้

นั่นคือ ช่วงที่รอยเท้ามีเพียงรอยเท้าใหญ่คู่เดียว พระองค์ทรงอุ้มลูกไว้ โดยที่ลูกไม่ทราบเลย ☺

บทสวดของฉันถูกเขียนผ่านไป 100บท แล้วลูกก็เห็นรอยเท้าคู่เล็กๆ เดินเคียงข้างรอยเท้าคู่ใหญ่ พระองค์ทรงสอนลูกจนลูกพอจะเข้าใจอะไรต่อมิอะไรดีขึ้นแล้ว พระองค์จึงทรงวางลูกลง แล้วก็จูงมือลูกให้เดินข้างๆ พระองค์

และแล้ว หลังจากที่ลูกได้เขียนบทสวดถวายพระองค์ครบ 200บท และเข้าสู่ร้อยบทที่ 3 ลูกก็เห็นรอยเท้าเล็กๆ คู่ นั้นเดินตามรอยเท้าคู่ใหญ่อย่างตามติดๆ ไม่ยอมห่างจากกัน ไซ้แล้ว มาบัดนี้ลูกได้ผ่านช่วงการเรียนรู้ ช่วงแห่งความกลัว

กังวล และช่วงแห่งการถูกทดสอบไปแล้ว จนลูกทราบอย่างแน่ชัดแล้วว่า ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนหรือในช่วงใดของชีวิต พระองค์ทรงประทับอยู่กับลูกตลอดเวลา ลูกจึงขอเปลี่ยนตำแหน่งการดำรงชีวิตของลูกมาเป็นการเดินตามพระองค์ ขออยู่ในตำแหน่งเช่นนั้น มิบังอาจก้าวเดินพร้อมกับพระองค์ และจะขออยู่ในตำแหน่งเดินตามพระองค์จนกว่าจะถึงจุดหมายปลายทางของชีวิตในโลกนี้ และโลกนิรันดร์ตลอดไป

ช่วงหนึ่งร้อยบทหลังสุด ลูกได้เห็นอัศจรรย์ต่างๆ ที่พระองค์ประทานให้แก่ลูกในการรับใช้พระองค์ จนลูกเองเกือบจะไม่เชื่อตัวเองหลายครั้ง แต่ความเชื่อของลูกได้หยั่งรากลึกเกินกว่าที่ลูกจะมีข้อกลางแคลงใจใดๆ ในความยิ่งใหญ่และพระเมตตาของพระองค์ซะแล้ว ลูกจึงขอน้อมรับพระพรต่างๆ ของพระองค์ด้วยความกตัญญูและด้วยความรู้สึกที่ขอบพระคุณพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ

ในเดือนหน้า วันที่ 16 ส.ค. 2014 ลูกถูกเชิญไปแบ่งปันเป็นพยานในพระเมตตาของพระองค์ในงานพระเมตตาาระดับโลกที่ประเทศหนึ่งในอเมริกาใต้ เป็นไปได้อย่างไรที่คริสตชนตัวเล็กๆ อย่างลูกจากประเทศไทยที่มีประชากรคริสตชนไม่ถึงครึ่งล้านคนจะถูกเลือกให้ไปเป็นพยานจากประชากรคาทอลิกทั่วโลกที่มีถึงหนึ่งพันสองร้อยกว่าล้านคน?

“พระเจ้าทรงกระทำให้สำเร็จได้ทุกอย่าง” มาระโก 10:27

ลูกมองย้อนหลังถอยไปในวัยเด็ก คุณแม่ได้ปลูกฝังความรักวรรณกรรมในจิตใจของลูกตั้งแต่ลูกยังตัวเล็กๆ ด้วยการส่งสอนปรัชญาขงจื้อ ลูกชอบการเขียนหนังสือมาตั้งแต่เยาว์วัย หนังสือเล่มแรกที่ลูกเขียนตอนอายุ 15 ปี เป็นนิทานแบบเด็กๆ มีทั้งมังกรฟืนไฟและอัศวิน จำได้ว่าเพื่อนๆ เรียงคิวขออ่าน กลอนบทแรกในชีวิต ลูกเขียนตอนอายุ 10 ขวบ และยังจำได้จนทุกวันนี้ อายุ 22 ได้เป็นนายกสมาคมของ Bangkok Toastmistress Club ซึ่งเป็นสมาคมฝึกพูดสตรีนานาชาติโดยไม่ทราบเลยในวัยตอนนั้นว่าพระองค์ทรงกำลังเตรียมลูกมารับใช้พระองค์ในวันนี้

แล้วทำไมลูกถึงต้องเสียเวลาชีวิตไปเกือบ 2 ทศวรรษ? **“ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้าคิดจะรับใช้พระเจ้า ก็จงเตรียมตัวไว้กับการถูกทดลอง ... เพื่อจะได้รับเกียรติในบั้นปลายชีวิต เพราะทองคำย่อมพิสูจน์ด้วยไฟ คนรับเลือกสรรก็พิสูจน์ด้วยการถูกเหยียดหยาม” บุตรสิรา 2:1-5**

ลูกเข้าใจแล้วพระเจ้าข้า 😊

ทำไมลูกจึงตัดสินใจไม่ฟังเพลงเลย เพียงเพราะเพลงๆ หนึ่งที่ทำให้ลูกร้องไห้ตลอดทางกลับบ้าน ก็เพื่อให้ลูกได้ค้นพบพระองค์ในท่ามกลางความเจ็บที่ลูกต้องดับความกระวนกระวายใจโดยการอ่านพระคัมภีร์ จนค้นพบพระองค์ 😊

“แล้วพระองค์ทรงทำให้เขาเกิดปัญญาเข้าใจพระคัมภีร์” ลูกา 24:45

การประสออุปสรรคต่างๆ ในการรับใช้พระองค์ ทำให้ลูกค้นพบว่า การรับใช้พระองค์ที่แท้จริงนั้น เราต้องก้าวข้ามวิธีการปฏิบัติตนแบบมนุษย์ทั่วไปให้ได้

“ไม่ว่าทำอะไร จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์” โคลโลสี 3:23

หลังจากได้ก้าวข้ามจุดนั้นไปได้แล้ว ทำให้ลูกเข้าใจได้ลึกซึ้งเพิ่มขึ้นว่า **“การทดลองความเชื่อของท่านนั้นทำให้เกิดความแน่นอนมั่นคง” ยากอบ 1:3**

และแล้ว...กระแสน้ำเรียกของตนเองก็ปรากฏเด่นชัด

“แต่ข้าพเจ้าไม่คิดว่าชีวิตของข้าพเจ้ามีค่าสำหรับข้าพเจ้าเท่ากับการที่ข้าพเจ้าได้วิ่งถึงปลายทางและ
ทำให้ภารกิจที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายจากพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าสำเร็จไปคือ
การเป็นพยานประกาศข่าวดีแห่งพระหรรษทานของพระเจ้า” กิจการอัครทูต 20:24

และ ณ ขณะนี้

“เขาเป็นเช่นต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาลและใบก็ไม่เหี่ยวแห้ง
การทุกอย่างซึ่งเขากระทำก็เจริญขึ้น” สดุดี 1:3

ลูกขอกัมกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยความกตัญญูอย่างสิ้นสุดจิตใจ และขอจบบทสวดบทนี้ด้วยบท
สวดสั้นๆ ว่า “This is for the glory of You, not the glory of me, my Lord!” และขอตามด้วยคำกลอนสั้นๆ ต่อจาก
ที่ขอบทพระเจ้าข้า

ย่อนรอยเท้า จึงเข้าใจ
ก้าวต่อไป ในศรัทธา

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

